

LÊ XUYÊN

RĂNG TRÂM BẦU

XUÂN THU

rặng trâm bầu

LÊ XUYỀN

rặng trâm bầu

Lê Xuyên

bìa: *Xuân Thu*

trình bày: *Muôn Phương*

nguồn: *Internet*

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

rặng trâm bầu

LÊ XUYÊN

XUÂN THU – 1964

Gió tháng chạp thổi rì rào qua rặng trâm bầu và làm dọn sóng đồng lúa chín vàng hực.

Ba Cửa ngồi bệt xuống cạnh một gốc trâm bầu già, rợp bóng mát và xung quanh có đám cây ké mọc um tùm. Anh ta móc túi nhái lấy thuốc rê ra vắn một điếu, đốt lên, bập bập vài hơi, đứng rột dậy ngó mong về phía trong xóm...

Giác trưa, trời nắng chang chang... vài con cò trâu bay vội về phía vườn xoài để tìm bóng mát...

Ba Cửa căn nhắc một mình:

– Mình kêu phải ra liền mà sao lâu quá vậy cà!

Điều thuốc rê dính trên môi dưới của anh ta bị gió lùa chảy luôn xéo qua làn giấy quển rồi tắt ngóm, Ba Cửa gân cổ lên bập bập vài hơi, bực tức rút điều thuốc ra liệng mạnh xuống đồng lúa.

Vừa lúc anh ta dợm ngồi xuống thì có một cô gái đội nón lá từ trong mí vườn, ló ra.

Ba Cửa thở khì và giờ tay ngoắc lia về phía ấy. Khi thấy cô gái đã nhận ra, anh ta lật đặt ngồi thụp xuống và tản mẩn lòi nhẹ túi thuốc ra, o bế vắn một điều thiệt đều tay, trịnh trọng châm lửa lên đốt...

... Trên bờ mầu, cô gái xăm xăm đi thẳng lại gốc trâm bầu, lột chiếc nón lá xuống dùng nó vệt đám cây ké để dễ bước tới...

Khi giáp mặt nhau, Ba Cửa lên tiếng cự nự liền:

– Làm gì mà lâu dữ thần vậy?

Nhãn (tên cô gái) vừa cầm nón quạt vừa hỏi vắn lại:

– Mà anh kêu em ra chi hả?

Ba Cửa cười gượng:

– Thì ra nói chuyện chơi...

– Xí, nói chuyện gì mà giữa trưa đúng Ngọ, nắng đổ hào quang như vậy?

Ba Cửa nhú mày:

– Sao lúc trước anh rủ em gác nào em cũng đi hết.

Nhăn nhăn nhó:

– À, lúc trước mình còn lén lút chớ bây giờ đôi bên cha mẹ đã thuận cho hai đứa mình lấy nhau thì còn hẹn với hò làm khỉ gì nữa! Anh có chuyện gì, anh qua thẳng bên nhà em không được sao?

Ba Cửa cười đáp:

– Qua em, mấy đứa nhỏ trong nhà xầm xì chỉ chỗ mắc cỡ thấy mồi thì còn chuyện văn gì được... Mà ngồi xuống đi em.

10 | Lê Xuyên

Nhăn miễn cưỡng. nghe lời người yêu đoạn hỏi lại liền:

– Chuyện gì đó anh? Em còn phải đi, việc nhà của mê-mê mà ngày làm đám cưới của tụi mình lại gần kề...

Ba Cửa âu yếm nắm lấy tay Nhăn:

– Thật ra cũng chẳng có chuyện gì?

Nhăn rút tay lại:

– Hồng chuyện gì mà cũng bắt người ta giảng năng lợi ra đây?

Ba Cửa xuống nước nhỏ:

– Thì... tại anh nhớ em quá...

– Nhớ thì ghé nhà người ta thăm không được sao?

Ba Cửa chắt lưỡi:

– Anh đã nói là mấy đứa nhỏ... Với lại sao anh nôn trong bụng quá em à!

Nhãn cảm động, dịu giọng lại:

– Thì rán đôi ba ngày nữa là tới đám cưới rồi chứ bộ lâu lắc gì sao. Mình đợi trót mấy tháng nay còn được... (rồi cô ta lại sụ mặt xuống ngay)... Anh làm bộ nôn nả như vậy rồi đến chừng hai đứa mình dĩa ở chung, em sợ ba bảy hăm mốt ngày anh đang ra lần và bỏ em cù bơ cù bất chứ. Em nói thiệt ghen, nhứt là về cái vụ con Sáu Lý đó, anh còn chàng ràng đá bóng cười liếc với nó nữa, em không nhịn đâu ghen. Lúc trước khác, từ nay trở về sau khác, anh biết không?

Ba Cửa than thở:

– Cơ khổ, anh tránh nó thấy mồ chứ bộ ham thềm gì sao, nhưng tánh con nhỏ đó nó hay bông lơn cà rồn hay chọc ghẹo...

– Chọc ghẹo gì dẻo dẻo vậy? Chắc anh cũng nháy nhó hay buông câu thòng gì với nó nên nó mới “nập nợn” như vậy! Thiệt đúng là con ngựa bà trời mà!

Ba Cửa cười trừ:

12 | Lê Xuyên

– Thì em đã rõ tánh tình con nhỏ đó như vậy sao em còn trách anh.

Nhăn cười gằn:

– Hứ anh nói sao dễ nghe quá, em phải dặn chừng chừng anh vậy mà em sợ còn không xong.

Ba Cửa chắt lưỡi:

– Em không tin để anh thể..

Nhăn háy xéo anh ta:

– Thôi thôi cha nội, anh thể ầu rủi gặp giờ linh anh chết ngắt thì em ở góa à?

Ba Cửa cười xòa:

– Ít ra em cũng phải tin anh chứ!

Nhăn toan cãi lại nhưng Ba Cửa đã nhoai người ôm chặt lấy cô ta và hôn lấy hôn để. Nhăn xô mạnh anh ta ra:

– Làm gì kỳ thấy mô! (cô đưa tay vuốt lại vạt áo) làm bèo nhèo áo của người ta hết trơn!

Ba Cửa cau mảy:

– Có em kỳ á! Sao lúc trước...

Nhân ngắt ngang:

– Vài ba bữa nữa là tới ngày đám cưới rồi, anh đợi không nổi sao? Anh này cứ quen cái thói bốc hốt bộp chộp hoài, hèn chi con Lý nó không được mọi tở về một bên hoài sao được.

Ba Cửa nhìn xéo về phía bộ ức no tròn của Nhân và xoi mói đến mấy vệt mồ hôi loang nơi cạnh nách trên chiếc áo túi mới trắng tinh. Gió đồng nội thổi lồng lộng như quạt gom cả cơn nắng trưa vào cổ, vào cả mạch máu của anh ta.

Nhân lại đưa tay vuốt mạnh hai vạt áo và hỏi ngang:

– Nhìn gì dữ vậy!

Ba Cửa gượng cười:

– Ờ... em may áo mới hả?

– Ủa. Bộ lạ con mắt lắm sao?

14 | Lê Xuyên

Ba Cửa cười lỏn lỏn mắt không rời... mấy vệt mồ hôi loang trên áo túi hơi bó eo và anh ta lại dợm chồm tới nữa. Nhăn lấy chiếc nón lá úp lên ngực và xằng giọng cự nự:

– Bộ cái gì nhập vô anh rồi sao? Mọi khi tụi mình cũng hẹn nhau hà rầm mà anh có bộp chộp như vậy đâu?

Ba Cửa cãi lại:

– Mọi khi anh còn... nhát chớ bây giờ em sắp là vợ của anh rồi thì...

– Thì anh muốn làm ầu phải không?

– Anh nôn quá mà! Với lại trước sau gì cũng vậy thôi...

Nhăn vùng vằng:

– Nói như vậy, ông bà mình lập ra đám cưới làm gì?

Ba Cửa nhúu mày:

– Sao bữa nay em điệu hạnh quá vậy? Cái

mừng này dìa sống với nhau, em dám leo lên bàn thờ ngồi lằm chớ chẳng chơi!

Nhân phụng phịu:

– Anh này chưa chi đã gieo tiếng ác cho người ta rồi hà! (rồi cô ta hất chiếc nón lá ra, giọng lầy đườn)... Đó anh muốn ăn động gì đó thì ăn cho vừa sức đi!

Ba Cửa thích chí cười hô hô, rồi đưa tay lên, nghiêng răng như sắp sửa... ăn tươi nuốt sống Nhân trong lúc cô này vẫn tỉnh khô... Cô lại còn hất mặt lên như có ý thách thức!

Ba Cửa chắt lưỡi hít hà một hồi nhưng vẫn không dám rớ tới người Nhân. Thấy vậy Nhân lại chêm một câu:

– Đó, giỏi làm gì người ta thì làm đi!

Ba Cửa vắn lại:

– Thiệt hén?

Nhân chỉ trề môi. Như đè nén hết nổi và để cho có lối xì ra, Ba Cửa vớ chụp một ngọn cây ké

de ra bên cạnh, vò nát trong tay rồi ném mạnh lên đầu Nhãn.

Nhãn cự nự om sòm, đưa tay phủi lia và cô càng bức mình hơn nữa khi nhận ra có mấy trái ké mắc cứng trên mái tóc. Cô quay qua Ba Cửa:

– Chơi gì kỳ vậy! Mà ngồi chết trận đó chớ hổng biết thò tay mặt đặt tay trái gỡ nó xuống cho người ta hả?

Ba Cửa gượng cười:

– Ờ để anh gỡ cho... Mà ngồi yên đó nghen!

Anh ta ngồi xích lại Nhãn, cẩn thận đưa tay gỡ từng trái ké một trên mái tóc lảng mướt và sức nức mùi dầu bông lài. Tự nhiên lòng anh ta hồi hộp lạ. Anh ta sẽ liếc chừng xuống Nhãn và bắt gặp Nhãn cũng đang ngó lên. Để yên bàn tay trên mái tóc Nhãn, Ba Cửa đang xoi mói nhìn người yêu... Ban đầu, Nhãn còn làm mặt nghiêm, sau đó chớp mắt lia như để tự chống chỏi, rồi cuối cùng lại phải mím cười.

Được trớn, Ba Cửa buông ngay tay xuống để

ôm vô lấy người yêu. Nhăn không xô anh ta ra nữa mà chỉ hơi nhích người ra để dặn chừng:

– Một chút béo thôi nghen!

Ba Cửa không đáp lời. Anh ta ôm riết lấy ngang « eo ếch » Nhăn và hôn như mưa bắc lên mặt, lên cổ người yêu.

Nhăn lại kêu lên:

– Thì hồng thẳng chớ làm gì anh bứt lung tung vậy!

Ba Cửa chỉ ngừ ngừ trong miệng... anh ta hất mạnh cho chiếc nón lá của Nhăn văng qua một bên để trống chỗ, đoạn kéo Nhăn nằm xuống. Nhăn gượng lại:

– Lắm lem áo người ta hết thì sao!

Ba Cửa chắt lưỡi:

– Ôi thầy kệ mẹ nó mà! Chỗ này cỏ khô sạch bót chớ có bùn đất gì đâu mà em sợ! (Anh ta chột buông hai tay ra reo lên)... Hay quá! Để anh lấy cái khăn tắm trải xuống cỏ thì khỏi lo!

Dứt lời, anh rút phắt chiếc khăn tắm rằn quần nơi cổ xuống và trải banh ra trên mặt cỏ khô. Xong xuôi, chẳng nói chẳng rằng, anh ta nhoài tới ép Nhãn ngã lưng. Nhãn rì lại một chút để dặn chừng:

– Một chút thôi nghen!

Ba Cửa đáp liền:

– Người ta ở cả chục bận rồi mà!

Nhãn thở hắt ra như cam chịu và phó mặc cho đà tay của Ba Cửa dìu mình nằm xuống.

Như có chủ định trước: Nhãn đưa mắt nhìn lên ngọn trâm bầu cố tìm một... cái gì để nhìn cho... tỉnh trí. Một con chim sâu nhỏ đang chuyền trên cành. Tự nhiên, Nhãn mỉm cười. Chưa bao giờ cô theo dõi một con chim sâu đi kiếm mồi một cách... cần mẫn như vậy...

Con chim sâu chuyền lên chuyền xuống... Nhãn cố nhướng mắt lên nhưng chỉ vài phút sau hình ảnh của con chim như nhòe đi... Nhãn nhích người qua một bên như để né tránh, cô

chớp mắt lia như để cố bám víu vào hình ảnh di chuyển của con chim nhỏ bé nọ, nhưng rồi mắt cô mờ đi... Cô thở hắt ra, và như chịu đựng hết nỗi nghèo đói qua một bên nhắm nghiền mắt lại...

... Nhãn nhồm một nửa thân người lên không phải để né tránh mà như bị hút theo đà tay của người yêu. Cò nuốt nước miếng liên liên mặc dầu cổ họng đã khô bỏng... Cô đưa một tay gác lên đầu như để cho khỏi bị chói nắng, nhưng rồi lại buông lỏng mạnh xuống mặt đất, quờ quạng như tìm một vật gì... Mấy ngón tay cong cứng cào sâu trên đám cỏ khô lồi bứt đi đôi mớ rễ mọc...

Chợt Nhãn mở choàng mắt ra vùng mạnh và lạc giọng kêu lên:

– Kỳ quá! Thôi đi anh!

Ba Cửa nần nì:

– Coi, em hông cho anh... thương em nữa sao hả em!

20 | Lê Xuyên

Nhãn ngồi rột dậy, lật đặt gài nút áo và phủi lia mớ cỏ rác dán trên tóc, trên áo:

– Em nghe lời anh một chút thôi, rồi anh được mọi làm tới nữa đâu có được. Anh sao hay xô-bồ xô-bộn quá! Cái gì mình cũng phải đành hoàng một chút...

Ba Cửa xén lên vuốt lại mớ tóc xụ trước trán:

– Thì từ hồi nào đến bây giờ anh dám động phạm gì tới em đâu, nay anh thấy công việc cười hời của mình kể như xong nên...

Nhãn cau có:

– Anh ý y như vậy sao được! (liếc thấy vẻ mặt của người yêu có vẻ xuôi xị, Nhãn thương hại và dịu giọng lại)... Không phải em tiếc gì anh có một chút xiu đó, nhưng em muốn để nữa cho nó vui vẻ trọn vẹn hơn, (cô hất hàm chỉ đám cỏ khô)... chớ tội tình gì mà phải chui rúc trong lùm trong bụi như vậy... uống công mình quá anh à!

Ba Cửa thở dài... Nhãn nhích lại gần anh ta, vỗ vỗ:

– Còn hồng mấy bữa nữa mà anh! Tới chừng đó, anh muốn gì em cũng phải nghe hết.

Ba Cửa chép miệng:

– Thì chỉ còn có nước đợi chờ sao!

Nhân chột kêu lên:

– Ý, còn chút xíu nữa em quên nói với anh việc này: Sáng mai, em với má em đi chợ đó anh!

– Đi chợ sắm đồ đám cưới chắc?

Nhân gật đầu:

– Phải. Mà em nói với anh có huôn thì qua chèo xuống giùm, chờ bên nhà hồng có ai rảnh hết.

Ba Cửa nhướng mắt lên:

– Ủa ở bến đông dân lắm mà!

Nhân chặt lưỡi:

– Em nhờ có chút xíu vậy mà hồng được sao! Ở bến người ta lu bu lo đủ thứ việc hết chứ có ở

không đâu. Phần lo việc đám cưới, phần gặt lúc đông ken trong đồng.

– Bên anh cũng vậy.

Nhãn xằng giọng:

– Mà anh hổng chịu đi phải không?

Ba Cửa đáp mau:

– Sao lại không. Sáng mới hén?

– Ủa. Nhớ qua cho sớm nghen.

– Nhớ rồi, dặn hoài.

Nhãn đứng lên:

– Thôi mình dìu chở anh.

Ba Cửa nằn nì:

– Ở chơi một chút nữa không được sao em?

Nhãn bĩu môi:

– Chơi khỉ gì, trời nắng thấy mồ! Với lại... ở đây anh rọ rạ hoài ai có chịu được.

Ba Cửa nhe răng cười trừ và đứng lên theo.
Nhãn đội nón lên:

– Thôi em đi trước ghen anh.

Ba Cửa níu tay cô ta lại:

– Thì hai đứa mình cùng đi cho có bạn.

Nhãn nhíu mày:

– Rủi ai thấy thì kỳ quá.

– Mình hồng sấp là vợ chồng sao?

– Nhưng bây giờ thì chưa!... Mà thôi cũng được, mình liệu đi gần tới nhà là tách ra cho nó... dễ coi một chút.

Hai người vui vẻ dắt nhau đi về... Đến mí vườn trong lúc Ba Cửa và Nhãn đang líu tíu chuyện trò thì chợt có tiếng cười giòn vang ra từ sau một bụi chuối. Nhãn còn đang ngờ ngác thì Ba Cửa đã lên tiếng:

– Ối con Lý đó mà!

Nhãn sụ mặt xuống:

24 | Lê Xuyên

– Lại nó nữa! Mắc mớ ông bà ông vải gì mà nó theo rình rập mình vậy cà!

Vừa lúc ấy, Lý ló mặt ra:

– Cha, hai anh chị tò tí với nhau sướng quá há!

Nhăn vọt miệng hỏi lại:

– Ê Lý, tao làm cái gì thầy kệ mẹ tao chớ có động phạm gì tới mấy hông mà mấy xía vô chớ!

Lý cười tươi:

– Tui khen hai anh chị một chút hồng được sao? Cha, đám cưới đám hỏi chưa tới mà đã làm ăn sương sương rồi hả!

Ba Cửa vội nói vô:

– Thôi cô Lý a, đèn nhà ai nấy sáng, cô đừng châm chọc tui tui mà méch lòng. (đoạn day qua Nhăn, anh ta hồi luôn) Mình dìu luôn đi em...

Nhăn liếc hay Lý rồi mới chịu rảo bước.

Lý lại cười lớn và nói vói theo:

– Gần tới ngày đám cưới nên họ làm coi nôn quá ta!

Nhân đứng phắt lại liền:

– Nôn gì vậy?

Lý vênh mặt lên:

– Bộ mày hông biết hay sao mà hỏi tao?

Nhân đỏ mặt rồi đâm ra quạu:

– Tao hờ cơ gặp ảnh rồi tao với ảnh bàn tính công chuyện nhà chớ bộ tao theo cái kiểu nạp nọn hay đứng đường như vậy sao?

Lý trề môi:

– À cái đó thầy kệ tao, nhưng tao nói cái gì thì cũng có chứng có cứ hết. Tao thấy rõ hết mà!

– Mày núp ở kẹt nào mà thấy?

Lý thản nhiên hỏi lại:

– Ê coi chừng, mày có muốn tao khai hết náo nạo hông?

Ba Cửa vội kéo người yêu đi:

– Thôi em ôi, hơi sức đâu em hỏi tới hỏi lui hồng biết. Mình đi dìa cho khỏe.

Dứt lời anh ta lợi Nhãn đi.

Lý mím môi đứng nhìn theo và tự nhiên cô rưng rưng nước mắt...

Đi được một đổi, Nhãn quay qua cự nự Ba Cửa:

– Sao anh không để em hỏi nó cho ra đầu ra đuôi coi. Nó quen cái thói ăn nói ngược ngạo ấy rồi, để em hỏi mà nó trả lời dính cưỡng, em vả gậy răng cho nó biết.

Ba Cửa cười đáp:

– Xin can em. Rủi nó nói tanh banh ra hết thì mắc cỡ lắm. Con đó nó nhạy miệng lắm và cũng hay xoi mói đến chuyện người khác lắm. Thôi mình nhịn nó cho êm.

Nhãn lườm người yêu:

– Coi bộ anh bình nó quá. Cái điệu này nó tưởng em sợ nó làm tới nữa thì em không nhin đâu ghen.

Ba Cửa dịu giọng:

– Bể gì mình sắp dìa ở chung với nhau thì cũng đừng chấp nhứt nó chi. Nó theo mình riết rồi cũng thấm mệt dang ra xa chớ bộ có thể vây theo suốt đời được sao!

Nhăn nhìn thẳng vào mặt Ba Cửa:

– Nó hồng theo anh nhưng giả tử như anh theo nó trước thì sao?

Ba Cửa cười xòa:

– Đâu có chuyện đó được. Từ rày sắp lên anh dính cứng với em rồi. Em khỏi lo mà.

Nhăn hừ một tiếng và có vẻ không vui...

o O o

rời chưa sáng hẳn. Ba Cửa đã chèo xuống đưa Nhân và bà hai Trình (mẹ Nhân) đi chợ.

Ba Cửa vừa đẩy mái chèo vừa ca nho nhỏ một bản vọng cổ. Lòng anh ta thấy vui sướng lạ. Anh ta vừa ca vừa liếc người yêu...

Khi chiếc xuồng đi ngang qua một khoảng vắng, vì nước chảy mạnh nên Ba Cửa phải cho cặp sát vô bờ. Hàng cây tre rậm rạp de ra mặt nước khiến cho khúc sông này có vẻ thê lương lạ.

Bỗng có tiếng người từ trong bờ gọi vọng ra:

– Xuồng đi đâu cho tôi quá giang với!

Ba Cửa rà xuồng lại.

Qua một đám cây tre thưa, Ba Cửa nhận thấy lấp ló ba người đàn ông. Có tiếng trên bờ gọi vọng xuống nữa:

– Cô bác nào đi dưới xuồng đó, làm ơn cho tụi tui quá giang một đỗi! Anh hai bơi xuồng ời!

Ba Cửa đưa mắt nhìn bà Hai:

– Dạ... mình ghé hay không hả bác?

Bà Hai gần gũi:

– Ba người đó xuống đây xuống khảm đừ thì làm sao đi mau được! Không khéo lại bị nước ngược rồi ra tới chợ trưa trở trưa trật.

Ba Cửa dè dặt cầm chừng. Thật ra anh ta cũng chẳng muốn cho ai quá giang làm gì, vì một lẽ rất giản dị là anh ta không muốn có một người thứ tư nào xuống quấy rầy... cái không khí « ầm cúng » dưới xuống.

Chợt Nhãn lên tiếng:

– Má à, nếu người ta đi gần gần thì cho họ quá giang cũng chẳng sao. Dưới xuống mình còn có hai dầm nữa. Họ xuống họ bơi phụ thêm thì mình đâu sợ bị nghịch con nước đó má!

Bà Hai chắt lưỡi quay qua bảo chàng rể tương lai:

– Thôi, ghé vô cho người ta quá giang đi Ba!

Ba Cửa đành nghe theo.

30 | Lê Xuyên

Mũi xuống vừa cõi lên bờ cỏ, ba người đàn ông nhào ra, kẻ níu be, người chụp lấy dây đai, còn người đứng không thì lại dáo dác nhìn quanh như để canh chừng gì vậy...

Ba Cửa chợt nhận ra một người trong bọn và kêu lên:

– Ý trời, thằng sáu Lượm! Sao mầy ở đây!

Sáu Lượm (người nắm be thuyền) cúi gằm mặt xuống và ấp úng đáp:

– Ờ... tao đi đàng này... tao không dè mầy chèo xuống chớ!

Tên đứng canh chừng cau mặt, bước lại đá nhẹ vào chân Sáu Lượm và hỏi nhỏ:

– Bộ quen hả mậy?

Sáu Lượm ngượng ngịu gật đầu.

Tên này liền quay qua chân anh giữ sợi dây đai xuống như để hỏi ý. Anh này nhích mép cười, đoạn đáp bằng quơ:

– Cái đó là quyền ở mấy đó Năm Sang! Thì hồi nãy tính sao bây giờ làm vậy...

Năm Sang (đứng canh chừng) bèn hạ lệnh cho anh vừa lên tiếng:

– Tư Hoành, kêu mấy người dưới xuống lên đây!

Trong lúc Ba Cửa đứng chết trân nơi sạp sau và Nhãn còn đang ngơ ngác thì bà Hai to tiếng hỏi ba người kia:

– Nè mấy cậu muốn « có » giang thì qua cho có giang, chớ mấy cậu làm gì kỳ vậy?

Năm Sang cười rất tươi:

– Dạ thưa bác, bây giờ tui tui hết muốn có giang rồi...

– Cậu ăn nói gì lạ vậy?

Năm Sang day qua bảo Sáu Lợm:

– Ê Sáu, mấy quen với mấy người này...

Sáu Lợm xằng giọng ngắt ngang:

– Tui chỉ quen với anh Ba Cửa, người đứng chèo xuống thôi.

Năm Sang quơ tay:

– Mấy quen mấy người cũng được... Vậy mày làm ơn cắt nghĩa cho bà con cô bác ở dưới xuống biết rằng mình muốn... mượn đờ chiếc xuống này... Nói đại đi mày!

Bà Hai kêu lên:

– Mấy cậu không giỡn đó chứ! Mấy cậu xin có giang, người ta sẵn lòng ghé vô, bây giờ mấy cậu tính cái gì mà kỳ cục vậy? Bộ ở đây không có làng có lính gì hết trơn sao!

Nhăn đưa tay kêu Ba Cửa, bảo nhỏ:

– Anh nói với anh gì quen đó coi ảnh tính sao chứ...

Ba Cửa lắc đầu:

– Coi bộ không êm đâu em ơi!

Bà Hai đứng lên, nói như quát:

– Các cậu nếu không muốn có giang thì để cho người ta đi. Hồi nãy tui tốt quá nên thấy mấy cậu lỗ sông lỗ đường tui mới biểu thằng ba tấp vô rước mấy cậu. Bây giờ mấy cậu lại tính đuổi tui này lên bờ để đoạt xuống! Mấy cậu là dân ở đâu mà ngang ngược quá cỡ vậy?

Năm Sang cười ngất, quay sang bảo Sáu Lợm:

– Ê Sáu, mày nói cho bà già rõ mình là dân ở đâu đi!

Sáu Lợm cở vẻ xěn lẻn rồi vùng vằng đáp:

– Anh nói đi! Tui nói là tui quen với người ta mà!

Năm Sang lừ mắt nhìn anh ta, đoạn quay về phía bà Hai, ung dung lên tiếng:

– Hồng nói giấu gì bà con cô bác, tui này vượt ngục trốn khỏi lính địa tới đây...

Bà Hai kêu lên:

34 | Lê Xuyên

– Trời thần đất quỷ ơi! Phải tui dè như vậy tui hồng cho thằng ba ghé vô!

Năm Sang móc một cây súng lục loại « trái khế » ra quơ quơ trước mặt:

– Nếu bà con cô bác hồng chịu ghé là tui cho lạt xuống sông hết!

Thấy khẩu súng, Nhãn tái mét mặt mày. Cô ta vội quay qua thì thầm với Ba Cửa:

– Anh nói với anh gì quen đó để ảnh năn nỉ hai người kia cho mình đi... rồi họ đón xuống ghe gì khác cũng được.

Ba Cửa chắt lưỡi và thấp giọng:

– Khó lắm, thằng Sáu Lượm bị bắt trong một vụ ăn trộm trâu, sau đó bị giải lên tỉnh... chắc nó gặp mấy cha nội này rủ rê...

Năm Sang quát lên:

– Ba người dưới xuống lên trên bờ mau!

Bà Hai đành xuống nước nhỏ:

– Mấy cậu đón xuống ghe khác giùm tui, hôm nay tui đi chợ có việc cần...

Năm Sang cười ngắt ngang:

– Tui tui còn có việc cần hơn nữa!

– Dạ... Cậu gì đây cũng quen với thằng ba...

Năm Sang trề môi:

– Thì quen nên mới hồng thể để cho bà già đi đó!

Rủi sau khi đi khỏi đây, bà già chạy đi báo cáo với làng lính thì thất hòng tui này, (đoạn quay sang phía Sáu Lợm, hấn ta nghiêm giọng bảo luôn...) Nè Sáu, vụ này rắc rối dữ đa lắm. Sáu Lợm nhăn nhó:

– Thì mình mượn chiếc xuồng này thôi chớ có cái gì đâu rắc rối?

Năm Sang « phùng mang » trợn mắt:

– Thằng này sao bư hơn con bò! Mấy quen với cái đám này thì tui mình càng thêm kẹt. Tao phải ra tay mới được!

36 | Lê Xuyên

Sáu Lượm ngo ngác:

– Ý trời, bộ anh tính...

Năm Sang gạt ngang:

– Tính gì thầy kệ mẹ tao! Tao cầm đầu hay mây?

Sáu Lượm nhăn nhó:

– Thì anh... nhưng tui quen với thằng Ba Của chèo xuống đó...

Năm Sang chống nạnh hất hàm hỏi mĩa:

– Bộ mấy tính nhờ nó đưa mấy dìu thăm nhà chắc? Hay là nhờ nó chở mấy đi nạp cho mấy ông làng?

Sáu Lượm than thở:

– Nhưng tội nghiệp nó... Nó hiền lành lắm và cách đây mấy tháng, hồi tui bị kêu án tui nghe nó đi hỏi vợ (anh ta liếc chừng về phía Nhãn)... hổng chừng cái cô ngồi trong xuống là vợ chưa cưới của nó đó anh!

Năm Sang hừ hừ trong miệng và đưa mắt ngăm ngĩa Nhãn khiến cô này hoảng sợ cúi gằm mặt xuống. Năm Sang chợt cười lớn rồi quay qua bảo tên cầm đòi xuống:

– Ê Tư Hoành, tao coi bộ bữa nay tụi mình hên dẫu đa mây. Hồi ở trong khám, mấy chết thêm cái món này lắm (hắn ta hất hàm chỉ về phía Nhãn)... Bây giờ có sẵn đó! Mà là thứ ngon lành nữa! Thôi, mấy lừa ba mống đó lên đi. Chắc mấy biết tánh tao mần cái gì là phải mần rụp rụp chớ hả!

Tư Hoành kéo cho mũi xuống rướn thêm lên bãi cỏ đoạn bước xuống sạp và vẫy tay xua bà Hai, Nhãn và Ba Cửa lên bờ.

Bà Hai chạy ngay lại Năm Sang, lập cập van nài:

– Tội nghiệp tui mà mấy cậu! Thiếu gì xuống ghe khác, hổng nói giấu gì mấy cậu, hôm nay tui có việc cần phải ra chợ...

Năm Sang, thản nhiên đáp:

– Trên đời này, không có việc nào cần hơn việc của tui này hết.

– Dạ... mấy cậu chờ thêm một chút nữa là có ghe xuống khác đi ngang qua liền...

Năm Sang liếc xéo về phía Nhãn đang đứng nép phía sau Ba Cửa rồi hỏi ngang:

– Bà là má chồng của cô đó hả?

Bà Hai vội đáp:

– Dạ không. Tui là má ruột của con nhỏ đó cậu à.

– Còn cái trụ đứng gần con gái bà là chú rể đó phải hông?

– Dạ... tui tính gả con nhỏ tui cho nó...

Năm Sang reo lên:

– Ý cha! Nói vậy hai đàn ông chưa ăn ở với nhau! Tui coi bộ cặp này xứng đôi vừa lứa lắm đó bà!

Một nét hy vọng thoáng trên mắt bà Hai. Bà sốt sắng nói vô:

– Dạ tui tính làm đám cưới cho hai đứa nó trước tết đó mấy cậu. Bởi vậy xin mấy cậu làm « van » làm phước để cho tui tui đi...

Năm Sang chợt để ý đến chiếc túi áo trong của bà Hai hơi xệ xuống khỏi mí vạt áo bà-ba bên ngoài, anh ta nhíu mày rồi mỉm cười vu vơ.

Thấy hẳn ta có vẻ tươi vui, bà Hai đánh bạo hỏi:

– Bây giờ mấy cậu tính sao hả mấy cậu?

Năm Sang không đáp mà hỏi lại:

– Chắc bà đi chợ để sắm sửa đồ đám cưới phải hông? Hôm nay cũng cận ngày quá rồi!

Bà Hai thật thà đáp:

– Dạ phải. Tui cũng tính mua sắm thêm vài thứ lặt vặt nữa thôi,

Năm Sang gật gù đoạn day qua bảo Tư Hoàn:

– Tao không dè ngày hôm nay là một ngày tốt và vô số kể! Mình mần một phát mà có đủ thứ... cần dùng hết đó mấy!

Tư Hoành cười giòn:

– Độ anh em thấy chưa. Phải hồi nãy anh em không nghe lời thằng này để lộ ngược dĩa phía lộ đá thì có phải trớt da me cả đám không? Tui đã nói là lúc này gần tết mình cứ ra chực ở bờ sông rồi chờ... ông đi qua bà đi lại là có đủ thứ hết. Thôi ra tay đi chớ đứng lơ ngơ ở đây để cho bà già này bả... đợi mỏi cả hay sao?

Năm Sang đưa tay ngoắc Tư Hoành lại kể tai thì thầm:

– Mấy lãnh phần đập đầu bà già, tao bữa thằng chồng hụt của con nhỏ kia.

Tư Hoành nhíu mày:

– Bộ mấy tính giao cho thằng Sáu Lượm phần thủ tiêu con nhỏ hả? Nó tay mơ lắm, thế nào nó cũng để ba trật bốn vuột.

Năm Sang chắt lưỡi:

– Sao mấy khờ quá vậy? Giết con nhỏ chi uống vậy? Bộ hồi nãy mấy hồng nghe tao nói mi mí sao?

Tư Hoành cau mặt:

– Anh có cái tật lớn đó hoài! Công việc vượt ngục này thập phần tử nhứt phần sanh, hiện nay mình còn long chong như vậy mây tính công con nhỏ đó theo cho quần chun quần cẳng nữa sao!

Năm Sang cười khì:

– Thì mình cứ đem nó theo xài đỡ khi nào thấy bận bịu thì liệng nó đi, chuyện đó dễ quá mà! Sao hồi ở trong tù này cứ hăm he là chuyến này ra được mây sẽ cưới một hơi năm ba con vợ thì mới phỉ?

Tư Hoành lừ mắt:

– Ồi chuyện nói cà rồn mà ăn thua gì!

Năm Sang nheo mắt nhìn anh ta:

– Hay là mây sợ tao bắt con nhỏ đó theo rồi giữ trọn phần cho tao? Ê thằng này hổng có chơi cái mừng ẹ đó đâu. Ba đứa mình, tao, mây, và thằng Sáu Lợm ăn đồng chia đủ. Hai đứa bây hồi đó bằng lòng để tao chỉ huy thì tao nói cái

gì tội bây cũng phải nghe răm rắp hết mới được. Mấy với tao đã vào sanh ra tử nhiều phen chớ có phải như thứ gà mới mở cửa mả như thằng Sáu Lợm kia đâu mà mấy còn bàn đi tính lại nữa! Đồng ý chớ! Trong lúc hai tên kia đang châu đầu thì thầm bàn tán, Sáu Lợm kín đáo ra dấu cho Ba Cửa nhích lại gần mình và anh ta nói mau:

– Liệu mà đông đi chớ hông thôi...

Vừa lúc ấy Năm Sang quay mặt lại nên Sáu Lợm phải giả bộ lảng ra.

Nhân thấy thế, liền kể tai Ba Cửa hỏi nhỏ:

– Anh quen với anh đó hử?

Ba Cửa lo lắng gật đầu.

Nhân hỏi thêm:

– Sao anh hông nói với anh xin mấy người kia để cho mình đi.

– Em hông thấy từ nãy giờ nó đã nói vô nói ra với tội kia đó sao? Tội này mới trốn tù nên cần phải có xuống ghe để đi cho mau. Thằng anh

quen đây thì... dễ nhưng hai thằng kia coi bộ dữ
dần quá. Hồng biết tội nó toa rập với nhau tính
chuyện gì mà thằng Sáu nó mới biểu anh nên
dông đi...

Nhăn nhú mày:

– Ủa, anh đó biểu anh như vậy hả?

Ba Cửa khẽ gật đầu.

– Sao vậy anh?

Ba Cửa ấp úng:

– Chắc nó thấy sao đó...

Nhăn sốt sắng nói:

– Vậy anh chạy đại đi.

Ba Cửa thở dài:

– Thì để coi...

– Coi gì nữa, anh chạy đi để em với má ở lại
đây, bắt quá họ lấy xuống là cùng chớ gì!

– Rủi họ... làm khó dễ chuyện gì khác thì sao?

– Tôi chừng đó dầu có anh ở đây, anh... cũng vậy thôi chớ đương cự nổi với họ sao? Em lạy anh, anh chạy đại đi, rồi anh núp đâu đó đợi em với má, hay là nếu gặp chuyện trắc trở gì, anh còn đi kêu làng kêu lính được.

Ba Cửa buồn bã lắc đầu:

– Dầu anh có đi cầu cứu với làng lính thì tụi nó cũng đi mất rồi...

Nhăn xô nhẹ anh ta:

– Chạy đi anh!...

Năm Sang chột quát lên:

– Ê thằng kia, mấy định toan tính gì đó! Muốn đủ tay chân mặt mũi để cưới vợ ăn tết thì đứng yên đó, mấy mà rục rịch tao cho ăn vài phát đạn sùm-bà-chè đa mấy!

Ba Cửa và Nhăn đành im thin thít. Năm Sang lại quay bảo Tư Hoàn:

– Sao mấy lãnh mạng nào?

Tư Hoành ngáp ngừng:

– Tao thì ai cũng được, nhưng sao tao thấy trong vụ này có cái gì trục trặc... Nè, tao tính như vậy, thôi mình trói quách ba mạng ấy bỏ lại đây rồi mình « buồm ».

Năm Sang lắc đầu:

– Tính như vậy sao được. Mấy để tao lo vụ này cho và muốn chắc ăn, mấy kêu thằng Sáu Lợm trói bọn họ lại hết đi!

Tư Hoành thở dài:

– Được rồi, (đoạn hướng về phía Sáu Lợm, anh ta chững chạc hạ lệnh). Ê Sáu, trói họ lại đi mấy, lấy dây đem sẵn theo đó.

Sáu Lợm nhăn mặt:

– Trói chi vậy?

Tư Hoành nổi dóa:

– Làm đi mấy! Với tội tao hổng có được hỏi han lời thôi gì hết!

Bà Hai day lại lạy lục van xin:

– Thôi mấy cậu ơi, mấy cậu có lấy xuống thì lấy chớ trối tụi này lại làm gì...

Năm Sang, Tư Hoành vẫn tỉnh khô và làm như không nghe thấy gì hết.

Liếc thấy Sáu Lượm nhăn nhăn nhó nhó, Tư Hoành quay qua cự nự với Năm Sang:

– Tao đã nói với mấy là không nên cho thằng chết nước đó theo mà mấy hổng chịu!

Năm Sang chắt lưỡi:

– Sao bữa nay mấy cần nhần hoài vậy. Nó cũng có công giúp mình trong chuyện chạy trốn và ở trong khám nó là người duy nhứt mà tao với mấy có thể tin cậy được, với lại khi ra đây nó cũng chẳng biết tấp vô đâu, dìa làng cũ thì sợ bị tóm lại, mà đi chỗ khác thì không rảnh, hơn nữa (hắn ta thấp giọng xuống)... mình không thể bỏ nó đi lang bang, rủi bị lính bắt nó chỉ hướng của mình đi thì cũng phiền lắm. Thêm vào đó nó cũng được biết chút đỉnh về công chuyện mần

ăn của tao với mây.... Theo tao tính, nếu sau này mình không xài nó nữa được thì liệu cách... thả nó đi. Chắc mây biết tao muốn nói cái gì rồi đó chứ?

Tư Hoành cau có:

– Rắc rối quá! Vậy sẵn dịp này mây « tiêu » nó luôn hổng được sao?

Năm Sang ưỡn ngực ra:

– Bậy. Tánh mây cắc rắc như vậy thì làm sao mần chuyện lớn được? Làm sao tụi em út nó nghe, nó phục mình được?

Tư Hoành cãi lại:

– Nhưng tao muốn sống, muốn dìa tới nơi tới chốn để hưởng... công trình tao với mây góp nhóp trong bấy lâu nay và cũng vì thế mà tao với mây bị bắt bớ, bị khảo tra, bị tù tội thiếu điều chết lên chết xuống mấy chục bận...

Năm Sang gạt ngang:

– Tao biết rồi mà! Nhưng chỉ thủng thỉnh rồi

tao sẽ tính, nhưng bây giờ tao... hổng nỡ bỏ nó. Mấy khối lòi thôi gì hết. Nè, mấy lại móc túi bà già đi!

– Mấy cũng sai tao nữa?

– Khổ quá, mấy bữa tử sắt còn được bây giờ mở cây kim tây nơi túi áo của bà già để móc gói tiền ra mà mấy làm không nổi sao?

Tư Hoành khẽ nhún vai, đoạn tiến tới phụ Sáu Lợm trói Ba Cửa lại.

Thấy bộ điệu của Tư Hoành và Năm Sang, bà Hai hoảng sợ nên mếu máo van xin:

– Tui lạy mấy cậu, mấy cậu có lấy xuống thì tui cũng không cản và có muốn lấy tiền thì tui cũng xin đưa cho mấy cậu hết, nhưng xin mấy cậu đừng trói buộc gì hết. Con nhỏ tui gần lấy chồng và hôm nay cũng cận ngày tết rồi, xin mấy cậu... buông tha cho tui tui thì trời phạt độ mấy cậu...

Năm Sang cười xòa:

– Bà già ơi, mấy thứ đó tui tui không xài, và cũng không cần. Bây giờ tui tui chỉ cần chiếc xuống, cần gói bạc của bà già và cần cô...

Tư Hoành thúc nhẹ cùi chỏ vào hông Năm Sang để chặn lời anh ta và kể tai cự nự:

– Mấy sao cứ bô bô cái miệng hoài vậy. Muốn cái gì thì làm êm hồng được sao mà lại phải... la làng lên như vậy.

Năm Sang cười gượng, chống chế chiếu lệ:

– Sợ gì nữa mấy? Nhưng thôi mấy nói vậy cũng phải...

Tư Hoành dụ giọng lại:

– Theo tao thì mình cũng chẳng nên trói buộc họ làm gì cho họ thêm quỳnh, mình cứ làm bộ thả họ lẻ tẻ rồi sau đó muốn đập đầu bẻ cổ gì đó thì làm...

Năm Sang gật đầu:

– Ủ! Mấy đúng là tay quân sư của tao.

Đoạn hắt ta day sang qua Sáu Lợm, lớn tiếng bảo:

– Thôi Sáu, đừng trói buộc mấy bà con này làm gì.

Ba Cửa tươi mặt lên, hướng về phía Năm Sang:

– Dạ thưa mấy anh, mấy anh, có cần dùng chi thì tui xin nghe theo hết, nhưng xin mấy anh đừng xuống tay...

Năm Sang chặt lưỡi:

– Hồng có gì đâu mà!

Ba Cửa bước lại gần bà Hai:

– Bác à, bây giờ mình xin mấy ảnh để mình lội ra lộ đá, đón xe đò trở địa nhà chớ đi chợ đi búa gì nữa...

Bà Hai nhìn xuống túi tiền xẹp ve, thở dài:

– Thì đành vậy chớ biết sao! Thiệt còn hồng mấy ngày nữa qua hết năm nay mà cũng xui xẻo như vậy...

Nhăn khều mẹ, nói nhỏ:

– Nói với mấy ông để cho mình đi liền chó
đúng đây chi nữa má! Sao con sợ quá má à.

Bà Hai khúm núm nói với Năm Sang:

– Dạ thưa cậu, cậu cho mẹ con tui với thằng
Ba đây đi nhen cậu?

Năm Sang gật đầu:

– Được mà bà già!

Đoạn dạy qua Tư Hoàn:

– Ê tư, mấy chịu khó đưa... chú rể kia đi trước.
Đi!

Sáu Lượm vội lên tiếng:

– Dạ để tui dắt ảnh đi nhen anh Năm.

Năm Sang lắc đầu, cười xòa:

– Chú mày ở đây coi chừng... xuống là đủ rồi!

Bà hai, Nhăn và Ba Cửa lo lắng nhìn nhau vì
không hiểu bọn này mưu tính gì... Trong lúc cả

bà còn đang ngỡ ngác thì Tư Hoành bước nhanh xuống xuống rút mạnh lên cây cột chèo rồi thản nhiên tiến đến bên cạnh Ba Cửa, xô nhẹ anh ta đi.

Ba Cửa đứng khựng lại, lạc giọng kêu lên:

– Coi, mấy anh tính gì nữa đây? Bộ mấy anh không cho tui tui đi dìa một lượt sao?

Tư Hoành xô anh ta đi tới:

– Dìa một lượt để mấy người toa rập với nhau đi kêu làng kêu lính sao? Thôi chịu khó đi trước rồi bà già và cô kia theo sau...

Ba Cửa xanh mặt liếc chừng về phía cây cột chèo trên tay Tư Hoành rồi kín đáo đưa mắt nhìn nhanh về hướng Sáu Lợm. Anh ta thêm lo khi nhận rõ nét kinh hãi hiện rành rành trên mặt anh chàng này.

Bà Hai và Nhãn bắt đầu hiểu... Nhãn bỗng khóc òa lên, còn bà Hai thì chạy lại Năm Sang, sụp xuống lạy lia lạy lạy:

– Mấy cậu ơi, mấy cậu muốn cái gì tui cũng xin nghe theo hết nhưng xin mấy cậu đừng giết thằng Ba tội nghiệp. Nó hiền lắm mấy cậu ơi! Nó hông dám kêu làng lính gì đâu... Nó sắp cưới vợ... xin mấy cậu tha cho nó một phen... Hay là mấy cậu muốn lấy tiền thêm, để tui đi bán lúa đưa cho mấy cậu.

Năm Sang quát lên:

– Bà già này lộn xộn quá! Ê, Tư Hoành... Thừa lúc Tư Hoành quay lại, Ba Cửa liều mạng phóng chạy xuống xuống, đưa chân đạp mạnh bờ cỏ cho chiếc xuống lấy trốn bung ra mặt sông...

Năm Sang găm lên chĩa mũi cây ru-lô về phía ấy nhưng Tư Hoành đã hất mạnh tay hất ta quay một bên và la lên:

– Đừng bắn! Anh nổ lên một tiếng làng lính ở gần đây hay kéo lại thì thắt họng cả đám...

– Rồi mầy để cho nó chạy mất hả?

Tư Hoành chẳng nói chẳng rằng chạy tới và khi Ba Cửa vừa lơ quơ đứng xổng dậy để cầm

chèo thì anh ta giờ cây cột chèo trong tay lên phang mạnh ngang người Ba Cửa. Cây cột chèo bay vút đi... Ba Cửa chỉ kịp « hự » lên một tiếng và té lật xuống sông... Chiếc xuồng chao đi đoạn trôi lơ lững theo dòng nước... Tư Hoành thét bảo Sáu Lợm:

– Lội ra kéo xuống vô mau mấy!

Sáu Lợm còn đang lập cập cởi áo ra thì Tư Hoành đã dạy qua bảo Năm Sang:

– Mấy lo giữ hai người trên bờ, để tao lội xuống vớt xuống và canh chừng thằng mắc dịch kia còn ngo ngoe nổi lên, tao sẽ dặng vài cây chèo nữa để nó đi châu bà thủy cho rồi!

Dứt lời hấn ta cởi phăng áo ra nhào luôn xuống sông và lội mau về hướng chiếc xuồng. Chỉ trong nháy mắt, hấn ta đã leo lên sạp xuồng, đưa tay vuốt mặt lia, đoạn sục sạo đưa mắt nhìn quanh... Không thấy tăm hơi Ba Cửa đâu hết.

Đợi một hồi không có gì lạ, anh ta bèn lật đật chèo xuống vô bờ...

Anh ta cau mày trước cảnh bà Hai và Nhãn khóc kể bù lu bù loa... Năm Sang hất hàm hỏi liền:

– Nó ngủm rồi hả?

Tư Hoành gật đầu:

– Chắc vậy.

Năm Sang nhìn ra mặt sông:

– Coi chừng nó trôi đầu tấp vô mấy đám lục bình rau mác rồi mấy hồng để ý đó ghen!

Tư Hoành không trả lời mà nhìn sang phía bà Hai và Nhãn đang kêu khóc thảm thiết. Hiểu ý, Năm Sang bảo hẩn luôn:

– Thôi mấy lãnh bà già đi cho rồi, để bà kêu la quá, rui có ghe xuống nào đi trờ tới cũng hơi phiền.

– Thằng Sáu Lợm đứng đó chi mà mấy sai tao hoài vậy!

Năm Sang chắt lưỡi:

– Thì sẵn tay đó mây... lo cho bà luôn hồng được sao? Có chút vậy cũng sanh nạnh! Thằng Sáu nó có quen mấy vụ này đâu...

Tư Hoành vùng vẫy tiến đến lôi bà Hai đi. Bà này vừa rì lại vừa kêu gào:

– Mấy cậu đã giết thằng ba thì bây giờ cũng phải để cho người ta dìa lo mò vớt xác của nó chứ!

Nhân cũng chạy lại ôm mẹ kêu khóc om sòm... Thấy thế Sáu Lợm bèn bước lại nói nhỏ với Năm Sang:

– Thôi anh Năm à, mình làm như vậy cũng là quá bụng rồi. Đã lấy xuống, lấy tiền còn giết chết rể người ta nữa...

Năm Sang liếc chừng về phía Nhân:

– Rể đâu mây! Chưa cưới hỏi gì hết mà!

Sáu Lợm nhăn mặt:

– Thì hôm nay người ta đi chợ lo sắm đồ để

địa sửa soạn đám cưới mà mình làm như vậy thì thiệt ngặt cho người ta quá...

Năm Sang nhìn thẳng vô mặt anh ta:

– Mấy theo phe tao hay theo phe của họ?

Sáu Lượm cúi mặt xuống:

– Thì tôi đi theo mấy anh, nhưng mình làm cái gì cũng vừa phải thôi, cái điệu này bị bắt lại, nhà nước chống thêm hai ba cái án nữa thì chỉ có nước đi Côn-Nôn rục xương!

– Bây giờ mấy hối hận hả?

– Hồng phải nhưng bề gì tui cũng chỉ dính vô vụ ăn trộm trâu... Mà thôi, tui đã theo mấy anh thì cho trót... Nhưng xin anh tha cho bà già và cô con gái của bà, chưa chi mình đã làm cho người ta góa chồng.

Năm Sang xô anh ta đi:

– Thằng này kỳ! Mấy làm cho tao bức mình rồi ã! Người ta đã cưới hỏi gì đâu mà mấy nói là

góa chồng! Thôi xuống lo tát nước xuống và dọn dẹp sẵn ở dưới đi mây!

Sáu Lượm đành riu riu nghe theo nhưng vừa đi vừa ngó chừng lên phía bà Hai và Nhân...

Trên ấy, Tư Hoành, dầu có sức vóc, nhưng coi bộ cũng vất vả trong khi lôi kéo bà Hai đi, nhứt là Nhân lại ôm ngang hông mẹ rì lại.

Bực mình, Tư Hoành hướng về phía Năm Sang la lên:

– Tụi bây đứng đó lấy con mắt ngó sao hả?

Năm Sang đang nghĩ lung tung về người con gái mà sắp mang đi, giật mình nhìn lại và hấp tấp nói:

– Được rồi mây cứ lo lôi bà già đó đi gấp, còn cô kia để tao giữ cho!

Nhân quay phắt lại phía Năm Sang:

– Máy người có giỏi thi giết luôn một lượt hai mẹ con tui đi.

Năm Sang cười mơn, bước lại lôi cô ta:

– Bà già kia có đi theo ông theo bà thì cũng... vừa lắm, chứ cô em như vậy mà ai nỡ xuống tay cho đành. Uống quá!

Nhân đập mạnh hấn ta:

– Mấy người giỏi thì giết luôn hai mẹ con tui đi!

Bà Hai cũng mếu máo nói vô:

– Trời đất quỷ thần ơi, bộ mấy cậu định bắt con gái tui nữa sao? Mấy cậu có nước giết tôi thì tui ưng chịu liền nhưng xin mấy cậu buông tha cho con nhỏ tôi...

Năm Sang cười giòn:

– Bà già khỏi lo, tui đã nói ai giết chỉ cho uống vậy!

Bà hai trợn mắt:

– Mấy người tinh bắt nó đi?

Năm Sang vẫn cười:

– Bà già đừng lo gì hết mà! (đoạn hấn ta hất hàm bảo Tư Hoành)... Mau đi mây!

Tư Hoành nổi nóng lôi bà Hai đi, còn Năm Sang thì ôm chặt lấy Nhãn để rút cô này ra. Nhãn càng cao cẩu, thúc đập thì hấn ta càng cười ngặt như lấy làm khoái chí lắm vậy!

Một lát sau Tư Hoành trở vô vừa đi vừa phủi áo, nét mặt thản nhiên như chẳng có việc gì xảy ra hết. Thấy thế, Nhãn khóc òa, và la lớn lên:

– Bộ mấy người giết chết má tui rồi sao?

Năm Sang vẫn ôm chặt lấy cô ta và chưa kịp trả lời ra sao thì Tư Hoành đã vọt miệng đáp:

– Tôi cho bà già dìa trước rồi.

Vừa nói anh ta vừa bẻ mấy móng tay vào nhau nghe rôm rốp. Năm Sang nhìn sững vào hai bàn tay của anh ta trong một giây, đoạn cười bảo Nhãn:

– Cô em đừng lo, nó hông có giết bà già đâu!

Nhãn rít lên:

– Vậy mấy người đem giầu má tui đâu?

– Coi, nó dẫn bả thả đi cho bả dìa nhà mà!

– Thôi, mấy người đừng giầu! Mấy người giết má tôi cũng như đã sát hại anh ba!

– Nè cô em, cô em nhìn kỹ nó coi: nếu nó có giết bà già thì tay chân quần áo nó cũng phải dính máu me chứ!

– Tui không tin mấy người được. Bây giờ mấy người phải thả tui ra hông tui cắn lưỡi tự tử chết liền trước mặt mấy người cho mấy người coi!

Năm Sang lơ tay buông cô ta ra:

– Ý cô Hai, cô đừng có đại đột...

Nhăn quát lên:

– Bây giờ mấy người tính gì đây?

Năm Sang cười hể hể đoạn quay sang hỏi ý Tư Hoành:

– Sao mây? Mây cắt nghĩa cho cổ rõ...

Tư Hoành cau có.

– Coi, chuyện của mấy mà mấy hỏi tao?

Năm Sang trợn mắt:

– Làm sao là chuyện của tao? Nữa hai đứa bây cũng ráp vô hưởng nữa chớ bộ mình tao sao?

Tư Hoành liếc về phía Nhãn, ngấm nghĩa sơ qua đoạn bước lại gần cô ta, dịu giọng vỗ về:

– Cô Hai đừng ngại. Tôi đã thả bà già cô Hai dìa rồi...

– Hừ, thả!

Tư Hoành chắt lưỡi:

– Thiệt mà cô! Bà già của cô... ai động phạm gì tới cho đành... Riêng có anh kia... ai biểu khi không ảnh nhảy a xuống xuống dòng đi chi! Tui lỡ tay phang ảnh một cây cột chèo nhưng chắc cũng không đến nỗi gì đâu! Hồng chừng cha nội đó lặn hụp trốn vô mấy bụi đình lăng cóc kèn gì đó...

– Vậy mấy người còn bắt tui lại đây chi?

Tư Hoành nghiêm giọng:

– Chẳng nói giấu gì cô, tui thả bà già của cô dìa để bà chạy tiền..

– Tiền gì nữa? Mấy người đã vét hết túi tiền của mà tui rồi còn gì nữa! Nhà tui góp nhóp có bao nhiêu đó...

– Ấy, cô Hai quên rằng hồi nãy mà cô hai có nói là ở nhà còn có một bồ lúa khá bự nữa sao?

– Mà tui nói liều chớ lúc này đã gặt hái xong xả đâu!

Tư Hoành khẽ nhún vai:

– À, cái đó tui hông biết, tui tui cần một số tiền mần vốn đi đường và tui hẹn cho bà đúng ngày mai hay trễ lắm là ngày mốt phải đem đủ số tiền năm ngàn đồng ra ngoài này.

Nhăn chặn ngang:

– Vậy mấy người phải thả tui dìa để tui lo chạy tiền giúp má tui...

Tư Hoành cười ngất:

– Bộ cô Hai nói tui này còn con nít hay sao chớ! Chẳng lẽ tui này điên khùng gì mà khi không đòi một số tiền như vậy rồi ngồi ngoài này để bà già của cô chạy dìa kêu... làng lính ra thộp cổ cả đám hay sao chứ?

Nhân ấp úng:

– Té ra mấy người giữ tui lại đây...

Tư Hoành gật đầu đỡ lời:

– Cô Hai hiểu chuyện đa... Thôi, cô Hai cảm phiền tui đỡ... đến chừng bà già của cô đem đủ tiền ra « chồng » thì tui tui sẽ để cho cô hai dìa liền...

– Rủi má tui hổng lo nổi thì sao?

– Chắc bà già của cô phải rán chạy chớ! Và biết đâu cái anh chồng sắp cưới của cô lóp ngóp bò về trồng và... chạy rút thêm. Nói vậy chớ nếu bà già của cô hai có thiếu chút đỉnh thì tui này cũng châm chế chớ chẳng lẽ làm ngạt quá sao! Tết nhứt đến nơi rồi... tui tui cũng chẳng muốn

làm ngật chi với bà con...

Nhăn sụ mặt xuống nín thình. Cô biết chắc rằng dầu có hết lời năn nỉ bọn này cũng chẳng đi đến đâu hết nhưng cô cũng hơi yên tâm và nhút là cũng hy vọng rằng Ba Cửa may ra thoát nạn.

Tư Hoành canh chừng phản ứng của người con gái và khi biết chắc rằng cô này đã « thấm đòn », anh ta bèn dịu dàng lên tiếng hỏi:

– Thôi cô chịu khó xuống xuống để tui tui chở đi...

Nhăn ngược mặt lên:

– Ủa, đi đâu nữa! Đợi tại chỗ này không được sao?

Tư Hoành cười nhẹ:

– Chỗ này vắng tanh... rồi làm sao lo cơm nước. Với lại tui tui cũng phải phòng xa. Tui tui sẽ chở cô qua trịch bên kia mé sông một chút, để cho vững bụng hơn và để canh chừng bên này nữa...

Nhăn thở dài đoạn lủi thủi bước đi trước...

Thấy thế Năm Sang bước tới níu tay Tư Hoành hỏi nhỏ:

– Bộ mấy thả bà già thiệt sao?

Tư Hoành vánh mặt lên:

– Ý trời, tao tính cái gì cũng phải cho gọn bản hết. Thả bả... tể mỗ tể tổ gì hả?

– Vậy chớ sao mấy nói với con nhỏ...

– Thì phải nói như vậy để cho nó yên lòng... thiệt tao rầu mấy hết sức, muốn cái gì thì muốn một thứ, chớ mấy vợ bá nập như vậy có ngày chết dính chùm cả đám!

Năm Sang đành cười trừ và xô nhẹ anh ta đi:

– Thôi, lúc này không phải là lúc mấy cự nự tao vì tao mọi việc đều đã lỡ dở hết rồi. Dầu mấy chửi tao đi nữa mấy cũng phải đi với tao. Tụi mình đã thề đồng sanh đồng tử với nhau mà!

Tư Hoành cười mũi:

– Chuyến này đồng tử đa mây!

Năm Sang cười khà, đấm mạnh vào vai bạn:

– Đồ mắc toi! May mà cái miệng của mày không giống như miệng chim cú chim ục!

Chợt liếc thấy Sáu Lợm ngồi cú xụ dưới xuống. Năm Sang bảo nhỏ bạn:

– Sao tao coi bộ thằng gà chết đó buồn quá vậy mày?

Tư Hoành nhún vai:

– Khi không mày nên nó theo làm gì hổng biết! Mới lần đầu nó thấy tao với mày làm chuyện... bậm trợn quá nên nó thất thần chớ sao nữa! Thôi, liệu « buồm » đi cho sớm kéo động ổ một cái mệt lắm.

– Sợ sao?

Tư Hoành cười mũi:

– Mày biết tao quá mà! Nhưng hôm nay, tao muốn chạy vắt giò lên cổ nữa. Tao muốn kiếm

68 | Lê Xuyên

một chỗ nào đó, ních một bụng no nê rồi nằm ngủ cho khỏe.

Năm Sang hóm hỉnh hất hàm chỉ về phía Nhân:

– Vậy mấy quên cái món kia à?

Tư Hoành nín áo hắt ta, gần giọng bảo:

– Ê, khoan cái vụ đó nghen mấy! Mấy làm ơn để vài hôm nữa để nhóng tình hình coi yên yên đã.

– Tao nôn trong bụng quá mấy!

Tư Hoành cương quyết lắc đầu.

– Việc này mấy phải nghe tao. Chưa có chỗ ở yên mà mấy đã tính chuyện chơi bời rồi hả!

Năm Sang cau mày:

– Sao thằng nầy tính cản mũi cản lái tao hoài vậy cà?

– Tao thương mấy, thương tao nên mới khuyên mấy như vậy, mà việc gì mấy phải gấp?

Con nhỏ nó còn trơ trơ ra đó chớ bộ biến được ra hơi, ra nước gì sao mà mấy phải rậm rật như vậy? Để kiếm được nơi ăn chốn ở đàng hoàng rồi mấy hưởng phủ phê có phải sướng hơn không?

Năm Sang thở ra:

– Thôi cũng được. Tao chịu khó nghe lời mày.

Tư Hoành dịu giọng lại như có ý muốn vỗ về bạn:

– Tao nói phải thì mày nên nghe tao. Tao cản ngăn mày thì có ích lợi gì riêng cho tao đâu!

Năm Sang cười lớn và xô mạnh bạn đi tới...

Tư Hoành khựng lại để cùng đi song đôi với anh ta đoạn lên tiếng căn dặn thêm:

– Nè Năm, khi xuống xuống con nhỏ kia nó có hỏi vặn vẹo mấy cũng cứ nói y như tao đã nói hồi nãy đó nghen.

Năm Sang lườm bạn:

– Thằng này kỹ quá.

– Ở kỹ như vậy mà có lúc còn xác bác xang bang đó mấy à.

– Còn bà già của cổ mấy... đem cất đi đằng hoàng chớ?

Tư Hoành mỉm cười:

– Rất đằng hoàng. Tao liệng xác bả dưới địa và phủ lên hai ba lớp lục bình... Quãng đường này vắng vẻ nên chắc còn lâu người ta mới phát giác ra được thân ma của bả.

– Còn thằng chồng hệt của cô kia? Sao mấy nói nó có thể sống sót được?

– Thì phải nói ầu như vậy cho con kia nó đỡ đau lòng xót dạ chớ hông thôi nó kêu la rầm rĩ thì còn làm ăn gì được nữa!

Năm Sang nhúu mày:

– Nhưng nó cũng dám sống sót chớ mấy?

Tư Hoành nhún vai:

– Dẫn cho nó sống đi nữa thì làm gì mình!

– Tao sợ nó nóng mũi về con vợ sắp cưới của nó.

Tư Hoành ngắt ngang:

– Bởi vậy tao mới thúc hối mấy nên đi cho xa khỏi chỗ này rồi muốn tính gì thì tính. Đó là mình phòng xa vậy thôi chứ nội một cây cột chèo của tao, nó cũng đủ đi châu Hà-Bá rồi! Bây giờ tao chỉ ngại nhứt là thằng... đệ tử của mấy.

– Thằng Sáu Lợm.

– Ủ.

– Nó hiền lắm mà!

– Thì « hiền » nên mới đáng ngại! Nó không giống như tao với mấy nên tao sợ nó... làm cho hư bột hư đường hết!

– Có tao đây chi mấy?

– Ủ thì có mấy! Nhưng nhiều khi mấy lời thôi quá!

– Thì mấy nhắc chừng tao!

Tư Hoành cười nhẹ:

– Tao nhắc chừng mấy đề rồi mấy... nói tao muốn... song tàng này nọ phải không?

Năm Sang cười xòa:

– Tánh tao hay nói càn mạng như vậy chớ rớt cuộc rồi hổng có để bụng gì hết.

– Mấy nói càn mà nhiều khi còn hay làm càn, can không nổi nữa!

Năm Sang cười rộ lên một cách rất thú vị:

– Mấy sao cứ lo moi móc tao hoài!

Tư Hoành vênh mặt lên:

– Tao canh mấy chẳng chẳng một bên mà nhiều lúc mấy còn chúng lên thay!

Năm Sang quơ tay:

– Thì để tao sửa tánh lần lần... Nhưng bây giờ... hổng có nói nữa nghe mậy!

Tư Hoành khẽ nhún vai đoạn cúi thủi bước đi.

Năm Sang vội gọi anh ta lại:

– Ê Tư, tao quên hỏi mấy cái này nữa...

Tư Hoành miễn cưỡng đứng lại:

– Hỏi gì vậy?

– À, hồi nãy móc tiền của bà già rồi để đâu?...

– Tao hỏi như vậy vì... sợ mấy lát đặt nên bỏ quên lại đâu đó thì uống.

Tư Hoành vỗ nhẹ vào túi và lạnh lùng đáp:

– Đây nè! Tiền mà quên sao được!

Năm Sang ngượng nghịu hỏi thêm:

– Mấy có lát ra đếm coi được bao nhiêu tiền không?

Tư Hoành chẳng nói chẳng rằng, móc túi ra lấy gói tiền và quăng mạnh về phía Năm Sang. Năm Sang giơ tay chụp lấy, hỏi chiếu lệ:

– Bộ mấy chưa đếm sao?

Tư Hoành có vẻ khó chịu:

– Thì bây giờ mấy đếm đi.

Năm Sang lụng khựng một hồi đoạn mở gói giấy ra đếm tiền. Xong hẳn ta quay qua bảo Tư Hoành:

– Tròm trèm hai ngàn đồng mấy à. Đủ làm sở hụi đi đường đa mây!

– Ờ...

– Bây giờ mấy giữ hay tao đây?

Tư Hoành thờ ơ đáp:

– Mấy hay tao gì cũng được. Thôi mấy đi!

Năm Sang cho ngay vào túi và đáp:

– Được, tao cất cho, nhưng mấy có xài gì thì nói tao đưa cho nghe!

Tư Hoành cười nhẹ:

– Có hai ngàn đồng chớ bộ nhiều nhởi gì sao mà mấy phải mất công căn dặn. Với lại bây giờ mình còn đi dính chùm với nhau như vậy thì tao

cũng không cần xài riêng gì hết, ngoài việc mua thuốc hút và rượu nhậu lai rai chơi vậy thôi...

– Ờ há! Tụi mình cũng chưa cần xài gì nhiều...

o O o

Thấy Năm Sang và Tư Hoành đi đến, Sáu Lợm vội hỏi:

– Mấy anh bàn tính cái gì mà lâu dữ vậy? Rủi làng lính tới thì sao?

Tư Hoành vọt miệng đáp:

– Tới sao được mậy. Làng lính chậm chạp chớ có phải như tao với mấy hể hô đâu là đông đó liền sao!

Sáu Lợm lo lắng hỏi thêm:

– Bây giờ mình đi đâu đây mấy anh?

Tư Hoành đưa mắt nhìn Năm Sang hỏi ý.

Năm Sang quay qua bảo Sáu Lợm:

– Mấy rành đất đai ngọn ngành vùng này thì tao giao cho mấy vai tuồng hướng đạo đó.

Sáu Lượm nhăn mặt:

– Tui rành thiệt nhưng mấy anh hồng biết vùng này lính Tây với Việt Minh ở xen kẽ với nhau, mình xích tới xích lui gì cũng kẹt hai bên hết. Vậy mấy anh liệu...

Tư Hoành lên tiếng:

– Tụi tao sẽ đông về miệt Châu Đốc chớ ở đây tể mồ tể tổ gì!

Sáu Lượm nhăn nhó kêu lên:

– Còn tui?

Năm Sang vội đáp:

– Mấy theo tụi tao.

Sáu Lượm thở dài:

– Thì đành vậy chớ biết sao!

Lúc ấy, Nhãn nghe mấy người kia bàn tán như vậy lo lắng hỏi vô:

– Bộ mấy người đưa tôi đi theo nữa sao?

Năm Sang dịu dàng nhìn lại cô ta:

– À, cô em khỏi lo. Tụi này cũng còn lẩn quẩn ở đây trong một thời gian để chờ má cô đem tiền ra mà!

Nhăn to tiếng:

– Nếu mấy người không giữ đúng lời hứa, tui đâm đầu xuống sông tự tử cho mấy người coi!

Năm Sang lụng khụng không biết trả lời sao thì Tư Hoành đã đáp thế:

– Cô đừng làm vậy không nên. Một là thế nào cô cũng biết lỗi, dân ở gần sông rạch lội như rái là lẽ thường. Hai là nếu cô không nghe lời tui, tui tui bắt buộc phải trói ké cô lại. Nhét giẻ vô miệng... như vậy cô khó chịu lắm đa.

Nhăn chằm dằm mặt xuống và nín thinh.

Tư Hoành lại dặn thêm, giọng có vẻ đùa cợt nhưng không kém phần dọa nạt:

78 | Lê Xuyên

– Tiện đây tôi cũng nói thêm cho cô rõ, trong lúc đi dọc đường cô thấy người thì cũng đừng đại đột kêu la ghen!

Nhãn vẫn vùng vằng:

– Hồng biết, nếu mấy người có ý gì khác thì chết tui cũng la!

Tư Hoành chắt lưỡi:

– Cơ khổ thì thôi, cô em đừng có liều mạng không ích gì bởi vì tội này, còn liều mạng gấp mười lần cô em nữa.

Nhãn cười lạt:

– Cái đó mấy người khỏi quảng cáo, nhưng tui dám chết lắm!

Tư Hoành bước xuống xuống và ung dung đáp:

– Nhưng tội tui hồng cho cô em chết thì sao! Cô em nên chú ý ở điểm đó.

Đoạn anh ta quay qua hạ lệnh cho Sáu Lợm:

– Chèo đi mây.

Và anh ta cũng cầm dầm lên nạy cho mũi xuống bét ra mặt sông.

Riêng phần Năm Sang, hẳn ta vẫn ngồi chễm chệ trên sạp xuống và ngó riết Nhãn, thỉnh thoảng lại cười « miếng chi cọt »!

Thấy thế. Tư Hoành bực mình cự nự hẳn ta:

– Ê Năm, mây làm ơn làm phước quơ dầm lên một tay coi, chớ mây cứ ngồi ì ra đó để... ngó trời ngó đất sao mây.

Năm Sang quay qua cười hể hể:

– Bậy nà, tao đang canh chừng hai bên...

Tư Hoành ngắt ngang:

– Khởi. Đã có tao. Mấy canh chừng cái điệu đó... hổng tốt đâu!

Năm Sang hiểu ý bạn nên miễn cưỡng cầm dầm lên.

... Sau khi qua tới bên kia bờ sông, Sáu Lợm rà chèo lại và hỏi:

– Bây giờ tụi mình đi đâu nữa đây?

Năm Sang quay qua hỏi Tư Hoành:

– Đi đâu mấy?

Tư Hoành đứng lên sạp xuống quan sát một hồi rồi đáp:

– Nè Sáu, mấy cho xuống ghim vô cái xẻo đàng kia kìa.

Sáu Lợm cũng đứng lên:

– Chỗ nào đâu anh?

Tư Hoành chỉ tay về phía trong đồng:

– Đó mấy. Chỗ có hàng trâm bầu dày bịt đó. Tao chắc chỗ đó ăn tuốt vô đồng sâu và phía đó vắng hoe nên tụi mình có thể ẩn náu được.

Nghe nhắc đến hàng trâm bầu, Nhãn nhớ ngay đến Ba Cửa và cô ta kêu lên:

– Mấy người đưa tui đi biệt mù ở trong thì làm sao má tui ra kiếm mấy người được? Tôi hông chịu vô trông đâu?

Tư Hoành chắt lưỡi trấn an cô ta:

– Bây giờ má của cô ra đâu kịp. Với lại tui tui cũng phải kiếm chỗ nghỉ ngơi đôi chút để lo cơm nước lót dạ chứ!

– Vô trong vắng tanh thì cơm nước ở đâu chứ!

– Ấy, tui tui sẽ chạy ra xóm gần bìa vườn kia kiếm ra mấy hồi. Xin cô cảm phiền theo tui tui một chút. Tui tui chở cô theo đây là lo thêm một gánh nặng chớ sướng ích gì, nhưng lỡ kẹt món tiền đó cô! Tui tui cần một số bạc kha khá mần vốn nên mới ỉn nhẫn lưu lại đây chớ hông thôi... mạnh ai nấy đông riết địa nhà để lo chuyện Tết nhất rồi! Chắc cô cũng nóng lòng địa ăn Tết như tui tui vậy, và... không chừng còn hơn tui tui nữa vì việc định đôi bạn với anh gì, nhảy xuống sông hồi nãy đó!

Nhân sự mặt xuống:

– Mấy người biết vậy mà còn bắt ép tui theo!

– Chuyện vạ bắt đắc dĩ mà! Bởi vậy, tui xin khuyên cô, cô nên biết điều với tui tui đôi chút cho mọi việc được êm chèo mát mái và ai cũng... hài lòng hết. Cô mà làm... trục trặc khiến cho tui tui bị khó khăn thêm, tui tui bắt buộc phải lưu cô đi hoài thì phiền quá.

– Sao lại phải chở tui đi hoài hả?

Tư Hoành cười nhẹ:

– Thôi tui cũng xin nói thiệt, cô ở đây với tui tui để làm con tin, chừng nào tui tui bộ được đủ số bạc và bà già của cô không trở mặt kêu lính bao vây tới thì tui tui xin mời cô đià tức thời. Như vậy cô yên tâm rồi chứ!

Nhãn đành nín thinh.

Tư Hoành liền quay sang hỏi Sáu Lợm:

– Chèo rút đi mấy! Bộ mấy cũng tính đợi ở đây nữa sao!

Sáu Lợm giựt mình quơ chèo, chèo sẵn tới...

Sau khi tìm được một chỗ kín đáo dưới một đám trâm bầu rậm bịt, Năm Sang liền bảo Sáu Lợm đậu xuống lại.

Tư Hoành nhảy ngay lên bờ quan sát tình hình đoạn hỏi Sáu Lợm:

– Vùng này có Việt-Minh không mậy?

Sáu Lợm đáp gọn:

– Không?

– Chắc hông mậy? Sao tao nghi quá, mấy chỗ tụi mình ẩn trú được thì mấy chả cũng ở được.

Sáu Lợm thản nhiên đáp:

– Khúc này nhà cửa thưa thớt, mấy chả ở đây thì cơm gạo đâu ăn!

– Còn Tây, Ma-rốc có hay vô hông?

– Tụi nó có đi xốt qua vậy thôi chớ ít khi ruộng bố.

Tư Hoành gật gù:

– Nếu vậy mình tạm trú nơi đây cũng được để đợi nhóng coi đường đi nước bước về phía miệt dưới ra thế nào...

Năm Sang vừa nhảy lên bờ, hỏi xen vào:

– Vấn đề cơm nước sao mậy? Lo trước chuyện đó cho chắc bụng, rủi có chạy nữa thì cũng có nước mà chịu.

Tư Hoành vẫn tiếp tục ngó quanh và đáp cầm chừng:

– Cố nhiên.

Năm Sang nín tay hẳn:

– Vậy để tao sai thằng Sáu chạy đi nhen!

Tư Hoành quay phắt liền:

– Không được.

– Nó rành... « thổ ngời » ở đây mà!

Tư Hoành lòi hẳn ta đứng dang ra xa một chút:

– Mấy sao nhẹ dạ quá! Rủi nó... chạy tuốt bắt tử rồi bỏ tao với mấy lại đây thì sao?

Năm Sang cười lớn:

– Bộ tao với mấy co tay rút chân rồi sao?

Tư Hoành nhìn thẳng vào mặt hắn ta:

– Ai không biết vậy nhưng mấy quên rằng nó cũng có thể chơi cái cú đá giò lái sao?

Năm Sang nhú mày:

– Đâu lẽ nó tẹ vậy.

– Biết đâu nó muốn lập công chuộc tội dắt làng lính vô kiểm tao với mấy thì sao?

– Mấy sao đa nghi quá!

– Tao tính cái gì phải cho ăn chắc. Chẳng thà tao vào sanh ra tử chỗ nào khác dầu có bị đâm bị dầm cũng mát ruột chớ ngủm cù đeo theo lối sụp lỗ chân trâu kiểu đó, tao không ham.

Năm Sang nhăn mặt:

– Vậy bây giờ ai đi đây? Chẳng lẽ tao?

Tư Hoành lườm hắt ta:

– Tao cũng được.

Năm Sang tươi tỉnh lại:

– Ủ, mấy chịu khó đi giùm cái! Mà nè vô kiếm nhà người ta, mấy lựa lời nài nỉ họ mang lại chút đỉnh cơm gạo mắm muối gì đó rồi trả tiền đảng hoàng cho họ chớ đừng theo cái lối vắn hòng bẻ hấu con người ta đó ghen!

– Biết mà, nhưng đưa cho tao chút đỉnh tiền nong chớ!

Năm Sang lật đặt móc tiền ra trao cho bạn một xấp tiền lẻ và còn thắc mắc hỏi thêm:

– Rồi mấy nói với họ làm sao để mua mấy thứ đó?

– Còn nổi niêu nữa đó mậy?

Tư Hoành cười nhẹ:

– Dễ ợt. Tao có cách.

– Cách nào? Khó lắm đa mây. Không khéo dân ở xóm họ sanh nghi thì khổ!

Tư Hoành thân nhiên đáp:

– Nghi sao được. Hồng chừng họ còn dưng không mọi thứ cho mình nữa!

Năm Sang trợn mắt:

– Sao có chuyện lạ vậy mây?

Tư Hoành cười nhích mép:

– Tao sẽ nói đại tao là Việt Minh theo bộ đội đi ngang qua đây...

– Bộ đội ở đâu hả?

– Bộ đội là tụi mình đó! Thì mình phải « dạ hành tỏ » như vậy cho thiên hạ họ ngán và ủng hộ cơm gạo mọi thứ cho tụi mình chớ! Mấy phải biết dân ở cu-ky giữa đồng như vậy, ai họ cũng ngán hết, Tây hay Việt Minh gì cũng vậy.

Năm Sang cười xòa:

– Mấy khôn đa. Thôi đông cho mau đi mây!

Tư Hoành chống nạnh lên và nghiêm giọng lại:

– Bây giờ tới phiên tao dặn mây.

Năm Sang có vẻ ngạc nhiên:

– Tao ở đây thì còn... dặn gì nữa mây?

Tư Hoành chậm rãi đáp:

– Sao lại không dặn. Đây mây nghe kỹ, kỹ nhất là chuyện... đừng chạm với con nhỏ dưới xuống đó ghen.

– Bộ mây nói tao chụp giựt trước sao chứ.

– Tao cũng chỉ dặn cầm chừng thôi. Tao sợ mây nôn quá mây đuổi thằng Sáu đi chỗ khác để làm ăn thì dám nguy lắm, vì nói thiệt với mây tao vẫn không tin được nó.

Năm Sang xua tay:

– Được rồi. Mây dìu đây, mây sẽ thấy con nhỏ kia còn y nguyên một đồng chó không ai rớ tới nó đâu...

Tư Hoành mỉm cười chìa tay ra:

– Mấy làm ơn cho tao mượn đỡ cái « giò heo » kia một chút.

Năm Sang cau mày:

– Mấy lấy súng theo làm gì?

– Coi tao tự xưng là V.M thì cũng phải dắt thứ dữ theo để lo le cho dân trong nhà họ thấy thì họ mới... tin chớ.

Năm Sang chân chừ một hồi rồi mới rút cây súng lục ra trao cho bạn...

Tư Hoành đỡ lấy nhét luôn vô lưng quần và tất tả lội băng xuống để đi tắt về phía có dãy nhà lá cạnh mé rạch.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, anh ta mới lò mò về tới, tay ôm một bọc to gói bằng lá chuối tươi.

Năm Sang thở ra một hơi nhẹ nhõm và tiến lại đón anh ta:

– Sao lâu dữ thần vậy mầy?

Tư Hoành chỉ vào bọc lá chuối:

– Tao đợi cho họ thối cơm nếp và chưng mắm. Như vậy mình đỡ phải thối nấu lôi thôi.

Năm Sang cười gượng:

– Vậy mà tao tưởng mầy... gặp cái gì rồi chứ!

Tư Hoành nhìn lại hấn ta, hỏi vặn:

– Thì mầy cứ nói đại là mầy tưởng tao kiếm có đông luôn?

Năm Sang làm bộ cự nự:

– Bậy nà. Tao thấy mầy đi lâu nên lo... cho mầy vậy thôi.

Tư Hoành cười giòn:

– Nếu vậy thì tốt! Mầy nên hiểu rằng tao ở chung với mầy lâu quá nên tao có thể hiểu thấu tim đen của mầy.

– Thấu tim đen của tao làm sao?

– Mấy sợ tao bỏ mấy đông đi luôn để trốn về Châu Đốc moi số vòng vàng tao với mấy chôn ở dưới chớ gì!

Năm Sang cười trừ:

– Tao cũng nghĩ tới chỗ đó chút chút nhưng hông có nghi mấy khi hết. Mà thôi mấy đã về đây và tao cũng đói bụng dữ quá rồi...

Dứt lời hắt ta vội vã bước xuống phía chiếc xuống rồi gọi Nhãn và Sáu Lượm lên.

Sáu Lượm nghe theo liền, riêng cô Nhãn thì vẫn ngồi lì một chỗ.

Thấy thế Năm Sang dịu giọng bảo cô ta:

– Cô chịu khó nhắm nháp chút đỉnh chứ để bụng trống trơn sao được.

Nhãn lạnh lùng đáp:

– Tôi không đói.

– Ày không đói cũng phải rán ăn ba hột chứ không ngo sao được. Biết đâu cô còn bị kẹt ở đây đói ba ngày nữa.

– Đôi ba ngày tôi cũng hồng đôi.

Năm Sang lấy làm thích thú trước lối cự nự ấy của Nhân. Anh ta định đứng ở đó để nói trây nói trua với cô ta một hồi nữa, nhưng Tư Hoành đã réo giục ngược:

– Ê Năm, cổ hồng chịu ăn thì thôi chớ mấy tính châu chực ở đó để lạy cổ nữa sao!

Năm Sang ừ hử chiếu lệ đoạn thấp giọng bảo Nhân:

– Đó cô thấy không, tui sẵn sóc miếng ăn miếng uống cho cô mà ba thằng mắc toi đó nó cự nự om sòm...

Nhân tàn nhẫn ngắt ngang:

– Tui có cần ai sẵn sóc đâu! Để thầy kệ tui mà!

Năm Sang cụt hứng, lui thủi đi lên.

Tư Hoành đang mở gói lá chuối ra, thấy Năm Sang ngồi xuống bên cạnh mình, liền nói xỏ:

– Vậy mà mấy kêu đói! Đói con mắt hả?

– Đói nhiều quá mấy! Nhưng tao cũng phải kêu cổ lên ăn chứ!

Tư Hoành xô hẳn ta ngồi vệt sang một bên:

– Mấy làm ơn xê qua một chút để tao vừa ăn vừa canh chừng cổ coi!

– Ồi cổ chạy đi đâu được!

Tuy nói thế, Năm Sang cũng chọn một chỗ ngồi thuận tiện để có thể quay mặt nhìn xuống xuống được, đoạn hẳn ta phúi tay bốc cơm nếp chấm mắm ăn một cách ngon lành.

Riêng Sáu Lợm, anh ta chỉ ăn cầm chừng. Thấy thế Năm Sang vỗ mạnh vào vai anh ta:

– Mần cho xôm một chút coi mậy!

Sáu Lợm cười gượng:

– Tui hông đói...

Năm Sang đùa bảo anh ta:

– Sao mày giống con nhỏ đó quá vậy!

Sáu Lượm liếc nhanh về phía dưới xuống, giọng bức bỏ:

– Thì cổ râu thấy cổ nội mà ăn uống gì vô nữa!

Tư Hoành đưa tay quẹt miệng, hỏi vặn lại anh ta liền:

– Nói vậy mày đây cũng râu thấy ông cổ nội nữa sao?

Sáu Lượm lúng búng mấy hột cơm nếp dính trên đầu ngón tay, thờ thần đáp:

– Chớ anh biểu tui phải mừng nhảy cà tưng lên sao!

– Nhưng việc gì mày râu? Bộ mày nói thoát khỏi cảnh tù tội hồng đủ sướng hay sao?

Sáu Lượm khẽ nhún vai:

– Đã đành rằng vậy nhưng tui... hông dè mấy anh ra rồi làm quá...

Tư Hoành nhú mày:

- Làm cái gì quá mầy?
- Thì mấy anh... lấy xuống người ta đó!

Tư Hoành bực mình quăng mạnh vắt cơm nếp xuống mặt lá chuối:

– Đu họ! Hồng lấy xuống rồi làm sao trốn đi cho mau, cho xa và cho kín được mầy?

Sáu Lượm cúi gằm mặt xuống và khẽ hất hàm chỉ về phía Nhân:

– Cái đó tui hồng nói nhưng anh còn... còn đập chết hai mạng người và bắt cô kia đi theo nữa...

Tư Hoành to tiếng:

- Ê, bộ có một mình tao sao mầy?

Sáu Lượm liếc chừng về phía Năm Sang:

- Tui nói luôn hai anh hết.

Tư Hoành cười mũi, lấy cùi chỏ thúc Năm Sang:

– Ê Năm, bây giờ nó đổ thừa cho tao với mày kia!

Tự nãy giờ, Năm Sang không chú ý đến câu chuyện giữa hai người ấy vì mãi ngắm nghía Nhân, giờ bị Tư Hoành quấy rầy nên trả lời cho lấp đi:

– Ồi thôi, mày hơi sức đâu chấp nhứt nó hồng biết!

Tư Hoành nín chặt tay hấn ta kéo lại để bắt phải quay mặt nhìn mình:

– Chấp nhứt cái con khỉ gì! Tao coi nó không ra cái đánh gì hết...

Năm Sang cau mặt ngắt ngang:

– Vậy là được rồi. Tao hồng muốn ai lộn xộn hết?

Tư Hoành buông mạnh tay hấn ta xuống:

– Sướng hông! Bộ thằng Sáu đây là ông cố tổ tao hay sao mà mày hồng cho tao nói?

Năm Sang quơ tay:

– Thì mấy nói cho đã đi! Mà đừng kêu réo tao gì nữa đó nghen!

Tư Hoành còn rán nói thêm:

– Nhưng nó là « gà » ruột của mấy?

Năm Sang chặt lưỡi:

– Thằng này sao hay so đo cắc rắc từ chút quá! Ủ thì cho nó là gà ruột của tao nhưng kể từ nay nó là anh em của tụi mình, nghĩa là của tao với mấy! Mà mấy sao lộn xộn quá, mới dắt nhau đi có một chút xíu, mấy lại kiếm chuyện bắt bẻ nó hoài hà!

Tư Hoành hơi xằng giọng:

– Chớ nó nói cái điệu ông nội đó rồi mấy biểu tao câm hay sao? Tao coi nó cũng như anh em, kể nó như một phe vì bề gì mấy cũng dắt nó theo rồi – nên tao mới nói tới... Mấy nghĩ coi chưa chi nó đã đổ thừa này nọ thì làm sao ăn chung ở bền được!

Năm Sang chắt lưỡi:

– Thì nó mới ra ràng nên nó lấy làm lạ về mấy thứ chuyện đó. Để thủng thẳng rồi nó sẽ quen chớ mậy. Có cái gì thì mậy nên nói phải quấy hay chỉ vẽ cho nó biết chớ chưa chi mậy xài xể nó tưới hột sen sao phải.

Tư Hoành cười lạt:

– Mậy nói tao nghe hay quá! Cái gì mậy cũng bình riết nó thì tao nói vô được khi nữa!

Năm Sang nhìn thẳng vào mặt Tư Hoành:

– Thằng này lạ! Mọi khi mậy... dầm thắm lăm chú đâu có hay vắn vẹo như đàn bà vậy? Mọi khi chỉ có tao với mậy nên êm rơ hà! Chớ bây giờ mậy biểu tao tổng cổ nó đi sao? Tao hỏi mậy nếu kỳ rồi nó rõ chuyện tao với mậy trở nóc khám ra, nó chạy đi mét với thầy chú thay vì xin đi và giúp đỡ tụi mình một tay trong việc vượt ngục thì giờ này tao với mậy ăn đòn bầm vập hết rồi chớ đâu có ngồi vít đốc ở đây mà cãi tới cãi lui như vậy đâu! Mậy, cái gì cũng được, cũng khôn hết, có điều là hẹp hòi quá lố...

Tư Hoành mĩa mai:

– Nói vậy mấy « song toàn » mọi mặt hén?

Năm Sang cười xòa:

– Tao đâu có tự khoe như vậy và bởi thế tao mới cần có mây, có thằng Sáu Lợm để... bù qua sút lại.

– Nhưng mây cũng để tao cắt nghĩa cho thằng Sáu nó mở con mắt, chớ hể tao miệng đâu là mây binh đó sao được?

Năm Sang gật đầu:

– Tao có nói gì khác đâu, miễn là hổng có thằng nào lộn xộn với thằng nào.

– Còn mây lộn xộn thì được hén?

Năm Sang nghênh cổ lên:

– Tao lộn xộn cái gì mậy?

Tư Hoành hất hàm chỉ về phía Nhãn:

– Thì đó!

Năm Sang vùng vằng đứng dậy:

– Thằng này kỳ quá! Chuyện đó là chuyện riêng mà mấy cú cột buộc vô hoài hà!

Dứt lời hắn ta bỏ đi lại một gốc trâm bầu già, dựa lưng vô thân cây để nhìn xuống xuống.

Tư Hoành gọi vói theo:

– Ê Năm, bộ no rồi sao mậy?

Năm Sang quay mặt lại:

– Ủ.

– Sao đứa nào cũng.... no mau quá vậy?

Năm Sang mỉm cười.

– Thì mấy và thằng Sáu ăn thêm nữa đi. Còn bao nhiêu gói cất lại đó, để coi tới xế trưa có ai đói bụng thì ních thêm vô.

Tư Hoành nhìn qua Lượm, dịu giọng lại:

– Mấy thấy chưa Sáu? Cũng vì mấy mà hai đứa tao lục đục với nhau.

Sáu Lượm gượng cười:

– Tui có làm gì đâu.

– Ủ, mấy không làm gì hết, nhưng nội cái điệu mấy đồ thừa này nợ cũng đủ làm cho anh em xào xáo với nhau rồi. Nếu mấy muốn đi theo tụi này cho tới cùng thì từ nay về sau mấy không nên nói vô nói ra cái gì hết...

Ngừng một giây, Tư Hoành tiếp lời:

– Bởi vậy tao khuyên mấy.... ai làm gì mặc ai, hổng hơi sức đâu mấy dòm ngó hay nói này nói nọ.

Sáu Lượm cúi mặt xuống:

– Tui có muốn nói đâu nhưng hai anh làm hơi quá...

Tư Hoành xằng giọng:

– Gì mà quá mậy?

Sáu Lượm ấp úng:

– Thì anh lấy xuống của người ta là đủ rồi.

Tư Hoành nhăn mặt:

– Biết sao đủ với thiếu! Với lại mấy phải biết rằng tại kẹt mấy vô trông nên tụi tao mới phải ra tay như vậy!

– Tui có làm gì ai đâu mà kẹt tui vô?

Tư Hoành nuốt vội vắt cơm nếp:

– Vậy chớ mấy hồng quen mặt với thằng chèo lái hồi nãy hả?

– Thì có quen chút đỉnh nhưng ăn thua gì tới việc của tụi mình hả? Mình đi khỏi đây thì thôi.

– Nói như vậy thì có ngày chết không kịp ngáp. Làm sao mấy chắc là sẽ đi khỏi chỗ này liền được? Làm ăn như tụi mình đây thì phải nghĩ xa một chút mới được.

Giọng của Sáu Lợm có vẻ gần như cự nự:

– Nhưng anh đập một người cũng đủ rồi chớ có đâu lại đập luôn bà già lụm cùm đó nữa.

Tư Hoành xì một tiếng:

– Ồi thêm một người bớt một người thì xê xích có bao nhiêu! Với lại để bả ở lại cũng kẹt như thường. Mấy nên thương mấy trước thì tốt hơn.

Sáu Lượm vẫn chưa hết thắc mắc.

– Cho được đi, nhưng còn cái việc bắt cô kia đi theo.... khi không lại nê thêm một gánh nặng.

– À cái đó là thằng Năm Sang chứ hông phải tao đâu nghen.

– Sao anh không cản ảnh? Anh nói ảnh nghe lắm mà!

Tư Hoành nhún vai:

– Cản cái gì thì được, chứ động vô vấn đề mèo chuột hay « sáu nhỏ » của nó, nó không nghe đâu. Nó có tật đó và tao nói hoài là có ngày nó sẽ bị mạng vong vì đàn bà. Vậy mà lại chở đàn bà theo!

– Việc này cũng châm chế được vì nó ở tù lâu ngày mới ra và khi nào... xài xong rồi thì cũng...

vụt đi chớ bộ mấy nói nó đeo con kia theo làm vợ bé vợ mọn gì sao! Hơn nữa, nếu tao với mấy có... chết thềm chết khát thì xáp vô cũng đỡ!

Sáu Lượm vùng vằng:

– Tui hông chịu đâu!

– Chê hả?

– Hổng phải chê nhưng ai đành tâm ngủ với người ta trong lúc mới giết chồng người ta ràng ràng đây nè!

– Bộ mấy giết sao?

– Dầu cho không phải tui cũng vậy. Nhưng dầu sao tui đứng đó lấy mắt ngó về thẳng Ba Cửa kia lại là chỗ quen biết với tui nữa!

Tư Hoành xô mạnh vai Sáu Lượm:

– Mấy thiệt là gà mờ! Việc gì mà phải bức rút như vậy chớ! Thời buổi này ngày nào là chẳng có người chết, chẳng có người bị hiếp dâm! Tây, Ma-Rốc nó làm càn mạng đó sao mấy hông nói!

Sáu Lượm rướn giọng lên:

– Thì người ta quánh giặc nên người ta mới làm vậy chứ tội mình đây...

Tư Hoành gạt ngang:

– Coi, bộ tội nó làm lớn chuyện thì không sao còn anh em mình làm lắt nhắt đôi ba người là... nặng tội hơn hay sao? Nói thẳng ra mà nghe thì cùng là một thứ sát nhưn ăn cướp một phần một lũ như nhau hết chứ có thua kém gì! Tao nói có chỗ nào sai hông mấy!

Sáu Lượm ấp úng:

– Đành rằng vậy nhưng.... tui thấy nó... hổng hạp...

Tư Hoành cười xòa:

– Thì mới lần đầu nên mấy còn... bọn dạ như vậy. Thét rồi cũng quen mấy à. Tiện đây tao cũng nói luôn nếu hồi nãy thằng Năm Sang nó không hạp nhần cái con ở dưới xuống thì tao cũng đã bẻ cổ nó quăng luôn xuống sông rồi.

Sáu Lượm kinh hãi nhìn lại anh ta:

– Anh nói sao nghe dễ quá.

– Để nữa mấy coi. Thế nào tao cũng liệng con nhỏ xuống dọc đường chờ để nó theo tò tò bên tụi mình bất tiện lắm. Làm ăn cái gì cũng vậy, hễ có lời ong tiếng quýt của con đàn bà vô thì sớm muộn gì cũng sập tiệm. Nhứt là ông nội Năm Sang của mình lại hay mê gái nữa! Nếu gặp con khôn ngoan nó theo òn-ĩ ngày này qua ngày kia thì thế nào cũng có lúc tụi mình hết ngó nhau!

Sáu Lượm nhú mào, chăm chú theo dõi « tiết lộ » mới này của Tư Hoành. Anh ta điệu giọng lại như có ý làm lành với Tư Hoành:

– Bộ anh Năm có tật bê bối đó sao?

Tư Hoành cười lớn:

– Mấy còn lạ gì mấy cha nội có tài thì hay có tật và nhất là các tay anh chị bụi thì càng hay lụy vì gái...

– Sao anh không khuyên răn anh?

Tư Hoành ưỡn ngực lên:

– Hồi còn ở ngoài, tao canh chừng nó hoài nên mới đỡ đỡ đó vậy!

Sáu Lượm cười nói:

– Chắc chuyến này anh mệt ứ nhựa để canh ảnh hén?

– Sao vậy?

– Thì có cô kia đó?

Tư Hoành đưa tay rút mạnh một xương mắt mắ trong kẽ răng đoạn đáp:

– Mấy khỏi lo. Tao chỉ cho nó hú hí qua cái màn đầu thôi. Tao với mấy cũng ké vô cho đã đời luôn rồi sau đó... a lê, tao quăng con nhỏ đi liền.

Sáu Lượm buột miệng kêu lên:

– Ý trời...

– Gì mà rên rỉ hoài vậy mấy?

Sáu Lượm gượng cười:

– Tại anh nói nghe, ghê quá!

Tư Hoành đưa tay quẹt miệng:

– Mấy thiệt chết nhát quá. Thì cũng như bẻ cổ một con gà hay đập đầu một con chó chó có gì mất công đâu. Để hôm nào tao phải cho mấy ra tay một lần mới được.

Sáu Lượm le lưỡi:

– Thôi đi anh, chẳng thà anh bắt tui chèo ghe, giã gạo gánh nước gì, tui xin lãnh hết chớ còn các việc đó...

Tư Hoành ngắt ngang:

– Sướng hông! Bộ tui tao cho mấy đi theo đây để « ở bạn » (làm thuê) hay sao hả? Rồi sau này lâm trận mấy đứng ở ngoài lấy mắt ngó chơi à? Vậy mà mấy cũng bày đặt ở tù, bày đặt vượt ngục chi cho lằng xằng lộn xộn vậy?

Sáu Lượm ngượng nghịu đáp:

– Anh nghĩ coi tui cũng có nghề mần rẫy mần ruộng làng hoàng chớ...

– Vậy sao mày không làm ơn tiếp tục mần rầy mần ruộng cho người ta nhờ một chút!

– Thì... tại tui ham vui... tui nó rủ đi lừa trâu đem đi bán cho một ông chủ « phồn ». Tui thấy cũng dễ ăn, ai dè công việc đổ bể... Tui nó khai luôn ra tui nên tui kẹt vô.

– Vậy sao mày hồng rán ở cho mãi tù có phải đỡ khổ cho tui này hông! Thứ ăn trộm trâu chó bộ bữa tử sắt chặt đầu người ta như tui tao đầu mà lại sợ ở tù rục xương!

Sáu Lượm ấp úng:

– Tui cũng tính như vậy... nhưng gần Tết nên tui nôn trong bụng quá. Tui làm như nhớ... ông bà ông vải gì vậy, kể gặp anh Năm Sang và sẵn dịp may, tui vọt đại theo chó có kịp suy nghĩ gì đâu.

Tư Hoành hỏi gần:

– Nói như vậy bây giờ mày kịp suy nghĩ nên mày hối tiếc phải không?

Sáu Lượm đáp ú ớ:

– Hồng, hồng.

– Hồng là sao? Làm sao mà « hồng »?

– Vì lỗ rồi!

– Ê, với tụi tao thì không có vấn đề lỗ gì hết nghen! Hoặc theo hoặc không chớ hồng có cái điệu cà-xịch cà-xạc đó.

– Thì tui xin theo mấy anh đây nè!

Tư Hoành chìm giọng xuống:

– Theo thì không nên ngó tới ngó lui gì nữa hết. Phải theo cho hết mình. Với tụi tao, không có vấn đề rút lui cu-ky một mình.

– Nói vậy tui phải đi theo mấy anh trọn đời mãi kiếp hay sao?

Tư Hoành phì cười:

– Không bắt buộc gắt như vậy, nhưng ít ra trong lúc tụi tao còn chưa dìa tới nơi tới chốn thì mấy khỏi có lộn xộn gì hết.

– Giả tử như tui xin rút lui ra đi riêng, hổng được sao anh?

– Tại sao mà phải đi riêng?

– Tui sợ... làm phiền mấy anh.

– Đằng nào mấy cũng làm phiền rồi, và trong lúc tui tao còn long chong như vậy, tui tao không muốn trở vô khám lại hoặc bị hạ dọc đường dọc xá vì một thằng yếu bóng vía như mây! Trong lúc này, tao, mây, và thằng Năm Sang, đứa nào cũng vậy, hể muốn xé rào đi riêng thì còn có nước đi thẳng xuống âm phủ.

– Gì ghê vậy?

Tư Hoành lạnh lùng gật đầu:

– Vậy đó. Bởi vậy tao phải canh chừng mây, mây phải canh chừng tao... thằng Năm Sang cũng vậy. Đến khi nào cả bọn dìu tới nơi tới chốn rồi, nghĩa là khi tao với thằng Năm dìu tới Châu Đốc, đến chừng ấy nếu muốn rẽ gành thì cũng chẳng ai cản.

Sáu Lượm thở dài:

– Kẹt quá há!

Tư Hoành mỉm cười nhìn anh ta và thấy cần nên dỗ dành « tay mơ » này một chút:

– Nè Sáu, đảng nào mây cũng ngoéo tay với tui tao cho có lợi hơn. Nói thiệt với mây, nếu mây tách ra đi bơ vơ một mình thì bên này không lượm mây thì bên kia cũng xót mây chớ chạy trời cũng chẳng khỏi nắng. Mây nên nhớ kỹ rằng: nếu chuyển này mây sơ sẩy để trở vô khám nữa thì chẳng những họ sẽ chống án mây, mà mây còn lãnh đủ luôn về cái tội giết mạng người kia nữa.

Sáu Lượm dấy nẩy:

– Coi, tui có động tới ai đâu?

– Ai hổng biết vậy, nhưng tui tao có ở đó đâu mà gánh bớt cho mây? Và nội ba ông giữ cửa ngục gập lại mây cũng đủ cho mây mềm xương rồi chớ đừng nói gì vụ giết hai người kia!

Sáu Lượm rán nói cứng:

– Anh nói vậy chớ tui đi một mình tui thì mụ nội ba ông làng ông lính cũng hồng kiếm ra được.

– Rồi mấy trốn chui trốn nhủi hoài sao?

Sáu Lượm như được hứng:

– Thủng thỉnh tui kiếm cách vọt ra chợ Cần Thơ kiếm việc làm, tui có người cậu ở ngoài, cầu...

Tứ Hoành gạt ngang:

– Mốc xì họ! Mấy không có miếng giấy lộn trong mình, ló ra ngoài lính kín nó chộp đầu mấy liền. Và tới chừng đó nó hô mấy là Việt Minh thì mới đổ nợ nữa! Tao xin can mấy. Thời buổi này thà là đi làm ăn cướp ăn trộm còn nhẹ tội, chớ mấy ông chụp cho hai chữ Việt Minh thì xiu xiu cũng gãy bốn cái ba sườn non, rồi buồn buồn mấy ông xách đầu ra cầu bắn bỏ... Hồng biết mấy nghĩ sao chớ tao hồng chịu cái lối bị đòn, bị bắn lảng nhách đó đâu!

– Nhưng mình hồng có gì hết trơn thì mấy ông cũng xét cho chớ!

– Ý trời ơi, mầy ở tù mấy tháng mà mầy hông học hỏi được cái gì hết tội hay sao? Thì khổ ở chỗ là « không có » thiệt đó mầy. Giả tử như tao với mầy có đi ăn cướp ăn trộm, giết người, nếu túng cùng mình khai cũng dễ chớ đảng này mầy lớ ngớ ra chợ và hông biết cái đích chó gì hết mà họ hô mầy là « liên lạc » là « phá hoại » thì mầy khai làm sao?

Sáu Lượm rướn giọng lên:

– Nhưng tui không có mần thứ đó mà!

– Ấy mầy hông đường đâu mà khai! Họ đề án tử mầy đi liên lạc ra thành, mầy đi liệng lựu đạn, rải truyền đơn thì có phải mụ nội mầy cũng là không? Tới chừng họ biết mầy... hông biết thiệt thì mầy đã mềm xèo như cái áo rồi!

– Ờ há...

– Chưa hết đâu! Rồi họ gởi mầy đi lục tỉnh... Tới chừng đó mới lòi chành ra cái vụ mầy trốn tù. Tới chừng đó...

– Cái gì mà « tới chừng » hoài vậy?

Tư Hoành cả cười:

– Thì nói chưa hết nên mới nói tới, tới hoài chớ sao mấy! Tới chừng đó sẽ làm ăng-kết luôn cái vụ giết người cướp của nữa! Và mấy lại phải trải qua một tua đá ra cây, ho ra gạch nữa!... Nè Sáu, tao nói gọn gọn cho mấy nghe vậy thôi chớ việc này nó lùm xùm lắm...

Sáu Lượm sụ mặt xuống:

– Nếu ra chợ hồng được thì tôi sẽ mò sang làng khác đi mần ruộng, mần cá kiếm ăn đắp đổi cũng được chớ sợ gì!

Tư Hoành mỉm cười và khẽ lắc đầu như có ý thương hại anh chàng trẻ tuổi đại khờ ấy:

– Ý cha, mấy tính chuyện đời sao y như hồi « nằm » nghĩa là hồi thời ông bà mình... (đến đây giọng của anh ta trở nên mơ màng)... Ờ, thời đó quá lắm thì có mấy ông cò « tào cáo » (nhà đoan) lâu lâu chạy ca-nô vô vườn bắt rươi lậu.

Sáu Lượm ngây thơ hỏi:

– Bộ hồi đó Tây hồng cho dân mình uống rượu sao anh?

– Mốc xì họ! Hồi đó mấy còn nhỏ xiu nên hồng biết. Tây nó cho uống rượu và hút xách thả cửa nhưng phải uống rượu « công xi ». Đây nè! Để tao kể sơ sơ cho mày rõ, rượu công xi là thứ rượu của Tây nấu, chỗ nào bán thì có treo tấm bảng vẽ hai chữ « RA »...

– Sao lại nghe « RA »?

Tư Hoành nghe hỏi khựng lại nhưng rồi lại đáp bừa: Thì « RA » chắc là... uống rồi đi ra... (nguyên chữ « RA » là « Régie d' alcool ») cũng như nơi mấy tiệm hút có treo bảng « RO » à cái này thì dễ hiểu hơn, chắc « RO » là hút... ro ro! (nguyên chữ « RO » là Régie d' opium). Ở hồi đó dễ như vậy chớ đâu có Tây nhà binh, rồi Ma-rốc, Chà-và gạch mặt, rồi đầu đen, đầu đỏ như bây giờ!

Sáu Lượm gật gù:

– Anh coi bộ... rành đời quá hả?

Tư Hoành nở mũi:

– Coi, hổng rành làm sao sống nổi tới ngày hôm nay đó mấy! Bởi vậy tao xin can mấy cái việc... mấy tính nín luôn ở mấy miệt này để mần ruộng, mần cá. Theo cái điệu của mấy thì chạy ô mỗ mắc ô mả, mấy lọt vào tay ba ông nội lính kín ở ngoài thành thì may ra còn ngáp ngáp được chớ mấy xà quần trong này không sớm thì muộn cũng sa vào tay mấy ông nội ở đây.

– Tui là dân mần ăn mà anh!

– Đừng giỡn mậy! Mấy ống mà vớ được mấy là mấy ông cho mậy là Việt gian liền, và mấy nên biết ở trong này người ta đâu có khảm lớn khảm nhỏ và đâu đủ cơm gạo đâu dư dả để chứa tù như ở ngoài đấy! Do đó, họ sẽ đeo vô cổ mấy một cục đá, chở ra sông cái cho mấy mò tôm là êm ru bà rù. Hiếu chưa mậy?

Sáu Lượm nhăn mặt than thở:

– Bên nào cũng khó quá há! Vậy tôi biết đi đâu bây giờ?

Tư Hoành cười đáp:

– Thì chỉ có nước theo tội tao.

– Rồi mấy anh cũng đi cà-lông bông hoài như vậy sao?

– Đâu có mậy! Mấy quên rằng tội tao có chỗ riêng ở trên Châu Đốc hay sao? Ở đó... giang sơn một cõi, Tây u, Việt-Minh gì cũng chê hết...

– Sao kỳ vậy cà?

Tư Hoành chống tay dựa ngửa:

– Gì đâu mà kỳ mậy? Ở chỗ đó... chó ăn đá gà ăn muối thì ai thềm vô.

Sáu Lượm vẫn còn thắc mắc:

– Vậy mấy anh ở đó chi vậy?

– Thì chỗ đó là chỗ... sào huyết để tội tao nghỉ xả hơi và cất giấu ba mớ của cải riêng...

– A... hèn chi mấy anh nóng dìa dưới đó hén!

Tư Hoành chỉ mỉm cười.

Sáu Lượm bắn khoản hỏi thêm:

– Nói vậy tui chỉ còn cách dìa dưới ở đờ một thời gian phải không anh?

– Ủ. Bởi vậy tao mới khuyên mày nên nhắm mắt nín mũi theo tụi tao đó!

– Để tui rán coi.

Tư Hoành trợn mắt:

– Phải như vậy chớ rán khỉ gì mậy? Mày mà thụt cà lui hay là xé đi ngang là tao vắn đầu liền! Tao chắc mày còn ham sống lắm chớ.

Sáu Lượm gượng cười:

– Anh nói tui hiểu rồi.

Tư Hoành đứng dậy:

– Thôi mày lo gói ghém ba mớ cơm nếp còn lại đó để chiều ăn.

– Sao anh lấy chi nhiều dữ vậy?

Tư Hoành cười đáp:

– Tại tao nói là tao ở trong bộ đội nên họ mới nấu cho nhiều dữ vậy, họ tưởng đầu tội mình đi cả tiểu đội lận.

– Vậy mà anh hồng nói cho tôi biết.

– Chi mậy?

– Anh lấy nhiều quá chiều ăn ngán thấy mô!

– Trời đất quỷ thần ơi, được có cơm nếp ăn là do phước lớn ông bà để lại rồi! Bộ mày muốn chiều nay, vô trông bắt họ làm gà nấu cháo cho mày ăn sao chứ! Mày nên biết rằng: đi theo với tội tao lúc sướng thì còn hơn dân công tử Bạc Liêu nữa, nhưng gặp lúc kẹt thì cũng dám uống nước lổ chân trâu và moi củ co, củ sùng ăn nữa. Tội này, sống bạt mạng cô hồn vậy đó.

Sáu Lượm cười gượng:

– Kể cũng vui há!

– Ủ vui! Tao sợ có lúc mặt mày bằng hai ngón tay tréo chứ? Thôi lo dọn dẹp đi mày. Và rán theo cho đúng những lời tao căn dặn tự nãy giờ chứ

hông thôi, đôi khi cũng vì mảy mà tao với thằng Năm Sang cắn đần nhau hoài.

Anh ta vỗ nhẹ vào vai Sáu Lượm đoạn bước thẳng lại chỗ Năm Sang đứng.

Năm Sang chỉ liếc sơ qua phía anh ta đoạn tiếp tục chăm chú ngắm nghía Nhãn đang ngồi gục mặt dưới xuống.

Tư Hoành đứng sánh vai với hấn ta, đoạn cười hỏi:

– Bộ tự nãy giờ mảy ngó chưa đã thềm sao hả?

Năm Sang cười theo:

– Ngó... lạt như vậy mà thắm thía gì mảy! (hấn ta đứng ngay ngắn lại). À, tự nãy giờ mảy rử rỉ rừ rì gì với thằng Sáu lâu quá vậy? Hồng xúi biểu nó làm bậy đó chứ?

– Bậy nà! Lúc nào thì tao hồng dám nói, chớ lúc này dầu muốn dầu không, ba đứa mình cũng phải đi dính chùm với nhau.

Năm Sang gật đầu:

– Thì từ hồi đầu mùa cho tới cuối tao cũng chỉ nói vậy không hề! Có mây là hay tránh tròn với thằng nhỏ...

– Kể ra thì cho nó theo cũng hơi vướng chun vướng cẳng đó nhưng bây giờ thì... lỡ rồi.

– Mây không vị nể mặt tao đôi chút mà... rộng lượng với nó, đó chứ?

– Cũng có phần nào... nhưng nó cũng dễ thương.

Năm Sang nheo mắt nhìn cánh đồng:

– Tối nay rồi mình tính sao hả mây? Trong đồng này không thấy có một cái chòi hay một cái chuồng trâu nào bỏ hoang hết?

– Ruộng ở đây bị bỏ lún nhiều quá. Chắc đồng bào trong xóm chỉ làm mấy miếng đất tốt để đủ ăn thôi. Như vậy mình càng dễ ẩn trốn.

– Bộ mây tính ăn đời ở kiếp tại đây hoài sao?

Tư Hoàn ung dung đáp:

– Hồi nãy tao chưa cho mày biết tin này: cô bác trong xóm họ cho hay là đạo này ở dưới miệt mình, tụi Tây nó quánh giặc tối trời tối đất, và trên sông cái lúc nào cũng có tàu tuần thả lên thả xuống hà rầm, xuống ghe lớn nhỏ gì ló ra là «bị» liền. Họ khuyên mình nên núp trốn đâu đó để chờ cho qua cái luồng Tây mở mặt trận rồi hãy đi cho chắc ăn hơn.

Năm Sang cau có hất hàm chỉ về phía Nhãn:

– Kẹt như vậy thì làm sao... « xử » cho xong cái món kia?

– Dễ quá. Bộ mấy chē chỗ này hổng có đủ giường nệm mừng mền cho mấy sao?

Năm Sang nhìn quanh nhẵn mặt cãi lại:

– Nhưng ít ra cũng phải có chỗ ngả lưng đàn ông chớ chẳng lẽ kê đại vô bụi cây mà mần tưới sượng hay sao? Làm cái gì mà giống như Tây, Ma-rốc vô đồng quơ con gái vậy mầy! Tụi mình bē gì cũng là người lịch sự với lại cô kia... người

ta như vậy mình đâu nữ phũ phàng theo lối lính
sắn đá tóc quăn, lỗ mũi cao đó đây!

Tư Hoành rướn gân cổ lên:

– Đu họ, thịt chúng đưa tới miệng, chảy nước
dãi lòng thông mà đây còn làm bộ, làm tịch nữa!
Thì tại mình nên hè nhau làm qua một xấp rồi
vứt nó đi chớ bộ mấy tính nê nó theo hoài sao?

Năm Sang vừa ngó về phía Nhãn vừa đáp:

– Cổ tốt tươi như vậy mà chỉ vứt sơ qua rồi
quăng đi thì... cũng uổng chớ vậy, năm thừa
mười thì mình mới vớ được một món như vậy,
chớ dưới miệt mình mấy đứa con gái vừa đen
như củ co, vừa ô dề kịch cộm lại khét nắng... Thiết
túng ngặt lắm tao mới nhắm mắt nhắm mũi làm
bậy cho êm chuyện chớ ngon lành gì!

– Ồi chuyện này là chuyện phụ chớ bộ cả đời
mày, mày chỉ biết có bấy nhiêu đó sao?

Năm Sang nghiêm giọng lại:

– Thôi dẹp chuyện đó qua một bên. Bây giờ
mấy tính việc của tao với mấy sao đây?

– Coi việc gì mà phải tính với toán nữa?

– Sao tao thấy mấy hay cự nự là bị quần chửi quần tay với thằng Sáu...

– Bộ hồng có sao?

Năm Sang gằn giọng xuống:

– Chắc mấy không tính chuyện mạnh ai nấy đi chớ?

Tư Hoành nhìn kỹ hăn ta:

– Mấy dư biết là không thể có chuyện đó được.

Năm Sang nhếch mép cười, ồm ồm đáp:

– Biết đâu mấy?

Tư Hoành vẫn ngó hăn ta lom lom:

– Hay là mấy tính chuyện đó hả?

Năm Sang cười đáp:

– Tao hồng tính gì hết nhưng tao muốn nhắc lại cho mấy nhớ rằng: tiền bạc vòng vàng chôn

giấu ở dưới Châu Đốc là của chung của tao với mây và chỉ có tao với mây là biết rõ nó nằm ở đâu. Như vậy, hồng có thằng nào được dìu trước hay dìu sau hết. Tao với mây phải dìu một lượt rồi sau đó nếu mây muốn chia đều ra để mạnh ai nấy đi thì tao cũng không cản...

– Ê Năm, sao mây cứ đồ riết là tao muốn tiêu lòn về dưới để ẵm hết của cái ấy vậy!

Năm Sang thông thả đáp:

– Tao giả tử vậy thôi. Chớ nói thiệt với mây, dầu cho mây có dìu dưới trước tao, mây có bợ hết ba mớ ấy đi thì... dầu cho mây có vượt qua năm non bảy núi tao cũng kiếm cho ra.

Tư Hoành đập nhẹ vào vai hấn ta:

– Sao bây giờ mây bày đặt nghi ngờ lung tung như vậy hả?

Năm Sang cười nhẹ:

– Vì bây giờ tao với mây, thằng nào cũng khôn thêm hết á! Và với đường xá trắc trở như

vây lòng con người ta cũng đâm ra trọc trặc bất tử lắm. Mấy năm dìa trước hồi còn Nhựt Bốn, việc « mần ăn » của tao với mây rất dễ, trốn tránh cũng dễ mà rủi ro có kẹt ở tù cũng dễ nữa... Do đó, tao với mây không ai để ý tới ai hết, chớ còn bây giờ... mần ăn cũng khó, trốn tránh cũng khó mà ở tù cũng khó nữa! Hồi đó bất quá mình chỉ sợ ba ông Nhựt bắt được chặt đầu mà chuyện này dễ gì xảy ra được vì Nhựt chỉ có lúa thừa mấy ngoe còn bây giờ mà day qua trở lại, mình sợ đủ thứ hết nào làng lính, nào Tây u, nào Việt Minh... Mần ăn khó, sợ hãi nhiều như vậy... mây biểu tao y như trước sao được mậy!

Tư Hoành gật gù:

– Mây nói cũng có chỗ đúng... nhưng với ai khác kia.

Năm Sang thân mật vỗ vai bạn:

– Thì tao cũng chỉ nói hờ hờ vậy thôi, nếu giữa tao với mây có thằng nào có tật, thằng đó nên giạt mình đi thì vừa!

Tư Hoành cười mũi:

– Bộ tao gà mờ sao? Mấy nói như vậy là mấy cũng có phần nghi ngờ tao rồi!

– Ai cấm mấy nghi lại tao? Tao với mấy phải coi chừng nhau hết và chỉ có như vậy hai thằng mới dìu được tới dưới... bình an vô sự.

Tư Hoành cười thành tiếng:

– Mấy nói chuyện nhiều lúc giống y con nít! Coi chừng nhau là làm sao? Chẳng lẽ tao thấy mấy lén trốn đi rồi tao chạy theo vỗ vai kêu mấy trở lại? Trường hợp mấy hổng chịu nghe theo thì sao? Chẳng lẽ tao sẽ khóc lóc năn nỉ lạy lục mấy? Còn điều này nữa: rui mấy lén bỏ đi và muốn cho chắc ăn mấy... « phup » tao trước thì... ai nhảy vô đó mà coi chừng hả mấy?

Năm Sang nhíu mày đoạn cười xòa:

– Thiệt tao sợ mấy, mấy tính cái gì cũng rành rẽ hết? Thì tao phải nói trước để được phần nào đỡ phần này.

Tư Hoành cười khẩy.

– Mấy in là con nít. Cái điệu sợ bóng sợ gió của mấy chỉ làm cho rắc rối thêm có ích lợi gì.

Năm Sang thản nhiên đáp:

– Tánh tao thẳng suốt và suôn đuột như vậy. Tao có cái gì trong bụng tao nói hết ra cho anh em biết để liệu mà tính và như vậy sau này rủi ro có chuyện gì xảy ra thì không ai phiền trách gì ai được.

– Nhưng mấy làm cho tao khó chịu trong mình quá.

Năm Sang vỗ vai anh ta:

– Thằng dở ẹt. Thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi.

Tư Hoành hất nhẹ tay hấn ta xuống:

– Sướng hông! Mấy nói đã rồi biểu thôi.

– Nhưng bây giờ tao nói hết cho mấy biết rồi thì thôi chớ mậy!

– Hừ mấy tính chuyện đời sao dễ quá!

– Chớ mấy muốn sao nữa?

– Tao nói vậy thôi, khi không mấy khai ra chuyện ấy rồi lại biểu thôi!

Năm Sang chắt lưỡi, đổi giọng:

– Thì cũng tại mấy hết! Ai biểu mấy rủ rủ rủ với thằng Sáu Lợm chi?

– Coi, tao nói chuyện đời cho nó nghe không được sao? Tao thấy nó gà mờ quá nên tao khai quan điểm nhân cho nó chớ bộ tao xúi biểu gì nó sao? Ô, tao còn căn dặn nó là đã theo tội mình thì nên theo cho trót chớ đừng sọc dưa nửa chừng. Đó mấy coi, tao nói như vậy hổng được sao? Có chỗ gì bậy hông?

Năm Sang cười gượng:

– Thì phải rồi, tao hiểu rồi! Mà tao cũng đã phân giải cho mấy rõ tại sao lại cần khai việc ấy ra. Bây giờ mấy có bằng lòng xếp chuyện này qua một bên hông.

Tư Hoành chỉ cười lạt.

Năm Sang bèn hỏi lảng đi:

– Chiều nay cơm nước sao vậy?

Tư Hoành hất hàm chỉ về phía Sáu Lợm:

– Thằng Sáu còn giữ một bọc cơm nếp kia
kia.

– Ý trời bộ ních ba thứ đó hoài hoài sao vậy?

Tư Hoành trề môi:

– Chớ mày muốn đòi cho có khô lân chả
phụng gì nữa sao?

– Cũng được. À, còn việc ngủ nghỉ?

– Thì ngủ đây luôn chớ sao!

Năm Sang nhăn mặt ngó quanh:

– Rồi muỗi nó khiêng tụi mình đi sao?

– Chiều nay tao đi quơ mấy chiếc nóp dĩa, tụi
mình chia nhau ngủ.

– Vậy mày phải trở ra ngoài nữa sao?

– Ủ.

– Sao hồi nãy mây hồng hỏi mượn họ luôn.

– Thì để hồng thẳng chớ mây! Mây biểu tao nê một lượt linh kinh làng càng cả bốn năm chiếc nóp sao?

Năm Sang ngó xéo anh ta:

– Nói vậy mây phải trở vô trông nữa?

– Chớ sao! Hay là mây muốn để thẳng Sáu hay là mây đi?

Năm Sang cười đáp:

– Thôi mây đi! Dầu sao mây đã quen ở trông...

– Tao sợ mây nghi chớ!

– Tao phải tin mây. Đường về dưới còn dài mà!

– Mây tính rành quá há!

Năm Sang khẽ nhún vai:

– Thì lo mượn nóp đi mây.

– Thì cũng phải đợi cho xế xế một chút chờ bây giờ có ngủ liền đâu mà lo!

Năm Sang nhìn xuống xuống:

– Mấy có cách gì làm cho con nhỏ đó chịu ăn không?

– Ồi, thầy kệ nó. Nó đói riết tới thì dầu cho mấy không ngoắc cổ, cổ cũng bò lên.

Năm Sang vươn vai, ngáp dài:

– Bây giờ phải tìm chỗ ngủ đỡ một giấc chờ!

– Mấy ngủ đi.

– Mấy không mệt à?

– Mệt chứ sao không, nhưng nếu tao với mấy hể nằm xuống là hết biết trời đất gì nữa, và như vậy con kia nó vọt đi thì sao?

– Để thằng Sáu coi chừng hổng được sao?

Tư Hoành nhìn lại hấn ta:

– Sao mấy lại dám tin buông tay như vậy?

Rủi nó cù ngoéo với con kia đông đi luôn rồi sao? Nó là trai mới lớn lên, mùi đời chưa từng trải, chớ bộ chai cứng như tao với mây sao? Vì vậy tao hồng muốn để cho nó canh chừng con kia. Như vậy mây nhắm có phải hông?

Năm Sang lại đành cười trừ:

– Mây làm như vậy cũng phải.

Tư Hoành lườm hắt ta:

– Toàn là nói vuốt đuôi không! Cái gì mây cũng nhè tao mây bươi móc, rồi cái gì mây cũng đồn lại cho tao gánh hết à!

– Anh em mà mậy!

– Ủ thì anh em nên tao mới cặp kè với mây cho tới ngày nay chớ phải ai khác vô đây, tao bút bỏ tù khuya rồi.

Năm Sang cười lớn:

– Nếu vậy thì mây còn cần nhần gì nữa! Bởi vậy tao mới nói với mây là tụi mình phải dựa lưng nhau mà sống đời...

Tư Hoành cười cười mở:

– Mấy đã biết như vậy thì... khỏe tao quá!

Năm Sang thân mật bá vai bạn:

– Nhứt định tối cầm sào luôn nơi đây?

Tư Hoành gật đầu:

– Chỗ này coi bộ tiện, chớ đi sâu vô nữa đụng ruộng nương của đồng bào đang làm, lúc này nhằm mùa gặt đông ken, họ hay ra ngủ đồng canh chừng mấy đồng lúa lắm, nhứt là đêm nay có trăng nữa...

– Thôi thì cũng được, nhưng còn... cái vụ kia?

– Vụ nào?

– Vụ con nhỏ đó?

Tư Hoành có vẻ không hiểu:

– Con nhỏ đó thì để tao hay mấy canh chừng nó. Tụi mình thay phiên nhau, đứa này ngủ đứa kia thức...

Năm Sang chắt lưỡi:

– Hồng phải tao muốn nói chuyện đó.
Chuyện... xẻ nai nó kia!

Tư Hoành mỉm cười:

– Gì gấp vậy mậy?

Năm Sang vui vẻ đáp:

– Thì nó còn nóng mình nên mần liền chớ để
lâu nó hôi ê hết!

Tư Hoành nhún vai:

– Cũng được. Tùy ý ở mậy. Trước sau gì cũng
vậy.

Năm Sang nhìn kỹ lại bạn:

– Sao mậy nói xui lơ vậy? Bộ không ham à?

Tư Hoành hơi nghiêng đầu:

– Tại trong bụng tao nó làm sao nên tao
không mầy mần về vụ đó.

– Chẳng lẽ tao mần một mình à? Như vậy coi

sao được. Ít ra mây và thằng Sáu cũng phải chấm chút gì vô chớ!

Tư Hoành nhìn về phía dưới xuống:

– Thì để đến tối tao ráng coi!

Năm Sang xô mạnh bạn ra.

– Thằng kỳ! Việc có vậy mà cũng phải ráng. Thôi bây giờ tao với mây nằm nghỉ lưng một chút đi, rồi tối chiều mây chạy đi quơ vài chiếc nóp dĩa chia nhau ngủ. Theo tao nghĩ thì lúc ban ngày ban mặt này mình có thể nhờ thằng Sáu canh chừng con nhỏ kia được, nhứt là trong lúc đầu này, tao chắc con kia còn hy vọng ở chỗ thằng chồng sắp cưới của nó còn sống và bà già của nó sẽ đem tiền ra chuộc, nên nó không thềm giở chuyện ve vãn hay òn ỉ dụi ngọt thằng Sáu đâu.

Tư Hoành gật gù:

– Mây nói cũng có lý, nhưng sau này và trong đêm hôm, nếu mây còn để con nhỏ kia theo vài ba bữa nữa thì tao xin can.

– Được rồi. Để tao kêu thằng Sáu lại đây tao « hù » nó một hồi để nó khỏi tính chuyện lộn xộn gì được và dầu cho con kia có rủ rê, nó cũng chẳng dám.

– Ủ thì mấy nên nói cho nó biết chớ hồi nãy tao cũng đã dẫn mặt nó sơ sơ rồi.

– Được để tao dặn thêm nó. Thôi mấy đi kiếm chỗ nào ngủ đỡ một giấc đi để tối có sức mà thức. Tối nay... « quạu » đa mấy!

Dứt lời, hấn bỏ đi lại chỗ Sáu Lợm.

Sáu Lợm ngồi thừ bên cạnh gói cơm nếp và không buồn ngó lên khi Năm Sang tới.

Năm Sang đã nhẹ vào chân anh ta:

– Ê tụi, nhớ nhà hả mấy?

Sáu Lợm khẽ gật đầu.

Năm Sang thân mật ngồi xuống bên cạnh:

– Đã lỡ dẫn thân vô con đường này thì phải dẹp chuyện đó qua một bên chớ! Mấy cũng chỉ

cu ky một mình chớ bộ có vợ yếu con thơ gì sao mà nhớ!

Sáu Lượm gượng cười:

– Thì cũng nhớ chớ sao anh! Anh nghĩ coi: nhà tui gần sệu đó mà dìu hổng được, lại tết nhứt tới nơi, nhà cửa, anh em cha mẹ liu chiu lích chích tại đó mà mình lại ở chui ở rúc trong lùm trong bụi như vậy... thì hổng buồn sao được hả anh?

Năm Sang nín vai anh ta:

– Thì ai chẳng muốn có nhà có cửa, có mẹ có cha anh em, nhưng hoàn cảnh nó đẩy mình riết thì mình đành đi theo chớ cưỡng lại sao được. Tao đây cũng vậy. Tao có muốn chọn nghề ác hơn thất đức này đâu, nhưng nó lỡ rồi thì tốt hơn là mình cho bắt trốn luôn cho nó vui vẻ.

Sáu Lượm gượng cười:

– Anh nói sao nghe dễ quá!

– Ủ hổng khó như mây tưởng đâu! Thét rồi nó quen mấy à... Rán nghe lời tao đi, với lại dầu mây có muốn hổng nghe cũng chẳng được.

Sáu Lượm nín thính.

Năm Sang chột nghiêm giọng lại, hỏi chận đầu:

– Nè Sáu, hồi nãy thằng Tư Hoành nó dụ khi mấy như vậy mà mấy tính sao?

Sáu Lượm ngơ ngác:

– Anh nói sao tui không hiểu... Anh có nói cái gì bậy đâu mà anh bảo là dụ khi?

Năm Sang mỉm cười:

– Nó gài bẫy mấy đó.

Sáu Lượm nhìn sững hấn ta:

– Gì mà có chuyện gài bẫy? Anh nói với tui cũng y như anh khuyên tui tự nãy giờ đó chứ có khác gì mấy may nào đâu!

Năm Sang vỗ mạnh vào vai anh ta:

– Ủ, nó nói vậy rồi mấy nghĩ sao?

– Thì... nghĩ sao nữa bây giờ!

Năm Sang gật đầu.

Sáu Lượm thắc mắc hỏi:

– Còn cái vụ... gài bẫy kia nếu anh không tin lời tui thì tui kêu anh Sáu lại đây hỏi thẳng anh để anh đi học lại với anh làm sao mà, anh hỏi tui, tui chẳng biết đường đâu rờ.

Anh ta dợm đứng lên nhưng Năm Sang đã níu giữ anh ta lại:

– Khởi, tao tin mấy rồi.

Sáu Lượm như có vẻ nóng:

– Dầu sao tui cũng phải hỏi lại anh cho rõ chớ tui hông chịu để ai nói bậy nói bạ đâu!

Năm Sang vỗ về anh ta:

– Tao nói khởi mà. Tao dặn thêm, mấy cũng đừng nói vô nói ra cái gì hết với nó. Phải nhớ gặt những lời tao dặn mấy đó nghe!

Sáu Lượm miễn cưỡng gật đầu:

– Anh dặn thì tui phải nghe nhưng...

– Hồng có nhưng nhị gì hết... Đây, mấy nghe tao dặn thêm nữa đây, bây giờ tao với thằng Sáu nằm nghỉ một chút, mấy thức canh chừng con nhỏ dưới xuống ghen!

– Được, hai anh đi ngủ đi!

– Mấy nhắm sức mấy có canh nổi con nhỏ không?

– Sao không? Bộ nó có nghề võ sao?

Năm Sang phì cười:

– Cái này còn hơn là nghề nữa! Theo con mắt tao: cái cỡ con trai chưa mở con mắt như mấy thì con nhỏ kia nó dám nuốt trọn một hơi tám mươi đứa lắm!

Sáu Lượm liếc chừng về phía dưới xuống:

– Ăn chung gì tới tui. Anh phải biết là tui ngán đàn bà lắm!

Năm Sang phì cười đập mạnh vào vai anh ta:

– Thì cái thứ nhất như mấy mới dễ bị mấy

con đàn bà bịt mắt xỏ mũi. Vậy mấy phải nghe tao dặn kỹ đây: không được cà rà nói chuyện với nó, nó có hỏi gì thì mấy cứ trả lời đại là hồng biết. Ê Sáu, mấy đừng nghe nó năn nỉ ỉ ôi hay khóc lóc rồi hứa hẹn trên trời dưới đất với mấy... Nó nói một, mấy còn làm lơ, nó nói tới hai, mấy bắt đầu để ý, rồi riết tới ba, tới bốn... mấy nghe bùi lổ tai... rồi muốn làm tay anh hùng tể độ gái thuyền duyên và mấy sẽ bị u mê ám chướng chẳng mấy hồi!

Sáu Lượm mạnh dạn cãi lại:

– Tui hồng ham mấy chuyện đó đâu anh. Tôi ghét tụi đàn bà con gái lắm.

– Ờ mấy càng ghét thì càng dễ lậm hồi nào cũng chẳng hay! Và tới chừng đó mấy hết biết trời đất gì nữa. Tao dặn kỹ rồi nghe, có thân thì phải lo. Tao thương mấy thì thương thiệt nhưng nếu mấy để lộn xộn với con nhỏ thì... chắc tao tha mấy không nổi đâu!

Sáu Lượm chắt lưỡi:

– Tui nói tui không thèm thứ đó mà! Ruột

gan tui đây đang mê mê thì hơi sức đâu đi cà rà với con nhỏ đó!

– Tốt. Thôi lại kia canh chừng con nhỏ đi. Nếu nó có tình ý gì khác thì mày phải kêu tao với thằng Tư liền. (Đến đây hẳn ta thấp giọng xuống...) Ngoài ra, nếu thằng Tư nó có rủ rê gì mày hay nói gì tới tao thì mày cũng cho tao biết liền nhen!

Sáu Lượm khẽ gật đầu đoạn bước lại ngồi dưới một bóng cây kế cận mé xẻo để canh chừng Nhãn.

Năm Sang nhìn theo anh ta một hồi đoạn đi kiếm chỗ ngã lưng. Trong lúc ấy Tư Hoàn cũng đã bắt đầu ngủ.

Sáu Lượm dựa lưng vào gốc trâm bầu, đưa mắt nhìn Nhãn. Cô ta ngồi bở gối như không biết mỗi mệ gì hết. Sáu Lượm thấy thương hại, muốn bảo cô ta nên nằm nghỉ, nhưng nhớ trực lại lời căn dặn Năm Sang nên lại thôi.

Một lúc lâu sau, Sáu Lượm đã bắt đầu thấy mỏi mắt và ngáp liên mấy cái khá to. Nhãn ngược

mắt lên nhìn anh ta rồi quay mặt đi như cũ.

Sáu Lượm để ý thấy sau đó, cô ta đổi bộ ngồiy chùng đã thắm mỗi và bắt đầu chỏi hai tay ra phía sau để ruỗi chân ra chớ không bỏ gối như trước nữa.

Sáu Lượm đoán chùng cô ta cũng đã đuối sức lắm. Mấy lần anh ta dợm lên tiếng bảo Nhãn nên nằm nghỉ nhưng rồi lại không dám. Mãi đến khi Nhãn vớitay qua be xuống để vọt nước lên rửa mặt, Sáu Lượm vọt miệng hỏi:

– Cô buồn ngủ lắm phải hông?

Nhãn cau mày nhìn lại anh ta rồi quay phắt đi.

Đó là điều làm cho Sáu Lượm rất bực mình. Anh ta lắm bắm:

– Vậy mà cũng còn làm bộ! Được rồi, để coi cô giỏi ngồitới chiều hông.

Một lát sau, Nhãn bỗng quay qua nhìn Sáu Lượm khiến anh ta lúng túng ngó tránh sang nơi

khác. Nhãn do dự một hồi đoạn lên tiếng gọi Sáu Lượm.

– Nè anh!

Sáu Lượm quay qua và tự nhiên muốn làm ra vẻ cau có:

– Gì đó?

– Anh thứ mấy?

Sáu Lượm liếc chùng về phía Năm Sang đang nằm ngửa và thấp giọng hỏi:

– Hỏi chi vậy?

– Thì để tui kêu cho tiện.

– Thứ mấy cũng được!... Ờ mà thôi, cô kêu tui bằng thứ sáu cũng được.

Nhãn dịu giọng hỏi thêm:

– Anh quen với anh ba của tui lâu mau rồi?

Sáu Lượm vẫn còn rán gắp giọng:

– Lâu rồi.

– Vậy mà anh không binh ảnh được gì hết.

– Binh gì nữa bây giờ? Cô này nói chuyện lời thôi quá tổ bà!

– Coi, mấy người bắt tui lại đây rồi cũng cấm hổng cho tui hỏi nữa sao! Tui hông thấy ai kỳ vậy.

Sáu Lượm khẽ nhún vai.

Nhăn lại hỏi tới:

– Bộ tối nay mấy anh ở đây luôn à?

– Ủ.

– Rồi ngủ nghê làm sao?

– Tui hông biết?

– Sao lại hông biết?

Sáu Lượm hát hàm chỉ về phía Năm Sang, Tư Hoành:

– Ăn thua mấy cha nội kia kìa!

Nhăn cười khẩy:

– Nói vậy anh theo họ đây cũng chỉ giữ vai tuồng dựa hào mé thôi chứ chẳng ăn nhằm gì hết phải không? Hèn chi anh quen biết với anh Ba Cửa mà anh chẳng dám hé răng ra nói với họ một nửa lời!

Sáu Lượm cười lạt:

– Tui vậy đó!

Nhăn đâm ra tò mò:

– Tôi không hiểu tại sao anh có thể theo họ được!

Sáu Lượm bực mình:

– Chắc cô hồng muốn làm tài khôn dạy đời tui đó

Nhăn dịu hản giọng xuống:

– Tui muốn hỏi thăm cho biết vậy, anh không nói thì thôi... À, anh ngấm anh Ba Cửa... có sao không?

Sáu Lượm làm bộ lạnh lùng:

– Không.

– Còn má tui có ra kịp để... mấy anh thả tui dìa hông?

Sáu Lượm nhăn mặt:

– Cái đó tui làm sao biết được. Mà cô đừng có hỏi tới hỏi lui gì nữa. Tui hông trả lời đâu. Tui hông biết gì hết.

Thấy bộ điệu anh ta như vậy, Nhãn cũng không dám hỏi tới nữa, tuy nhiên, qua một vài câu chuyện với Sáu Lượm cô ta cảm thấy yên tâm hơn trước.

Sáu Lượm lặng thinh một hồi đoạn lên tiếng gọi Nhãn:

– Nè cô!

Nhãn quay phắt lại, nét mặt tươi hân lên:

– Chi đó anh?

Sáu Lượm đâm ra lúng túng:

– Ờ, tui tính nói với cô nếu có mệt mỏi thì

nằm nghỉ lưng đi chớ hơi sức đâu mà ngồi hoài ngồi hủ vậy.

Nhân mỉm cười:

- Tui nằm nghỉ lưng được hả anh?
- Sao lại không? Có ai cấm cản cô đâu.
- Vậy hả? Làm tự nãy giờ tui mỏi gần chết mà tui có dám ngo ngoe đâu!

Sáu Lượm cười đáp:

- Ở đây chỉ kỵ nhứt một điều là chạy trốn thôi...

Nhân nghiêm mặt lại:

- Tui làm gì mà phải chạy trốn?
- Thì tui nói giả tử như vậy.

Nhân gật đầu đoạn hỏi lại Sáu Lượm:

- Còn anh? Sao mấy người kia ngủ khò hết mà anh lại ngồi coi bộ buồn hui vậy?

Sáu Lượm vắn vẹo trả bộ ngời để rộng thì giờ suy nghĩ:

– Ủ... tui hổng buồn ngủ.

– Chắc mấy người đó giao cho anh canh tui phải không?

– Thì tui hổng có công chuyện gì làm hết nên mấy ảnh nhờ tui coi chừng coi đỗi vậy thôi...

Nhăn vùng vằng lên tiếng:

– Tui nói tui hổng trốn đâu mà!

Sáu Lượm gượng cười:

– Cô nói vậy tôi hay vậy.

– Rồi tối anh cũng coi chừng tui luôn suốt đêm sao?

Sáu Lượm ngập ngừng:

– Tui cũng chẳng biết... Có lẽ tới phiên anh kia...

– Rồi ngủ giữa đồng như vậy à?

– Ủ, chớ cô muốn đi đâu bây giờ. Tối tui tui sẽ mượn nóp dĩa cho cô ngủ, nhưng... tui cũng nói cho cô... biết trước...

– Biết sao? Dặn tui đừng chạy trốn hả?

– Ủ, nhưng... có lẽ cô nên... dịu dịu với mấy ảnh một chút chớ cô làm dữ quá mấy ảnh không nường tay như tui đây.

– Coi, tui làm cái gì mà phải dịu dịu nữa! Chắc anh muốn nhắc chừng là tui không nên nhảy xuống xẻo lặn trốn bắt tử chớ gì?

– Cũng có phần đó, ngoài ra nếu có chuyện gì khác thì cô cũng nên... ở theo thời một chút. Mạng mình là quý cô à. Cô có còn sống thì mới còn gặp gỡ lại gia đình chớ rủi ro một cái... thiệt tui hông biết nói sao được.

Nhăn nhú mày hỏi mau:

– Bộ mấy người đó tính làm gì tui hả?

Sáu Lượm lắc đầu lia:

– Tui nói phòng xa vậy thôi. Gặp lúc hoạn

nạn thì mình phải rán cắn răng mà sống, may ra sau này có còn trở địa gặp thằng Ba được. Tui chắc nó chẳng sao đâu! Thằng đó sức nó dai như trâu cui...

Nhăn chắt lưỡi:

– Anh nói gì lung tung, lộn xộn... và mờ ớ nghe ớn quá! Bộ anh biết mi mí điệu gì mà anh giấu tui phải hông?

Sáu Lượm lắc đầu quây quây:

– Hông... Tui nói chuyện đời cho cô nghe vậy thôi để rui sau này cô có gặp... việc gì thì cô nhớ nghiệm lời nói của tui tự nãy giờ để may ra vừa đỡ vớt chút nào được hông...

Nhăn thở dài:

– Anh thiệt làm hiểm quá! Chắc anh muốn giấu tui... Hay là họ tính đưa tui đi xa... trong đêm nay?

– Không mà! Nhưng...

Vừa lúc đó có tiếng tăng hăng to của Tư

Hoành. Sáu Lợm hoảng kinh nín khe. Liếc thấy Tư Hoành ngồi nhồm dậy đưa mắt ngó lom lom mình rồi Nhãn, Sáu Lợm vội nói lớn lên để đánh trống lảng:

– Cô có mỗi nằm xuống nghỉ đi.

Nhãn ngơ ngác nhìn lên bờ đoạn sợ sệt ngồi ngay ngắn lại.

Trong lúc ấy, Tư Hoành chậm rãi đứng dậy đoạn lừ đừ tiến đến chỗ Sáu Lợm, khiến anh chàng này cũng đâm ra lo ngại.

Đến nơi, Tư Hoành đưa mắt dò xét hết Sáu Lợm đến Nhãn, đoạn cười khan:

– Sướng há! Tự nãy giờ nói chuyện đã há!

Sáu Lợm ngược lên rụt rè đáp:

– Tui nói chuyện gì đâu. Tui biểu cổ nếu có mệt mỗi thì nằm xuống nghỉ như vậy hông được sao anh?

Tư Hoành nhìn anh ta chăm chăm:

– Sao mấy vọt miệng trả lời tao hả mấy? Tao nói bông lông vậy thôi mà!

– Thì ở đây chỉ có tui với cô ở dưới xuống...

Tư Hoành nghiêm mặt lại:

– Tao hỏi thiệt, mấy nói với con nhỏ cái gì đó? Tao nói với thằng Năm đã dặn kỹ mấy rồi mà!

Sáu Lượm rướn giọng lên:

– Tui nói gì đâu! Anh hông tin anh hỏi cổ coi!

Tư Hoành cười rộ:

– Giỡn mấy! Tao có hỏi con nhỏ này thì cũng đi ăn trét. Rủi tui bày a ý với nhau thì làm sao?

Sáu Lượm đứng rột dậy:

– Anh đừng hô hoảng! Bộ anh muốn nói sao thì nói à?

Tư Hoành vỗ nhẹ vào vai anh ta:

– Đừng nóng. Tao nằm đằng kia tao nghe rõ không sót một chữ. Đây nè, tao nói thật: tao đã biết mấy cũng chưa lời qua tiếng lại với nó cái gì nhiều nhưng nội cái điệu bộ của mấy cũng đủ hé hé cho nó biết một vài điều về bọn mình rồi... Lần sau phải cẩn thận hơn một chút nữa.

– Tui có nói gì đâu...

Tư Hoành mỉm cười:

– Ừ thì không có gì, nhưng theo chỗ tao hiểu thì nó cũng đã lấn nước mấy nhiều lắm rồi. Có thân thì liệu đó. Tao dặn mấy một lần chót. Thôi tao đi mượn nóp về ngủ đây, và nếu mấy có buồn ngủ thì kêu thẳng Năm thức dậy thế cho mấy.

Sáu Lượm hỏi vặn lại:

– Sao anh lại nhè tôi mà anh nghi? Anh từng nói là anh Năm ảnh có tật hay mê gái lắm mà?

Tư Hoành lòi anh ta đang ra một chút:

– Tao có nói gì khác đâu. Nhưng nó có mê gái thì cũng không giống mấy. Nó mê thì nó dẫn

đi nó ngủ với người ta đã đòi rồi thì đá dít đi, còn mấy nểu mấy mê gái thế nào mấy cũng bị nó xỏ mũi dẫn đi luôn. Tụi mình ở chung nhau như vậy dầu cho thằng Năm nó có một lượt năm bảy con thì cũng chẳng có gì đáng ngại hết và tao với mấy còn có lợi nữa! Chớ mấy, mấy lỗ dính một... nửa con thôi mấy cũng có thể làm cho tụi này xinh vỉnh lăm.

Sáu Lượm cau có:

– Tui biết rồi mà! Tui đâu có ham đàn bà con gái. Để nữa anh coi, dầu cho mấy anh có muốn tui tui cũng hông thèm rỏ vô tới cái da con đàn bà nào hết.

Tư Hoành lắc đầu:

– Mấy nói cái điệu chắc mềm ba bó một gia đó thì tao càng không yên tâm. Thôi tao đi ghen! Để tao phải biểu thằng Năm giải quyết con kia phút cho gấp chớ nó theo lâu, tao e có ngày... thất họng cả đám quá!

Dứt lời anh ta liếc chừng xuống xuống đoạn lũng thũng tiến lại phía Năm Sang nằm.

Anh ta đá nhẹ vào người Năm Sang khiến hấn ta nhồm dậy, tay chụp lấy khẩu súng liền và hỏi quố:

– Cái gì vậy?

Sáu Lượm mỉm cười:

– Hồng có gì đâu mây. Tao kêu mây dậy để cho mây hay là tao đi vô xóm mượn nóp...

Năm Sang cự nự:

– Đi thì đi chớ kêu tao làm gì! Đang ngủ ngon mà mây phá đám!

– Thì tao phải cho mây hay không thôi khi thức dậy không thấy tao mây sanh nghi bắt tử sao! Hai nữa mây cũng để cho thằng Sáu nó nghỉ ngơi đôi chút.

– Ồi, tối nó mặc sức ngủ mà!

– Cũng cái điệu đó nữa! Mây quên rằng nó có thể ăn ý với con nhỏ kia sao? Tự nầy giờ mây ngủ khò nên có hay đánh gì.

– Bộ nó dám bắt bồ với con nhỏ hả?

– Không. Nhưng nó khờ lắm và chưa chi nó để con kia hỏi thăm lung tung.

– Nó không trả lời thì thôi chớ gì!

– Mấy lại còn khờ nữa. Cái điệu nó nói không một cách lúng túng và mặt la mảy lét thì cô kia cũng đã phăng tới rồi!

Năm Sang cau mày nhìn lại Sáu Lợm:

– Cái thằng thiệt khờ.

Được thế, Tư Hoành nói sẵn tới:

– Mấy thấy chưa: Tao đã coi giò coi cẳng nó trước rồi. Tao nói như cái thứ con trai chưa « mở mắt » đó mà bày đặt cà rà với mấy đứa con gái thì không sớm thì muộn cũng bị tụi nó tròng quần lên đầu để hết biết trời trăng gì nữa.

– Được rồi mấy cứ lo mượn nóp đi. Để tao xạc cà rây nó một trận! Cái điệu này tối nay tao phải treo mỏ nó lên chớ không cho nó rở tới con kia đâu!

Tư Hoành mỉm cười gật đầu đoạn lững thững mà bước đi vô trong xóm...

Năm Sang quay lại nhìn Sáu Lợm một hồi lâu rồi không biết nghĩ sao, hắn ta dịu dàng lên tiếng gọi:

– Nè Sáu mấy buồn ngủ hông mấy!

Sáu Lợm ngó lại hắn ta bằng một cặp mắt nửa nghi ngờ nửa lo lắng và ấp úng trả lời:

– Hông.

– Thiệt hả mấy?

– Thiệt mà.

Năm Sang mỉm cười:

– Ủ rán thức cho hết buổi chiều nay đi rồi đến tối tao cho mấy ngủ thả cửa.

– Ủa.

– Mà nè, thằng Tư Hoành nó để ý mấy gắt lắm đó nghen. Vậy mấy phải rán giữ sao cho coi được. Cô hai dưới xuống có rủ rê cái gì thì thầy

kệ cổ nghen. Tao... thương mấy nên tao dặn lại vậy thôi, chớ nếu không... tao trói quách cổ bỏ gần một bên đây thì chắc ăn nhứt.

– Sao lại thương tui? Tui ăn nhằm gì?

– Ấy, tao sợ tao làm vậy thì mặt mày bí xì chớ. Tao biết là mấy không ưa cái cảnh đó! Thôi đừng cãi tao nữa. Tao ngủ nữa đây!

Dứt lời Năm Sang nằm lăn xuống bãi cỏ và không nói năng gì nữa hết...

Sáu Lượm lùi thúi bước lại ngồi y như cũ...

o O o

Năm Sang nhìn lên bầu trời và vỗ vai Tư
Hoành reo lên:

– Ê Tư, bữa nay có trăng mờ mây ơi!

Tư Hoành có vẻ không hiểu:

– Ủ, có trăng thì có trăng chớ sao hả?

Năm Sang cười giòn:

– Có trắng thì càng khoái nữa! Mấy quên rằng đêm nay tội mình xử con nhỏ sao!

Tư Hoành cười theo:

– Có trắng nó càng thêm nhát chớ ăn thua gì (anh ta chột nghiêm giọng lại)... Nè Năm, tối nay tao không rờ vô con nhỏ đâu nghe!

Năm Sang hơi ngửa đầu ra phía sau:

– Ê không giỡn chớ mậy! Bộ chê sao?

Tư Hoành khế lắc:

– Không chê nhưng không ham. Công chuyện của tội mình lần này đâu chưa ra đâu hết nên tao không thèm muốn gì hết. Hồi vượt ngục, tao tưởng là tội mình sẽ đi một mạch thẳng dĩa dưới chớ có dè đâu lại mắc kẹt ở giữa đường giữa xá như vậy.

Năm Sang khế thở dài đoạn đổi giọng vui vẻ trở lại:

– Thì nó trực trực đôi ba ngày thôi. Rán sớm ngày mai tụi mình vọt đại ra sông cái đi kè theo mấy dãy cồn, tao coi bộ chắc ăn hơn. Mấy có đồng ý như vậy không?

Tư Hoành đáp liền:

– Tao cũng tính như vậy. Tốt đi sao cho xa khỏi vùng này để thằng Sáu nó hết nghĩ tới nghĩ lui gì nữa và con kia nó vọt đi được thì cũng còn lâu mới mới tới làng xã để cáo báo. Tao sợ mấy chưa chịu dứt nó liền ngay nội trong đêm nay nên tao phải lo như vậy. Tao hiểu tánh hảo ngọt của mấy lắm mà!

Năm Sang cười trừ:

– Phục mấy. Chỉ có mấy là hiểu tao và chịu đựng tao nổi. Này nghĩ coi nó còn con gái nheo nhéo như vậy và cái gì cũng no vung, tròn ồm hết thì xài một lần rồi liệng đi cho ruồi bu kiến đậu thì uống quá. Mấy nên nhớ là chưa chắc gì tụi mình dìa tới nhà trong vòng một tuần lễ nữa được, biết đâu tụi mình phải thả lên thả xuống hay núp biệt trong cái hóc bà tó nào đó để trốn

cả vài ba tháng thì sao? Trong những lúc đó, nếu không có đàn bà để hú hí thì buồn thấy mụ nội. Tao với mây từng trải qua những lúc ngặt ấy rồi thì chuyến này mình phải lo trước cho đỡ khổ chớ.

Tư Hoành thông thả đáp:

– Tao cũng biết vậy nhưng phải chi tao với mây thì còn dễ chớ chuyến này thêm thằng Sáu vô đây nữa.

– Ồi, nó hay có tật... động lòng bậy chớ không dám làm chuyện động trời đâu! Thằng đó coi vậy mà nhát quyết định cái gì lắm. Ai biểu nó làm gì thì nó cảm cổ làm vậy thôi.

– Chớ con kia không biết biểu nó sao? Tao coi bộ vó con đó hồng vừa. Cặp mắt nó sắc sảo lắm. Thứ đàn bà đó là thứ Đắc-Kỷ đó mấy!

Năm Sang phì cười:

– Ồi tụi mình đâu có đại hơn nó được. Với nói nào ngay tao gặp con này tao có hơi khoái đó mấy. Nó sắc sảo nên chắc phải hơn mọi con ô đề

kịch cớm thù lù một đồng, với thứ này nhiều lúc mình nhìn nó lâu mình muốn đập cho nó mấy đập quá!

Tư Hoành gật gù:

– Cũng đúng. Nhưng chưa hết. Con này như vậy... thì khó chớ không dễ đâu mấy. Mấy con kia, mấy muốn đập đít nó đi đâu cũng được, nhưng với con này, mấy dám buông nó đi khơi khơi. Dầu sao nó cũng đã có một mối thù thâm căn cố đế với tụi mình... Mấy nên nhớ chỗ đó... Sau này tao sợ mấy không dám thẳng tay bẻ cổ nó liệng đi.

Năm Sang quơ tay:

– Mấy nói riết tới tao nghe mệt quá! Để tới đâu hay tới đó mấy. Tao hảo ngọt thiệt nhưng trên đời này đâu phải hết đàn bà mà tao phải tiếc con nhỏ đó. Mà nè tối nay, tao với mấy phải xẻ thịt con kia chớ tao... làm để mấy đứng ngó chảy nước miếng, tao không đành tâm đâu. Phải có mấy dự vô mới được, còn thằng Sáu để cho nó ngủ cho khỏe.

Tư Hoành lắc đầu:

– Không được. Phải cho nó chấm mút mới được. Mấy để nó đứng bên ngoài không cho nó dự phần vô rồi thế nào nó cũng làm bộ làm tịch và cho nó là người... ngon lành nhứt đối với con kia thì càng rắc rối nữa!

Năm Sang trầm ngâm trong một giây, đoạn gật đầu:

– Mấy nói cũng phải. Nghĩa là mình phải trám họng nó trước phải hông? Như vậy con kia sẽ coi nó một phần như tụi mình chớ gì? Mấy tính ác đa.

Tư Hoành khẽ nhún vai:

– Vậy mà tao còn chưa an tâm. Còn nhất là mấy phải bắt nó hành con kia cho gắt để con kia hết trông mong cạy gỡ về phía nó được.

– Hành cách nào?

– Chẳng hạn như mấy bắt nó phải trói con kia lại nếu cần...

– Làm gì mà phải trói con nhỏ ấy?

– Rủi nó hồng chịu nằm yên và làm hung tới thì sao?

– Ủ... nhưng tội mình, dầu cho gặp thứ cọp cái đi nữa cũng chẳng cần phải dùng đến dây nhợ!

– Tao nói giả tỵ như vậy mà.

Năm Sang khẽ lắc đầu:

– Ép buộc nó chuyện đó hơi khó đó mầy! Phải chi mình có sẵn con « bữa củi » hay mớ rần mồi tao làm thuốc « cường » cho nó uống cho nó sung lên để nó quần con kia tới bởi một trận thì hết tình nghĩa o-ẹ gì nữa.

Tư Hoành mỉm cười:

– Tao sợ tối nay ông nội đó mắc cỡ miệng ổng hồng vớ tới như tao vậy? Chẳng lẽ tao với mầy lại đốt nhang hay bưng khay trầu rượu đón lạy ổng bả để ổng leo lên! Hay là tao với mầy ngồi chò hỏ một bên để canh chừng coi nó có mần hay không!

Năm Sang cười theo:

– Để tao phải giao hẹn thẳng với nó! Nếu nó làm bộ làm tịch không xáp vô thì tao thả nó đi luôn. Để rồi mấy coi: tao dễ thì dễ thiệt nhưng tao không muốn có thằng nào ạch đụi trong ba đứa tụi mình hết.

– Để tao chống con mắt lên coi mấy cứng cựa với nó một phen xem sao?

– Khởi nói khích mấy! Dân này có nhiều lúc tình cảm thiệt nhưng... việc « công » thì phải giữ đúng răn rắc chớ hổng nói on đơ gì hết. Thôi đi mượn nóp cho mau đi tía nội: À mấy làm sao ngoại giao để đồng bào trong xóm ủng hộ bậy một xị rượu để tối nay tụi mình lấy « phôi » mần ăn dẻo dai với con kia coi mấy!

Tư Hoành nghiêm mặt:

– Không được. Đồng bào họ thấy bộ đội gì mà bày đặt nhậu nhẹt hổng ưa! Mất uy tín hết mấy. Với lại tao nghĩ: con đó nó còn ở đó, nội đêm nay nếu mấy có sức mấy làm nó mấy xáp mà chẳng được!

Năm Sang ưỡn ngực lên:

– Yên tâm. Nhưng tao giao hẹn trước: sáng mai đừng có đứa nào bắt tao chèo chống gì hết nghen!

– Được rồi. Tao chỉ lo tờ mờ sáng hôm sau, Tây bố Việt Minh càn hay làng xã lục mấy không còn đủ gân mà chạy chớ!

Năm Sang đập mạnh vào vai bạn:

– Thằng này sao cứ lo sợ bá vợ! Mấy hồng thấy đã có lần tao vừa chạy trốn mà vừa động phòng với con nhỏ dưới xứ đó sao! Tánh nết tao phân minh lắm, việc nào có phần nấy. Chạy là một việc, còn thương đàn bà là một việc khác và nếu mình canh cho đúng đừng để nhút bên trọng nhút bên khinh là muôn đời vẫn... êm ru bà rù.

Tư Hoành trề môi nhìn hẩn ta:

– Mấy đừng ỷ y. Liệu mà mình bị bao vây tứ phía và đang ở trong rọ chớ không phải chạy khơi khơi như mấy lần trước đâu. Liệu mà giữ mình.

Thôi tao đi sắp đặt chỗ ngủ nghê trong đêm nay coi...

Dứt lời anh ta bưng bả bỏ đi một nước. Năm Sang nhìn theo cười ngất...

o O o

Năm Sang khều Tư Hoành hỏi nhỏ:

– Ê mậy, làm sao xeo con nhỏ lên bờ chớ chẳng lẽ để nó dưới xuống thì bất tiện cho tụi mình quá. Phải nó là chỗ quen biết đôi ba lần hay là đã ngoéo tay ưng thuận với anh em mình trước thì dầu cho nó nằm trên chiếc xuống ba lá bằng bụm tay thì cũng chẳng sao, đàng này... nó mới như vậy.

Tư Hoành mỉm cười ngất ngang:

– Mấy sợ nó chòi đập té lật gọng xuống nước hả? Sợ như vậy là phải lắm. Tao coi bộ con này nó không vừa đâu!

– Bây giờ mấy tính sao đây? Coi, mấy muốn hưởng nó thì phải rán làm sao được thì làm chớ hỏi tao khỉ gì?

– Chớ bộ mấy không ngờ sao?

– Tao không cần. Với lại mấy hưởng đầu thì phải chịu cực một chút, Bù qua xót lại chớ!

– Tụi bây tính làm khó dễ tao chắc? Tao có dành phần trước đâu nè!

– Tao cũng không dành.

– Vậy mấy tính tụi mình phải bắt thăm trước sau sao?

Tư Hoành mỉm cười lắc đầu:

– Thằng này kỳ! Có ai đòi hỏi gì đâu mà mấy lộn xộn quá hông biết! Mấy cầm đầu ở đây thì dầu muốn dầu không, tao với thằng Sáu cũng phải « kiến » con nhỏ cho mấy trước, có điều mấy phải chịu cực... ạch đụi với nó một chút.

Theo chỗ tao biết thì mấy cũng quen chuyện vật lộn này lắm mà. Sao bữa nay mấy « lễ nghĩa » quá vậy?

Năm Sang phì cười:

– Mình cũng phải tập tành... văn minh lần lần chớ mấy! Thời buổi này hễ muốn con nào là đè đại nó ra như Tây đi ruộng trong vườn thì coi sao được mấy.

Tư Hoành lườm mắt nhìn hấn ta, đoạn chép miệng than thở:

– Cha, cái điệu này, máy bắt đầu chấm con nhỏ đó gắt lắm rồi chớ không phải chỉ muốn chơi qua đường đâu. Anh em, mấy nên nói thiệt coi phải mấy tính chuyện lâu dài với con nhỏ đó hông?

Năm Sang chắt lưỡi:

– Bậy nà! Nghề nghiệp và hoàn cảnh của tụi mình đâu cho phép tụi mình nghĩ tới chuyện đó!

Tư Hoành cười nhẹ:

– Mắc cỡ gì mậy! Chịu thiệt đi!

– Việc gì mà tao phải giấu tụi bây?

– Tao phải hỏi kỹ mấy vì nếu đúng như vậy thì tội tao đang ra luôn cho phải đạo, chớ nếu mấy tính sống trăm năm với người ta mà tội tao xột vô xột ra trong lúc này thì nữa rồi ngó mặt nhau sao tiện.

Năm Sang to tiếng:

– Tao nói hồng có mà! Khi không mà rước nó làm vợ sao được mấy? Nhứt là con nhỏ nó lại sắp sửa về nhà chồng mà tội mình lại quất sùm thẳng chồng nó nữa. Mấy đừng ăn nói lăng nhách như vậy tao không nghe đâu.

Tư Hoành cười trừ:

– Thì tao thấy mấy có hơi lạ nên mới hỏi vậy thôi...

Năm Sang dịu giọng lại:

– Lạ khỉ gì! Ý tao muốn để nó theo tội mình xài lâu lâu một chút chớ chỉ dợt qua một vài nước rồi bỏ thì uống quá. Do đó, tao muốn o bế nó chút đỉnh vậy thôi.

– Như vậy là mấy cũng mê nó bọn rồi. Cha, cái điệu này nếu mấy bén hơi bén tiếng, quen hơi, quen hướm với nó rồi, mấy dám mê lắm lắm. Nếu phải vậy thì tao cũng xin can lần.

Năm Sang cả cười:

– Mấy cứ cười tao hoài! Bộ mấy không muốn tao nhẹ chùn nhẹ tay với người ta hay sao?

– Sao lại không. Nhưng... mấy muốn làm gì nó thì làm chớ tao không rờ vô đâu. Tánh tao hay... nặng tay với mấy con đàn bà lắm chớ đâu được « điệu nghệ » như mấy!

– Hứ, đừng làm bộ khen dỗi. Để tao thử kêu nó lên coi...

Dứt lời, Năm Sang bước xuống gần chiếc xuống và lên tiếng gọi Nhãn:

– Nè cô hai, cô thức hay ngủ đó cô hai?

Nhãn đang nằm chèo queo trên sạp xuống vừa quơ khăn đuổi muỗi vừa ngóc đầu lên:

– Tui còn thức.

Năm Sang dịu dàng nói tiếp:

– Mời cô lên trên bờ nghỉ lưng với tui tui...

Nhăn ngắt ngang:

– Để tui ở dưới này cũng được.

Năm Sang chắt lưỡi:

– Coi sao được. Ai lại nhẫn tâm đến thế ấy!

– Thây kệ tui mà. Mấy anh cứ lo phần mấy anh đi.

– Cô ở dưới xuống, muỗi tha cô chết đi. Lên trên này có đủ nóp cho cô ngủ. Suốt ngày nay, cô mệt mỏi như vậy mà còn phải thức suốt đêm để quạt muỗi nữa thì sống sao nổi!

Nhăn lạnh lùng đáp:

– Tui ở đây một đêm thì cũng chẳng sao mà.

Năm Sang cười nhẹ:

– Cô tính giản dị như vậy sao được... Rủi bà già của cô chậm trễ đôi ba ngày thì sao?

– Chắc má tui nóng ruột, sáng mời ra liền, dầu không có đủ tiền cũng vậy.

Năm Sang níu be xuống kéo lại gần bờ đoạn nghiêm giọng lại:

– Cô hai muốn ngủ muỗi tui cũng chẳng dám cản, mặc dầu tui cũng xót xa trong bụng lắm. Thà chẳng quen biết nhau thì thôi nhưng một khi đã gặp nhau như vậy thì... dầu sao cũng phải có bốn phen săn sóc cho cô hai...

Nhăn cười khẩy:

– Cám ơn. Tui không ham mấy người săn sóc theo kiểu này đâu.

Năm Sang cười theo:

– Cô Hai thiệt khó tánh nhưng mà nè, cô Hai nên nhớ kỹ điều này giùm tui một chút: tui rất lấy làm tiếc mà không thể chịu ý cô Hai trong việc ngủ dưới xuống này được.

– Coi, ít ra tui cũng có quyền ngủ đâu thì ngủ chớ!

– Đành rằng vậy, nhưng giả tử tối nay, thừa lúc tui này ngủ mê, cô lấy xuống bơi đi thì... ai vô đây cản cô Hai lại đây!

– Tui không thèm trốn đâu mà!

– Cô hai nói vậy tui hay vậy nhưng cái nghề của tui tui là phải thủ phần chắc, vậy cô Hai cảm phiền lên bờ lấy nóp ngủ chung với tui tui.

– Tui là đàn bà con gái mà ngủ lang bang với mấy người giữa đồng ruộng như vậy sao được!

Năm Sang phì cười:

– Cơ khổ thì thôi. Hoàn cảnh bắt buộc mà cô hai. Tui cũng biết cô Hai áy náy một chút, nhưng xin cô Hai nghĩ lại, thời buổi giặc giã lộn xộn này, số phận của một người con gái như cô hai không có nghĩa lý gì hết.

Tánh tui hay nói thật như vậy, xin cô hai cảm phiền. Bởi vậy nếu cô hai khẳng khẳng một mực không chịu lên bờ tôi e rằng... tui sẽ bắt buộc phải làm rách lòng cô hai thêm nhiều nữa. Tui nói sơ sơ như vậy chắc cô hai hiểu rồi chứ?

Nhãn vùng vằng.

– Giả tử như lên bờ rồi tui lén trốn hồng được sao?

Năm Sang lại cười:

– Cô Hai hỏi chi cắc có vậy. Tối nay, tui sẽ đem giấu biệt chiếc xuống này vào một chỗ kín rồi tui tui cắt đặt thay phiên nhau canh chừng cô Hai ngủ. Như vậy dầu cô Hai có lén trốn thì cũng chẳng đi đến đâu hết. Nói thiệt, nếu cô Hai có ý lộn xộn, tui tui bắt buộc phải trói cô Hai lại chặt cứng và đó là một điều mà chắc cô Hai không muốn. Hơn nữa, tui sẽ còn muốn nói riêng với cô Hai một việc quan trọng này...

– Anh nói đại đi.

– Đâu được. Cô Hai phải lên đây đàn tràng hoàng rồi mình sẽ nói chuyện sau. Đêm còn dài mà cô Hai và tui tin chắc rằng cuộc gặp gỡ này sẽ làm cho cô Hai nhớ đời...

Nhãn cười lạt:

– Khởi phải nói, tui cũng dư nhớ đời rồi!

– Nhớ đời để oán ghét phải không? Hồng phải vậy đâu.

Nhân cười mũi:

– Vậy chớ anh muốn sao nữa?

Giọng của Năm Sang trở nên mơn trớn:

– À để nữa rồi cô coi. Tụi này điệu lắm cô, và cô sẽ thấy là những ngày cô tá túc với tụi tui cũng... êm dịu lắm chớ chẳng phải ghê gớm như cô lầm tưởng đâu.

– Anh nói sao? Làm gì tui phải ở đây tới mấy ngày lận?

– Biết đâu... việc đời mà cô Hai!

– Anh nói chuyện trên trời dưới đất gì đâu không hà!

– Ấy, chẳng lẽ giữa tui với cô... tụi mình cứ nói rặt chuyện không ai ưa trong lúc này thì kỳ quá. Thôi tui mời cô hai lên bờ đi cô hai.

– Tui nói để tui dưới này mà.

Năm Sang chắt lưỡi:

– Cô đừng cãi lời tui hông nên. Tui đã nói kỹ với cô hồi nãy rồi mà! Chắc cô dư biết rằng giữa khoảng đồng không hiu quạnh này cô không thể nào làm gì khác hơn được.

Cực chẳng đã, Nhãn phải đứng lên:

– Được rồi, tui lên đây.

Năm Sang đưa tay ra:

– Cô Hai vịn vô tay tui đây nè.

Nhãn lắc đầu lia:

– Thôi khỏi. Tui có chún tay đàng hoàng chứ bộ bại xuội gì sao!

Năm Sang cười rề:

– Có vậy mà cô cũng nói chanh nói chua!

Nhãn đặt chân lên bờ và quay qua hỏi liền:

– Bây giờ biểu tui nằm ở đâu đây?

Năm Sang chỉ về phía hàng trâm bầu rậm rạp mà ánh trăng không đủ soi sáng đến.

– Chỗ đó đó cô Hai.

Nhăn nhú mày:

– Chỗ gì mà tối hù vậy?

– Như vậy mới kín đáo chớ cô Hai!

Nhăn chẳng nói chẳng rằng đi xâm xâm lại góc cây trâm bầu. Đến nơi chỉ thấy có một chiếc nóp trải sẵn trên đám cỏ khô. Cô rảo mắt nhìn qua một lượt rồi hỏi:

– Ủa, bộ có mình tui ngủ đây sao?

Năm Sang dịu giọng đáp:

– Phải đó cô. Hay nói đúng ra còn có tui nữa.

Nhăn nhìn xuống chiếc nóp:

– Có anh chi vậy?

– Coi, tui phải coi chừng cô chớ!

– Rồi anh nằm đâu?

– Ôi dễ mà, chỗ nằm đâu có thiếu cô.

Nhân suy nghĩ trong một giây, đoạn hỏi:

– Sao anh không để cho anh gì nhỏ nhỏ đó coi chừng tui?

Năm Sang cười đáp:

– À, cô muốn nói thằng Sáu hả? Tui để cho nó ngủ giấc đầu rồi cũng tới phiên nó vô đây nữa. Đêm nay ba đứa tôi thay nhau canh chừng cô chớ không sót thằng nào hết.

Nhân nhìn thẳng vào mặt Năm Sang, nói dần từng tiếng một:

– Tui nhắc cho anh và mấy anh kia nhớ là tui không phải như người ta đâu nghen.

– Nghĩa là...

– Nghĩa là tôi không để cho ai lộn xộn được hết.

Năm Sang làm bộ ngờ nghệch:

– Lộn xộn là sao hả?

Nhãn xằng giọng:

– Nói trắng ra là tui không muốn ai lợi dụng trong lúc đêm hôm tăm tối và tui bơ vơ một thân một mình rồi... làm bậy làm bạ đó ghen.

Năm Sang ồm ờ hỏi lại:

– Tui đây cũng hồng được nữa sao?

– Ai cũng vậy hết à!

Năm Sang chắt lưỡi:

– Cơ khổ thì thôi, chưa chi cô làm tôi thất vọng dữ rồi đa! Thôi mời cô nằm nghỉ rồi tui mình rí rả nói chuyện chơi.

Nhãn bước thẳng lại chiếc nóp và ngồi xuống. Năm Sang cũng nới gót cô ta và ngồi liền một bên, Nhãn vội đứng rột dậy và to tiếng cự nự:

– Anh làm gì kỳ vậy?

– Coi, tui ngồi nói chuyện chơi với cô hồng được sao? Cô ngồi xuống và nằm nghỉ đi cô. Chỗ này được cái có gió lộng nên vắng muỗi. Cô coi tôi chọn chỗ có tài không!

– Anh không chịu xê ra, tui đứng hoài.

Năm Sang với năm lấy tay cô kéo rì xuống, khiến Nhãn nổi nóng vùng mạnh và kêu lên:

– Anh làm kiểu đó tui la đa!

Năm Sang chặc lưỡi:

– Cô hai, sao cô đại vậy cô! Tui hỏi cô, cô la rách cổ họng đi thì có ai nghe không? Thôi tốt hơn là mình nên... có qua có lại mới toại lòng nhau.

Nhãn xằng giọng hỏi lại:

– Anh muốn gì đây?

Năm Sang cười nhẹ:

– Coi, tui muốn cái gì? Bộ cô Hai không biết hay sao? Giữa đồng không hiu quạnh, gió mát trăng thanh, một trai, một gái thì cô nghĩ coi tui còn muốn cái gì nữa?

Nhãn gằn giọng:

– Anh đừng tưởng chọc ghẹo cái lối phang

ngang bữa củi đó mà được ghen! Anh coi mặt tui đây ra làm sao mà anh dám buông giọng đó hả?

Năm Sang đâm ra nói trây:

– Mặt cô lịch sự lịch sàng và ngộ hết chỗ để chớ còn gì nữa! Nói thiệt với cô, nếu cô mặt rổ da chì, đầu đánh răng bàn nạo thì tui hồng rước cô làm chi.

– Thà mấy người giết tui, tui còn mát ruột hơn!

– Ấy đừng nói liều như vậy chớ! Giết cô đâu uống vậy? Và nữa rồi làm sao tui bắt ai thế vô để trả lại cho bà già cô đây?

– À nếu anh đã hứa cho chuộc tiền thì anh không được rờ tới tui!

Năm Sang xuống giọng vỗ về:

– Cô Hai nên nghĩ lại. Bây giờ cô Hai đang ở trong tay của tui rồi thì phần thắng chắc không nghiêng về bên cô Hai đâu!

– Bây giờ mấy anh tính nói ngược phải không?

– Ngược xuôi khỉ gì! Chẳng lẽ tui tui rước cô Hai vô đây để ngồi đuổi muỗi cho cô Hai ngủ?

– Sao hồi sáng mấy người nói khác bây giờ lại khác?

– Coi việc đời như vậy là thường mà cô Hai! Chớ chẳng lẽ cô Hai bắt tui phải khai thiệt với bà già cô Hai rằng tui tui mượn đỡ cô Hai trong một vài đêm? Tui tui là dân ăn trộm ăn cướp, dân trời ơi đất hỡi thiệt tình đó chớ chẳng có tốt lành gì, tui tui cũng biết rành mình như vậy — nhưng ít ra tui tui cũng phải lựa lời ăn tiếng nói chớ cô Hai! Tui xin nói rõ thêm: đó cũng là một điều kiện để bảo toàn tánh mạng cho cô Hai. Cô Hai nên chịu khó nghe lời tui đi. Tui biết cô Hai đâu có ưa gì tui tui — ưa gì nổi mà ưa – nhưng cũng xin cô Hai nhắm mắt cho qua chứ đừng để tui tui phải... nài ép bằng cách khác vừa mịch lòng cho đôi bên mà lại vừa khó coi quá!

Nhăn cười khẩy:

– Mấy anh đừng tưởng dễ dụ dỗ bắt ép tui đó ghen. Tui nói thiệt, nếu ai động tới tui, tui cắn lưỡi chết tức khắc cho mà coi!

Năm Sang lạnh lùng đáp liền:

– Tui nói thiệt: Tui không để cho cô cắn lưỡi được đâu! Mà dầu cô có cắn lưỡi rồi thì cô cũng không chết liền được và tui tui cũng không buông tha cô như thường. Thôi, tình thiệt nói ngay, tôi kể hết cho cô nghe để cô liệu: nếu cô nhứt quyết... làm khó dễ ngược lại tui tui thì tui sẽ biểu hai thằng kia vô phụ với tui... trước hết... (đến đây, Năm Sang làm bộ chép miệng than thở)... Cha, tui nói mấy việc này ra coi cũng kỳ quá, nhưng nếu nín êm thì không biết và lầm tưởng là tui tui hăm dọa.

– Hừ, mấy anh mà hăm dọa ai, mấy anh mần thiệt hè! Cái đó khỏi quảng cáo, tui cũng dư biết!

Năm Sang cà cười:

– Cô đã rõ như vậy thì còn... có lẽ nhàng chi nữa. Tuy nhiên, tôi cũng xin nói luôn cho cô thấu đáo hơn chớ không thôi cô lại tưởng tui

tui mần sơ sơ. Đây nè, nếu cô bày đặt chuyện la lối và làm mất công tui này thì tui sẽ biếu hai thằng kia vô đây. Trước hết tui nó nhét khăn vô miệng cô hai để cô Hai khỏi kêu nữa – mặc dầu cô kêu cũng chẳng ăn thua gì — và do đó, cô hai có muốn cắn lưỡi thì càng ăn trót nữa. Tiện đây tui xin nhắc lại, cắn lưỡi không chết liền đâu cô hai.

– Ủ, anh tính kỹ quá há!

– Coi, việc gì cũng phải tính hết chớ cô... Kế đó nếu cô không biết điều, tui sẽ biếu hai thằng kia, mỗi đứa giữ một đầu... (Năm Sang lại chép miệng than thở)... Ý cha, tình cảnh này khó coi quá! Cô nên nghĩ lại cho kỹ nghen cô hai! Làm gì thì làm chớ để hai thằng kia nó ngồi chò hỏ nhìn mình thì kỳ quá. Tui đây mặt dày mày dạn mà còn thấy mắc cỡ thay!

Liếc thấy Nhãn đứng làm thỉnh, Năm Sang đưa tay vỗ nhẹ xuống mặt nóp và ân cần lên tiếng bảo cô ta:

– Ngồi xuống đi cô hai. Đứng hoài mãi chùn chết.

Nhăn bước xích lại, xuống giọng năn nỉ:

– Xin mấy anh xét lại giùm tui, mấy anh đã... làm vậy tui tưởng cũng quá rồi, bây giờ lại ép tui nữa thì tội nghiệp cho tui quá...

Năm Sang cười mơn:

– Tui tội nghiệp cho cô hai nhiều nên mới như vậy chứ không thôi tui để thằng cốt đột kia nó hạ cô luôn rồi..

Nhăn mếu máo:

– Nhưng... chẳng thà mấy anh giết tui thì còn đỡ hơn chứ mấy anh lại nài ép tui việc này thì tui còn mặt mũi nào dìa sống với chồng sắp cưới của tui nữa.

Năm Sang chắt lưỡi:

– Khổ quá, thằng cha đó... tui muốn nói là anh chàng chồng sắp cưới của cô đó... anh ta có biết khỉ gì đâu mà cô ngại? Chẳng lẽ cô lại đại đột đến nước dìa khai ráo trơn ráo trơn cho ảnh nghe sao?

Giọng Nhãn trở nên ảm ức:

– Tui không khai nhưng nữa tui dì nhà chồng... anh phải biết chứ! Xin mấy anh xét giùm chỗ đó, thân phận đàn bà con gái đâu có dễ như mấy anh. Tui không tiếc gì mấy anh hết nhưng... sau này tui ăn nói làm sao với đàn trai đây? Họ sẽ cho tui là thứ gái hư thân mất nết... Như vậy chẳng khác nào mấy anh giết tui mà không cần dùng tới gươm đao vậy!

Năm Sang lại dịu giọng vỗ về:

– Ày, cô khỏi lo! Tụi tui là dân giang hồ lưu lạc nên biết sẵn nhiều bài thuốc bí truyền hay ghê lắm. Để nữa, tui sẽ chỉ cho cô để khi dì cô cứ y theo đó mà làm thì... mục nội ai bây giờ vô đó chẳng biết nữa! Nghĩa là anh chồng của cô sau này vẫn nhắm mắt nhắm mũi mà tin cô là gái tân như thường.

Tui nói thêm cho cô biết là tui từng để bài thuốc ấy cho một cô gái nhà giàu rủ dạm ngõ với trai trước khi về nhà chồng, tui nhường bài thuốc ấy với giá năm trăm ngàn đồng đó cô hai.

Nhăn nhăn mặt:

– Nhưng làm như vậy té ra mình dối gạt người ta sao?

Năm Sang chặt lưỡi:

– Ấy, sao cô thiệt thà quá dối vậy! Ngộ biến phải từng quyền chớ cô!

Nhăn lắc đầu một cách thiếu não.

– Rủi thuốc của anh, không ăn thua gì thì chết tui. Thôi, tui lạy mấy anh, xin mấy anh buông tha tui giùm. Thiếu gì các cô khác ngộ hơn tui. Tui gánh lấy bao tai nạn mới rồi cũng đủ rồi...

Năm Sang nghiêm giọng lại:

– Cô nên nhớ rằng dầu sao bà già cô có đem tiền ra chuộc đi nữa thì cô vẫn phải... biết điều với tui này như thường. Đó là một điều kiện phụ để tui thả cô ra. Bằng không, đến chừng bà già cô ra đây tui cho lấy tiền rồi vẫn giữ cô luôn như thường (hắn cười to lại tiếp lời)... Nói là nói vậy chớ dầu muốn dầu không cô cũng không thể

chạy đi đâu được, thôi tốt hơn hết cô nên nghe theo tui cho nó đỡ phiền. Cô đừng ép buộc tui phải kêu hai thằng kia vô phụ lực đó ghen!

Nhân rên rĩ:

– Mấy anh giết chết chồng sắp cưới của tui cũng quá làm rồi, xin mấy anh tha cho tui việc ấy...

– Ồi, chết chóc gì! Chắc anh ta lộn trốn đâu đó! Nếu cô Hai muốn yên thân về với anh ta thì nghe lời phút cho rồi...

– Tội nghiệp tui mà anh! Anh muốn đòi bao nhiêu tiền nữa thì để khi má tui ra, tui nhẫn chạy thêm...

Năm Sang gạt ngang:

– Tiền thì đủ rồi! Tui không cần nữa đâu! Bây giờ tui chỉ muốn cô không thôi. Cô có chịu nghe theo hông thì nói một tiếng để tui liệu.

Nghe Nhân sụt sùi khóc, Năm Sang đồng dục hỏi thêm:

– Tui kêu hai thằng kia vô hén!

Giọng của Năm Sang đầy vẻ hăm dọa và khiến cho Nhân thêm quính lên. Cô ta lập cập kêu lên:

– Khoan đã anh...

Năm Sang mỉm cười:

– Biết điều rồi phải không?

Nhân mếu máo:

– Tui chưa tính gì hết...

Giọng của Năm Sang gắng trở lại:

– Coi, bộ tui dư thì giờ ở đây suốt một đêm để nói cà rồn với cô hoài sao chứ! Tui nhắc lại một lần cuối cùng để nếu cô còn đẩy cây với tui một lần nữa, tôi sẽ kêu tụi nó vô và mai này, sau khi lấy tiền của bà già cô xong, tui không thềm thả cô ra nữa.

Nhân kêu lên:

– Anh tính làm trận làm thượng nữa sao?

Năm Sang cười nhẹ:

– Tui làm tới cái gì nữa còn được chớ đừng nói gì việc đó! Đây tui nói thêm để cô rõ luôn, sau đó tui sẽ dắt cô lại gần một đồn Tây hay Ma-rốc gì đó...

– Để thả tui hả?

– Ủ. Nhưng thả một cách đặc biệt. Tui sẽ bắn một vài phát súng để báo cho tụi Tây nó ra rước cô...

– Ý trời, như vậy tụi nó tưởng tui là liên lạc gì của Việt Minh thì chết tui!

Năm Sang cả cười:

– Thì đó! Và như vậy cho cô biết thân một phen. Cả đồn nó ra rước cô vô và... chắc mềm là cô sẽ bị tơi bời bầm dập nát nước hết. Sau khi chán chê rồi không chừng tụi nó còn đem cô ra bắn bỏ nữa. Tui nói sơ sơ vậy cho cô biết, với tụi tui cô còn mong thừa gởi, còn mong trốn thoát chớ với tụi nó thì khỏi có mấy thứ chuyện này đi. Cô có nhận lời tui nói đây là đúng không?

Nhãn thở dài:

– Thì vậy rồi.

Năm Sang dịu giọng lại:

– Có điều chắc chắn hơn hết, nếu cô biết điều với tui tui, mọi việc sẽ êm rơ vì dầu hèn cũng thể tui tui đâu đến nỗi như mấy thằng Tây «ba đá», và riêng phần tui, tui «điệu» với đàn bà con gái lắm cô! Cô hông biết nên cô còn sợ đó thôi: tui tin rằng một khi bắt «bén» với tui rồi cô sẽ thấy... đủ hết mùi đời! Thôi ngồi xuống đây đi... em Hai!

Nhãn đứng lặng thinh.

Năm Sang chắt lưỡi đứng rột dậy tiến đến dìu Nhãn cùng ngồi xuống. Nhãn khựng lại nhưng trước cử chỉ tuy dịu dàng nhưng quyết liệt của Năm Sang cô đành miễn cưỡng nghe theo.

Năm Sang ôm nhẹ ngang hông Nhãn. Cô ta hơi né qua một bên và ghénh cổ ngó quanh:

– Còn hai anh kia đâu?

Năm Sang cười xòa:

– Đừng lo. Tội nó ở biệt đàng kia.

Và hắn ta ôm riết lấy Nhãn. Nhãn vùng mạnh.

Năm Sang nghiêng người ra:

– Coi, bộ cô tính gì nữa sao hở?

Nhãn nhăn nhó:

– Tội nghiệp tui mà anh...

– Tui tội nhiều nên mới như vậy... Nghe lời tui đi em hai, em hai đừng để tui nổi khùng lên thì mệt đa!

Nhãn lại rán năn nỉ:

– Xin anh... vừa vừa thôi, tội nghiệp tui còn về lấy chồng.

– Khỏi lo! Tui cho em hai món thuốc giữ «tân» với lợi năm thưở mười thì em Hai mới gặp được một dịp như vậy thì tội gì mà không hưởng. Sau này em Hai có đi lấy chồng thì thằng chồng của em hai nó còn mê em Hai nữa. Em nghe tui nghen em hai?

Nhăn rưng rưng nước mắt:

– Em biết sao mà nghe với không nghe bây giờ!

Năm Sang cười mơn:

– Vậy là được rồi. Em hai phải biết là tôi cảm em hai lắm nên tui mới rinh em hai theo đây chớ mấy thằng kia nó đòi quất em hai cho rồi.

– Bộ anh Sáu đó cũng... ác như vậy sao?

Năm Sang hơi lúng túng:

– Ờ... thằng đó nó biết đêch gì. Ai sai đâu nó làm đó mà! Thôi bây giờ tụi mình nói chuyện đòi chơi chớ em!

Nhăn rầu rĩ đáp:

– Tui có biết gì đâu mà nói...

Nhăn càng co quắp người lại. Cô nhớ đến Ba Cửa và vẫn còn hối tiếc là trước đây mình đã (quá gắt gao) với người yêu...

Năm Sang vuốt nhẹ bờ vai cô gái:

– Nè em hai, tui hỏi thật em hai câu này nghe?

Nhăn hơi xích người ra:

– Anh hỏi gì thì hỏi đi.

– Tui hỏi em hai... vậy chớ em hai với anh chàng kia đã có chút đỉnh gì với nhau chưa?

Nhăn chắt lưỡi:

– Anh hỏi kỳ quá ai trả lời cho được.

Năm Sang òn ỉ:

– Ấy, bây giờ tui mình còn có gì phải giấu với nhau nữa! Tui phải hỏi em Hai như vậy để coi công việc của em Hai với anh chàng chồng sắp cưới của em Hai tiến đến đâu rồi. Hai người quen biết với nhau lâu thì thế nào mà chẳng có quơ quào chút đỉnh.

– Thì... sơ sơ vậy thôi.

– Chớ không có nhập cục với nhau hở?

– Anh hỏi kỳ. Tui tui chưa cưới hỏi mà ầu tả sao được.

Năm Sang xuýt xoa:

– Vậy hả? Nếu vậy té ra tôi đây hên quá há!

Nhăn cau có:

– Như vậy mới chết tui! Phải tui dè như vậy, tui hồng làm khó dễ anh chi!

Năm Sang cười nhẹ:

– Đừng tiếc em Hai. Lát nữa đây, hay là liền bây giờ em Hai sẽ hưởng đã hết, và tui chắc anh chàng đó hồng qua mặt được tui đâu.

Dứt lời hắn ta ôm ghi lấy Nhăn hôn tươi lên mặt cô ta. Nhăn chỉ gục đầu chịu trận. Cô dư biết rằng dầu mình có chống cự cách mấy đi nữa thì cũng chẳng đến đâu hết và nhứt là cô sợ Năm Sang sẽ kêu hai người kia vào phụ lực thì càng ngán hơn nữa!

Được thế, Năm Sang làm tới tuy vẫn rán giữ cho cử chỉ được từ tốn. Hắn ta từng muốn làm

cho cô gái phải hoảng sợ và hơn nữa định tận hưởng những giây phút kỳ thú ấy.

Năm Sang bắt đầu thở dốc, hần ta đã bắt đầu bộp chộp và lật đật dìu Nhãn cùng ngã lưng xuống nóp. Nhãn vội đưa tay tóm giữ lấy hai vạt áo túi. Năm Sang khựng lại trong một giây đoạn hừ một tiếng rồi hất mạnh tay cô gái xuống.

Nhanh như chớp, Nhãn lăn người úp ngực xuống mặt nóp, Năm Sang nhón một nửa thân mình lên nhìn Nhãn, đoạn chặt lưỡi bảo cô ta:

– Coi, em hai làm gì kỳ vậy? Bộ em lăn hoài được sao?

Nhãn mếu máo van xin:

– Tội nghiệp tui mà anh?

– Lại đổ chúng nữa hả?

Nhãn hốt hãi đáp:

– Hồng phải, nhưng... xin anh muốn làm gì thì làm trừ chuyện...

Năm Sang cười xòa:

– Nếu vậy em hai giết tui còn sướng hơn! Tui nói hồng sao mà! Chỉ có một chút xiu nữa mà em hai!

Nhãn chỉ sụt sụt khóc.

Năm Sang nhoài người tới lôi nhẹ Nhãn về gần mình... chiếc áo túi trắng bông rồi chiếc quần lãnh mượt rượt của cô gái... được vụt lên một bụi ké gần đó và phát phơ trong gió nhẹ của đêm trăng...

Nhãn đưa tay nắm chặt một đám cỏ khô ló ra khỏi mép chiếu, nước mắt đầm đìa... Cô thở hổn hển rồi chợp nghiêng chặt răng lại...

Chiếc nóp bị chòi mạnh ở phía dưới. Nước mắt của Nhãn trào ra và mớ cỏ khô đã bị giật bật khỏi lớp đất xốp để nằm gọn trong lòng bàn tay cô ta như sắp bị bóp nát... Nhãn kêu khẽ, hai tiếng « Trời ơi » đầy vẻ ai oán náo nùng.

Mớ cỏ khô tuột khỏi lòng bàn tay chờ đợi của Nhãn để rơi nhẹ xuống mặt đất và đôi chân

của cô gái đành phận buông xuôi thảng... Nhãn nghiêng mặt qua một bên. Nước mắt của cô như đã làm nhòe cả ánh trăng khuya và cô tưởng chừng như mình đang bị lún dần trong một khoảng sâu hút đến vô tận.

Năm Sang gục mạnh đầu qua bờ vai của Nhãn nhắm nghiền mắt lại và mỉm cười. trong mớ tóc xõa của cô gái...

Một lát sau hẳn ta guợng nhẹ để ngồi dậy và cúi xuống ồm ờ bảo Nhãn:

– Em Hai, đó em thấy chưa? Êm rơ chớ có cái gì ghê gớm đâu!

Nhãn vẫn nghiêng mặt qua một bên và nghe Năm Sang hỏi đến, cô vừa khóc lên vừa meo mào kêu:

– Anh Ba ơi! Anh có biết em khổ như vậy không!

Năm Sang chắt lưỡi:

– Kêu la gì nữa hổng biết! Rồi em cũng như

thường chớ bộ sút mẻ hay ốm o gầy mòn gì mà em sợ!

Nhăn vẫn khóc mùi Năm Sang ngời xớ rớ một hồi đoạn đứng lên. Hấn ta muốn bước lại lấy quần áo trên đám ké mang lại cho Nhăn nhưng rồi lại đứng yên. Hấn ta chợt ngó đến Tư Hoành và tự nhiên cảm thấy thương hại người con gái đang còn nằm vật trên chiếc nóp. Hấn ta không cho một kẻ thứ hai nào đến quấy rầy Nhăn nhưng... biết viện cớ nào để cản Tư Hoành đây?

Năm Sang đứng chống nạnh cúi đầu và liếc xéo Nhăn. Trong bóng tối của đám trầm bầu rậm rạp, vóc vạc của Nhăn hiện ra thành vệt trắng thon dài. Hấn ta ao ước có một căn buồng riêng biệt và sống ngoài sự bắt trắc của cuộc đời...

Chợt có tiếng hút gió thúc giục của Tư Hoành vang ra cách đó mấy thước, Năm Sang cau có quay lại và xẵng giọng hỏi:

– Mày hả Tư!

Có tiếng Tư Hoành cười nhẹ:

– Rồi chưa mậy? Sao đứng lang bang ở đó?

Năm Sang lững thững bước lại phía anh:

– Hỏi gì mậy?

Tư Hoành hóm hỉnh đáp:

– Thì còn hỏi gì nữa! Đợi mầy sốt ruột thấy mẹ.

Năm Sang hỏi buông thỏng:

– Đợi chi vậy mậy?

– Lãng hông? Đợi tới phiên tao chờ đợi gì nữa mậy!

– Sao hồi chiều mầy nói mầy hồng ham?

Tư Hoành cười rề:

– Ở, hồi chiều khác, bây giờ khác. Tao đứng ở ngoài hồng có gì làm hết nên nghe mầy rọ rạy trong này thét rồi cũng đâm ra lên chữ. Thằng giỏi thiệt?

– Bộ mầy rình hả?

Tư Hoành lại cười và chỉ về phía đám trâm bầu:

– Thì tao có muốn rình rập gì đâu! Việc đó đối với tao thì có gì lạ lòng khỉ khô chi... nhưng cây cối phía dưới đất thưa rều như thế kia tao hổng muốn rình thì cũng thấy. Mà hể thấy thì mục nộ tao bây giờ cản cũng...

Năm Sang bước sấn tới như có ý xua anh ta đi nơi khác:

– Bây giờ mấy tính sao đây?

Tư Hoành có vẻ chưng hửng:

– Coi, thằng này hỏi câu đăm họng dữ ta! Mần xong bây giờ lại hỏi tao tính gì? Chẳng lẽ tính vượt bụng đi nằm ngủ để cho mấy dợt qua một vài nước nữa cho tới sáng. Bộ mấy quên mất rằng tới tua của tao rồi sao?

Năm Sang khựng lại rồi trả lời xuôi xị:

– Thì tao có nói gì đâu... Tao tưởng mây

không mấy mặn chuyện này chứ...

Tư Hoành nhe răng cười:

– Tại mày làm quá nên tao bắt nôn bụng...
Thôi tao vô trong nghe!

Không đợi cho Năm Sang trả lời, anh ta hăng hái bước đi. Năm Sang quay phắt lại gọi vói theo:

– Nè Tư! Khoan đã mày!

Tư Hoành đứng lại cản nhằn:

– Gì nữa mày? Có gì chút nữa hãy nói mày!

Năm Sang gượng gạo nói:

– Ủ thôi, mày đi.

Không đợi nhắc thêm nữa, Tư Hoành xăm xăm đi thẳng vô đám trâm bầu... Năm Sang thờ thẩn nhìn theo rồi như bực tức điều gì, hắn ta nghiêng răng dăm mạnh vào không khí đoạn vùng vằng đi về phía Sáu Lợm...

Tư Hoành rảo bước đến thẳng chiếc nóp. Nhãn vẫn nằm nguyên như cũ và như hết còn biết đất trời gì nữa.

Tư Hoành lẩm bẩm:

– Ý cha, con nhỏ điệu quá! Chắc nó biết còn vài hiệp nữa nên nằm đợi đó chứ gì!

Tư Hoành, chưa chi đã thở dòn và bước riết lại phía chiếc nóp. Nhãn nghe động vội quay mặt ra. Trong bóng mập mờ của đêm trăng, cô chưa nhận ra Tư Hoành và tưởng đâu Năm Sang quay trở lại.

Nhãn vội lên tiếng hỏi:

– Sao anh lại trở lại nữa hả?

Tư Hoành cười rộ lên:

– Tui mới tỉnh khôi chớ phải trở lại xáp thứ hai đâu! Tui không phải thằng Năm Sang đâu! Cô lộn rồi!

Nhãn hoảng kinh ngồi nhồm dậy; hai tay che trước ngực và lạc giọng hỏi:

– Ai đó vậy?

Tư Hoành lững thững bước tới:

– Tui đây mà. Tui là thằng Tư Hoành đây! Mới có hồi chiều tới bây giờ mà làm mặt lạ rồi hả!

Tư Hoành đứng khựng lại nhìn lom lom xuống nóp, nuốt nước miếng ừng ực, đoạn ồm ồm đáp:

– Coi, cô hỏi chi lạ vậy? Thì thằng Năm rồi bây giờ đến phiên tui.

Nhãn quát lên:

– Anh đi khuất cho mau, hông thôi tôi kêu anh Năm bây giờ! Bộ mấy người muốn giết tôi luôn sao chứ!

Tư Hoành chắt lưỡi:

– Kêu thằng Năm làm gì? Bộ nó không nói

cho cô biết là trong đêm nay, cô phải làm tình với tui tui sao!

Nhăn vụt nhóm người lên định chạy lại lấy quần áo nhưng Tư Hoành đã nhanh tay níu cô lại. Nhăn gượng ngồi dậy:

– Tui la ghen!

– La chẳng ăn thua gì đâu! Mà thôi, tui để cô la thử một vài bận rồi mình nói chuyện.

Nhăn quay về phía Năm Sang đi ra ban nãy và réo lớn lên:

– Anh Năm ơi! Bớ anh Năm! Anh vô đây coi nè!

Trong lúc Nhăn thất thanh kêu cứu với Năm Sang, Tư Hoành điềm nhiên ngồi vừa nhịp chân vừa ngắm nghía cô gái ở trước mặt. Nhăn như hết còn chú ý đến thân thể của mình mà chỉ mong ngóng Năm Sang chạy tới...

Gọi đến ba bốn lượt vẫn không thấy tăm dạng hấn đâu cả, Nhăn cuống quýt lên. Hai tay

ôm riết lấy ngực, cô ngồi co quắp lại và lên tiếng run run hỏi Tư Hoành:

– Anh Năm gì đó, anh đi đâu vậy cà!

Tư Hoành ngồi thản nhiên đáp:

– Cô hỏi một câu lằng ờm! Thì nó đi khuất để cho tui chứ.

Nhăn kêu lên:

– Tui không chịu vậy đâu! Hồi nãy anh Năm ảnh đâu có nói như vậy?

Tư Hoành chép miệng, làm ra vẻ than thở:

– Thằng tệ thiệt, bộ nó tính bao giàn một mình nó sao cà! (đoạn anh ta đưa tay ngoắc Nhăn) Bây giờ cô hai đã kêu thằng Năm xong xả rồi phải không?

Nhăn mếu máo:

– Tội nghiệp tui mà anh. Anh Năm ảnh đã hại tui như thế này cũng đủ cho tui tự vận rồi...

Tư Hoành thản nhiên cười áo ra:

– Ồi, ăn nhầm gì! Thì cũng vậy thôi chứ có hư hao đổ bể gì thêm đâu mà cô ngại hổng biết. Đợi tui một chút nhen! Hổng lâu đâu! Tánh tui có làm cái gì thì làm phứt mẹ nó đi chứ hổng có bày đặt cà rà xề qua xề lại như thằng Năm Sang đâu.

Anh ta vừa dứt lời thì cũng vừa sẵn sàng để tấn công cô gái.

Nhăn chỉ kịp lùi ra vừa chí mí nóp thì anh ta đã quơ chụp lấy ngang hông cô ta và lôi mạnh trở lại. Nhăn chỉ còn đủ sức cong người lên vùng vẫy một lần cuối... Bàn tay của cô lần này chỉ buông mạnh trên đám cỏ khô.

Trăng bên ngoài vẫn sáng tỏ và gió đông vẫn đong đưa chiếc áo bà ba trắng và chiếc quần lãnh đen trên bụi ké...

Ánh trăng lọt qua những kẽ lá trâm bầu rậm rạp và bị gió lay động chiếu xuống thành những đốm sáng nho nhỏ nhảy múa trên mặt nóp, trên chiếc lưng trần đen trụi của Tư Hoành, trên cặp mắt đứng trông của Nhăn... Tư Hoành thở phì

ra và loạng choạng đứng dậy. Anh ta bước ra và dẫm phải một hòn đất khô to, suýt ngã. Nhãn vẫn nằm sãi tay trên nóp. Anh ta vừa lụp chụp mặc áo vừa nhìn lại Nhãn, mồm lẩm bẩm:

– Thứ ơn như vậy hèn chi thằng Năm nó còn thòm thềm và muốn nhận lớp mình luôn cũng phải!

Nhãn nhăn nhó lồm cồm ngồi dậy... Tư Hoành vội giơ tay ra dấu bảo cô ta ở yên:

– Khoan đã em hai. Còn một mạng nữa chờ hết đầu mà em hai tính đi.

Nhãn dợm bỏ chạy, Tư Hoành vừa xỏ áo vừa nhẩy lại:

– Ê đừng dại! Đầu đuôi chỉ có ba thằng chờ bộ thiên binh vạn mã hay là cả đại đội Ma-rốc gạch mặt sao mà em hai sợ hả?

Và anh ta hướng về phía sau kêu lên:

– Ê Sáu, tới phiên mày đây nè?

Anh ta gọi ba lần nữa chẳng thấy ai trả lời

hết. Anh ta muốn bỏ đi nhưng lại sợ Nhãn chạy trốn...

Vừa lúc ấy Năm Sang lững thững đi tới.

Tư Hoành cười to:

– Ê Năm, mày đi kêu thằng Sáu giùm tao coi.

Năm Sang liếc về phía Nhãn, cau có hỏi lại:

– Chi vậy mậy?

Tư Hoành sùng sộ:

– Coi, thằng này hỏi một câu trật bàn đập dũ ta!

– Thì hết mầy, hết tao tới nó... Nó là em út nên nó hưởng nước chót chớ sao mậy!

– Thôi khỏi. Tao coi bộ nó không ham việc này.

Tư Hoành đưa tay buộc lại gút dây lưng quần và cự nự:

– Coi, mầy tính cho nó nằm chèo queo đó

suốt đêm sao! Tao đã nói là dầu nó không ham, tao với mấy cũng phải bắt ép nó chớ để nó đứng ngoài nó tưởng nó bảnh với con kia rồi để sanh chuyện bậy lắm đa mây. Mây đã đồng ý với tao về việc này rồi mà!

Năm Sang gượng gạo đáp:

– Nhưng thôi, để bữa khác cũng được...

– Sao lại bữa khác? Trễ một ngày cũng sanh biến rồi!

Năm Sang nhìn về phía Nhân:

– Nhưng con kia nó... bèo nhèo quá mình cũng nên nường nó một chút. Chắc tại mây... nặng tay nặng chân quá chớ gì! Khổ quá, nó còn ở đó chớ đi đâu mất mà mây làm y như Tây, Ma-rốc đi bố vậy mây!

Tư Hoành trợn dọc mắt lên:

– Ý ngộ! Bây giờ lại rầy tao nữa! Tao coi bộ mây xem con nhỏ đó quá trượng (trọng) đa Năm. Ối cái thứ đàn bà con gái đó như chiếc ghe rỗng cá (L.T.G: thuyền chở cá có gắn lưới hai

bên để nước vào ra để chở bao nhiêu cũng không khẳm được. Nó làm bộ ngu như vậy chở ăn nhằm gì! Mấy không thấy mấy cô ở vườn bị cả tiểu đội cột nhà cháy mà cũng chẳng sao! Rốt cuộc rồi mấy cô cũng trắm trơ trắm trớt chở ăn nhằm gì! Thôi ra kêu thằng Sáu vô đi, để lâu... con nhỏ hôi ê hết!

Thấy Năm Sang vẫn còn lừng khừng, Tư Hoành ồm ờ hỏi thêm:

– Hay là mấy muốn... xáp lại một mách nữa? Nếu vậy thì nhào vô đi cha. Bây giờ ngó lại con nhỏ, tao dám thấy... nóng máy trở lại đó mấy!

Năm Sang xằng giọng:

– Thôi đi! Việc gì mà bộp chộp dữ vậy! Mới hôm qua đây mấy còn chê tao rậm rể đậm dặt mà bây giờ mấy rọ rạy quá vậy mấy!

Tư Hoành suýt soa:

– Ngon quá mạng mà mấy! Thiệt tao phục mấy về đàn bà quá. Mấy chấm con nào là chắc mềm con đó chở không sai chạy đi đâu được!

Năm Sang chặt lưỡi:

– Thằng này bữa nay... cóc mở miệng rồi sao mà! Đứng lộn xộn nữa. Bây giờ mạnh ai nấy ngủ... nghĩa là mây với thằng Sáu cứ ngủ cho khỏe đi, để tao canh con kia cho!

Tư Hoành nhìn hắn ta một giây đoạn nghiêm giọng đáp:

– Không được. Phải cho thằng Sáu vô đây. Nếu mây không bằng lòng tao không biết nữa đâu ghen!

– Rồi mây làm gì hả?

Tư Hoành cười lạt:

– Làm gì? Để tránh những sự xào xáo có thể xảy ra, tao không bảo đảm được sanh mạng của con nhỏ đó đâu! Hễ mây trở ra một chút là tao giết nó luôn để tránh hậu hoạn. Chắc mây biết tao không quen hăm he ai hết nhứt là đối với mây...

Năm Sang khựng lại, nổi nóng toan ăn thua

đủ, nhưng vốn dư biết tánh tình lì lợm của bạn, hẳn ta đành đấu dịu:

– Được rồi, con nhỏ đó là của xí được chớ quý báu gì đâu mà tao muốn giữ riêng một mình. Có điều là tao muốn để nó nghỉ ngơi đôi chút vậy thôi.

Tư Hoành cũng dịu giọng lại:

– Vậy mấy phải kêu thằng Sáu vô đây. Để nó ở ngoài nguy lắm đa mấy! Nó hay dễ... mũi lòng vì tình cảnh của con kia lắm và từ chỗ mũi lòng đến chỗ theo phe con kia phản tao với mấy có mấy hồi! Tao vì công việc chung nên mới cự nự rầy rà như vậy chớ bộ tao muốn tự tung tự hoành gì sao?

Năm Sang khẽ thở dài:

– Tao hiểu rồi. Thôi mấy kêu nó đi. Mà tao chắc rằng nó cũng hông chịu đâu!

Tư Hoành xằng xái rảo bước:

– Được để nó cho tao. Tao đã dồn nó vô cái chỗ không thể lùi được. Để mấy coi?

Đợi cho Tư Hoành đi khuất. Năm Sang tiến đến bên cạnh Nhãn. Hắn ta thở dài nhìn xuống vóc vạc cô gái đang ngồi co rúm một bên mí nóp, nằm xô lệch qua một bên khiến hắn phải cau mày.

Nhãn ngược mặt lên rên rĩ:

– Tại sao anh để họ làm vậy hả.

Năm Sang đâm ra lúng túng. Vẻ hùng hổ của hắn ta biến mất. Hắn ấp úng:

– Tui... cản hổng được...

Nghe Năm Sang trả lời một cách xuôi xị như vậy, Nhãn tự nhiên đâm ra gắt gỏng:

– Nói vậy anh không có quyền gì hết trơn sao?

Lời trách móc ấy tuy làm cho Năm Sang ngượng nghịu nhưng cũng khiến cho anh ta hời dạ đôi chút. Hời dạ ở chỗ được Nhãn coi trọng mình. Hắn ta rụt rè đáp:

– Bị... tui có giao hẹn với nó...

– Giao hẹn gì ác hơn thất đức vậy? Bộ anh giao hẹn với mấy người kia như vậy nữa sao?

– Bậy nà?... Trường hợp này khác... Hồi mới bắt em, tui ham quá, rồi lại bị mấy đứa nó cự nự... tui hứa ầu cho êm chuyện. Tui có dè đâu tui... mến em như vậy...

Nhăn ngược mắt lên, giọng thâm thẳm:

– Nói vậy anh ứng.... để cho một người nữa vào đây à? Thằng cha Tư đó, anh cản không nổi, chớ anh Sáu kia hiền khô anh cũng không làm gì được nữa sao?... Mà tui biết anh cũng không ham gì thú chuyện này, tại sao mấy anh lại ép buộc anh như vậy?

Năm Sang chắt lưỡi:

– Khổ quá. Tui đâu có muốn để em hai bị tụi nó rớ vô... nhưng phận tui là lớn nếu tôi giữ em hai làm của riêng như vậy tụi nó có coi tui ra chi nữa? Thôi đảng nào cũng lỡ rồi... em hai rán chịu đựng thêm đôi chút chớ không thôi thằng Tư Hoàn nó nói tui thiên vị nọ kia rắc rối lắm. Tui cần dìu dới cho được đủ bạn đủ bè để rồi còn

tính làm công kia việc nợ nữa đó em Hai. (ngập ngừng trong một giây, hắn ta nhìn thẳng vào mặt Nhân và tha thiết tiếp lời)... Hồng nói giấu gì em Hai, ban đầu tui gặp em Hai thì cũng tưởng chỉ chơi qua đường thôi, nhưng nay... tui tội nghiệp cho hoàn cảnh của em Hai lắm...

– Hừ, tội nghiệp mà lại chận xuống rồi làm những chuyện tà đình ấy!

– Hồi đó tui bộp chộp nên có kịp nghĩ suy gì đâu. Với lại tui cũng tưởng... em hai như mấy cô khác... lấy rồi phủ tay...

Nhân cười lạt:

– Bây giờ anh thương đến tui thì quá trễ rồi hén?

Năm Sang quơ tay:

– Tui cũng không biết... Thôi em hai chịu khó một chuyến này nữa... để tui còn dễ tính chuyện với anh em... Tui thì dễ, chớ thằng Tư nó rắc rối lắm...

Nhăn hỏi vặn lại:

– Vậy chớ không phải anh làm quyền ở đây à?

Năm Sang nhăn nhó:

– Tui đã nói là tui bị kẹt. Nếu tôi bo bo mà binh em hai, tui nói cái gì tui nó sẽ không thềm nghe nữa. Tui thương em hai nhưng tui cũng cần có tui nó từ đây về tới dưới Châu Đốc đường còn xa và còn lắm chuyện rắc rối nữa chớ đâu phải đi trót lọt một cách dễ dàng đâu. Em hai nên nghe lời tui một chút. Tui thương... Tui tội nghiệp em hai thiệt tình nên mới khuyên em hai như vậy, chớ nếu không tui để cho ai muốn làm... và tới chừng đó thử hỏi em hai còn kêu ca gì vào đâu được?

Nhăn nhú mày như có vẻ suy nghĩ một điều gì lung lắm. Cô chợt ngừng mặt lên và đổi giọng van xin:

– Anh nói như vậy tui đủ hiểu rồi... Ban đầu không biết, tui tưởng anh cũng giống như... mà thôi tui không muốn nhắc chi chuyện này nữa,

tui chỉ xin anh rán thương tui được phần nào hay phần nấy để tui được sớm trở địa nhà... Bây giờ mọi việc cũng đều lờ hết rồi... Thân tui như vậy thì có khác chi một con điếm... Ai chèo kéo nữa mà chẳng được!

Năm Sang vừa chắt lưỡi vừa nắm vai cô ta:

– Ấy, em hai đừng nói vậy. Tui biết em hai có muốn như vậy đâu. Tại tui tui hết, nhưng cái việc này không thể làm gì khác hơn được... Thôi thì em Hai cứ kể như... tai trời ách nước vậy. Không phải tui tui chọn em Hai, nhưng rủi ro ngày đó xuống của em Hai đi sấn tới thì biết làm sao bây giờ! Mà nếu trên xuống toàn là đàn ông không thì đâu có cái vụ lăng nhăng này! Em Hai nghĩ coi tui nói như vậy có phải không?

Như có sẵn chủ định, Nhãn lựa lời nói đẩy đưa theo:

– Thôi chuyện dĩ lỡ rồi anh à. Bây giờ tui có khóc lóc mắng chửi tới đâu đi nữa thì cũng chẳng ăn thua gì hết... Tui chỉ xin anh thương được chút nào đỡ chút nấy...

Năm Sang chớp mắt, xoa nhẹ bờ vai trần của người con gái:

– Em nghĩ như vậy phải đa.

Nhân nói mau:

– Nếu vậy anh biểu anh Sáu thôi đi!

Năm Sang khẽ lắc đầu:

– Tui cũng tính vậy, nhưng mà hổng được em Hai à. Em Hai đừng hỏi tới mất công. (giọng hằn ta trở nên tha thiết)... Không phải tui muốn như vậy... nhưng... em Hai chịu khó nghe tui một lần này nữa đi. Thằng Sáu nó còn khờ lắm chắc không đến nỗi gì dữ dằn như thằng Tư đâu...

Nhân nhíu mày suy nghĩ trong một giây, đoạn gật đầu và đáp gọn:

– Thôi được rồi, anh để thầy kệ tui...

Năm Sang đâm ra thắc mắc:

– Bộ em tính cái gì hả?

Nhân nhìn về phía bờ xẻo:

– ... Hồng, em đành nghe theo lời anh chớ biết sao!

Vừa lúc ấy có tiếng cười ha hả của Tư Hoành vang lại. Năm Sang quay ra thì thấy anh ta đang dẫn Sáu Lợm tới y như một đao phủ thủ đặt tội nhân đến máy chém...

Năm Sang vội la lên:

– Khoan vô đây đã. Chờ tao ra đã tội bây!

Hắn ta quay lại căn dặn Nhãn nho nhỏ:

– Em rán thêm chút nữa... Thằng Sáu... không có sao đâu...

Dứt lời hắn ta bỏ chạy đi để đón đầu hai người kia...

Tư Hoành thấy hắn ta hốt hãi chạy ra, hỏi liền:

– Bộ mấy để cho con nhỏ xông đi rồi hả?

Năm Sang lắc đầu:

– Không.

– Vậy chạy ra làm gì? Rủi nó thừa cơ đông đi thì sao?

– Tao biết nó không đi mà!

– Cha, bộ mấy ý y là nó mê tao với mấy rồi chứ?

– Không... nhưng biết là nó không đi.

– Mấy tin buông tay cái điệu đó có ngày cười đau khóc hận đa. Lần sau, gặp trường hợp này, mấy nên xách quần áo của nó theo để nó hết dám dờn đi đâu hết, nếu nó có manh tâm trốn tránh.

Năm Sang chưa kịp trả lời thì anh ta đã lôi Sáu Lượm đi tới.

– Theo tao vô đây Sáu! Thiệt mấy còn hơn là chú rể mắc cỡ trong đêm động phòng nữa! Cái thứ mấy tới chừng biết mùi đời rồi thì trời gầm không nhả ra!

Năm Sang vội cản lại:

– Nè Tư, mấy để một mình thằng Sáu đi cũng

đủ rồi. Mấy vô đó, nó thêm mắc cỡ chớ có ích chi!

Tư Hoành khựng lại:

– Tao phải coi chừng nó! Để nó ạch đui sao được.

Năm Sang đành xuống nước nhỏ:

– Mấy muốn dắt nó vô đến nơi cũng được nhưng theo tao nghĩ thì mình nên để thằng Sáu Lợm được tự nhiên với cô kia. Mấy kèm cặp sát như vậy thì ngạt cho nó và cô kia quá. Mấy nên nhớ là thằng Sáu đây là trai tân chớ bộ đã dạn dày mùi đời như tao với mấy đầu.

Tư Hoành dịu giọng lại:

– Mấy nói cũng phải nhưng rồi làm sao canh chừng nó, nghĩa là tao muốn nói làm sao biết là nó đã nghe lời mình hay... là nó lại bị con kia xỏ mũi ngược trở lại?

Sáu Lợm, tự nãy giờ nín khe, nghe nói thế, to tiếng cự nự lại:

– Mấy anh thiệt kỳ. Mấy anh bắt ép tui chuyện này cực chẳng đã tui phải nghe theo để mấy anh hết còn nói này nói nọ nữa chớ tôi đâu có ham. Bây giờ mấy anh lại không tin tôi nữa thì biết làm sao bây giờ? Mấy anh có xử tui sao thì xử chớ làm quá bụng tui như vậy tui không chịu đâu. Tui đã nói là tui theo mấy anh tới cùng mà! Giữa mấy anh và cô kia chẳng lẽ tui lại nghe theo lời cô?

Năm Sang gật gù:

– Mấy nói như vậy tao tin rồi. Mấy có nghe theo lời cô đó thì mấy có nước chết sớm thôi. Sức mấy chưa có thể tách đi riêng được đâu. Tao thương mấy nên tao... mới nói như vậy.

Đoạn day qua, Tư Hoàn, Năm Sang nói tiếp:

– Hay là nó không muốn thì thôi hả Tư?

Tư Hoàn lạnh lùng đáp:

– Tao không chịu như vậy đâu. Mấy cứ dễ dãi như vậy là tự đưa dao cho người ta cứa cổ mình.

Ba đứa mình phải giống nhau hết và đừng để cho có đứa nào tưởng là mình hơn đứa nào.

– Nói vậy tao không cầm đầu được nữa à?

Tư Hoành cười rề:

– Chuyện đó khác. Mấy cầm đầu thì mấy càng nghĩ tới chuyện giữ anh em cho chặt, nghĩa là trong ba đứa mình không có đứa nào được cho rằng ta đây bảnh tẻ một mình hết. Chắc mấy dư biết là hể ai cho mình là ngon thì trời càn cũng muốn ra riêng?

Năm Sang thở dài:

– Đúng như vậy rồi, (và day qua Sáu Lợm, hấn ta dịu giọng bảo) Thôi chịu khó đi vô trông một chút đi Sáu. Tao với thằng Tư đợi ở ngoài này.

Tư Hoành tỏ ý không bằng lòng:

– Trời ơi, chuyện sướng thấy mồ mà « chịu khó » cái nỗi gì? Nó làm bộ mại hơi như vậy chớ tới chừng mê man tàn tịch với con kia rồi thì hết biết quấy phải gì nữa!

Sáu Lượm quay qua cự nự anh ta:

– Anh ép chớ tui có đòi đâu hả? Tui sợ mấy anh cho là tui này nọ nên mới rán nghe như vậy...

Tư Hoành cười trừ, vỗ vai anh ta:

– Thôi rán đi mây. Mấy nhập môn tui tao, tui tao không đòi hỏi mấy gì nhiều hết mà chỉ xin mấy làm tròn một việc khoái chí tử ấy. Sướng thấy mồ mà còn làm bộ cự nự nữa chứ!

Và anh ta xô nhẹ Sáu Lượm đi tới.

Sáu Lượm nhìn qua Năm Sang như đề cầu cứu một lần chót. Năm Sang dịu dàng bảo anh ta:

– Thôi mây đi vô trông đi. Hồng sao đâu mây.

Sáu Lượm nhăn nhó một hồi rồi miễn cưỡng đi về phía đám trâm bầu.

Tư Hoành quay qua khêu Năm Sang:

– Để tao rình coi nó làm ăn ra sao.

Năm Sang nắm tay anh ta lại:

– Đùng mây. Để thầy kê tội nó.

Tư Hoành rướn giọng lên:

– Rủi vô trong nó ngồi một đồng để nghe con kia than thở thì sao?

Năm Sang có vẻ lúng túng:

– Ăn thua gì... có tao với mấy canh chừng ở đây làm chi! Với lại một thằng trai trẻ như nó chẳng lẽ thấy một cô gái ngon lành như vậy mà lại xui lơ? (đến đây giọng hằn ta trở nên hăng hái). Mà mấy nên tin chắc tao đi: tao có thể nói được là tao đã bắt xác con nhỏ đó rồi.

Tư Hoành cười khẩy:

– Mấy làm như mới ngủ với mấy một sấp là nó sẵn sàng cuốn gói để theo mấy luôn vậy.

Năm Sang mơ màng đáp:

– Biết đâu. Nếu tao nói thật cho con nhỏ đó rõ hoàn cảnh hiện nay của nó, nghĩa là nó hết hy vọng gì trở về nhà lấy chồng nữa thì nó dám theo mình luôn lắm. Mấy nghĩ coi, thứ con gái bị

dân trời ơi đất hỡi như tụi mình rình đi năm sáu ngày liền thì thiên hạ ai ai cũng đều hiểu là nó đã rã bành tồ hết rồi chớ còn gì nữa mà mong kiếm chồng! Thứ đó, dẫu cho trở dĩa làng thì cũng bị lỡ thời luôn chớ ai dám rước đi nữa!

Tư Hoành có vẻ khó chịu:

– Tao không muốn nghĩ chi tới chuyện xa cách mấy trăm ngàn cây số như mấy nói đó. Tao không hiểu tại sao này lại kiếm chuyện rắc rối thêm như vậy? Đồng ý là con nhỏ ngon lành nhưng chẳng lẽ mấy tính chuyện để cho nó làm một thứ bà táo áp trại phu nhơn hay sao? Nó ngon lành nên tao không ngăn cản việc mấy tính giữ nó lại thêm đôi ngày nữa để cho tụi mình đã đời, một phen rồi liệng nó đi. Việc chánh của tụi mình là phải làm sao dĩa tới trước để lo « xử » ba mớ vòng vàng chôn giấu ở đó rồi ai muốn tính gì thì tính. Chắc mấy cũng đồng ý như vậy?

Năm Sang thở dài:

– Tao có nói gì khác đâu, nhưng trong lúc tụi mình bị kẹt ở đây, quanh đi quẩn lại chẳng

có việc gì hết thì... con nhỏ kia cũng giải khuây mình được lắm.

Tư Hoành gật gù:

– À, nếu vậy thì được. Nhưng mày phải để tao canh chừng thằng Sáu mới được. Nếu mày buông lời nó, nó tưởng là nó... khác tao với mày rồi đâm ra muốn làm tay anh hùng nghĩa hiệp với con kia thì có ngày tao với mày chết không kịp ngáp. Mày nằm nghỉ đi để tao canh tụi nó cho...

Năm Sang đành gật đầu:

– Nhưng sau đó mày không nên nhảy vô đi nước áp chót nữa ghen.

– À, cái đó tao không biết. Rủi tao... lên chữ bất tử thì cũng dám lắm!

Năm Sang nghiêm giọng lại:

– Hồng được đâu mày. Tao đã hứa với con nhỏ rồi mày làm quá đâu được! Nó đang nhát mình, nên để cho nó quen lần... Mày nên nghe tao, chớ hông thôi con nhỏ nó... khi dễ tụi mình lắm.

Tư Hoành cười xòa:

– Thằng này thiệt lạ. Bây giờ mấy muốn nó phải trọng tụi mình sao? Đẳng nào thì nó cũng đã lãnh đủ rồi mà!

Ngừng một giây, Tư Hoành chậm rãi nói tiếp:

– Tao coi bộ mấy khác lúc trước nhiều. Lúc trước mấy nhăm lẹ, làm cái gì cũng dứt dạt chớ không có dình dằng như bây giờ...

Năm Sang đáp càn:

– Mỗi thời mỗi khác chớ mấy.

Tư Hoành cười mũi:

– Khác một cách bất lợi như vậy thì cũng không nên khác làm gì!

– Mấy để thầy kệ tao. Đã có hư hại chuyện gì chưa mà mấy rầy rà tao hả?

– Đợi tới chừng hư hại rồi mới nói thì... nhìn nhau mà khóc à.

Năm Sang xua tay:

– Được rồi, mày nói tao xin nghe. Bây giờ mày có đi canh chừng thằng Sáu gì đó thì đi đi. Tao cần nằm yên một chút. Mà tao coi bộ mày cũng khác nữa. Hồi đó, mày đâu có tật nói ra nói vô một cách dai nhách như vậy!

Tư Hoành bước đi, và buông thõng một câu:

– Tại có cái này thì mới có cái kia chớ mậy...

o O o

Sáu Lượm rụt rè bước lại gần đám trâm bầu rậm rạp, và khi thấy Nhãn ôm gối ngồi cú xụ trên nóp, anh ta đứng khựng lại.

Nhãn dư hiểu tâm trạng của chàng trai mới lớn lên ấy, cất tiếng hỏi xẵng:

– Bây giờ tới phiên anh phải không anh Sáu?

Sáu Lượm ấp úng:

– Tui... tui... hổng phiên gì hết.

– Vậy chớ anh vô đây làm gì? Tui biết mấy người quá mà!

Như để biện minh cho mình, Sáu Lợm ngo quanh ngo quẩn như muốn tìm kiếm một vật gì đoạn chạy a lại bụi ké quơ mớ quần áo của Nhãn quăng mạnh xuống mặt nóp:

– Đó, cô bạn quần áo vô đi!

Nhãn có vẻ không ngạc nhiên chút nào về cử chỉ bất thường ấy và như để khơi chọc « tim đen» của chàng con trai khờ khạo ấy, cô lại hỏi mĩa:

– Bộ chê à? Hay là bị mấy anh lớn của anh dành hớt trước nên bây giờ anh giận lầy?

Sáu Lợm cúi gằm mặt xuống cổ tránh ngo về phía tấm thân hầy còn trắng muốt ấy. Anh ta chắt lưỡi và thấp giọng hỏi Nhãn:

– Cô bạn quần áo vô đi! Tui nói tui vô đây đâu phải để... như cô tưởng đâu!

– Bộ hai anh kia ép anh vô hả?

Sáu Lợm cự nự:

– Tui biểu cô đừng hỏi mà.

Nhãn ôm mở quần áo vào lòng, lê người nhích lại phía Sáu Lợm đứng lên và tiếng gọi nhỏ:

– Anh Sáu, có phải anh tính giúp em không?

Giọng của Nhãn trở thành ngọt xót nhứt là tiếng « em » bất ngờ ấy thì lại càng nghe « bùi » tai lắm, và dầu muốn dầu không. Sáu Lợm cũng cảm thấy... dễ chịu một phần nào. Anh ta đã hết luống cuống, nhưng bề ngoài vẫn rón nói cứng:

– Tui giúp cô sao được!... Mà cô đã bận quần áo tràng hoàng chưa hả?

Trước những câu nói không giấu được vẻ xót thương ngấm cùng bộc lộ khá đầy đủ cá tánh thật thà đến ngây ngô của Sáu Lợm, nỗi sợ hãi của Nhãn như vơi được một nửa.

Và vốn là một người tinh thông, Nhãn không bỏ quên cơ hội này. Để dò thêm tình ý của Sáu Lợm, cùng đánh thêm một đòn tâm lý, cô ta làm bộ e ấp hỏi thêm:

– Bộ anh khinh dễ tui lắm phải không?

Sáu Lượm càu nhàu đáp:

– Cô hỏi lăng xăng lộn xộn quá. Cô làm ơn bận quần áo vô đi rồi nằm xuống đó... để một lát tui ra với mấy ảnh...

Nhăn nhúu mày suy nghĩ đoạn nói:

– Anh đừng giấu em. Em biết hết trơn rồi, không phải anh chê em nhưng anh bị hai thằng cha kia xô vô đây để cho có « bạn » với họ trong việc này phải không. Anh giấu em sao được. Nếu anh quen với anh Ba Cửa và có lòng thương tưởng đến em thì anh phải nói thiệt để tui mình bàn tính với nhau. Em coi bộ hai thằng cha kia nó cũng không tin gì anh đâu!

Như bị chạm tự ái, Sáu Lượm nhìn thẳng vào mặt Nhăn, xẵng giọng:

– Thầy kệ tui! Việc của tui cô biết đếch gì mà xía vô chớ!

Nhăn nói tới:

– Nhưng em thấy rõ là họ muốn bắt ép anh vô đây. Chi vậy hả anh?

– Tui biểu cô đừng có nói bá láp mà! Ai bắt ép tui được!... Tới phiên tui là tui... vô vậy thôi.

Nhăn nhích người lại gần chân anh ta thêm và ngược mắt lên hỏi nhỏ:

– Nhưng sao anh lại nằng nặc bắt em phải bận quần áo vô? Em có tiếc thân là tiếc với hai thằng cha kia chứ đối với anh... Với lại bề nào em cũng đã lỡ làm bậy rồi... Đối với anh, em không muốn nói thêm một lời nào hết vì thiên hạ, em còn chịu được huống hồ gì anh.

Sáu Lượm cau có:

– Bị cô như vậy mà họ hổng làm tới sao được.

Nhăn vắn lại:

– Giả tử như em hổng chịu rồi anh có bình em được hông.

Sáu Lượm đâm ra lúng túng:

– Tui... tui thì kể số gì nhưng... cô nên biết rằng tui hồng ham chuyện này đâu. Tui có quen với thằng Ba Cửa chó bộ xa lạ gì sao!

Nhân cười mũi:

– Anh nói vậy cũng như không. Anh quen với anh Ba thì anh phải giúp em được chút nào hay chút nấy chứ!

Sáu Lượm liếc chùng xuống phía Nhân:

– Nhưng tại nó đã làm cô như vậy, cô dìa sống với thằng Ba Cửa sao được.

Nhân nín lấy ống quần anh ta giật nhẹ để bắt anh ta phải ngồi xuống. Cô ta năn nỉ:

– Anh ngồi xuống đây em hỏi thăm một chút này coi!

Sáu Lượm vùng vằng:

– Tui nói tui vô đây không phải như hai anh kia.

Nhân cự nự:

– Coi, bộ em ép anh chuyện đó sao? Anh hổng thương xót em chút xíu nào hết, em bị hai người làm như vậy chớ bộ tự ý em muốn hay sao? Em muốn hỏi thăm anh chút xíu này...

Sáu Lượm ngó quanh, đoạn thấp giọng đáp:

– Cô phải biết rằng tui không thể trả lời gì khác hơn được. Tui đi theo với họ chớ bộ đi cu ky một mình hay sao mà tự tung tự hoành được.

– Em cũng biết anh kẹt như em...

Sáu Lượm lại cự nự:

– Tui khác, cô khác thì « như » sao được!

Nhăn chắt lưỡi:

– Đã đành như vậy, nhưng nếu anh còn vị tình anh ba Cửa đôi chút và còn tội nghiệp em đôi chút, anh làm ơn ngồi xuống đây để em hỏi thăm tin tức cho rõ vụ này để em còn liệu định với họ. Anh nghĩ coi: nếu em không – biết gì hết trơn, lỡ ra em làm liều chuyện gì đó thì có phải là em bị kẹt nặng thêm không. Và tới chừng đó, dẫu

muốn dẫu không, anh cũng dự phần vào việc giết em đó.

Sáu Lượm ấp úng:

– Thì... cô thấy sao cô biết vậy... chớ tôi khuyên bảo cô sao bây giờ! Tui thuộc phe của họ, tui có nói vô thì cô dám cho là tui bày đặt đốc xúi vô để hại cô thêm.

Nhăn đập mạnh vào chân anh ta, đáp lấy:

– Anh nói làm như em không có con mắt? Em chỉ liếc sơ qua ba người là em biết ai ra sao rồi! Với cái điệu lơ mơ của anh đó, có ngày anh chết dính chùm theo họ. Thôi em không cần anh nữa. Anh giở ra ngoài biểu hai thằng cha kia giết em phút cho rồi đi! Em hết còn muốn sống làm gì nữa!

Sáu Lượm dịu giọng lại:

– Cô đừng la lối không nên. Tui... cũng bị kẹt quá.

Nhăn tấn công tới:

– Em không muốn nghe anh nữa. Bây giờ hoặc là anh như mấy thằng cha kia thì đây, anh muốn làm gì em thì làm, hoặc anh chê thì anh ra ngoài, hổng ai ép anh đứng như trời trồng ở đó! Xí, coi lơ mơ vậy mà anh Năm Sang còn đỡ hơn nhiều!

Sáu Lượm cười lạt:

– Đỡ! Đầu dây mới nhợ gì cũng do thằng chả hết.

– Nhưng ít ra thằng chả cũng dám binh em đôi chút, nghĩa là thằng chả còn biết xót thương em.

– Chớ bộ tui đây không sao? Cô không biết gì hết mà cũng nói ầu!

– Tui có thù oán gì với cô đâu, nhứt là tui là chỗ quen biết với anh Ba Cửa. Tui thể có bà cậu mần chứng, tui mà có ý hãm hại cô và tui mà... không có hết sức ngăn cản hai anh kia... thì cho tui bị súng đạn « ăn » đi! Tui... cũng tội nghiệp cho cô lắm...

Nhăn xí xỏn hỏi lại:

– Tội nghiệp rồi đứng lấy mắt ngó à?

Sáu Lượm chắt lưỡi:

– Khổ quá! Cô không hiểu. Tình cảnh của cô khó lắm chứ bộ để đúng gì sao! Nói thiệt với cô, tui không thể phản anh em được nhưng... tui liệu giúp cô được chút nào hay chút nấy... Mà nè tui cũng dặn luôn, cô đừng thấy vậy rồi đeo riết tui để chuyện trò này nọ thì tui... hông biết đâu đó ghen!

Nhăn đáp nho nhỏ:

– Em coi và em biết hết mà! Nhưng em cũng nói thiệt luôn, em thấy cái bộ vó lấm lét của anh, em ngại quá. Cái điệu này, anh giúp em thì chưa thấy đâu chứ anh dám bị hai người kia để ý lắm.

Sáu Lượm lại ngó quanh và càng thấp thêm giọng xuống:

– Tại cô hỏi lằng xằng.

Nhãn nín ổng quần anh ta rị mạnh xuống và nói mau:

– Anh sơ hở nhiều quá mà cứ lo đổ thừa tại em. Anh vô tới đây mà cứ đứng xổng lưng như thế đó, lại quay mặt ngó lơ trên trời dưới đất... rui mấy cha nội kia rình thấy họ đủ nghi rồi.

Sáu Lượm giật mình ngó ngoái lại phía sau đoạn ngồi thụp xuống như để núp trốn.

Nhãn lại kêu anh ta, trách nhẹ:

– Coi, anh làm cái gì cũng quá lố hết á! Mình cứ giữ cho tự nhiên...

Sáu Lượm chợt có cái cảm giác là mình bỗng trở thành bé nhỏ và đại khờ bên cạnh cô gái lạnh lợi ấy. Tuy thế anh ta vẫn rần nói cứng:

– Tui muốn làm gì thầy kệ tui mà cô. Chuyện vô đây mấy chả... bắt phải tới phiên tui, vị tình anh em tui cũng nghe theo nhưng... tui không làm gì hết trơn thì không ai được quyền bắt bẻ tui mà!

Nhãn chặt lưỡi:

– Đành rằng vậy nhưng bộ anh muốn bỏ cho em chết dọc đường dọc xá hay sao?

Sáu Lượm quay lại nhìn Nhãn, định trả lời nhưng rồi lại kêu lên nho nhỏ:

– Quỷ thần thiên địa ơi! Tui kêu cô làm ơn làm phúc bận đồ vô... sao cô lại ngồi chê hê ra đó!

Và anh ta lại quay phắt đi chớ không dám nhìn lâu.

Nhãn vẫn ôm gói quần áo trong lòng, nhòai người kể bên tai Sáu Lượm thì thầm:

– Rủi hai người kia lén nhìn thấy anh vẫn đóng bộ như vậy và ngồi yên một đống thì anh mệt với họ đa! Và hơn nữa, họ thay phiên trở lại nữa thì chết em! Anh có thương em thì thương cho trót chớ mưa mưa, rồi thì em cũng bị khổ mà anh thì lại gánh họa lây! Em biết anh ghét chuyện này lắm nhưng anh cứ giữ y điệu bộ như vậy... anh dám hại em lắm. Họ sẽ giết anh nếu anh để

họ sanh nghi và tới chừng đó mạng sống của em cũng không có nghĩa lý gì hết. Không phải em sợ chết nhưng em không muốn anh bị họa lây và phần khác em cũng muốn nấn ná để có thể trở địa nhà coi anh Ba Cửa còn mất thế nào rồi em sẽ tính phận em. Với lại còn tía má em nữa.

Sáu Lượm liếc nhanh về phía người con gái, đoạn ngập ngừng đáp:

– Tui cũng không biết... phải làm sao bây giờ...

– Trước hết anh phải nằm xuống đây... Em thấy có bóng người thấp thoáng sau bụi ké kia kìa.

Sáu Lượm hoảng kinh nằm rạp xuống nóp và Nhãn cũng vội ngã người nằm xuống theo. Qua giây phút không kịp suy nghĩ ấy, Sáu Lượm đâm ra sượng trân khi thấy mình, lần đầu tiên nằm gần người con gái. Rất may là anh ta nằm đưa lưng về phía Nhãn nhưng khi Nhãn đặt mớ quần áo xuống và chạm vào « phía sau lưng ấy » của anh ta đâm ra cuống thêm...

Sáu Lượm vội nhích người ra thêm một chút. Anh ta không thấy Nhãn đâu hết nhưng nội việc mở quần áo của cô này chạm nhẹ vào lưng anh ta cũng đủ nói nhiều về... « thực trạng » của cô gái đang nằm ở bên kia nóp.

Vừa lúc ấy có tiếng tăng hắng lớn ở gần đầu đấy và tiếp theo đó có tiếng của Tư Hoàn nói băng quơ:

– Đu họ, hồng biết tự nãy giờ thằng Sáu nó vô trông làm ăn ba trật ba vuột ra sao hồng biết.

Có tiếng Năm Sang càu nhàu:

– Thây kệ nó mà! Mấy cứ ở ngoài này đi chớ bươn càn vô trông làm khỉ gì hồng biết. Nó cũng khôn chớ chẳng dại đâu hay nói cho đúng ra nó cũng phải ngán tao với mấy chớ! Mấy cà rà vô trông thằng nó nghe động ở rồi... mắc cỡ miệng khiến cho « phiên » của nó trộm trầy trộm trật tới sáng bết thì khổ cho tao với mấy lông nhóng ở đây chớ ích lợi gì!

Lại có tiếng của Tư Hoàn cự nự:

– Mày nói như vậy sao được! Để tao vô hồi nó...

Liền theo đó có tiếng chân đi sàn sạt và Tư Hoành đứng thấp thoáng gần đấy hỏi vọng vô:

– Rồi chưa Sáu?

Nhăn vội hất mớ quần áo xuống dưới và lê người nằm ép bên lưng Sáu Lợm, bảo nhỏ anh ta:

– Lên tiếng đi anh!

Sáu Lợm, phần sợ Tư Hoành phần lúng túng vì... phía sau lưng, nằm chết trân và lập cập hỏi lại Nhăn:

– Lên tiếng sao bây giờ?

Nhăn chắt lưỡi:

– Thì biểu ảnh dang ra và... thì anh liệu mà nói như là mình chưa xong gì hết trơn.

Tư Hoành nhón chân lên ngó vô và lại hỏi lớn:

– Sao vậy? Bộ mấy tính ôm xà nẹo với nhau ngủ luôn ở trống sao? Thằng này coi lù khù vậy mà chơi của ông nội người ta hả!

Sáu Lượm vẫn nín thinh nhưng khi Nhãn véo nhẹ vào lưng anh ta như có ý hối thúc, anh ta bắt buộc phải lên tiếng cho xong:

– Chưa anh...

– Mau đi mấy! Bộ ở trong rủ rỉ chuyện này chuyện nọ nữa hay sao mà lâu quá trời quá đất vậy!

Sáu Lượm đâm ra bực mình:

– Anh cứ đứng chàng rằng đó hoài thì tui làm sao ra được!

Không biết hiểu sao mà Tư Hoành thích chí cười rộ lên:

– Thằng này thiệt tréo ngoe! Hồi nãy thúc bên đít, thiếu điều lấy cây xeo nó không chịu đi, bây giờ kêu nó ra nó lại nói là chưa ra. Bộ nó tính ở miết với con nhỏ sao mà!

Đoạn anh ta lững thững bỏ đi nhưng rồi không biết nghĩ sao anh ta đứng lại và nói với vô:

– Ê Sáu, mau đi mậy! Tao đợi mậy ngoài này ghen.

Sáu Lượm « ừa » đại một tiếng đoạn nằm co ro lại như để chịu trận. Nhãn góc đầu lên trông chừng về hướng Tư Hoành đoạn cúi xuống kể tai Sáu Lượm nói nhỏ:

– Thằng chả đi rồi, nhưng dám quẹo vô đầu đó để núp rình đó anh.

Sáu Lượm nín khe. Anh ta... gần như là phải nín thở khi chợt nhận ra cái cảm giác êm dịu kỳ lạ như chưa hề « thấy » đang được truyền sang bờ vai của anh ta... Nó như ve vuốt mà cũng như muốn trĩu nặng thêm xuống. Để né tránh, Sáu Lượm toan nằm ngửa lại nhưng rồi kịp nhích người ra xa Nhãn thêm một chút nữa. Thấy thế, Nhãn chắt lưỡi cự nự:

– Anh này kỳ! Cái điệu bộ của anh như vậy, thằng cha Tư Hoành nó rình thấy hết trơn và như

vậy, chưa chi anh đã bị thằng chả nghi thêm... rồi em đây cũng chết theo luôn.

Sáu Lượm làm mặt tỉnh:

– Thì cô để thùng thỉnh tui tính. Trong này bóng cây lù mù lơ mờ thì thằng chả có thấy rõ hay phân biệt được đâu mà cô quỳnh lên như vậy hổng biết!

Nhăn lúu tíu nói:

– Ý, anh dễ người quá sao được! Thằng chả rình rập trong bóng tối thì dầu cho mình có ở khuất trong này thằng chả cũng vẫn thấy như thường.

Sáu Lượm thở dài một cái áo nảo:

– Cha, tui biết rắc rối như vậy, tui đâu có thèm vô đây làm gì!

Nhăn xô nhẹ vai anh ta:

– Bây giờ lỡ như vậy thì mình phải tính tới chớ!

– Tính tới làm sao đây hả. Cô nói sao nghe dễ quá!

Nhăn chắt lưỡi:

– Coi, anh thử quay lại đây một chút xiu coi được hông? Anh làm như ai muốn ăn thịt ăn cá gì anh vậy! Hèn chi hai thằng cha kia nó xô anh vô đây cũng phải.

Sáu Lượm lắc đầu quây quây:

– Thôi mình như vậy cũng được rồi. Việc của cô khó khăn lắm... bộ cô tưởng chỉ có vậy như... đêm nay nên cô mới ăn nói tỉnh khô như thế đó!

Nhăn bực mình níu vai anh ta rì mạnh để bắt buộc anh ta phải quay mặt lại:

– Anh làm như vậy coi có chết hông!

Sáu Lượm vội ngó lơ ra phía xa và cự nự:

– Thì cô muốn nói gì thì nói đi chớ bắt ép tui quá cỡ như vậy có chi thay đổi đâu.

Nhăn bắt phì cười:

– Em hồng hiểu sao một người như anh lại kệt vô đám trời thần ấy!

Sáu Lượm nhăn nhó:

– Rủi sau này, anh Ba Cửa ảnh biết tui như vậy thì tui làm sao ngó mặt ảnh được!

Nhăn tò mò hỏi liền:

– Bộ anh chắc ảnh còn sống sao?

Sáu Lượm đâm ra ngập ngừng:

– Tui nói chừng như vậy. Với lại dấu sao, tui đâu có thể ăn nằm một cách kỳ cục quá như vậy!

Nhăn vặn lại:

– Thì anh có làm gì đâu! Hơn nữa, hai anh bạn quý của anh đã vô đây rồi mà!

– Ai có phận nấy mà cô!

Do dự trong một giây, Nhăn hỏi ngang:

– Anh liệu có giúp em được chút đỉnh gì hông?

Sáu Lượm cựa mình:

– Tui... không có quyền gì hết.

Nhăn chắt lưỡi:

– Ai hồng biết vậy nhưng anh không có quyền thì giúp em theo cảnh... không có quyền.

– Cô đừng xúi biếu tui chuyện chết.

– Đúng là anh nhút nhát như thỏ đế. Anh sợ hai người kia quá mà!

Sáu Lượm hơi rướn giọng lên:

– Tui hồng sợ ai hết, nhưng tôi hồng muốn phản họ.

Nhăn xê người ra, cười lạt:

– Nghĩa là anh cũng a tòng với họ để hãm hại một người vô tội, tệ hơn nữa là một người con gái tứ cố vô thân như em! Vậy mà hồi nãy anh còn bày đặt nói leo lẻo là tội nghiệp em, là quen thân với anh Ba Cửa! Tội nghiệp và quen thân cái điều đó em bất cần.

Cái điệu này để em o bế thằng cha Năm Sang coi còn có đường hơn. Bây giờ em chỉ cần bọc xuôi theo thằng chả là em đỡ khổ rồi. Và tới chừng đó, mấy thứ bản mặt như thằng cha Tư Hoành, như anh nữa cũng khỏi lộn xộn gì nữa được!

– Cô nhẹ dạ. Cô tưởng như vậy là hay lắm sao!

Sáu Lượm cười lạt:

– Cô không biết là thằng cha Năm Sang nó đã nói dối với cô từ đầu mùa cho chí cuối mùa hay sao!

Nhăn nắm chặt lấy vai anh ta:

– Nói dối làm sao?

Sáu Lượm đâm ra khựng lại. Năm đầu ngón tay của Nhăn bám mạnh bả vai Sáu Lượm.

– Thì... anh đâu có thể thương cô nhiều được.

Cô mếu máo hỏi tới:

– Thôi, anh tính giấu em việc gì rồi. Bộ hai thằng cha kia nó tính không cho má em ra chuộc em dì hà?

Sáu Lượm biết mình đã lỡ lời nên càng thêm lúng túng:

– Tui nói tui... không biết gì hết trơn mà, (và anh ta vội nói lảng ra). Thôi cô bận quần áo vào đi kéo sương xuống lạnh chết.

Nhăn bỗng khóc rấm rứt và lăn người quay mặt qua phía bên kia.

Sáu Lượm thấy vậy mới đánh bạo nhìn thẳng xuống người nằm cách mình không đầy ba gang tay... Anh ta nín thở trước vóc vạc trắng lộ ra dưới bóng cây... Anh ta đưa tay toan kêu Nhăn để an ủi vỗ về cô ta nhưng rồi kịp rụt lại, vì nghĩ rằng một khi cô ta quay đối mặt với mình thì càng khó xử nữa. Cuối cùng anh ta đành gọi Nhăn bằng một giọng nho nhỏ:

– Cô ơi, cô khóc như vậy rủi thằng cha Tư nó nghe một cái thì chết tui.

Nhãn quay phắt lại:

– Ai anh cũng sợ hết mà! Anh chỉ giỏi ăn hiếp con này thôi.

Sáu Lượm chắt lưỡi và ngo lơ đi như cũ:

– Tui ăn hiếp cô thì té vàng té bạc gì nhưng...

Nhãn ngắt ngang:

– Nhưng anh muốn giấu em điều gì phải hông?

Sáu Lượm làm bộ tỉnh:

– Tui có biết gì đâu mà cô... Thôi cô chịu phiền nằm yên ở đây để tui ra. Tự này giờ cũng lâu ớn rồi... Như vậy hai anh kia... chắc cũng không bắt bẻ gì tui được.

Dứt lời anh ta toan lồm cồm ngồi dậy nhưng Nhãn đã nhanh tay ôm cổ anh ta giữ chặt lại. Mặt hai người kề sát vào nhau.

Sáu Lượm cuống quýt chòi ra nhưng Nhãn đã luồn thêm một tay nữa dưới cổ anh ta để rì mạnh lại:

– Anh chạy hả? Anh trốn em không được đâu! Mà dầu có được lát nữa hai người kia vô em cũng khai hết...

Sáu Lượm cổ ngóc đầu ra:

– Thì bắt quá tui cũng thú thiệt với họ là tui không có làm gì hết trơn chớ gì. Tui đại như vậy đó!

Nhăn ghệt tay bắt buộc anh ta phải nhìn thẳng vô mặt mình:

– Chuyện đó em biết thềm nói đi! Muốn trách em hén? Em sẽ khai đại là anh rủ em đi trốn, nhưng em không chịu... Ờ em chỉ nói có một chút xíu đó thôi coi anh đủ chết hông!

Sáu Lượm trợn mắt:

– Tui rủ cô đi trốn hồi nào? Cô đừng nói ầu!

Nhăn nhoẻn cười:

– Ủ thì anh có thương tiếc gì em đâu mà dám rủ em đi trốn, nhưng em biết chắc mềm là hể em

nói như vậy là hai thằng kia tin liền. Họ sẵn nghi anh rồi mà!

Sáu Lượm sững sốt và như chết cứng trong vòng tay rắn chắc của cô gái. Anh ta lập cập nói:

– Tui không dè cô ác quá cỡ như vậy! Mà cô định nói thiệt vậy hay sao chứ! Được, cô giỏi cô mét với hai thằng cha kia đi! Chẳng lẽ tôi rủ cô đi trốn mà cô lại chê và đi khai ra ráo trội!

Nhăn đưa má kèm lấy mặt của anh ta:

– Anh không lẻo mép hơn em đâu. Em nói có lý lắm thì hai thằng cha kia phải tin. Em cũng muốn trốn lắm nhưng một là sợ đi không thoát vì có thằng cha Tư canh chừng dẻo dẻo, hai là rủ theo anh trốn trót lọt đi nữa, mai đây bà già em đem tiền ra rồi bị hai cha ở đây tức giận trả thù sao! Đó anh thấy chưa?

Sáu Lượm thở dài:

– Khoảng trên thì có lý chớ khoảng dưới tui chắc bà già của cô không ra nữa đâu!

– Sao lại không? Má em thương em lắm mà!
Dầu sao đi nữa nội cái khoảng trên đó cũng đủ
hại anh rồi!

Sáu Lượm nhăn nhó:

– Tui muốn giúp đỡ cô thiệt tình mà chưa chi
cô tính hại tui không hà!

Nhăn xuống giọng vỗ về:

– Em nói chơi vậy thôi, chớ em dư biết chắc
là ở đây, ngoài anh ra, không còn ai thiệt tình
thương em hết.

Sáu Lượm thở dài:

– Cô hiểu cho như vậy mình mới mong tính
chuyện tới nữa. Nói thiệt với cô, tui đây cũng
không đủ sức... thả cô đi được, có điều tui sẽ
liệu cho cô biết... tính ý của mấy ảnh để cô liệu
muốn tính sao đó thì tính. Tui cũng xin khuyên
cô luôn, trong lúc này cô liệu mạng hồng ích gì
đâu!

Nhăn lê người nhích lại gần sát bên Sáu
Lượm:

– Em cũng biết vậy nên em mới nhắm mắt để cho mấy anh làm gì thì làm chớ hông thôi em cần lười chết phứt cho rồi chớ đâu chịu nhục nhã như vậy!

Sáu Lượm nhẹ gỡ tay cô ta ra:

– Cô nên trách hai ông nội kia chớ tui đâu có muốn động phạm tới cô... Đó cô hông thấy rõ bông trước mắt hay sao?

Nhăn uốn người nhích sấn tới, giọng trách móc:

– Em hông biết như vậy sao! Nhưng anh làm vậy chẳng những chẳng ai khen mà còn dám rước họa vào thân nữa. Anh cứ... mần y như họ rồi sau này mình mới có dịp gần gũi để anh giúp đỡ em một chút nào hay chút nấy chớ! Anh để cho họ nghi một cái thì hết phương cứu chạy đó anh. Họ đâu có thì giờ và đâu có chịu mất công mắc linh để vừa giữ em và rồi phải canh anh nữa?

Sáu Lượm gật đầu:

– Cô nói cũng có lý. Mà thôi, tự nãy giờ tui

nằm im rơ như vậy cũng đủ cho mấy ảnh... hết nói gì được rồi...

Nhăn chắt lưỡi:

– Anh đừng tưởng họ dại, nhất là thằng cha Tư Hoàn! Họ... liếc qua một cái cũng đủ biết rằng anh vô trong này mà... không ngờ rồi.

Sáu Lượm cựa mình:

– Bộ cô tính bắt ép ngược lại tui chuyện ấy sao? Cô này thiệt lạ! Hèn chi mấy thằng chả hồng làm tới sao được.

Nhăn vùng vằng:

– Chèn ơi, khổ quá! Em chẳng biết nói sao cho anh hiểu bây giờ... (rồi cô chột rúc đầu vào cổ Sáu Lượm kêu lên nho nhỏ) Chết, thằng cha Tư nó ló đầu ra kia kìa!

Sáu Lượm quay lại và chẳng thấy gì hết:

– Cô cứ sợ bóng sợ gió! Mà thằng chả thì thằng chả chớ ăn thua gì. Đâu để tui đi rào một vòng để xem hai chả ở đâu.

Nhãn nín anh ta lại:

– Anh kiểm có để bỏ đi đó phải không? Sáu Lợm gỡ tay cô ta ra và xằng xém đứng dậy:

– Tui còn trở vô nữa mà.

– Anh làm sao mà để hư mọi việc hoặc để mấy của thấy trống chỗ hè nhau trở vô đây giằng vật em nữa thì chết em đa!

Sáu Lợm liếc chừng xuống nóp đoạn quay mặt đi:

– Ờ còn có cái vụ đó nữa hé! Nhưng nếu mấy chả kéo vô một xáp nữa, tui cản cũng không được. Thôi, để tui lén lén nhóng chừng mấy chả xem sao...

Dứt lời anh ta mọp người xuống và len lỏi giữa máy bụi kẻ rậm rạp để đi lần tới...

Chỉ độ một phút sau, anh ta hí hửng đi vô nhưng khi đến gần chiếc nóp, anh ta lại bước hơi bạt ra... Nhãn quơ chiếc áo ôm lên ngực để ngồi nhồm lên và hỏi:

– Sao hả anh?

Sáu Lượm thông dong đáp:

– Tui hông thấy Năm Sang đâu hết còn ông nội Tư Hoàn thì... ông nằm nghèo đầu ngủ ngáy pho phe ở đằng kia kia... Chắc mấy chả đều oải gân oải cốt nên hết nhường mắt lên nổi và... ngủ quên đi hồi nào cũng chẳng hay...

Nhân phì cười:

– Năm sương nằm gió như vậy, mấy chả không chết bất tử là may! (chợt cô ngồi thẳng hẳn người lên và đưa tay ngoắc Sáu Lượm lia lịa) Mà nè, lại đây, em bàn với anh cái này hay lắm!

Cực chẳng đã, Sáu Lượm phải bước tới để ngồi xuống một bên mép nóp nhưng vẫn không dám quay mặt lại:

– Có cái gì cô thử nói nghe coi! Mà sao cô hông làm ơn làm phước bận quần áo vô chớ cứ để... phơi sương phơi gió hà rầm như vậy rủi cảm một cái thì sao!

Nhãn bực mình:

– Đàn ông con trai gì mà cứ co ro cục rúc để lo người ta... cảm sương gió hoài! Đây nè, em bàn với anh việc này để anh tính coi: anh nhắm mấy chả đang ngủ mê như chết đó rồi mình lấy xuống đông đi có được hông?

Sáu Lượm quay phắt lại, trợn mắt:

– Ý trời, chưa chi mà cô tính chuyện động trời như vậy sao được!

– Dễ ợt mà anh!

– Dễ, dễ! Tui đưa cô dìa trồng thì chẳng có gì khó, nhưng tui hỏi cô, sau đó tui đi đâu bây giờ hả?

Ngừng một giây để tìm cách từ chối, Sáu Lượm hăng hái nói tiếp:

– Đó là tui chưa nói đến trường hợp ngày mới đây bà già của cô ra đây đó khỏi bị tui nó «răng» chết.

Nhãn hăng hái nói:

– Hồng sao đâu mà. Nếu bây giờ mình vọt liền, anh chèo em phụ bơi thì dầu cho nghịch con nước mình cũng dìa tới trông trước sáng và như vậy má em khỏi phải ra nữa!

Sáu Lượm chặt lưỡi:

– Cô nghĩ cho êm phần cô không hà! Còn tui đây, sau đó cô để cho tui cù bơ cù bắt để làng lính lượm tui lại hả!

Nhân hớn hở đáp:

– Ai mà vô ơn bạc ngãi như vậy. Sau đó, nếu anh không có chỗ nào để đi thì em sẽ đưa anh vô trong điền của em lánh mặt đã.

– Rồi tui chết già ở đó được sao à. Điền đất ở trông trống trơn, tui trốn chưa đủ ấm dít là có người đi mách cho lính rồi. Thôi cô đừng đẩy tui vô chỗ chết.

Liếc thấy Nhân sụp mặt xuống anh ta dịu giọng lại:

– Tui giúp cô cái gì khác cũng được hết chớ việc này tôi xin dẹp qua một bên đi.

Nhãn thở dài:

– Anh nghĩ như vậy cũng phải. Em đành nghe theo vậy.

Sáu Lượm chợt để ý đến điệu bộ ngồi của Nhãn và anh ta đâm ra lúng túng:

– Thôi, cô chịu khó nằm nghỉ đi để lấy sức chớ tội gì mà thức suốt đêm.

Nhãn ngược mặt lên:

– Còn anh?

Sáu Lượm hất hàm chỉ ra phía ngoài:

– Tui ra đằng này ngồi chơi.

– Ủa, vậy anh không buồn ngủ sao?

– Máy anh kia ngủ hết trơn rồi thì tui phải thức.

Sáu Lượm ấp úng.

– À, anh sợ em lén trốn rồi bị mấy thằng cha kia bắt đền chứ gì?

Sáu Lượm ngượng ngịu thú nhận:

– Thì cô nghi coi tui cũng phải có trách nhiệm về cô chớ.

– Anh không tin em sao?

– Tin thì cũng tin thiệt, nhưng rủi ro một cái, tui không biết ăn nói làm sao với mấy chả... Ở hay là tui đi kêu mấy chả thức dậy để mấy chả tỉnh sao thì tính...

Nhăn kêu lên:

– Ý không được! Chẳng thà anh canh em còn hơn (và cô ta xuống giọng năn nỉ)... Thôi anh ở đây với em nhen anh?

Sáu Lượm ngân ngữ:

– Nhưng để tui ra ngoài kia chớ ở đây...

Nhăn buông chiếc áo úp trên ngực để níu tay anh ta giữ lại và òn ỉ:

– Ở đây bộ em ăn thịt anh được sao?

Sáu Lượm lập cập gỡ tay cô ta ra:

– Ý, thôi cô ơi, tui... tui hồng ư...

Nhãn đã đeo riết anh ta và thì thầm bên tai:

– Con trai gì dở ẹt. Em cũng chẳng ham gì việc này, nhưng em nghĩ rằng mấy thằng cha kia nó còn hưởng được như vậy hưởng hồ gì anh, em không muốn mấy chả hơn anh?

Sáu Lượm lắc đầu lia lịa:

– Thôi tui không muốn hơn thua gì hết với mấy anh... Cô nên...

Như có ý định sẵn, Nhãn sẵn tới:

– Hay là tại anh chê em hư thân mất nết? Anh dám như vậy lắm?

Sáu Lượm lập cập đáp:

– Không có như vậy đâu cô. Thân phận của tui đây mà dám chê ai! Tui còn tính trong bụng nếu sau này mấy anh kia bỏ cô, tui... tui tính...

Nhãn ngược mặt lên, mắt long lanh:

– Tính sao nói em nghe thử một cái coi?

Sáu Lượm ấp úng:

– Bây giờ chưa có gì hết, vói lại cô cũng chẳng biết đâu là đâu nên nói ra không tiện.

– Sao lại không tiện? Anh cứ nói đại đi.

Sáu Lượm cúi mặt xuống, đáp quanh đáp quèo:

– Cô hồng biết là tình thế của cô khổ lắm, hơn nữa hai thằng cha kia mỗi người một ý...

Nhãn vòng tay lắc mạnh có anh ta:

– Rồi sao nữa? Anh không nói em đeo cứng anh riết tới cho anh coi?

Sáu Lượm đưa tay lên gỡ nhẹ vòng tay mát êm ấy một cách... vô ích và lựa lời đáp cho xuôi:

– Tui nói nhiều hồng được, nhưng ý tui muốn... nếu cô bị bơ vơ thì tui sẽ nói với mấy anh để cho tui lãnh cô.

– Ủa, bộ mấy cha tính đưa em đi đâu nữa sao?

Sáu Lượm cuống quít đáp:

– Tui nói phỏng chừng như vậy. Rủi mơi đây động ổ, tui tui phải dời đi nữa thì sao? Nói là nói vậy chứ cô đừng lo, có tui đây mà! Tui hồng để cho cô... bị bỏ rơi ở dọc đường dọc sá đâu! Và nếu trường hợp cô hồng muốn lấy chồng nữa.

– Sao em lại không muốn lấy chồng? Anh này nói cái gì đâu không à! Vậy chứ anh Ba Của đó chi?

– Tui muốn nói nếu rủ anh ba ảnh... dì nhà không được. Tui sợ ảnh không hiểu giùm hoàn cảnh của cô... Tui nói sơ sơ vậy chắc cô hiểu rồi chứ?

Nhân ngoan ngoãn gật đầu:

– Hiểu nhiều lắm rồi. Rồi anh tính sao?

Sáu Lượm ấp úng:

– Nếu có vậy... thì tui thương cô hai lắm.. Ý, hồng phải như vậy... tui muốn nói là tui muốn giúp cô hai lắm, tui hồng như người ta đâu cô hai à. Tui hồng chê gì hết cô hai à.

Nhãn cười xòa:

– Thì cứ nói phứt là anh cũng thương em chớ gì.

Sáu Lượm cãi lại liền:

– Hồng phải như vậy... nghĩa là bây giờ tui chưa... tỉnh gì hết, để nữa rồi tui mới tỉnh.

Nhãn gục đầu vào vai anh ta:

– Thì sớm hay muộn gì thì anh cũng thương em sẵn rồi phải hông? Đừng cãi. Anh thương nhưng mà anh để đó vậy thôi! Có phải vậy hông hả?

Sáu Lượm khó chịu một cách... thú vị. Anh ta vụng về nhích người ra để cho Nhãn có dịp bám sát liền theo và... tình trạng ấy càng làm cho anh ta thêm chết cứng:

– Ý cô... cô...

Nhãn nhỏng nhảnh hỏi lại:

– Em làm sao!

– Tui... tui...

– Anh làm sao?

Sáu Lượm ngoai đầu ra, than thở:

– Tội nghiệp tui mà cô!

Nhăn không thể nín cười:

– Chèn đét ơi, em hồng thấy ai như anh. Bộ từ trước đến nay, anh không có mèo hả?

Sáu Lượm như lấy lại sự bình tĩnh, đáp bằng một giọng ráo hoảnh:

– Tui mắc mẩn ruộng thấy mờ, rồi kể ở tù.

Nhăn chép miệng:

– Hèn chi, coi anh khờ trần! Rủi sau này anh có mèo thì sao?

– Tui... tui cũng hồng biết nữa.

– Giả tỷ như như anh gặp mèo của anh như em đây thì anh làm sao đây nè?

Sáu Lượm thật thà đáp:

– Tui cũng hông biết. Tui có gặp hồi nào đâu mà biết.

– Vậy thì em đây nè!

– Em... cô... thôi cô.

Nhân không buồn vắn hỏi tới nữa. Cô ta thừa hiểu tâm trạng của chàng trai đang ngồi chết đần ngay sát bên mình... Cô kể tai Sáu Lợm thủ thỉ vài lời. Sáu Lợm chỉ nghe tiếng ngừ ngừ của cô gái giống y như tiếng một con mèo rên khế khi có ai vuốt ve mơn trớn... và tay chân của anh ta bắt đầu run lẩy bẩy... Anh ta tưởng chừng như mình sắp làm cử rét khi nhận rõ cái cảm giác vừa êm dịu đến kỳ thú vừa khó chịu đến bực bội đang... đè sát nơi ngực mình.

Sáu Lợm như bị ngây say vì mùi tóc và da thịt của người con gái... Tay chân anh ta như bủn rủn hẳn đi.

Nhân thủ thỉ bên tai anh ta:

– Mình nằm xuống nghỉ nghen anh?

Sáu Lượm như bực mình với chính mình, quay lại xô nhẹ Nhãn ra để nhìn thẳng vào mặt cô ta. Anh ta định bụng sẽ thu hết can đảm để tuôn ra vài lời mắng nhiếc tàn tệ về sự «ép xác» này nhưng rồi liền sau đó, anh ta phải chớp mắt lia như bị cay mắt... Biết bao đêm ở trong tù anh ta từng mơ ước nhiều đến một ngày nào sau này, anh ta sẽ có dịp ôm một cô gái vào lòng để tận mắt nhìn tận mắt từng làn da, từng thớ thịt mà anh ta đã « tưởng tượng » rất nhiều trong những đêm trần trọc trong khám lạnh. Nhưng một khi « va chạm với thực tế » Sáu Lượm đâm ra khớp ngang... và chẳng biết phải làm gì. Dư rõ tâm trạng ấy và bề gì cũng đã từng trải qua giai đoạn thân mật với Ba Cửa trong những cuộc hò hẹn lén lút, Nhãn chẳng nói chẳng rằng từ từ nói lỏng vòng tay ra để nhẹ buông ngửa nằm yên xuống nóp. Trong một thoáng, Sáu Lượm muốn bỏ chạy, nhưng đôi chân của anh ta như bị chôn chặt một chỗ. Anh ta lăm lét đưa mắt nhìn quanh sự vắng lặng như làm cho anh ta can đảm hơn một chút. Bởi vậy khi Nhãn đưa tay ngoắc, anh ta không còn đắn đo gì nữa... Nhãn xuống giọng

nặng nịu ngọng nghịu như một bà mẹ vỗ về một đứa con nhỏ khó tính:

– Có em đây mà... Cũng hồng thương em sao!

Như bực tức và như muốn trả thù với chính mình, Sáu Lợm nghiêng răng nhào xuống ngấu nghiêng ôm lấy người con gái một cách hung bạo. Nhăn rên khe khẽ:

– Hồng thẳng chó anh. Em có biến đi mất đâu...

Sáu Lợm không còn nghe biết gì nữa...

...Sáu Lợm mở choàng mắt ra. Anh ta luống cuống khi nhận thấy ánh trắng như sáng tỏ hơn lúc nãy. Anh ta ngồi rột dậy, lật đật quơ lấy mớ quần áo như vừa bị đánh mất trong một trường hợp khó hiểu và tìm lại được...

Nhăn nhóm người lên níu tay anh ta:

– Coi, làm cái gì mà lật đật lúi đúi như gà nháy ổ vậy?

Sáu Lượm phúi mạnh tay cô ta ra. Nhăn cười xòa:

– Thôi mà!

– Thôi gì nữa mà thôi! Bộ anh chưa thương em sao!

Sáu Lượm bước tới vài bước đoạn vùng vằng đáp:

– Tại cô đó!

Nhăn ngời hân lên, hất mạnh mớ tóc ra phía sau lưng.

– Sướng hông! Bây giờ lại đổ thừa hả? Người ta thương mình mà còn nói vậy! (đến đây cô phát khóc mùi và mếu máo kể lể)... Hay là tại em dễ dãi với anh rồi anh phúi đít anh đi... Phải rồi, anh có cần gì ngó ngang tới con này nữa! Vậy mà cũng làm bộ chê chê! Té ra anh cũng chẳng khác gì hai thằng tướng kia! Anh cũng một phồn một lũ với họ chứ khác gì!

Sáu Lượm đâm ra lúng túng:

– Coi, tui có muốn như vậy đâu. Tại cô.

Nhăn gạt ngang và xí xỏn hỏi lại:

– Tại em? Tại em làm sao hử? Bộ em khiêng anh quăng vô đây được sao?

Cô ta dịu giọng:

– Anh này kỳ! Mà dầu cho có tại tui đi nữa thì anh cũng chẳng sao mà. Bộ “như vậy rồi anh... phải theo em luôn sao anh sợ? Anh làm như anh là... một cô con gái mới cắt chỉ vậy hà!

Sáu Lượm cắn nhằn nhỏ nhỏ:

– Thôi, cô đừng la um lên vậy! Hai thằng cha kia nó hay được nó bò ra thì phiền lắm!

Nhăn vẫn rướn giọng lên:

– Máy thằng chả vô làm gì? Để chúng dám hả? Chẳng phải tới phiền anh sao?

Sáu Lượm cự nự hằn hòi:

– Bộ cô ham phiền này phiền nọ lắm hay sao

mà nhắc hoài hà! Đó là... đó là hư thân mất nết cô có biết hông!

Nhăn sừng sờ một cách thích thú trước những lời xài xể ấy. Cô biết rằng Sáu Lợm đã « lậm » mình khá nhiều và trong thâm tâm, anh ta vẫn còn bực tức, vẫn còn hậm hực một cách... tuyệt vọng, còn đến sau nữa nếu tình trạng này kéo dài ra...

Nhăn mỉm cười một mình đoạn vừa uốn éo vừa nhẩn nhó kêu lên:

– Làm người ta cần đau thấy mồ mà còn mắng nhiếc đủ thứ nữa.

Rồi cô ta vòng tay ra sau để xoa lưng trong lúc mắt vẫn liếc chừng Sáu Lợm. Cô ta sợ anh ta bỏ đi, nhưng anh ta vẫn đứng y một chỗ.

Yên trí, Nhăn buông tay xuống để lúi húi lật mí nóp ra, quờ quạng tìm một hòn đất nhỏ quăng ra xa... Sáu Lợm thấy thế lật đật chạy lại, chắt lưỡi than thở:

– Ý trời ơi, vậy mà hồi nãy tôi không để ý chớ!

Nhân nói đùa:

– Anh còn biết trời đất gì nữa đâu mà để ý với không!

Sáu Lượm có vẻ ngượng và anh không biết làm gì hơn là lật mí nóp lên tìm kiếm vu vơ.

Nhân lại trêu chọc:

– Bộ kiếm đất nữa hả! Ủa anh tính... nữa sao?

Sáu Lượm quăng mạnh mí nóp xuống:

– Nói bậy!

Dứt lời anh ta vội vã đứng dậy.

Nhân hốt hải gọi liên:

– Coi anh định đi đâu vậy?

Sáu Lượm chỉ về phía mé xẻo:

– Tui đi ra ngoài chớ ở trong này làm gì?

Nhăn chắt lưỡi vỗ mạnh tay lên mặt nóp:

– Ngồi xuống đây nói chuyện chơi một chút hổng được sao?

Sáu Lượm ngân ngữ:

– Cô nên nằm nghỉ được chút nào hay chút nấy chớ cô tỉnh thức đến sáng bết hay sao? Sức vóc đâu mà chịu đựng nổi!... Ờ, mà cô cũng... nên bận quần áo vô.

Nhăn nhí nhảnh đỡ lời anh ta:

– Chớ hông thôi cảm sương chết hả?

– Phải mà. Cô không nên quá ỷ y, với lại... bây giờ cô bận quần áo vô chớ phơi sương phơi gió làm gì nữa!

Nhăn ngược mặt lên:

– Mà em giao kết với anh là nghe theo lời anh rồi anh ngồi nán lại đây chơi một chút nghe?

– Ủa.

– Tánh em hay sợ ma lắm. Anh mà bỏ đi thì em cũng chạy theo cho coi!

Sáu Lượm tự nhiên cảm thấy dễ chịu trong mình và nhút là chợt nhận ra mình là một người lớn, một người đàn ông mà một cô gái đã nài nỉ được che chở...

Anh ta chắt lưỡi chiếu lệ đoạn chậm rãi ngồi xuống mặt nóp. Sau khi đã xỏ tay vô áo xong xuôi. Nhăn nằm liền xuống nóp và nhích người qua một bên để nhường chỗ cho Sáu Lượm:

– Ngã lưng đi anh. Tội tình gì hai đứa cứ ngồi cú xụ ở đó. Tội mình được phút nào khỏe hay phút nấy chớ để mấy thằng cha kia dậy rồi họ chọn rợn vô, em ghét lắm!

Sáu Lượm cau mày nhìn sững về phía Năm Sang, Tư Hoành nằm ngủ một hồi rồi mới chịu đặt lưng xuống nóp. Nhăn đưa tay níu anh ta vị nhẹ lại gần mình và Sáu Lượm ngoan ngoãn xích lại để úp mặt vào ngực cô gái như một đứa trẻ con muốn nhủi đầu trong cánh tay ấm áp của mẹ. Tâm trạng của anh ta cũng kỳ hoặc, khi thì muốn

đứng ra che chở cho Nhãn, lúc thì muốn tìm nơi Nhãn một « chỗ » để ẩn tránh, để quên bỏ — dù trong chốc lát, thực trạng bơ vơ của mình.

Nhãn mỉm cười thầm. Tuy không phân tách nổi một cách rõ rệt tâm trạng của chàng trai ngờ nghệch ấy, cô cũng ý thức lơ mờ được tâm trạng ấy như thế nào rồi. Cô luôn một tay xuống để cho Sáu Lợm gối đầu và tay kia cô vuốt nhẹ mớ tóc rậm của anh ta.

Sáu Lợm nhắm nghiền mắt lại, đầu óc lơ mơ trong một khoái cảm mới mẻ, tuy nhẹ nhàng nhưng mỗi lúc mỗi thêm sâu thẳm.

Nhãn chợt hỏi nhỏ:

– Rồi đây anh tính sao cho tụi mình đây anh?

Sáu Lợm mở choàng mắt ra. Anh ta có vẻ khó chịu khi phải bắt buộc nhìn thẳng vào thực tế ngay trong giây phút này. Anh càu nhàu vài tiếng rồi mới hỏi vặn lại một cách quạu quọ thật sự:

– Tính sao... là tính sao hả?

– Thì tính chuyện cho hai đứa mình đó!

Sáu Lượm ngẩng đầu lên:

– Bộ em... bộ cô tính bỏ chồng sao?

Nhăn phì cười trước câu hỏi sống sượng nhưng đủ nói lên cả một sự si mê của Sáu Lượm đối với mình. Cô liếc xéo anh ta và dịu dàng đáp:

– Coi, có gì đâu mà bỏ chồng? Em chỉ hỏi anh coi tính giúp em sao đây?

Sáu Lượm nhăn nhó:

– Tui cũng hông biết nữa!

Nhăn chắt lưỡi:

– Sao anh ba hồi vậy ba hồi khác hoài vậy cà!

Sáu Lượm nằm ngay ngắn lại:

– Khó nói lắm cô à vì cô... hông biết gì hết trơn.

Nhăn nín tay anh ta giật mạnh:

– Thì anh phải cho em biết. Chắc anh giấu em cái gì đây mà! Giấu cái gì hả?

Sáu Lượm quay mặt đi, ấp úng đáp:

– Tui... tui cũng như cô, đâu biết cái gì đâu mà giấu...

Nhăn vẫn giữ chặt tay anh ta:

– Anh đừng có chối quanh! Đúng là giấu đầu lòi đuôi! Nếu anh không nói, em sẽ hỏi thằng Năm Sang.

– Ủ, cô giỏi thì hỏi đi! Cần gì tới thằng này! Cha, động tới một cái là đem thằng chả khoe! Thách hén!

– Em có hỏi thì em cũng gài anh dính luôn vô đó. Em sẽ cho thằng chả biết là anh đã nói cho em nghe như vậy... như vậy và em hỏi lại thằng chả coi có đúng hông!

Sáu Lượm cười mũi:

– Đừng tưởng anh Năm ảnh khờ! Ảnh cũng khôn tổ trời nên mới cầm đầu bọn tui đây nè!

Nhăn trả lời một cách... ráo hoảnh:

– Em đây đâu phải đại. Em cũng đoán được mi mí chuyện gì đã xảy ra chứ! Em dư biết mấy người tính sao đây nên mới lưu em đi đây chứ bộ mấy người thông dong lắm sao mà còn bày đặt bắt con tin để chuộc tiền! Em nghe lồm bồm một vài câu chuyện giữa mấy người, em cũng đủ suy ra sự thiệt phần nào chứ!

Sáu Lượm dịu hẳn giọng lại:

– Theo tui thi... cô chẳng nên hỏi anh Năm Sang làm chi lồi thôi.

– Sợ hén?

Sáu Lượm trở mình:

– Hồng phải sợ. Nhưng tui hồng ham mấy thứ chuyện rắc rối... với lại nếu cô hỏi lung tung như vậy thi... sau này làm sao tui giúp cô...

Nhăn cười thâm, đoạn lấy giọng nũng nịu hỏi anh ta:

– Vậy thì anh phải cho em biết coi vụ của em

như thế nào! Em biết anh muốn giấu em điều gì đây chứ chẳng không! Có đúng vậy không nè?

Sáu Lượm do dự trong một giây, đoạn đáp nhỏ;

– Kể ra thì cũng có chút đỉnh...

– Đó, em đoán trúng y bon mà! (cô nằm sát bên Sáu Lượm)... Nói cho em nghe đi anh!

Sáu Lượm vắn vẹo bẻ mấy khớp lỏng tay một hồi lâu rồi mới chịu lên tiếng:

– Tui cũng chẳng biết gì nhiều, nhưng tui nói ra thì sợ cô xốc nổi hỏi tùm lum mấy anh kia khiến cho mấy ảnh nghi tui thì... bậy bạ quá...

Nhăn ôm nhẹ lấy vai anh ta:

– Em đâu ngu đến nỗi vậy! Bộ em muốn khai tử hai đứa mình một lượt hay sao! Em thể có bóng mặt trăng làm chứng, nếu em để sơ sót một lời gì thì cho em chết không toàn thây giữa đường giữa xá đi! Em thể độc như vậy anh đã tin chưa!

Sáu Lượm xuống giọng vỗ về:

– Cô đừng thế như vậy hồng hên... À, cô có tin rằng bác gái sẽ ra chuộc cô về không?

Nhăn mím môi suy nghĩ đoạn đáp nước đôi:

– Em lấy làm lạ sao mấy anh lại bày ra chuyện chuộc tiền đó... Lẽ ra mấy anh nên đi gấp thì mới phải!

Sáu Lượm vô tình cãi lại:

– Kẹt mà đi khỉ gì được!

Nhăn reo lên:

– Thì đúng như vậy rồi. Vậy sao nữa?

Sáu Lượm nín khe. Anh ta đã nhận thấy mình nói hơi nhiều nhưng đến nước này thì anh ta cũng không giấu luôn được nữa. Mặt khác, anh ta cũng muốn tiết lộ cho Nhăn biết thêm một vài sự thật để cho cô ta thấy rõ rằng cô không thể nào trở về như ý cô muốn được và chỉ còn cách là đi theo bọn này để chờ ngày anh ta tách riêng ra dẫn cô ta theo.

Sau một vài giây suy nghĩ Sáu Lợm chậm rãi đáp:

– Thôi, tôi cũng chẳng giấu cô làm gì nữa nhưng cô hồng được hỏi tới hỏi lui mấy anh kia ghen?

– Em đã thề rồi, anh không tin sao? Tin, nhưng tui sợ đôi lúc cô... quên ngang, cô phải giữ cho kín gắt ghen cô.

– Ủa mà!

Sáu Lợm đàm ra lúng túng:

– Chắc cô biết là mấy ảnh hồng tính chuộc tiền chuộc nong gì hết chứ!

Nhăn tái mặt nhưng rồi lại làm tỉnh:

– Dư biết mà! Nói vậy mấy ảnh không có hẹn má em ra gì hết trơn phải không anh?

Sáu Lợm ngó lơ sang nơi khác:

– Hồng có... Bác có dìa trồng đâu mà hẹn với hò...

Nhãn níu chặt vai anh ta, hỏi dồn:

– Vậy chớ má em đi đâu?

– Bác... hồng đi đâu hết! Ý trời, cô làm gì cào da thịt tui đau điếng vậy...

Mấy đầu ngón tay của Nhãn càng bám chặt lấy vai anh ta:

– Nghĩa là sao? Anh nói đại đi! Bộ mấy anh... (và cô ta ngóc đầu lên nhìn thẳng vào mặt Sáu Lợm như để chờ câu trả lời).

Sáu Lợm đắn đo trong một giây đoạn sẽ gạt đầu và vội quay mặt đi.

Nhãn hất mạnh anh ta ra và òa lên khóc... Rồi bằng một giọng giận dữ cô la hét bên tai Sáu Lợm:

– Đồ quân sát nơnh! Mấy người không phải là... con người mà!

Sáu Lợm ngồi rột dậy, xuống giọng van nài:

– Tui lạy cô. Cô la lối om sòm như vậy, hai anh kia thức giấc chạy vô đây thì nguy lắm.

Nhãn vẫn to tiếng:

– Thì có giỏi vô giết con này nữa đi!

Sáu Lượm chặt lưỡi:

– Nói như vậy là hết chuyện rồi! Vậy thì cô kêu tui nên nói thiệt để mình cùng tính công chuyện chi nữa? Việc đã dĩ lỡ rồi, cô có liều mạng cũng chẳng ăn thua gì hết, nhứt là cô đã nhắm mắt... đi đến đây. Cô nên nghe lời tui một phen thì tui mới giúp cô tới nữa được chứ!

Nhãn đưa tay quệt nước mắt, kể lể:

– Em biết hết mà. Mấy cha còn tha ai!

– Khổ quá, hai anh kia họ a ý với nhau sao đó chớ tui có can dự gì vô đâu!

Giọng Nhãn vẫn còn tức tưởi:

– Má em chết thì em cũng chẳng còn cần gì nữa hết.

Sáu Lượm sốt sắng nói vô:

– Coi, cô còn anh Ba Cửa nữa chứ.

– Có chắc ảnh còn sống nữa không? Em đã thấy tận mắt cảnh thằng cha Tư Hoành đập ảnh lọt xuống sông... Như vậy thì sống sao nổi. Mà anh nhắm chắc ảnh có hy vọng gì thoát chết hông?

Tự nhiên, Sáu Lợm đâm ra khó chịu. Anh ta kiểm cách nói quanh và nhắc khéo Nhãn:

– Tui cũng như cô... và chỉ thấy vậy thôi chứ có biết đâu là đâu, nhưng dầu sao... cô cũng chưa về ở chung với ảnh mà lại... bị kẹt... hết cha nội này đến cha nội kia như vậy thì cô... làm sao tính chuyện... chấp nối lại với anh Ba Cửa sau này được... Cô phải biết rằng đàn ông muốn lấy vợ thì hay kén chọn lắm, nghĩa là... họ kỹ việc... cô bị như vậy lắm...

Nhãn lặc giọng hỏi ngang:

– Rồi sao nữa? Chẳng lẽ em bị nạn mà ảnh hồng thương sao? Bộ em muốn hả?

– Đành vậy nhưng đàn ông con trai nào chẳng muốn cho người vợ sắp cưới của mình còn... như mình tưởng! Ngay tới tui đây, tui thấy cô bị như

vậy, tui còn chịu không nổi. Tui thấy bút rút xoắn xang gì đâu á!

Nhăn thở dài, đoạn mếu máo nói:

– Nếu vậy thì em cũng chẳng cần anh giúp khổ gì nữa hết. Em sẽ liều mạng giết hai thằng kia rồi muốn ra sao thì ra!

Sáu Lượm vội bụm miệng cô ta lại:

– Cô là bài hải như vậy thì... cô chưa đụng tới lông chun của mấy ảnh, cô đã bị hại rồi. Cô nên giữ ý tứ một chút rồi tui sẽ nói tới cho mà nghe.

Nhăn nằm lăn xuống như cũ và giọng nói của cô ta vẫn còn rên rĩ:

– Thiệt em không dè em bạc phước như vậy. Nhưng theo anh nói đó thì em phải trốn biệt luôn hay sao? Rồi ai biết mà em chết nơi đâu mà chôn cất?

Sáu Lượm nằm xuống theo, lựa lời vỗ về cô ta:

– Tui chắc hổng sớm thì muộn cũng có người

thấy và hồng chừng anh Ba Cửa ảnh còn sống nữa... Nhưng dầu sao, việc này cũng đã dĩ lỡ rồi, cô không nên khóc than hay liều mạng chi cho vô ích. Theo tui, tốt hơn hết là mình nên nương với nhau để vượt qua tai nạn này. Tui theo họ đây cũng khổ lắm chứ có sung sướng gì hơn cô đâu... Sau này, tui mình kiếm cách ra đi... và tới chừng đó, cô muốn trở dìa nhà cũng được hay... nếu cô thấy có chỗ bất tiện thì tui đây sẵn lòng... đùm bọc luôn cho cô. Thân tui bây giờ cũng... mồ côi mồ cút như cô vậy cô hai à!

Nhăn lại khóc kể:

– Má em chết oan chết nặng như vậy mà trong đêm nay em lại đem thân ra cho quân sát nhân kia hưởng...

Sáu Lượm có vẻ mắc cỡ:

– Thôi lỡ rồi mà cô! Với lại cô bị ép buộc chứ muốn chi vậy! Riêng phần tui... cô đã thấy đó, tui đâu có ham vô đây...

Nhăn thở dài:

– Em hồng nói anh đâu. Vậy theo ý anh, em phải làm sao đây?

Sáu Lượm trở mình:

– Tùy ý cô, nhưng... tui đã nói rồi đó, mình nên để thùng thẳng rồi sẽ liệu tới...

Nhăn nghiêng răng:

– Em phải giết hai thằng cha kia mới được!

– Ý trời, hồng dễ gì đâu cô ơi! Mấy ảnh quen vào sanh ra tử nhiều bận rồi chớ chẳng phải là tay mơ như tui đây đâu! Cô đừng tính chuyện đó mà rước họa vào thân và tui cứu cũng chẳng nổi đâu!

– Vậy chớ anh tính để em theo đây làm món đồ không công cho hai thằng cha đó sao!

Sáu Lượm lặng người... Mãi một lúc lâu sau anh ta mới nghẹn ngào lên tiếng:

– Tui còn khổ gấp mười cô. Rồi đêm mới, đêm mốt tui thấy mấy chả tò vè một bên cô tui chịu đâu nổi... Thôi cô để tui tính.

Nhăn liền hỏi vặn lại:

– Anh tính đến chừng nào nữa? Một tuần lễ hay nửa tháng nữa? Và như vậy thì tấm thân em đây có khác nào một con điếm? Nếu vậy sau này em cũng chẳng dám ngó tới mặt anh nữa đâu! Anh muốn tính chuyện lâu dài với em mà anh cứ cà xịch cà lụi như vậy hoài thì làm sao được hả? Thôi tốt hơn hết, anh nên để thầy kệ em!

Sáu Lượm hốt hoảng nói:

– Khoan đã cô! Để tui lo liền mà! Tui sống với hai thằng cha đó lâu nữa, tui chịu cũng không nổi.

– Vậy anh định sao đây nè?

– Tui... khó quá. Đẳng nào cũng bị kẹt.

Nhăn cười khẩy:

– Em coi bộ thằng cha Năm Sang còn có thể lo cho em mau hơn!

Sáu Lượm ngồi vùng dậy:

– Sao cô hồng giỏi nhờ thằng chả đi! Nhờ thằng cha đã giết má của cô đó!

– Thằng Tư Hoành chớ bộ ảnh sao!

Sáu Lượm đứng lên:

– Nếu vậy thì cô cần gì tui... Mà tui cũng xin hỏi cô chắc gì thằng chả thương cô thiệt? Bất quá thằng chả thấy cô bóng sắc như vậy nên muốn chiếm làm của riêng đỡ buồn trong một thời gian vậy thôi. Cô hồng biết thằng chả đã có bao nhiêu vợ hay sao? Cái thú tấp đầu xâu đó mà cô còn dám tin chớ!

– Ít ra em cũng được đỡ khổ trong lúc này và khỏi bị ai lộn xộn nữa hết.

Sáu Lượm cười lạt:

– Cũng có lý. Nhưng sau này thì sao?

Nhãn vùng vằng đáp:

– Em không cần! Đời em kể như bỏ! Mà ai bảo anh đang ra chi!

Sáu Lượm xuống giọng vỗ về:

– Khổ quá. Tui hông muốn cho ai động phạm tới cô hết, nhưng... hiện nay tôi cũng bị kẹt như cô nên phải ẩn nhẫn một thời gian.

Nhăn lắc vai anh ta:

– Hay là thừa lúc đêm hôm này, anh vọt ra đồn cáo báo cho tụi Tây vô bắt hai tay kia. Em ở trong này em chờ?

Sáu Lượm trợn mắt:

– Không được đâu. Cô tính chuyện chết không hà! Tui ra ngoài thì Tây nó cũng thộp óc tui luôn. Cô quên rằng tui mới vừa vượt ngục hay sao? Ra ngoài tụi nó giao tui cho lính kín lấy cung, tui trả lời vinh cường thì lòi nhành ra ngay. Tây tà nó khôn lắm nên nó mới qua đánh nước mình được năm này qua năm kia, chớ bộ nó ngu như cô tưởng đâu! Hai nữa, dầu cho tui có ra tới ngoài thì tới sáng bết tụi nó mới dám vô đây vậy. Nội bấy nhiêu đó cũng đủ cho hai cha Năm Sang và Tư Hoành lưu cô đi mất đất rồi! Cô đừng xúi

chuyện ác đức như vậy. Rủi tui nghe bậy một cái là chết dính chùm với nhau!

Nhân thở dài:

– Như vậy, em phải đi theo hoài như vậy sao? Em dìu nhà để ăn ở với anh Ba Cửa hết được nữa thì em cũng phải kiếm chỗ nào yên thân chớ! Nói vậy suốt đời anh phải lẩn trốn hoài sao!

Sáu Lượm râu râu đáp:

– Lỡ như vậy rồi... Tui tính dìu miệt dưới cho xa hẳn miệt này để khỏi có làng lính gì dòm ngó rồi mới ra riêng được.

– Theo em nghĩ thì anh cũng có thể là đái công chuộc tội. Anh ở tù vì một cái án thường chớ bộ cướp của giết người năm mười bận như hai thằng cha kia đâu mà anh sợ!

Sáu Lượm chép miệng:

– Tui cũng biết vậy, nhưng để đi cho xa xa và để cho nguôi ngoai một thời gian chớ ở đây có cái vụ... chận xuống còn nóng hổi, tui có ra đầu thú cũng mệt.

Anh ta vỗ nhẹ vào tay Nhãn, dịu giọng vỗ về:

– Cô rán chịu đựng một thời gian nữa rồi tụi mình...

– Có chắc hông?

– Chắc mềm mà!

– Nếu thiệt vậy thì em rán đợi chờ hông thôi em tính cách khác.

Sáu Lượm lo lắng hỏi liền:

– Cách gì? Cô đừng tính bậy nữa nghen!

Nhãn do dự trong một giây đoạn nói lảng ra:

– Em nóng ruột nên nói vậy thôi, chờ còn cách nào nữa!

Sáu Lượm thở ra.

– Phải đa. Cô nên nghe theo tui. Tui hứa chắc với cô là mọi việc sẽ êm ru... Thôi để tui ra ngoài nằm và làm bộ canh chừng cô kéo hai ông nội kia thức giấc bất tử thấy tụi mình... rừ rì thì hư bột hư đường hết. Cô rán kín miệng nghen. Hai

thằng cha đó khôn cái trời chớ hông đại đầu cô.

– Anh nên lo phần anh á! Cái điệu bộ xằng vằng xéo véo của anh đó thì dễ bị lộ tẩy lắm.

Sáu Lượm gật gù than thở:

– Khổ dữ, tánh của tui không quen ăn gian nói dối nên nhiều lúc tui... lóng cóng quá. Chuyển này, tui phải sửa đổi mới được.

Dứt lời anh ta miễn cưỡng đứng dậy, trần trối nhìn xuống Nhãn một hồi lâu rồi mới chịu bỏ đi ra ngoài.

o O o

Từ Hoành dụi mắt, ngồi rột dậy và lơ lầu nhìn chung quanh và khi nhận ra Sáu Lượm còn ngồi chong góc ở bên cạnh, anh ta reo lên:

– Mày còn thức đó hả Sáu?

Sáu Lượm trả lời cộc lốc:

– Ủa.

– Vậy con kia đâu?

– Ở trong á. Tui phải rán nhượng mắt coi chừng cổ thấy mồ thấy tổ đây nè! Sao anh không ngủ cho tới sáng bết rồi hãy dậy?

Tư Hoành lừ mắt nhìn Sáu Lợm:

– Chỉ có mây là sướng hả! Vậy thì mây hưởng gần suốt đêm với con nhỏ rồi còn gì nữa! Tao tính mần sơ một nước “súc miệng” gần sáng với nó mà mắc ngủ quên... À mà nè, mây có... mần ăn gì không mà tao coi bộ vó mây... ráo hoành vậy!

Sáu Lợm chắt lưỡi:

– Anh hỏi lời thôi quá! Việc của tui, thầy kệ tui mà. Nếu tui không mần thì tui chịu lỗ chớ ăn thua gì tới anh.

– Thằng này bướng! (dứt lời anh ta nhìn chằm chằm Sáu Lợm, sờ soạn đoạn cười rộ lên)... Thằng này coi vậy mà khá! Tao tưởng mây

chê chó! Sao, ngon lành không mấy?

Sáu Lượm cau có chưa biết trả lời làm sao thì anh ta lại nói tiếp:

– Ồi mà cái thứ chưa mở con mắt như mây thì con nào chẳng ngon! Thôi để tao rề vô trông coi.

Sáu Lượm nắm tay anh ta lại:

– Anh đi đâu nữa đó?

Tư Hoành thản nhiên đáp:

– Trời chưa sáng bết mà! Tao vô coi con nhỏ sao... và hồng chừng tao dám đỡ vớt bậy một cái lắm đa mậy!

Sáu Lượm nghiêm giọng nói:

– Anh phải vô hỏi anh Năm mới được.

Tư Hoành hất mạnh tay anh ta ra:

– Coi, việc đó mà cũng phải lấy lệnh thằng Năm nữa sao? Con nhỏ kia là của chung, không ai có quyền cấm cản ai hết. Giả tử chú mây làm

gì nó tối ngày sáng đêm tao cũng chẳng nói được nữa!

– Tui đâu làm vậy được.

– Mây hồng làm thây kệ mây. Biết điều đi ngủ cho khỏe và đừng bày đặt xía chuyện của tao. Tánh của tao hay... quyết liệt lắm chớ không nhấp nha nhấp nháy như thằng Năm Sang đâu!

Dứt lời, Tư Hoành thản nhiên bỏ đi. Sáu Lợm la réo anh ta:

– Anh mà đi vô trong thì tui kêu anh Năm dậy đi.

Tư Hoành đứng lại giọng thách thức:

– Thử thời thằng Năm nó thức dậy rồi làm gì được tao chớ? Chuyện này, tụi tao có giao hẹn với nhau rồi mà em út trong bọn, đừng bày đặt xen vô chuyện của người lớn.

Sáu Lợm cứng họng chưa biết trả lời làm thì đã có tiếng chân người đi xạc xạc trên đám cỏ khô. Anh ta quay lại và buột miệng reo lên khi nhận ra người đi đến là Năm Sang:

– May quá! có anh Năm đây rồi!

Năm Sang cau có nhìn hai người và hất hàm hỏi:

– Cái gì mà hai cha nội cãi lầy nhau om sòm vậy? Mình đã đi trốn mà mấy cha... động chút xíu lại la chối lên thì có ngày thất họng cả đám!

Tư Hoành khệnh khạng bước gần lại và giở giọng phân trần:

– Nè Năm, không phải tại tao đâu! Tao cũng lớn đầu rồi chứ không như thằng đệ tử của mấy đâu. Cái thằng đó coi bộ lù khù vậy mà ham gây gổ lắm!

Sáu Lượm vội nói xen vô:

– Chớ ai biểu ảnh đòi vô với cô kia nữa!

Tư Hoành phì cười và bảo Năm Sang:

– Đó mấy coi, có vậy mà nó cũng mét mảy đó.

Năm Sang sụ mặt xuống:

– Nè Tư, sáng rồi mà mây còn đòi... rọ rạ nữa chi hả? Mây cũng phải để cho con nhỏ nó nghỉ ngơi chút đỉnh chớ! Sức vóc nó là đàn bà con gái mà mây chơi cái điệu đó coi sao được!

Tư Hoành nhú mày:

– Ê, bộ tính binh thằng Sáu hả?

Năm Sang có vẻ lúng túng:

– Ai binh ai... nhưng mây cũng phải tội nghiệp người ta chớ! (và hẳn ta quay qua phía Sáu Lợm hỏi lảng ra). Còn thằng Sáu, mây có... vô trông chưa?

Sáu Lợm xén lên đáp:

– Rồi anh Năm à.

Sáu Lợm lúi thủi bỏ đi trong lúc Năm Sang và Tư Hoành đứng liếc chừng nhau.

Năm Sang day qua Tư Hoành:

– Nó có vô trông là được rồi.

Tư Hoành to tiếng:

– Mầy nói gì ăn trét hết vậy! Nó đã vô thì êm phận nó, bây giờ tới tao... Bộ hông được nữa sao?

Năm Sang chắt lưỡi:

– Được chớ sao không, nhưng tao nghĩ rằng việc gì cũng vậy, mình phải giữ cho đồng đều nhau. Thôi để tới nơi rồi sẽ tính mầy! Bộ con nhỏ nó biến mất hay sao mà mầy hấp tấp như vậy?

Tư Hoành đứng lựng khựng một hồi, đoạn không biết nghĩ sao, anh ta gượng cười và đáp xuôi theo:

– Được rồi. Hai đứa bây nói tới nói lui tự nãy giờ làm tao cũng nguội máy hết trơn rồi.

Nhưng rồi anh ta chợt đổi giọng ngang:

– Mà nè, tao không biết sao hai đứa bây lại hùa nhau binh con nhỏ đó quá vậy? Bộ hai đứa bây coi nó trọng hơn tao hay sao?

Năm Sang cự nự:

– Mầy lại nói bậy rồi. Tao sống với mầy chớ bộ sống với con nhỏ đó hay sao. Nhưng tao

tưởng chẳng lẽ mấy vuột vô tròng ngủ thêm với con nhỏ đó rồi để tâm sanh thù oán với tao hay là với thằng Sáu Lợm đây sao?

Tư Hoành cười lạt:

– Tao không thù oán gì hết, tao chỉ phòng thân tao thôi. Tao đã nói trước là có cái vụ đàn bà này vô thì chém chết cũng sanh ra rắc rối, vậy mà mấy không chịu nghe tao!

– Sướng hông, rắc rối là tại mấy hết. Với tao thì ăn đồng chia đủ chó hồng nói on-đơ gì hết.

Tư Hoành đáp gọi:

– Được rồi.

Năm Sang quay qua bảo Sáu Lợm:

– Còn thằng Sáu mấy đi ngủ thêm được chút nào hay chút nấy chó đứng lóng nhóng ở đây làm gì! Phải rán giữ sức chó biết đâu, mình cũng còn phải chạy nữa.

Một lúc sau Năm Sang mới lên tiếng bảo Tư Hoành:

– Mấy có đi nghỉ thì đi ngen Tư!

Tư Hoành hất hàm hỏi lại:

– Còn mấy?

– Tao vô coi chừng coi đổi con nhỏ kia.

Tư Hoành nheo mắt:

– Coi chừng thiệt hay là xí gạt tao để tiêu lòn riêng đó?

Năm Sang ngẩng đầu lên:

– Mấy có thể rình tao được mà!

– Tao có tin mấy hay là không chớ rình rập chi mất công!

– Chớ mình rình thằng Sáu thì sao?

– À, nó khác... Với mấy mà tao phải rình nữa thì... hết anh em rồi còn gì!

Năm Sang cười khì khì, làm lạnh:

– Vậy mấy rình thằng Sáu rồi có thấy gì lạ hông?

Tư Hoành cười rộ lên:

– Tao thấy con kia cũng quá trời! Bộ tao với mây chẳng ăn nhằm gì hết sao mà tới chừng thằng Sáu vô nó nín kéo thẳng nhỏ dữ quá!

Năm Sang cau mày:

– Bộ thiệt vậy sao?

Tư Hoành thông dong đáp:

– Chớ tao đặt điều làm gì.

Năm Sang hỏi mau:

– Rồi thằng Sáu nó có chịu hông? Mà tại sao con nhỏ đó lại phải nín kéo thẳng kia? Tao tưởng nó mới bị như vậy thì lẽ đâu lại nấp nộn đến nước phải nài ép thẳng kia?

Tư Hoành bĩu môi:

– Tao đã sợ chừng cái việc đó mà?

– Chắc nó tưởng dễ câu thằng Sáu Lợm. Tao đã sợ chừng cái việc đó mà!

– Rồi thằng kia có tỏ ý gì không?

Tư Hoành trả lời cầm chừng:

– Chắc chưa có gì đâu. Thằng Sáu nó nhát hít mà việc này lại mới ràng ràng đây, nhưng để lâu là nó « lậm » và dám nghe con kia xúi bậy lắm đa mây! Tao sợ là sợ ở chỗ đó?

Năm Sang chắt lưỡi:

– Vậy mà mây còn tổng nó vô với con kia làm gì hả?

– Coi, mình phải thử nó chớ vậy!

– Mà mây có thấy nó làm gì con kia chưa?

Tư Hoành phì cười:

– Thấy thì không thấy, chớ việc hai đứa nó chèo kéo nhau là kể như chắc mềm rồi.

– Vậy chớ mây canh làm gì mà không thấy!

Tư Hoành cười trừ:

– Bị tao cũng... hơi mệt, nằm đó... gió thổi hiu hiu tao ngủ quên hồi nào cũng chẳng hay...

Năm Sang có vẻ không vui:

– Tao coi bộ chuyện mấy xúi biểu và xô thằng Sáu vô trông lợi ít mà hại nhiều. Phải mấy đùng ép buộc nó có hơn không?

Tư Hoành hăng hái đáp:

– Mình phải kiểm dịp để thử lửa nó chớ! Nói theo cái điệu của mấy thì ban đầu khỏe lắm vì mình thấy êm rơ, nhưng sau đó, rủi nó nó bùng bất tử thì mình biết đâu mà đỡ! Mấy phải để tao bắt mạch nó chớ!

Năm Sang ừ ào cho xong:

– Thôi, việc ấy kể như xong. Mấy ra nằm nghỉ để tao vô nói chuyện với con kia một chút.

– Chuyện gì mà nói hả mấy?

Năm Sang ngập ngừng trong giây, đoạn đáp:

– Có lẽ mình nên nói thiệt với con nhỏ về chuyện nhà chuyện cửa của nó để nhóng coi nó tính sao...

Tư Hoành trợn mắt:

– Ý không nên. Mầy nói như vậy, nó la nhoi trời lên mất công tụi mình lắm.

– Chớ đến sáng mơi, nó không thấy đả động gì đến chuyện bà già nó ra chuộc thì sao?

Tư Hoành thản nhiên đáp:

– Dễ mà, mình cứ nói đại là không thấy bà già đâu hết...

Năm Sang trề môi:

– Bộ mầy nói con nhỏ đó ngu lắm sao! Mầy không thấy chưa chi nó đã bày đặt o bế thằng Sáu Lượm. Rủi thằng nầy xì bậy chút đỉnh thì sao mậy? Bởi vậy tao mới cự nự cái kế của mầy đem thằng Sáu vô nạp cho con đó.

Tư Hoành đưa tay mân mê vết sẹo trên mặt:

– Chưa chắc gì hết mà mậy. Dầu sao, một khi nó có ăn nằm với con kia thì nó hết còn làm mặt bảnh nữa, và con kia bề ngoài làm bộ o bế nó nhưng trong bụng thế nào cũng khinh khi nó là một thứ như tao với mầy. Riêng về phía thằng

Sáu Lượm thì còn có cái lợi này nữa: nó đã ăn đồng chia đủ với mình về... con nhỏ thì dầu cho nó có u mê ám chướng gì đi nữa, nó cũng phải nể mặt tao với mấy đôi chút chớ. Và trong chuyện nể đó với cái điệu của thằng Sáu, thì mình cũng dễ biết nó lộ phần phản đến mức độ nào mà!

Năm Sang nhăn mặt:

– Mấy tính chuyện gì rắc rối không hà! Mình đã bê bối như vậy mà phải canh chừng thêm nó nữa thì mệt quá!

– Vậy mấy kiểm thằng Sáu hỏi thử nó coi.

– Nó không trả lời thiệt thì mấy làm gì nó?

Tư Hoành quơ tay:

– Theo tao việc gì mà phải... lung tung như vậy.

– Nếu mình giữ nó lại để hưởng lâu với nhau mà có điều bất tiện thì quăng phứt nó đi!

Năm Sang mím môi suy nghĩ đoạn nói:

– Được rồi, từ nay mầy để tao lãnh con nhỏ đó cho.

Tư Hoành có vẻ chùng hững:

– Cui, sao lại lãnh ngang xương vậy? Bộ tính làm của riêng chắc?

Năm Sang thông dong đáp:

– Không. Thế nào mình cũng chẳng che giấu con nhỏ đó lâu được mà hông chừng nó biết rõ rồi cũng nên. Riêng phần mầy, mầy đòi quăng nó đi cho rảnh thì để tao lãnh. Tao giữ nó thì chắc ăn hơn hết vì chẳng lẽ tao lại đến mức giao mạng sống của tao cho nó sao? Tao với mầy phen này thuộc vào hạng tử tội và tội mình chỉ có nước là đi luôn tới nữa chứ không như thằng Sáu. Thằng Sáu thuộc về hạng ăn trộm lết xẹt nên nó hy vọng quay trở lại được. Mầy có đồng ý như vậy không?

Tư Hoành nuốt nước miếng mau như là vừa ăn phải một thứ gì đắng lắm, đoạn hỏi lại:

– Giả tử như tao lãnh được không?

Năm Sang ngó anh ta lườm lườm, rồi gượng cười:

– Mấy nói giỡn hoài! Mấy đâu có ham đeo cục nợ đó. Mấy cứ xúi tao quăng bỏ con nhỏ đó hoài mà!

– Ủ, nhưng bây giờ tao muốn lãnh nó.

– Chi vậy, để giết nó hả? Mấy đừng ngại tao để sơ xảy ra một điều gì. Tao lãnh nó thì tao phải canh chừng, tao làm sao được thì làm.

Tư Hoàn xằng giọng:

– Mấy nói nghe dễ quá! Mấy làm gì thì làm rồi khi lâm chuyện, mấy có chết một mình không, hay là lôi tao với thằng Sáu chết dính chùm theo? Ờ, hay là mấy định dắt con nhỏ ra riêng! Nếu vậy thì càng « bịnh » hơn nữa! Mấy đã giao hẹn là cùng ngoéo tay nhau tới dưới để chia của kia mà!

Năm Sang chắt lưỡi:

– Tao lãnh nó thì tao kiếm thêm một chiếc xuống nữa, rồi tao cùng đi cặp theo tụi bây chớ

bộ tách ra riêng sao? Ở đây không có thằng nào được tách ra riêng hết. Tao nói thiệt, nếu có thằng nào tính chơi cái mủng đó mà tao không hay, hay là rượt theo không kịp thì tao cũng dám chơi hết mình lắm.

Tư Hoàn cười khẩy:

– Đến chừng đó chắc mấy ngời đó hút gió chứ làm gì ai được!

Năm Sang cũng cười theo và lạnh lùng đáp:

– Đâu có dễ quá vậy mấy. Tao khuyên riêng mấy vì thằng Sáu chẳng ăn nhằm gì hết, nếu tao mà có lén đi riêng thì mấy nên liều mạng ra đồn nộp thân để báo cho Tây và làng lính biết là ở dưới Châu Đốc mình có chôn tiền của cướp được trong bấy lâu nay. Mấy chỉ có bảo bấy nhiêu đó tức là thằng lén đi dưới sớm muộn gì cũng bị thộp cổ, vì Tây nó sẽ đánh dây thép địa dưới để nhờ làng lính canh chừng và hễ ai xớ rớ vác mặt đi tới là bị nắm chớp liền. Hai nữa, dầu cho tao phản anh em lén đi địa trước thì cũng bơ mả thôi.

– Sao vậy?

Năm Sang cười nhẹ:

– Còn hỏi nữa! Làng lính ở dưới đánh hơi được chỗ chôn tiền bạc vòng vàng của tụi mình thì mụ nội tao cản bây giờ mấy chả cũng lặn lội tới để bọ êm của kia! Như vậy, thằng nào phản thì thằng đó cũng chẳng đi đến đâu!

– Rồi thằng nào đi báo Tây để trả thù cũng ở tù rục xương!

– Rán chịu vậy! Chớ để cho thằng phản bạn làm ông nội người ta sao! Tao tính hết nước như vậy để mây thấy rõ là tao không ngán gì hết. Và tao sẽ lãnh con nhỏ kia chớ không để mây đập đầu nó đâu. Của quý phải để xài chớ mây! Và tao rất công bình: tao xài riêng thì tao phải chịu khó nê nó đi chớ không được bắt anh em phải khổ lây vô!

Tư Hoành cười mũi:

– Mây thương anh em quá há! Đây, nếu mây

có bánh thiết tình mây để tao lãnh con nhỏ đó một cái thử coi.

– Tao đã nói mây khỏi phải giết nó mà. Đã có tao chịu trách nhiệm.

– Tao nói là sẽ giết nó hồi nào đâu? Tao lãnh nó để xài riêng cũng như mây vậy. Tao sẽ kiếm xuồng.

Năm Sang gạt ngang:

– Đừng giỡn mây. Dầu mây có muốn lãnh nó thiết thì cũng chẳng được. Chẳng lẽ mây không nhượng tao chút xíu nào sao? Tao kêu bắt con nhỏ lại đây mà!

Tư Hoành cười rộ lên:

– Thằng này nói y như con nít. Không có mây thì tao bắt nó cũng được vậy.

– Ê, đừng cãi. Chính mây đã không chịu bắt nó. Không phải tao muốn kể công chi thứ chuyện mắc toi này nhưng hồi đó ai cũng chê hết, tao vớt con nhỏ lại và biết điều cho hai đứa bây xài chung như vậy cũng là quá đáng rồi. Đó là tao vị

tình anh em hết mực chớ mấy nghĩ coi: trên đời này, tiền bạc chia được vì nó dễ chia, chia năm chia ba gì cũng được, cũng đều nhau hết và do đó không có thằng nào tránh tròn gì được, chớ còn đàn bà thì chia cái khỉ gì bây giờ!

Tư Hoành ngắt lời hẳn ta:

– Chớ trong đêm nay sao mấy chia được?

Năm Sang chắt lưỡi:

– Ôi, có một đêm đầu thì kể số gì! Khó là ở chuyện lâu dài... Mà chưa chi mấy cũng đã lộn xộn rồi mấy còn đòi làm một « quận » sáng nữa. Như thế, không phải mấy đã muốn hơn người ta sao? Nội có bấy nhiêu đó, tao cũng đủ thấy là khó rồi. Vậy tốt hơn hết, mấy để tao lãnh con nhỏ, lời ăn lỗ chịu như vậy anh em mình không mích lòng nhau... Chớ vấn đề chia đó, tao thấy không êm. Thà là mấy giận tao trước nhưng nữa rồi, anh em mình còn ngó mặt nhau được. Và nói cho cùng mà nghe, tao có bao con nhỏ kia thì cũng chẳng phải ức hiếp gì mấy với thằng Sáu. Phải hông vậy?

Tư Hoàn nhún vai:

– Mấy nói như vậy thì tao cũng hòng chớ trả lời làm sao được: Tao dư hiểu rằng có đàn bà vô là rắc rối nên cái việc phân chia kia kể như dẹp qua một bên đi. Trước đây tao tưởng này chớ nó theo để « đỡ » qua một vài đêm thôi chớ có dè đâu mấy... mận với nó luôn như vậy. Bây giờ tao có quyết liệt với mấy thì mất tình anh em. Đó là một điều tao không muốn, vì nó không đáng. Mình còn làm ăn lâu dài mà! Hay ít ra thì cũng còn phải dìa tới Châu Đốc!

Năm Sang gặt gù:

– Mấy nói như vậy tao chịu đa.

– Cố nhiên là mấy chịu quá rồi chớ còn gì nữa. Nhưng tiện đây tao cũng giao hẹn luôn: nếu trong trường hợp mà ba anh em mình phải gạt bỏ tất cả những thứ... linh kính để chạy cho mau thì mấy cũng phải tính sao về vụ con nhỏ đó nghe?

– Cố nhiên.

– Ủ, bây giờ mấy ừ đại để đến chừng đó rồi

lôi thôi « tại bị » hoặc năn nỉ này nọ thì không có ai nghe mấy đâu nghe. Tao phải nói trước chứ không đó khỏi bị mấy giữ giọng « lữ » rồi ra để cho luôn.

– Tao nói không có vụ đó mà!

– Ngoài ra, mấy cũng không được quyền bắt tao hay thằng Sáu nai lưng ra cung phụng con nhỏ đó nữa nghe không?

– Ủ.

– Đến lúc gấp phải tổng nó ra liền! Nhớ không mấy?

– Khỏi phải dặn tới dặn lui lôi thôi mà!

Tư Hoành mỉm cười:

– Còn trường hợp... tụi này túng ngặt quá mà mấy còn chở con nhỏ theo tò tò một bên thì mấy có nghĩ tình anh em... chia xốt cho tụi này chút đỉnh không?

Năm Sang nhíu mày:

– Mầy nói sao?

– Tao cũng nói... huých tẹt ra cho rồi: mầy có sẵn lòng cho tụi tao ké vô với một đôi khi không?

Năm Sang chớp mắt đoạn chống nạnh lên:

– Ké gì ké kỳ vậy mậy? Mầy đòi cái gì thì cũng cho có lý nó chớ!

– Vậy chớ đêm nay thì sao?

Năm Sang xằng giọng:

– Đêm nay tao chưa lãnh nó, nên kể bỏ chớ sau này tụi bây bày đặt đòi hỏi theo cái kiểu móc họng đó không êm đâu nghen. Anh em với nhau, tao nói trước để sau này khỏi cãi gì nữa hết.

Tư Hoành cười lạt:

– Thằng này coi vậy mà tham quá. Thứ của rơi của rớt mà mầy cũng bo bo giữ lấy một mình cũng lạ quá!

Năm Sang có vẻ ngượng nhưng rồi lại nói cứng:

– Tánh tao phân minh lắm. Chia thì chia mà riêng thì riêng. Nếu sau này vì một lý do gì mà tao rời con nhỏ ấy ra thì tụi bây muốn làm gì thì làm.

– Nghĩa là tới chừng... chó chê mèo ứ hự?

Năm Sang gượng cười:

– Không phải tao xử ép mây và thằng Sáu... nhưng để thùng thảng rồi coi... Có điều là tao muốn giao hẹn rành rẽ với mây như vậy thôi... và cũng rất có thể tao nhường cho mây và thằng Sáu chút đỉnh cũng nên... Tao nói rất có thể vậy thôi chứ không dám hứa ầu gì hết, kéo nữa rồi mây lại nói là tao nuốt lời.

Tư Hoành làm ra vẻ ngao ngán:

– Thôi mây đi vô trông phút cho rồi. Nhưng tao xin này một điều là mây không nên rước con nhỏ đó dìa làm vợ luôn đó ghen!

Năm Sang nhú mày:

– Sao vậy?

Tư Hoành cười đáp:

– Còn sao nữa! Nếu mây rước nó dìa làm vộ luôn thì tao và thằng Sáu... ngó mặt con nhỏ đó làm sao đây!

Năm Sang cau có đáp:

– Ồi thứ chơi qua đường ăn thua gì mà mây lại bày đặt lo xa để nói khích vào này nọ đó mây.

Tư Hoành lại cười to đoạn khệnh khạng bỏ đi. Năm Sang lừ mắt nhìn theo anh ta, đoạn thở ra một hơi dài và lẩm bẩm:

– Tụi này thét rồi lờn mặt mình hết!

o O o

NĂM SANG bước vô đám trâm bầu và thấy Nhân đã chui vào nằm trong nóp. Hắn ta tiến đến đưa chân nhẹ nâng mí nóp lên và hỏi nhỏ:

– Ngủ thức hả em Hai?

Không nghe ừ hử gì hết, hắn ta ngồi thụp xuống, vén hắn nóp lên và đặt tay lên vai Nhân lay nhẹ:

– Em Hai, em Hai!

Nhân giật mình vùng mở mắt ra, ngồi rột dậy và la quớ:

– Ai làm gì vậy?

Năm Sang dịu giọng đáp:

– Tui đây mà em!

Nhân dụi mắt lia, toan cự nự lại nhưng không biết nghĩ sao, cô chỉ phụng phịu trách hắn ta:

– Làm người ta hết hồn hà!

Năm Sang nở mũi cười mơn:

– Vậy hả? Cơ khổ thì thôi! Ai biết em ngủ như vậy!

Nhân đưa tay bới sơ tóc lại. Dáng điệu vừa uốn ngực vừa buông lời của cô ta khiến Năm Sang phải chú ý và nhìn không chớp mắt. Thấy

thế, cô ta càng dềnh dàng điệu bộ và uốn éo thêm ra. Cô liếc chừng Năm Sang và làm bộ cầu nhàu:

– Xí, không ngủ mê sao được! Bộ anh không biết người ta mệt thấy mồ hay sao! (đến đây, cô quắc mắt lên và lên giọng xài xể hăn hoi) Mà anh thiệt tệ; thiệt ác hết chỗ nói!

Năm Sang mỉm cười:

– Tệ ở chỗ nào hả em Hai?

Nhãn vùng vằng đáp:

– Làm cho người ta giựt mình nè! Em tưởng đầu mấy cha kia còn bò vô nữa thì em chịu đời sao thấu! Tệ hơn nữa là... em đã ưng thuận với anh thì thôi, anh không biết hưởng một mình và đoái tưởng tới em chút xíu nào hết lại rủ rê hai anh kia vô nữa. Hồi khuya, em biết có năn nỉ anh cách mấy đi nữa cũng chẳng được nên em phải cắn răng chịu...

Năm Sang bỗng hất mạnh vai cô ta, xẵng giọng hỏi ngang:

– Đừng có nói xược! Vậy chớ ai nín kéo thằng Sáu? Cẩn rằng chịu theo cái điệu đó hả? Tui nói cho cô biết, tui đi guốc trong bụng cô. Chắc cô tính xỏ mũi thằng nhỏ để òn ỉ nó dẫn cô đi phải không? Hai nữa, tui biết thằng Sáu nó không có gan làm công chuyện ấy mà!

Đợi cho Năm Sang dứt lời, Nhãn mới chậm rãi đáp:

– Anh nghe thằng cha Tư nó « đót » vô đó phải không?

– Tui có nghe hay không, thầy kệ tía tui! Mà có như vậy không đã.

Nhãn thông dong đáp:

– Ai thèm chối. Có chớ sao không?

Năm Sang nghiêng rằng, nắm chặt lấy cánh tay no tròn của Nhãn.

– Sao cô dám vậy hả? Ai cầm quyền ở đây?

Nhãn đáp lời hấn ta bằng một giọng đầy vẻ rẻ rúng:

– Em không biết tại sao anh cứ khoe là cầm quyền hoài vậy. Anh cầm quyền là... cầm quyền với mấy đàn em của anh kia kìa chứ với em mà ăn nhằm gì.

Năm Sang nổi nóng:

– Cô nói liều mạng cùi như vậy thì cũng tạm được đi! Nhưng tui hỏi cô tại sao cô lại lôi kéo thằng Sáu mà không lôi kéo thằng Tư hay... tui đây?

Nhăn phì cười:

– Xời ơi, có vậy mà hỏi bậm trợn như sắp ăn gói người ta vậy! Anh với thằng cha Tư hạm kia thì cần gì phải lôi kéo!

Năm Sang sượng trân và để khóa lắp, hấn ta lại hỏi tới:

– Thằng Sáu nó không chịu thì thôi chứ việc gì cô phải ép bắt xác nó? Bộ cô còn ham chuyện ấy lắm sao? Hay là cô nhắm nó hơn tui hay hơn thằng Tư ở chỗ nào?

Nhãn biết rằng hắn ta đang “cay” vì bị chạm tự ái hơn là lo Sáu Lợm phản. Do đó, cô càng tìm cách vừa khiêu khích hắn thêm mà cũng vừa làm cho hắn nở mũi:

– Thằng cha Tư mà kể số gì! Đúng là tay dùi đục...

Năm Sang nóng nảy ngắt ngang:

– Còn tui?

Nhãn ồm ở đáp:

– Ờ... anh thì khác.

Năm Sang chắt lưỡi:

– Khác mà cô lại muốn đeo thằng Sáu? Bộ cô nhắm nó thả cô được hay che chở cô được sao? Hay là dẫn cô đi trốn được?

Nhãn rướn giọng lên:

– Coi, em phải lo cái thân của em chứ! Em đâu ngu dại gì mà tin mấy anh được! Rủi mấy anh chở em đi nữa, hay rủi có ai tính giết em thì

sao? Hay là em nhắm mắt nhắm mũi như đi đêm rồi để cho mấy anh... mạnh ai nấy làm tội làm tình cũng được sao? Bộ em là thứ gái chơi bởi không công cho mấy người sao chứ! Bởi vậy, em phải kiếm chỗ dựa. Em thấy anh Sáu bề gì cũng thiệt thà và thân em đâu bỏ chứ ảnh còn có thể thương vớt được... chứ theo hết cả ba người đến suốt đời mãi kiếp được sao?

Năm Sang gật gù, dịu giọng hỏi:

– Bộ... em không tính dìu lấy chồng sao?

Nhăn lại to tiếng:

– Chồng nào? Mấy anh đã đập chết anh Ba Của rành rành trước mặt em đó.

Năm Sang có vẻ ngượng:

– Thằng Tư chứ bộ tôi sao... Nhưng rất có thể anh ta còn sống... mà đâu số phận anh ta có vấn đề đi nữa em cũng có thể đi kiếm chồng khác nữa mà! Cô em đâu có xấu xí gì. Thiếu gì thằng khác sẵn sàng hứng em.

Nhãn xạ mặt xuống:

– Húng khỉ gì nữa! Em như... cái rổ xúc ai còn để ý? Mà đâu có để ý em chẳng dám nhận lời vì thân phận mình như vậy mà nên vợ nên chồng đành hoàng với ai sao được!

Năm Sang ngập ngừng:

– Em hai nói như vậy nghe cũng phải, nhưng rủi mai này bà già của em ra chuộc thì sao?

Nhãn thoáng cau mày, đoạn ngược mặt lên nhìn thẳng vào mặt Năm Sang và hỏi gần từng tiếng một:

– Anh có thể nói thiệt cho em biết coi má em còn sống hay chết không?

– Coi, tui tui thả bả về để chạy tiền mà!

Nhãn cười lạt:

– Anh đừng nói dối. Anh nói thiệt thì cũng chẳng sao mà! Em đã đoán biết hết, và cũng vì chỗ « biết » đó mà em mới chịu để mấy anh muốn làm gì thì làm, vì em dư hiểu mạng sống của em

không nghĩa lý gì hết trong tay mấy anh. Em rán sống để có ngày còn dìu cúng quảy má em và anh Ba Của...

Năm Sang thở dài:

– Em nghĩ như vậy là phải lắm. Tại thằng Tư kia nó... hay làm ầu...

Nhăn ngắt ngang:

– Nghĩa là má em đã chết rồi?

Năm Sang lúng túng chống chế:

– Tui... đâu muốn vậy đâu em Hai...

– Vậy là em hết đường gì trở dìu liền bây giờ được phải hông?

– Ờ. Để tui tính cho em... Việc này, thằng Sáu nó lo không xuể đâu... Em Hai đi lằm một nước cờ là tui có muốn cứu em Hai nữa thì cũng chẳng được vì còn thằng Tư... Thằng này nói một là một, hai là hai, tui can nó cũng chẳng được... Còn thằng Sáu... trong bụng dạ nó tốt thiệt, nhưng nó còn non nớt lắm. Nó gánh em Hai hổng nổi đâu!

Nghe hẳn ta nói dài dòng như thế, Nhãn biết rằng hẳn đã có ý muốn o bế mình. Cô bèn làm bộ thật thà than thở:

– Bây giờ dầu em có trách móc gì nữa thì cũng đã lỡ hết trời, hết trơn rồi. Vậy theo ý anh, anh có cách gì giúp em không? Mấy anh đã gieo họa cho gia đình em quá cỡ như vậy, rồi chẳng lẽ còn mình em đây, mấy anh cũng đành đoạn xuống tay luôn sao?

Năm Sang sốt sắng đáp:

– Được rồi. Em để tui lo cho. Chuyện này cũng dễ mà em.

Nhãn rướn giọng lên:

– Xí dễ! Ai cũng nói dễ hết mà rốt cuộc chỉ có em đưa thân ra chịu! Em tính hết rồi, nếu lần này không xong, nhứt định em phải liều mạng.

Năm Sang nắm nhẹ tay cô ta:

– Em nên bình tĩnh. Tui lo cho em thiệt mà. Việc bằng trời, tui còn làm được hưởng hồ gì

chuyện có chút xiu này tui lo không được sao? Thú thiệt với em, tui đã bàn tính đầu đó với tui nó rồi, phen này tui lãnh em lại.

– Lãnh là làm sao?

Nhân nhượng mắt lên:

– Lãnh là như vậy: tui sẽ không cho hai thằng kia lộn xộn với em hai nữa, như vậy... cũng đỡ cho em hai lắm. Mấy thằng đó, nhứt là thằng Tư, đều không biết trọng đàn bà...

– Rủi họ không nghe thì sao?

Năm Sang ưỡn ngực:

– Ít ra tui cũng có quyền ở đây chứ! Với lại việc của em hai là việc riêng chứ đâu có phải là việc làm ăn chung mà tui nó nói ra nói vô được? Bận rồi, tui tốt bụng với tui nó nên tui nó mới được phép... như vậy... Nhưng từ khi được gần gũi với em hai, tui mới hiểu rằng... không nên để cho tui nó xô bồ xô bộn về vấn đề đàn bà.

Nhân nhỏ nhẹ đáp:

– Anh tính như vậy phải lắm. Thiệt từ hồi nào tới bây giờ em mới nghe anh nói một câu được ớn...

Năm Sang nghiêm giọng lại:

– Nếu em cho tui nói nghe được thì em phải nghe lời tui chứ không được chàng ràng hết người nọ tới người kia, nhứt là em không nên bày đặt... dụ dỗ thằng Sáu. Không phải tui tranh giành gì với nó, nhưng nó là em út của tui, nó đã theo tui, tui phải lo cho nó. Nếu nó nghe theo em hai xúi biếu này nọ, tức em hai muốn giết nó đó! Tui muốn nó được bình yên từ đây cho đến khi dìa dưới Châu Đốc, rồi tui sẽ lo công ăn việc làm đàn ông cho nó. Tui biết nó không thể theo đòi với tui này được.

Đến đây, giọng của hấn ta dịu lại:

– Riêng phần tui, tui cũng không giấu gì em hai, tui cũng chán chê cái nghề này rồi. Tui tính một khi về tới dưới Châu Đốc chia của chia cải xong xuôi với thằng Tư rồi tui cũng kiếm một chỗ nào đó rút dìa nghỉ ngơi... và lo làm ăn cái gì

khác... Cái nghề này đâu có bền hoài được, nhứt là thời buổi Tây tà, nhiều ông nội, lắm ông ngoại này mình dễ chết lắm em hai à. Bây giờ súng ống ê hê, đụng một chút là họ bắn vãi, mà bên nào bắn mình cũng được hết ráo chớ đâu phải như hồi trào cũ...

Nhân chêm vô:

– Nói vậy anh cũng sợ chết nữa sao?

Năm Sang cười nhẹ:

– Sợ chết lãng thì đúng hơn. Em nghĩ coi, càng ngày tui càng có tuổi, sức lực cũng kém sút hơn xưa. Mà cái nghề này kém một chút là đủ mấy ông nội trong nhà hạ rồi chớ đâu có đợi đến làng lính làm thịt mình! Bởi vậy tui tính nước hưu trí non cho khỏe hơn và nếu em hai mà được thì... tui cũng dám rước em hai theo luôn lắm. Em hai nghĩ sao!

Nhân làm ra vẻ ngần ngừ:

– Em thì còn chọn lựa gì được... nhưng cái cuộc đó còn tùy ở anh. Em thì kể số gì...

Năm Sang cười giòn:

– Tùy ở tui khỉ gi. Nếu em hai ăn ở đảng hoàng với tui và đừng bày đầu cho thằng Sáu nó làm bậy thì tui dám tính tới với em hai lắm... Em hai nghĩ sao nè!

Nhăn chặt lưỡi:

– Em còn nghĩ gì nữa! Nếu được anh thương thì... em còn đi đâu nữa! Em nói giả tử... như anh bỏ mặc em cho Tư Hoành thì em cũng phải cắn răng chịu chứ biết sao!

Đoạn cô ta đưa tay nhẹ nắm lấy tay Năm Sang:

– Mà anh có chắc che chở em được hông để em còn liệu?

Năm Sang ngẩng cổ lên:

– Coi, tui đâu phải là thằng hứa ầu.

– Rủi thằng cha Tư... tránh tròn này nọ thì sao?

– Tui nói cô khỏi lo. Tui đã giao hẹn với nó rồi mà! Bộ nghe tui nói tới việc hưu trí rồi em cho rằng tui hết gân hết cốt rồi sao! Thiên binh vạn tướng thì tui không kham nổi chớ với một thằng Tư, tui còn chấp tay đôi được mà! Với lại tánh nó chỉ ưa tiền bạc thôi chớ không mấy mặn về đàn bà con gái. Tuy nhiên, nếu em hai thuận theo tui, em hai cũng nên... giữ ý giữ tứ với nó. Cái thằng đó hay đổ khùng bắt tử lắm.

Nhãn ồm ờ hỏi:

– Còn anh Sáu thì anh khỏi lo hé?

– Ý, lo mà lo khác... Em hai không nên quyến rũ nó làm chi nữa. Đã có tui rồi ghen em hai.

Nhãn gật đầu:

– Anh nói vậy thì em rán nghe theo, nhưng nếu anh lo không xuể thì... em hổng biết đâu đó ghen!

Năm Sang cười đáp:

– Có chút cục cựa như vậy mà lo không nổi

hay sao! (chợt hắt ta nghiêm giọng lại, rụt rè hỏi)
Mà nè em, sao tui thấy em không buồn rầu gì hết
trơn vậy?

Nhăn làm bộ thờ dài:

– Buồn thì cũng để bụng vậy thôi. Hơn nữa,
mấy anh đã lôi em đi như vậy dầu có buồn mấy
thì cũng vậy thôi. Bây giờ, phải rán mà sống chớ
anh!

Năm Sang ngượng nghịu nói:

– Tui lấy làm tiếc vụ bà già của cô. Tánh tui
không ham giết chóc, nhưng trong lúc gấp rút
quá, tui cũng chẳng có thì giờ đâu cản được thằng
Tư Hoành. Chắc em cũng hiểu giùm và đừng để
bụng thù oán... Chẳng qua cái số của... bác vẫn
vội như vậy em à.

Nhăn cúi mặt xuống:

– Em có nói gì đâu.. Thôi má em đã bị nạn
như vậy mình cũng chẳng nên nhắc tới nhắc lui
gì nữa cho thêm phiền.

Năm Sang mắch chặch lắch tay cô ta:

– Tui phục em hai lắm. Tui từng gặp nhiều bà nhiều cô trong những trường hợp tương tự như vậy nhưng thiệt chưa thấy ai... bình tĩnh như em hai. Mấy người đó nếu không khóc kể dai nhách như đĩa trầu thì cũng đập đầu cắn lưỡi làm nư chớ không phải dám chết thiệt đâu ghen. Mấy con mẹ đó làm như vậy khiến cho tui này chịu hết nổi và đi đến nước là phải thương mấy con mẹ liệng đi phút cho rồi. Sao họ đại quá! Đàn ông ai lại không ưa lời ngon tiếng ngọt mà mấy con mẹ lại ngu như vậy hồng biết! Lắm rắm mà em hai khôn gắch đó em hai!

Nhân vộch đắch:

– Em chỉ biết sống theo hoàn cảnh thôi.

Năm Sang ôm nhẹ cô ta vào lòng:

– Phải, vậy tui mới ra tay che chở được chớ! Rán chịu khó ở với tui ghen cứng. Xong chuyến này dĩa dưới Châu Đốc tui mua sắm quần áo vàng vòng phủ phê cho! Ở với tui, em lại sướng như bà hoàng nghĩa là khỏi mắch cái gì động tới

móng tay hết.

– Rủi dìa dưới anh có sẵn chị Năm lớn thì sao? Vợ của anh thì đâu có vừa gì!

Đó là một câu hỏi vặn làm cho Năm Sang khoái chí nhứt, vì nó chứng tỏ rằng Nhãn muốn theo hẳn ta thật sự và muốn ăn ở lâu dài. Hẳn ta hớn hở đáp:

– Tui có một thân trúi trúi chớ chị Năm chị Sáu ở đâu mà em hai ngại! Từ hồi nào tới giờ, đời tui lông bông nên lấy vợ làm gì! Chẳng lẽ lấy vợ để nó lục đục đi nuôi mình trong khám hay đi... theo trai một khi mình sa cơ hay đi vắng nhà. Vì công việc làm ăn tui đi hà rầm chớ có trụ hình trụ xác ở nhà đâu!

Nhãn phụng phịu:

– Vậy chuyện này anh cũng bỏ em cù bơ cù bất ở nhà sao? Máy người bạn của anh đâu có biết điều như người ta!

Năm Sang nựng nhẹ má cô gái:

– Tui nói đừng lo mà! Phen này tui giải nghệ, trụ hình mần ăn lương thiện mà! Nói thiệt với em hai: mọi chuyện... trước tui bỏ đi hết chớ kể từ giờ phút này trở đi cho tới khi dìa tới dưới và cả dìa sau này nữa, thằng nào mà rớ tới em hai là có ăn thua đủ với tui. Tui ít ham ghi theo, lấy máu ai lắm, mà hể tui ghim là « bà hú » thằng đó! Tui có phản đâu em hai ơi! Em hai phải biết rằng tui cứng cựa lắm nên thằng Tư nó phải xếp ve như thế kia chớ hổng thôi dễ dúng gì. Nó cũng có càng có mỏ như ai chớ bộ hiền hậu như thằng Sáu đâu! Ờ... bắt đầu ngày mai tui đi kiếm thêm một chiếc xuống khác để tui mình ra riêng...

Nhân lật đặt hỏi:

– Nếu vậy mình tách ra riêng với hai người kia hả anh?

Nằm Sang khẽ lắc đầu:

– Không... ra riêng để cho tui nó khỏi lộn xộn nhưng mình cũng phải nhập bọn với anh em chớ em.

Nhân tiu ngửu đáp:

– Vậy mà em tưởng mình tách ra riêng hẳn hoi chứ!

Năm Sang xuống giọng vỗ về:

– Em Hai rán chịu cực đôi chút. Tui tách ra riêng thì cũng được chứ không phải không nhưng còn cái vụ dìa dưới Châu Đốc chia của với thằng Tư thì sao? Tui làm vậy, thằng Tư nó hiểu là tui muốn tách ra để trọn chiếm của ấy.

– Hiểu lắm thì thầy kệ thằng chả!

Năm Sang mỉm cười.

– Ý đâu được em! Không phải ngăn gì nó nhưng nếu mình ra riêng thì nó cũng nhảy riêng, nó vọt dìa trước tui thì... bà cứu « nị »!

– Thì anh cũng đông trước!

Năm Sang âu yếm nhìn lại Nhãn:

– Đeo thêm một cục cứng như vậy thì làm sao mau tay lẹ chun hơn nó được! Bởi vậy tui với nó phải canh chừng và giữ nhau để dìa một lượt tới dưới... Thằng Tư nó cũng vái trời để tui đeo

riết em để nó tìm dịp bung ra gấp. Và cũng vì vậy mà nó ừ liền khi tui nói để tui lãnh em trọn gói.

Nhân thở dài:

– Mấy anh là bạn với nhau mà giữ thế gắt với nhau quá! Bộ hông ai tin ai hết sao?

Năm Sang lại cười:

– Ồi, tin thì cũng tin nhưng phòng thì cũng phòng. Cái nghề bất trắc mà em! Bởi vậy nên tui mới tính đến chuyện giải nghệ để sang qua tìm cách mua bán mần ăn như thiên hạ cho nó đỡ lao tâm nhọc trí.

Nhân gặt đầu, đoạn nhìn lên trời.

– Chưa sáng mình ngủ lại nghen anh?

Năm Sang vun vai một cách khoái trá:

– Ủ. Bắt đầu từ đêm mới tui không để em nằm, dất như vậy đâu. Bệnh chết!

Dứt lời hắn ta ôm choàng lấy Nhân để bắt cùng nằm.

Nhãn vùng vằng:

– Bộ không ngủ sao mà còn...

Năm Sang cười mơn:

– Ổi lúc nào ngủ mà chẳng được!

– Nhưng mấy người kia họ nói anh cứ lấy phần hơn thì sao?

Năm Sang quơ tay:

– Nói sao được! Tụi nó đâu còn được phép tránh tròn nợ kia vô nữa. Em hai như vợ tui rồi mà?

Nhãn ngó quanh:

– Nhưng anh cũng để em nghỉ ngơi một chút. Suốt đêm rồi mấy cha cứ rọ rạy hoài. Anh không thương em sao? Tụi mình còn sống chung nhiều ngày nữa chớ bộ một đêm một bữa gì sao mà anh bộp chộp quá vậy! Bây giờ mình gần như là vợ chồng với nhau thì anh cần gì phải ép buộc... cho nó mất vui đi.

Năm Sang chắt lưỡi như có vẻ bức bối nhưng rồi lại cười xòa:

– Thôi cũng được, nhưng từ một trở đi tui hông chịu ép bụng như vậy đâu nghen. Tui mê em Hai không phải để ngồi đó lấy mắt ngó cho... đỡ buồn.

Nhăn ông ẹo đáp:

– Biết mà. Anh thì giỏi ba thứ chuyện đó lắm!

Năm Sang véo nựng má cô ta và làm bộ hăm dọa:

– Em đừng nói cái điệu nhổng nhảnh đó, tui nghe tui nhin hông nổi thì em đừng kêu nghen!

o O o

 NĂM Sang đang lúi húi buộc lại mui lá và tấm « cà rêm » trên chiếc xuống mà

hắn mới mượn... khéo của một anh thợ câu tôm ngoài sông thì Nhãn bước xuống mé xẻo.

Cô đơn đả hỏi:

– Chiếc xuống của mình đây hả anh?

Năm Sang đưa tay quệt mồ hôi trán:

– Ủ, Em rán ở chui rúc trong này với tui năm ba bữa nữa rồi mình vọt dìa dưới là khỏe ru.

Nhãn gật đầu:

– Ở đây coi bộ cũng yên hén anh?

Năm Sang mỉm cười liếc xéo cô ta:

– Yên... nhưng cũng dễ để cho em Hai lén trốn lắm.

Nhãn vội đáp một cách ráo hoảnh:

– Đâu có.

– Ủ... em Hai nói vậy, tui tin vậy nhưng việc đời chẳng biết đâu mà lường... Em Hai trốn đi thì cũng được chớ chẳng phải không nhưng... em

Hai làm như vậy là kệt cho tui. Tui đã bảo lãnh em Hai, nên nhớ kỹ điều đó.

– Người ta nói hông đi đâu hết mà!

Năm Sang lại mỉm cười:

– Bây giờ em Hai nói vậy chớ rủi bữa nào đó em Hai... trốn cũng dễ, em Hai làm thử một cái thì sao?

Nhăn cười đáp:

– Thì bất quá anh mất em là cùng chớ gì!

Năm Sang nghiêm giọng lại:

– Không giản dị như em hai tưởng đâu. Em hai mà đi thì thằng Tư nó sẽ kêu ầm lên là tui này tui nọ. Nó nói em trốn – đi để dẫn lính vô bao vây tui này. Nó nói như vậy tui cũng hòng chứ còn gì nữa!

– Ai trốn đâu mà anh lo quá hông biết!

Năm Sang thản nhiên nói tiếp:

– Trong trường hợp đó tui bắt buộc phải tìm

cho tới nhà em hai đa em hai! Việc này đối với tui quá dễ. Thăng Sáu cũng rành đường đi lối bước miệt em ở. Tui là người lớn ở đây, nếu tôi không làm ra lẽ thì em út nó còn coi tui ra gì nữa. Tui nói trước với em hai để em hai liệu. Phần tui thì tui có ý muốn tính chuyện lâu dài với em hai đó!

Nhân điệu giọng đáp:

– Em biết phận em rồi mà... Nếu em tính liều mạng thì ngay trong đêm qua, em đâu có để mấy anh làm như vậy được.

– Ủ, tui biết em hai khôn có chừng có mực thì tốt, khôn... cãi trời thì... tui cũng ngán luôn!

Vừa lúc ấy Tư Hoành cầm cặp chạy xuống với Sáu Lợm. Anh ta réo gọi Năm Sang.

– Ê Năm, trống đường rồi. Bây giờ mình vọt đi chớ còn chờ gì nữa.

Năm Sang đứng thẳng người dậy:

– Thiệt hông?

– Sao không, tao đã dọ kỹ rồi. Phải đi liền

chớ ở xà quần đây hoài cái vụ kia đổ bể ra, lính ngoài đồn bò vô lượm tụi mình hết ráo bây giờ.

Năm Sang gật đầu:

– Vậy thì đi. Mấy bơi xuống kia « ên » mình mấy đó và để thằng Sáu phụ bên này với tao.

Tư Hoành chưa kịp nói gì thì Sáu Lượm đã vọt miệng từ chối:

– Thôi để tui đi lên xuống của anh Tư, hay là anh Tư qua phụ với anh cũng được.

Đến lượt Tư Hoành to tiếng bước ra:

– Đâu được. Mặt mũi tao như vậy mà bơi xuống đưa bà nội kia đi sao được mấy. Sáu à, mấy là em trong bọn này, hầu hạ chị Năm mấy một chút hổng được sao?

Sáu Lượm vùng vằng:

– Nghỉ đi. Tui đi theo mấy anh đâu phải để mần mấy thứ chuyện đó!

Năm Sang bực mình quát lên:

– Mấy thằng này lộn xộn quá. Có chút xú vậy mà cũng sanh nạnh. Xuồng của tao có mũi nặng hơn chiếc kia nên tao mới nhờ đến bây... Mà Sáu, mày giúp tao chút xú đó cũng tiếc công hay sao?

– Tiếc hồi nào đâu? Thà làm việc gì khác nặng, khó gấp mười lần tui cũng chịu chớ đặng này...

– Đặng này sao?

Sáu Lượm liếc chùng về phía Nhãn:

– Có cô kia tui hông ưa?

Sáu Lượm ấp úng:

– Hông làm gì hết nhưng... tui hông ưa là hông ưa.

Năm Sang đứng xổng lưng lên:

– Thằng này cũng đốc chứng! Cái gì mà hông ưa? Vậy giả tử như tao có vợ rồi nhờ mấy phụ một tay để giúp vợ tao nghĩa là giúp chị Năm mày đó mày cũng gặt ngang nữa sao?

Sáu Lượm cười mũi:

– Chị Năm gì kỳ vậy mà chị Năm?

– Sao kỳ vậy?

– Chớ bộ anh không biết là chị Năm đó hồi tối làm gì với tui hay sao?

Năm Sang đỏ mặt tía tai, khựng lại. Một lát sau hẳn ta mới lên tiếng:

– Thôi được rồi. Mấy khối có nhiều lời lời thôi gì nữa hết. Tao không cần thẳng nào hết ráo. A-lê, mạnh ai nấy đi.

Tư Hoành nhú mày lại hỏi hẳn ta liền:

– Sao lại mạnh ai nấy đi? Bộ tách ra riêng ở đây sao?

– Có thể lắm. Vì tụi bây bỏ tao.

– Tao bỏ mấy đâu. Riêng về phần thẳng Sáu thì mấy cũng không nên ép buộc nó làm gì.

– Tao ép buộc nó hồi nào đâu. Nó không chịu qua bên xuống tao thì thôi.

Tư Hoành liếc chừng về phía Nhãn rồi nhìn sang Sáu Lợm, đoạn đưa tay lôi Năm Sang đi đang ra xa.

Năm Sang thắc mắc hỏi:

– Bộ tính xui khôn xui dại tao gì nữa hay sao mà lại lôi tao ra đây?

Tư Hoành dịu giọng đáp:

– Tao không xúi biếu mấy gì hết nhưng chỉ vạch cho mấy thấy là mấy còn dại lắm.

– Dại kệ mỗ tao mây. Chắc mây kêu tao bỏ con nhỏ kia hả? Ê, chết chết tao không rời nó ra đâu!

Tư Hoành chắt lưỡi:

– Thằng này lạ quá. Bây giờ mây mê, mây thương con nhỏ đó thì thầy kệ mây, vì việc đó là việc riêng của mây. Nhưng sở dĩ tao nói mây dại là ở chỗ này, con kia nó đã rủ rê níu kéo thằng Sáu như vậy mà mây dám chứa nó chung một xuống thì tao cũng sợ mây! Cái điệu đó là mây đem mỗ nhử sẵn trước miệng mèo như vậy, mây

có chết thì đừng kêu trời trách đất ghen.

Năm Sàng gật gù:

– Ủ, còn vụ đó nữa há (nhưng rồi hẳn ta vội nói với theo)... Nhưng có sao đâu. Con nhỏ nó cũng biết phân biệt ai được ai không chớ bộ nó ngu lắm sao!

Tư Hoành lôi hẳn ta trở lại chỗ cũ:

– Như vậy mấy đủ thấy là bề gì tao cũng lo cho mấy chớ không phải ghen ghét hay bỏ bê gì đâu... Thôi bây giờ lo đông đi chớ không nên nấn ná ở đây làm gì...

Dứt lời anh ta bước lại chỗ Sáu Lợm đứng và lôi anh này đi trước.

Năm Sang dăm chiêu bước xuống xuống, quơ dầm lên, Nhãn làm ra vẻ tự nhiên để hỏi mò:

– Bộ mấy anh tính đi đâu khác nữa hả, nên kéo nhau xâm xì riêng đó?

Năm Sang lắc đầu:

– Không. Đi dìa dưới chớ còn đi đâu nữa.

Nhãn hỏi phăng tới:

– Sao anh không bắt anh Sáu qua phụ bên xuống mình?

Năm Sang cố giữ giọng thản nhiên:

– Ổi thôi, nhờ nó cò một chút đó mà nói xốc óc mình đủ thú chuyện hết, bộ em không nghe đó sao?

– Ảnh còn nhỏ tuổi thì hay tự ái, anh hơi sức đâu chấp nhứt ảnh làm gì cho mệt. Người như ảnh hay chịu nghe những lời ngon tiếng ngọt lắm, để em kêu ảnh qua với mình ngen?

Năm Sang gạt ngang:

– Ý thôi đi. Rước nó qua đây lộn xộn lắm. Trước đây định bắt nó bơi xuống giúp với mình nhưng mới rồi thấy cái bộ điệu nó như vậy, tui ngán trần. Cái điệu này nó theo tui không bền đâu.

– Vậy sao trước đây anh khen ảnh lắm mà!

Năm Sang chắt lưỡi:

– Thì tui đâu có dè nó thay đổi mua lẹ quá vậy.

– Thôi em đừng nhắc đến tên nó nữa. Tui nghe tới, tui muốn nổi sùng lên liền hà!

Thấy thế. Nhãn cũng chẳng dám đá động gì đến Sáu Lợm nữa...

o O o

Sau khi hai chiếc xuồng vượt tới sông cái bình yên, Năm Sang liền lên tiếng gọi Tư Hoành lại:

– Nè Tư, tao tính mình nên tấp vào xóm nào đó để mua chút ít gạo, nước mắm và cả mắm gì rồi dong ra mấy cái cồn ở giữa sông cái trú ẩn đỡ, coi bộ yên thân hơn.

Tư Hoành chống dầm lên sạp xuồng và đứng lên nhìn quanh, đoạn quay hỏi:

– Sao mình không nương theo con nước xuôi này mà đi luôn? Và hể động đâu là mình tấp vô.

Năm Sang lắc đầu:

– Hồng được. Nước xuôi nhưng tao độ lòng dạ của mấy đứa bọn mình không mấy xuôi.

Tư Hoành nhú mày:

– Coi, ở đây chỉ có tao, mấy với thằng Sáu thì có gì xuôi hay không xuôi. Hay là mấy quên kể cô kia, tao muốn nói là cô hai của mấy đó vô nữa?

Năm Sang sa sầm mặt xuống:

– Cô hai cô ba gì thì thầy kệ tao. Bây giờ con nhỏ có ăn chung gì vô tụi bây đâu mà tụi bây nói xiên nói xỏ đó hả? Nội bấy nhiêu đó cũng đủ thấy tụi bây có ý muốn kình chống tao này nọ.

Tư Hoành nhăn mặt:

– Ủ, thì cho mấy nói trúng đi. Nhưng giả tử như nó không xuôi rồi mấy không cho anh em dì dưới cho mau hay sao?

– Không phải, nhưng tao nghĩ mình nên tấp vô cồn nghỉ đỡ để tao với mấy đi dò la tình hình xem thế nào. Nếu yên thì mình đi một mạch cho tới, chớ cứ giục giặc tới lên hoài tao ngại quá. Vì tao biết thế nào tụi bây cũng sanh chuyện.

– Mấy là thầy bói chắc?

– Hừ, sờ sờ trước mắt đó mấy! Tao biết tụi bây cứ ghim vô con nhỏ để nói này nói nọ tao. Con nhỏ đó nó có ăn thua gì mà tụi bây kiếm chuyện hoài vậy hả?

Tư Hoành cười lạt đoạn quay qua hỏi Sáu Lợm đang ngồi gác dầm ở trước mũi xuống:

– Nè Sáu, thằng Năm nói như vậy mấy có nghe hông?

Sáu Lợm không quay lại và chỉ đáp cộc lốc:

– Có, tui đâu có điếc.

– Mấy nghĩ nó nói có đúng không?

– Tui không nghĩ gì hết.

Tư Hoành động mạnh đầu dầm xuống sập xuống.

– Nó nói vậy mà mày chịu được hả, nó nghi mày đó?

– Ảnh nghi thì thầy kệ ảnh.

– Coi, thầy kệ sao được? Tụi mình đi chung với nhau mà.

Sáu Lượm hơi xoay người lại:

– Ảnh nghi mà tui không có thì thôi.

Tư Hoành gắt om lên:

– Mày không có nhưng nó nghi, rồi nó giết mày bất tử thì sao.

– Tui không có làm gì hết mà nghi khỉ gì được.

– Ủ không có, nhưng tao hỏi tại sao mặt mày

gầm gầm xuống hoài vậy?

Sáu Lượm ngừ ngừ trong họng đoạn vùng vằng đáp:

– Tui vậy đó!

– Thôi được rồi, mấy muốn tấp vô đâu tùy mây. Tao đã nói trước là chạy trời cũng không tránh chuyện rắc rối! Phải có tao với mây y như cũ thì tự hôm nay tao với mây đi tới đâu rồi!

Năm Sang chắt lưỡi:

– Thì việc đã lỡ rồi! Chẳng lẽ mấy cứ ngồi đó than trời trách đất hay sao? Thôi, bây giờ kiếm quán tiệm nào gần đây ghé vô để mua vài thứ cần dùng rồi ra miệt cồn kia ở là chắc ăn hơn hết...

Tư Hoành ngồi xuống sập xuống và to tiếng bảo Sáu Lượm:

– Buông dầm bơi rút đi mây, hay là tính làm

reo đây?

Sáu Lượm chẳng nói chẳng rằng quơ dầm lên “múc” mạnh xuống mặt nước như để cho hả giận...

o O o

2.

Sau khi khi bị Tư Hoành phóng cho một cây cột chèo. Ba Cửa té luôn xuống nước. Tuy bị đau điếng, anh ta cũng cố nín thở, lặn một hơi dài nhằm hướng bờ sông lủi vào. Lúc còn ở trên xuống anh ta để ý thấy có nhiều rễ rau mác và lục bình tấp dài theo bờ sông nên hy vọng sẽ lặn trốn đỡ trong ấy được.

Ba Cửa sợ mình bị đuối sức vì mới lặn một cây cột chèo nên không thể đủ hơi lặn vô tới đám lục bình rau mác ấy. Trong trường hợp này, anh ta chỉ có nước nạp mạng cho Tư Hoành. Ba Cửa dư biết Tư Hoành vẫn còn rà xuống trên mặt sông để canh chừng... Do đó, Ba Cửa mới thận trọng trôi đầu lên từ từ và khi anh ta nhận thấy lơ mơ qua màn nước đám rễ đen sì của lục bình ở phía trên anh ta mới đạp nhẹ chân để chui đầu

vô trốn luôn trong mớ cây lá rậm rịt ấy.

Sau khi thở cho đỡ mệt, anh ta lần mò lặn vô sát bờ nhưng vẫn chưa dám thoát chạy vì biết rằng khó thể đương cự nổi với đám đoạt xuống ấy.

Anh ta rón rén vạch lá lục bình, ghé mắt nhìn ra và thấy kẻ đuổi theo mình đã bơi xuống đầu vô bờ. Kế đó, Ba Cửa nghe văng vẳng có tiếng cãi cọ và khóc lóc của bác Hai gái, của Nhãn xen lẫn với tiếng quát tháo của bọn cướp. Một lát sau, anh ta thấy bọn cướp lục tục xuống xuống và anh ta kinh hãi xiết bao khi nhận thấy có cả Nhãn đi theo nữa.

Suýt tí nữa là anh ta đã đứng vọt lên để chạy tới kêu la cầu cứu nhưng kịp nghĩ lại: Vùng này vắng tanh không nhà không cửa thì dầu cho anh ta có la làng rã hòng đi nữa thì cũng chẳng ăn thua gì mà lại còn dám bị bọn cướp đập luôn nữa.

Không phải Ba Cửa không biết sốt ruột vì người yêu nhưng anh ta tin rằng Nhãn cũng không đến nỗi lâm nguy vì tánh cô ta cang cường

lắm. Mặt khác còn có Sáu Lượm ở đó, chẳng lẽ anh ta không cản ngăn được chút đỉnh gì sao? Ba Cửa hy vọng rằng mình có thể tranh thủ thời gian với bọn cướp được vì anh ta biết rằng có một đồn binh cách đó non một cây số.

Nghĩ thế, Ba Cửa ngồi nán lại chờ cho chiếc xuống của bọn cướp chở Nhân đi đang ra xa một chút, đoạn lần mò lủi lên bờ cầm đầu cầm cổ chạy một mạch về hướng đồn binh.

Khi vượt ngang qua chỗ bọn cướp núp đón xuống ban nãy, Ba Cửa mới nhớ trực đến bác hai gái, má của Nhân. Anh ta đứng lại để dáo dác nhìn quanh... Anh ta không thấy bác đâu hết và đoán chừng rằng bọn cướp đã thả bác ra và bác cũng chạy đến đâu đó, hay là đông lên đồn như mình rồi cũng nên.

Vì quá hấp tấp nên Ba Cửa cũng chẳng có thì giờ suy luận gì thêm. Anh ta cũng chẳng nghĩ đến trường hợp của bác hai có thể bị hại hay nếu bác còn sống và được bọn cướp thả ra thì ít nữa bác cũng xót lòng vì con và thế nào cũng nhào ra để níu kéo hoặc la lối với bọn cướp chớ có lý nào

để bọn kia chở Nhãn đi một cách êm rơ như vậy!

Ba Cửa cầm đầu chạy miết tới.

Khi đến trước cửa đồn lính, anh ta lật đặt rào bước vô nhưng liền theo đó, một tên lính Maroc nhảy xổ ra, lên cò súng rặng rặc, chĩa lưỡi lê thẳng vô bụng anh ta và xổ ra một tràng tiếng xì xô xì xào.

Ba Cửa bực mình vừa nói vừa ra dấu để giải thích lý do mình đến đây nhưng tên lính kia chẳng... hiểu gì hết. Hắn ta to tiếng gọi đồng đội lại và liền theo đó, Ba Cửa hoảng kinh khi nghe bọn này thốt ra hai tiếng VM mỗi lúc chúng chỉ chở anh ta.

Bọn lính định lôi Ba Cửa vô phòng giam để « mần thịt » thời may trong lúc ấy có một viên thông ngôn đi chơi về trở tới. Ba Cửa la lên để cầu cứu với ông ta.

– Quan lớn ơi! Họ bắt lầm tui! (Ba Cửa quen miệng gọi tất cả những người trong quân đội viễn chinh bằng “quan lớn” bất kỳ là quan thiệt hay lính trơn gì cũng vậy).

Viên thông ngôn thông dong bước lại. Ông ta có vẻ không mấy quan tâm đến một người bị bắt vì lẽ việc này đối với ông ta quá thường.

Mấy tên lính Ma-rốc liền quay qua xì xỏ với viên thông ngôn và ông này khệnh khạng hỏi lại Ba Cửa:

– Đây là Việt Minh hả?

Ba Cửa trợn mắt:

– Dạ đâu có quan lớn. Tui là dân, tui...

– Việt Minh cũng là dân vậy! Chớ mấy làm gì mà nhào vô đồn vậy? Phải thằng lính gác nó ngủ gục thấy ba chùm ba cháng nó lấy mấy một phát là rồi đời mấy không!

Ba Cửa nhăn nhó:

– Dạ... bẩm quan lớn, tui đi cáo báo việc này... Dạ bị tui hồng rành tiếng Tây nên mấy quan lớn này bắt đại và hô tui là Việt Minh... Dạ tui mới bị ăn cướp đón đường đoạt xuống, bắt... vợ tui đi rồi quan lớn à!

Viên thông ngôn cười xòa:

– Vậy hả. Mà vợ mày có ngộ hông?

Ba Cửa ngơ ngác:

– Dạ ngộ hay không thì quan lớn hỏi để chi vậy?

Viên thông ngôn lại cười:

– Nếu ngộ thì bị ba thằng ăn cướp dẫn đi là phải lắm!

Ba Cửa rưng rờ khi nghe ông ta có thể nói đùa một cách rất mực thân nhiên như thế, trong lúc đó, viên thông ngôn quay qua giải thích lại cho bọn lính kia nghe tự sự và bọn này cũng cười ồ.

Ba Cửa đánh bạo lên tiếng:

– Bẩm quan lớn, xin quan lớn cho lính đi bắt tại ăn cướp lại chớ hông thôi tội nó... hại vợ tui. Dạ vợ chưa cưới đó quan lớn! Nếu quan lớn để chậm trễ thì... chết tui!

Viên thông ngôn nghiêm mặt:

– Bộ mấy nói Tây nó tổn tiền tổn của và hao sanh mạng qua đây để bảo vệ con vợ chưa cưới của mấy hay sao?

Ba Cửa thống thiết kêu lên:

– Nếu vậy thì chết cha tui rồi! Làm sao tui cưới vợ được nè trời!

Viên thông ngôn nhú mày:

– Bộ có ai cấm mấy cưới vợ sao? Thì ba thằng đó bắt vợ mấy đi rồi thả về chớ bộ tội nó nuốt luôn sao mấy sợ!

Ba Cửa mếu máo:

– Tui đợi tội nó thả vợ tui dìa thì như chiếc rổ xúc, tui còn cưới xin làm chi nữa! Vợ chưa có chung đụng mà quan lớn!

Viên thông ngôn gật gù:

– Ờ há... Kể ra sắp cưới vợ mà mấy thằng chúa ôn nó chơi kiêu cha đó thì cũng tức trào máu được.

Ba Cửa rên rĩ van nài:

– Vậy nhờ quan lớn nói với mấy quan lớn kia lấy ca-nô rượt theo bắt tui nó giùm tui... mà thôi tui cũng chẳng cần bắt bớ ai hết, miễn tui nó sợ buông con vợ sắp cưới của tui ra là đủ rồi quan lớn à. Tui nó chỉ có vốn vẹn ba thằng và một thằng có súng sáu thôi. Tui này mới vượt ngục đó quan lớn.

Viên thông ngôn gắt gỏng:

– Tui tao là nhà binh đóng đồn ở đây để đánh V.M chớ hổng phải để đi bắt ba thằng tù vượt ngục lèng xèng đó. Sao mây hổng qua thừa làng xã á! Đó là công việc của họ.

Ba Cửa kêu trời:

– Dạ mấy quan lớn đây mới rượt theo tui nó mau được chớ giờ này lại kiếm mấy ông làng xã thì kể như không. Dầu cho gặp mấy ông đi nữa, mấy ông cà rịch cà tang cầu đến mai mới nơi. Như vậy nội trong đêm nay... cũng đủ chết con vợ chưa cưới của tôi rồi. Dạ bẩm quan lớn, tới ba

thằng lặn. Và toàn là thứ chết thềm chết khát đàn bà lâu ngày quan lớn à.

Viên thông ngôn nhìn qua mấy tên lính Ma rốc và nói:

– Thì mấy ông nội lính ở đây cũng đâu thua mấy thằng tù ăn cướp vượt ngục đó. Tao sợ tụi nó rượt theo bắn chết ba thằng ăn cướp rồi thì vợ chưa cưới của mấy cũng chẳng còn. Ba thằng ăn cướp kia, dầu sao cũng còn nhẹ. Chớ tụi lính này, nếu có đi, tụi nó cũng kéo nhau cả tiểu đội... xui xui sáu bảy người thì con vợ chưa cưới của mấy nặng chở lắm đa! Nghĩ kỹ lại đi mấy.

Ba Cửa nhăn nhó:

– Vậy quan lớn cản mấy ông không được sao. Quan lớn nói với mấy ông chỉ lo bắt mấy tên ăn cướp kia thôi không được sao quan lớn.

Viên thông ngôn lại nhìn sang mấy tên lính Ma-rốc:

– Tao hông dám bảo đảm chuyện này đâu. Tụi nó hay làm ẩu lắm.

Tuy thế Ba Cửa nói đại:

– Dạ quan lớn cứ nói với mấy ông đi bắt bọn cướp giùm tui, rồi quan lớn cắt nghĩa cho mấy ông hiểu là tui sắp cưới vợ, chắc mấy ông cũng nghe ra chớ. Qua lớn giỏi tiếng tây, quan lớn nói giùm một chút đi quan lớn.

– Tao rành tiếng tây nhưng mấy thằng này là Ma-rốc. Tụi nó nghe tiếng tây cũng ba trật ba vuột chớ có hiểu đầy đủ đâu. Với lại tao cũng chỉ làm thông ngôn ở đây thôi. Quyền sai khiến là do ông Ách Tây xếp đồn.

– Vậy quan lớn cho tui gặp quan lớn xếp đó đi.

Viên thông ngôn lắc đầu:

– Hồng được. Ông đang ngủ. Việc lút chút như vậy mà kêu ông, ông cự chết. Hồng được đâu mấy à. Mấy chịu khó qua thưa với mấy ông làng đi. Ở bên cũng có súng ống.

Ba Cửa lắc đầu:

– Quan lớn rán giúp tui chớ mấy ông làng ông nhát lăm. Mấy ông sợ lợi vô trổng rồi bị V.M kích bắt tử.

Viên thông ngôn như mới nhớ trực ra vấn đề ấy. Ông ta lắc đầu quây quây:

– À việc nầy thì càng không được nữa: Tao tội nghiệp cho hoàn cảnh của mấy lăm, nhưng tao phải thương tao hơn. Giả tử như mấy ra ngoài bây giờ đặt chuyện giựt vợ để nhử lính trong đồn vô cho mấy ông nội ở trong phục kích thì sao? Hay là mấy thiệt tình đi nữa nhưng rủi gặp ngày xui tui tao vô trong nhè lọt vô vòng vây của V.M thì cũng mệt. Thôi mấy ơi, mấy qua cầu cứu với mấy ông làng đi tao không thể làm gì hơn được.

Ba Cửa rơm rớm nước mắt:

– Quan lớn làm ơn làm phúc hổng được sao quan lớn.

Viên thông ngôn níu tay anh ta dắt đi:

– Tao nói hổng được. Thôi mấy rời khỏi nơi này cho mau để mau qua bên nhà làng coi may ra

mấy ông có giúp đỡ được mấy không. Mấy ở đây làng chàng, ba thằng lính nó dám hô mây là V. M bắt tử lắm. Tới chừng đó tao có can cũng chẳng nổi.

Ba Cửa đành bước đi sau khi hỏi thăm ông này coi có bác hai gái ghé qua đồn không. Cố nhiên là không có. Ba Cửa nghĩ rằng: chắc má của Nhãn nhất không dám vô đồn nên bả đi thẳng lại nhà làng. Ba Cửa lật đật rảo về nơi ấy.

Đến nơi Ba Cửa thất vọng xiết bao khi thấy thấy hương quán đang ngồi nhậu nhẹt với mấy ông làng khác. Ông hương quán cho anh ta biết thẳng là không thể đuổi theo bọn cướp được vì lẽ vùng đó không có an ninh và ông hứa rằng sẽ làm tờ trình lên thầy cai tổng. Ba Cửa nóng như lửa đốt, nghe nói như vậy cũng bắt... hỡi ơi! Nội việc mấy ông trình tới trình lui, trình lên trình xuống cũng đủ cho Nhãn nát bầy như tương rồi. Anh ta chỉ còn nước hỏi thăm tin tức về bác hai gái và ở đây cũng cho biết là từ sáng đến giờ chẳng có ai vào thưa hỏi chuyện gì hết.

Ba Cửa thất thểu ra đi, ruột gan rối bời... Thế

này, anh ta chỉ còn nước ra mé sông đón xuống về nhà. Ba Cửa tin rằng bác Hai gái vì lo quýnh nên đi tuốt về nhà báo tin chớ không nghĩ đến chuyện thừa gởi gì hết...

Về đến làng, Ba Cửa chạy tuốt lên nhà Nhãn và anh ta mới tá hỏa ra rằng bác Hai gái vẫn biệt tăm biệt tích.

Bác Hai trai ngơ ngác hỏi lại chàng rể tương lai:

– Ủa, má con Nhãn cùng đi với mấy mà Ba?

Ba Cửa hốt hãi kể cho bác nghe sơ qua những gì đã xảy ra và sau một hồi bàn tính bác Hai trai chỉ còn nước đi trình làng đoạn cùng với Ba Cửa tức tốc bơi xuống ra chỗ cũ tìm kiếm bác Hai gái.

Lần theo dấu cỏ bị càn đạp, hai người đi phăng tới chỗ dìa nước và sau một hồi quần kiếm, họ đã tìm ra xác bác Hai gái.

Ba Cửa thương xót bà mẹ vợ tương lai thì ít mà lo sợ cho số phận của Nhãn thì nhiều. Anh ta nhận thấy rằng bọn cướp này ắt sẽ không nường

tay với Nhãn. Ba Cửa ngỏ ý với bác Hai trai để mình liều chết đi tìm Nhãn liền kéo khi mặt trời sụp xuống thì... quá trễ.

Bác Hai trai nhìn xuống xác vợ:

– Đã đành rằng mây nóng lòng về con nhỏ cũng phải, nhưng làng lính người ta có súng ống rần rần mà còn chẳng dám rượt theo huống chi mây đi với hai tay trơn.

– Mây hồng thấy tụi nó giết hụt mây hồi sáng đó sao. Thôi mây dĩa với tao phụ lo việc chôn cất bác gái... Số phần mình rủi chung thì phải rán chịu. Cố nhiên là tao cũng biết nỗi khổ tâm của mây lắm vậy, mới chiều gì tụi nó thả con Nhãn dĩa tao cũng không ép buộc gì mây hết. Nếu con Nhãn bị tụi nó ép uống này nọ thì sau để tùy mây định liệu, mây thương nó thì tốt, nhược bằng không thì... cũng chẳng sao. Trai tân cưới vợ thì phải lựa gái tân chớ chẳng lẽ tao bắt mây phải gánh của mót suốt đời sao!

Ba Cửa mũi lòng đưa tay quạt nước mắt và trong một lúc xúc cảm, anh ta quả quyết nói với

bác hai trai rằng: dầu Nhãn có sao đi nữa, anh ta vẫn thương yêu và quyết cưới làm vợ như thường. Anh ta chỉ xin bác hai trai cho phép mình đi về nhà để tự do lo liệu việc tìm kiếm Nhãn chớ chẳng lẽ ngồi bó tay ở đây để chờ bọn cướp tha cô ta ra sao?

Thấy con rể tương lai có lòng như vậy, bác hai trai ưng thuận liền nhưng không quên căn dặn là anh ta nên giữ mình và nhút là nên cạy gỡ sao cho làng lính phụ giúp chút đỉnh gì vô công việc tìm kiếm ấy mới được.

Ba Cửa thờ thần trở về nhà để lo xuống bông sẵn, tuy chưa nghĩ ra cách nào để tìm thấy và đòi cho được bọn cướp thả người yêu của mình về trước khi trời tối.

Vừa lúc ấy, Lý hót hãi chạy đến và hỏi liên:

– Sao nghe nói anh bị nạn thế nào đó anh ba?

Vốn có sẵn thành kiến rằng cô gái này hay chọc ghẹo mình nên Ba Cửa xảng giọng đáp:

– Cô đã hay hết thì còn hỏi làm gì nữa! Người

ta đang rầu thúi ruột đây mà còn đến phá nữa hả?

Lý chặt lưỡi cự nự:

– Người ta hỏi thăm thiệt tình mà anh còn giọng đó nữa hả?

Ba Cửa vội dịu giọng phân trần:

– Bị tui lo rối ruột rối gan hết, chẳng còn tỉnh trí nữa.

Rồi anh ta than thở.

– Khổ quá cô ơi. Phên này chắc tôi sống hết nổi quá, phải chi bọn cướp nó đập tui chết luôn thì chắc còn êm tấm thân của tui hơn!

Lý tỏ vẻ thương hại:

– Bộ tui nó bắt chị Nhãn luôn hả?

– Vậy mới nói! Cái quân gì ác hơn quá mà. Vợ người ta chưa cưới mà tui nó làm ngang như vậy thì còn... trời đất gì nữa!

Tự nhiên, Lý cảm thấy thích thú hỏi vặn tới

về trường hợp bị bắt cóc của Nhãn, tuy bề ngoài cô vẫn giữ giọng ân cần:

– Mà anh chắc gì tội nó bắt chị Nhãn đi luôn hông? Sao em nghe bác đảng nhà nói là có anh gì quen đi theo bọn cướp nữa mà!

– Ồi, thứ ba thằng ăn cướp giết người thì quen với thân gì nữa! Tội nó ở tù lâu ngày, nay mới xổ chuồng ra nên thấy đàn bà con gái là thèm thấy ông bà ông vải.

– Rồi anh tính sao đây?

Ba Cửa trả lời một cách thảm hại:

– Tính cái khỉ mốc gì nữa bây giờ. Tui tay chân như vậy làm sao đương cự được với tội đầu trâu mặt ngựa đó! Đến làng lính mà tui đến thưa với họ cũng nói ăn trét ra!

– Vậy rồi anh để cho chị Nhãn bị tội nó... bắt luôn à!

Ba Cửa thở dài nảo nuốt đoạn hát hàm chỉ về phía chiếc xuống đậu dưới bến sông:

– Tui cũng tính liều mạng đi kiếm tui nó... Chắc tui nó cũng tấp vô đâu đó để nghỉ sức chớ chưa cao bay xa chạy đâu! Vùng đó ít ai lui tới nên tui nó mới tự tung tự hoành như vậy. Gặp tui nó tui cũng rán lạy lục xin cầu âu vậy thôi chớ giết tui nó sao được!

Lý có vẻ hả dạ trước sự tuyệt vọng của Ba Cửa nhưng đồng thời cô cũng muốn tỏ ra mình là người cao thượng và sẵn lòng giúp đỡ anh ta ngay trong trường hợp rất nghịch với... những lý lẽ của lòng mình. Cô bèn niềm nở lên tiếng:

– Em có cách giúp anh.

Ba Cửa hơi trề môi:

– Cô hồng tính nói đánh đầu tui đó chớ!

Lý chắt lưỡi:

– Mèn ơi, anh hiểu lầm em dẫu lắm rồi. Hồng nói giấu gì anh, lúc trước em không ưa gì chị Nhãn, mà tại sao em không ưa chị chắc anh cũng dư biết rồi. Nhưng thế nào nữa em cũng không bỏ anh được, mặc dầu anh ruồng bỏ khinh dể

em để theo xin cưới chị. Nay chị là vợ sắp cưới của anh mà chị bị nạn như vậy, em cũng phải rán cứu.

Ba Cửa trề môi, xoi mới nhìn lại cô ta:

– Bộ cô tính nói giỡn sao chứ.

Lý thông dong đáp:

– Thiệt mà! Phải tụi nó chở chỉ qua bên kia Vàm Xáng không.

– Ủ.

– Nếu vậy thì em có cách giúp anh rượt đuổi theo bọn cướp và bắt tụi nó phải nhả chị Nhãn ra mới được. Để rồi anh coi!

Ba Cửa chỉ hỏi lại cầm chừng:

– Đâu cô nói cho tui nghe thử coi có cách nào!

Lý đặt nhẹ tay lên vai Ba Cửa và sốt sắng đáp:

– Đây nè, em có người anh bà con hiện ở miệt đó.

Ba Cửa nhìn mặt:

– Ở đó rồi ăn thua gì chứ!

Lý lắc vai anh ta:

– Sao lại không ăn thua? Ảnh theo phe kháng chiến chống Pháp đang hoằng. Dưới tay ảnh cũng có hai ba tay nữa. Em có ra thăm họ một lần rồi. Mấy người kia đều có mang lựu đạn kè kè bên hông oai lắm. Mấy người này ghét tụi trộm, cướp lắm. Chắc bọn cướp anh nói đó mới tới và ẩn trong ruộng sâu nên mấy người quen của em không hay biết, chớ hông thôi dễ gì!

Ba Cửa sáng mắt lên:

– Có chắc vậy hông? Cô có nhờ nhõ họ được hông?

– Coi, chuyện này đâu phải chuyện chơi mà em dám nói dóc!

Ba Cửa chắt lưỡi:

– Sao hồi nãy cô hông nói đại cho tui biết!

Lý phụng phịu:

– Nói khỉ gì được. Mới thọc mỏ vô là anh nói là đến chọc phá anh rồi! Em có quý anh thiệt nên em mới lo... đại như vậy chứ phải người khác họ còn đốt nhang vái cho bọn cướp bắt mất tiêu chị Nhãn nữa!

Ba Cửa bắt buộc phải xuống giọng tạ lỗi:

– Bị tui lo quỳnh quá cô à! Cô đừng chấp nhứt làm gì. Tui biết cô... quý tui thiệt nên mới tới giúp tui như vậy. Thôi cô dìu nhà cho tía má cô hay rồi tui bơi xuống chở cô ta ra ngoài gấp chứ hông thôi trễ một cái nguy lắm cô à!

Lý mỉm cười:

– Anh chỉ lo mất phần... phao câu hoài hè. Bất quá thì cũng còn đó chớ sút mẻ hay hao hụt gì đâu mà anh sợ xanh mặt như vậy!

Ba Cửa nhăn mặt:

– Đừng nói giỡn cô! Hồng lo hồng sợ sao được. Đàn ông con trai chẳng sao chớ con gái

mới y nguyên như vậy. Thôi cô chạy dìa xin phép đi.

Lý cười đáp:

– Em đã cho người nhà hay trước khi qua anh. Em biết thế nào anh cũng phải nhờ đến tay em mà! Ở sau này khi mọi việc xong xuôi anh trả ơn em cái gì đây?

Ba Cửa đáp cho xuôi:

– Cái gì cũng được.

Lý sụ mặt xuống:

– Chắc trả ơn bằng cách đứng dang ra xa để ngó anh với chị Nhân hú hí?

– Bậy nà. Thôi đi đi cô! Gấp bên dít mà cứ đứng đó cà rồn hoài.

Lý điểm mặt anh ta:

– Sau này nhớ hổng được làm mặt lớn mặt nhỏ với em nữa nghen!

– Ủ mà!

Và như sợ Lý còn nhùng nhằng kể lể lôi thôi, Ba Cửa nắm tay cô ta lôi tuột đi xuống bến sông. Đó là điều làm cho Lý rất hài lòng. Chưa bao giờ Ba Cửa có một cử chỉ thân mật đối với cô như thế!

o O o

Ba Cửa đến nơi, sau khi lôi bọn quen với Lý theo và hỏi thăm tin tức của mấy nhà ở ven sông Vàm Xáng, Ba Cửa thất vọng xiết bao khi người ở đấy không trông thấy bọn cướp nào hết.

Anh ta liền quay qua hỏi anh trưởng tổ du kích (người anh bà con của Lý) với một giọng gần như là trách móc:

– Mấy anh đóng ở đây mà không hay biết gì hết sao? Rủi Tây vô bắt tử mà mấy anh cũng vẫn... tỉnh khô như vậy thì sao!

Anh này có vẻ bực mình:

– Coi, tui có ở ngay xóm này đâu? Chỗ này gần đồn bót nên tui tui phải rút dang ra xa một chút. Tây nó có vô thì đồng bào họ biết họ đánh mõ lên, chớ vài ba thằng ăn cướp lén lút vô trong đồn thì... cũng như dân mần ăn, dân chúng đâu để ý được!

Ba Cửa thất vọng ra mặt và quay qua cự nự Lý:

– Vậy mà cô nói trên trời dưới đất gì không à!

Lý nổi dóa:

– Thì em đã hết lòng lo cho anh rồi còn gì nữa! Em hỏi anh, nếu không có em và mấy anh em đây thì anh làm gì hơn được chớ! Anh em họ giúp mình là để trừ bọn cướp cho dân lương thiện mần ăn chớ bộ chỉ để lo cho cô vợ chưa cưới của anh sao chớ! Anh làm như chị Nhãn... còn quan trọng hơn việc đánh Tây giành độc lập của mấy anh em này vậy!

Ba Cửa sụ mặt làm thinh. Thấy vậy, anh trưởng tổ du kích đâm ra thương hại anh ta. Anh này bèn lên tiếng:

– Theo chỗ tôi nghĩ thì bọn cướp đó xẹt vô mấy cái xẻo nhỏ và rút tuốt vô đồng sâu. Vậy mình chịu khó vô hỏi cô bác ở mấy cái nhà trong bìa ruộng kia may ra họ có trông thấy gì không. Chớ dân ở ven sông này... bù trất hết rồi.

Ba Cửa đành nghe theo. Nhưng khi vô đến miệt này, anh trưởng tổ du kích cũng chẳng thấu thập được tin tức gì thêm. Cuối cùng may anh là hỏi đúng nhà mà trước đây Tư Hoành ghé xin cơm và mượn nóp. Người trong nhà lại cho biết là có “mấy ảnh đi ngang qua đây và sai người đi xin cơm này nọ chớ chẳng thấy trộm cướp gì đâu hết.

Ba Cửa lại một phen bị thất vọng. Anh ta kêu lên:

– Bộ tội này nó thăng thiên độn thổ gì sao mà không ai thấy tội nó hết trơn vậy cả?

Anh trưởng tổ du kích bảo Ba Cửa im và quay hỏi chủ nhà:

– Vậy mấy ảnh đi có đông hông bác?

Bà chủ nhà thật thà đáp:

– Chắc đến năm sáu người gì đó.

Ba Cửa lại xen vô:

– Như vậy thì không phải rồi. Tụi này vốn vẹn có ba trụ và cộng thêm vợ chưa cưới của tui nữa là bốn.

Anh trưởng tổ du kích quay qua nạt anh ta:

– Anh để yên cho tôi hỏi họ, chớ chưa chi anh chặn đầu chặn đuôi như vậy thì làm sao phăng cho ra bọn cướp ấy được! (đoạn anh này hỏi kỹ thêm bác chủ nhà). Vậy chớ bác có thấy đủ năm sáu người đó không hay là chỉ nghe cái anh xin cơm, mượn nóp nói mờ ớ như vậy?

Bác chủ nhà cười gượng:

– Hồng giấu gì anh, tui cũng chỉ nghe anh đó nói vậy thôi, chớ không có thấy tận mặt gì hết. Tui cũng chẳng dám hỏi kỹ nữa vì... chắc anh biết thời buổi này khó lắm. Anh nói sao mình nghe vậy chớ tò mò hỏi nọ kia không nên vì rủi nhằm ngày Tây bố bắt tử mấy ảnh lỡ có sao... lại nhè

mình mà đổ thừa là Việt gian cho Tây thì nguy lắm.

Anh trưởng tổ du kích gật gù:

– Bác nói phải lắm. Thôi cảm ơn bác nhiều lắm nghen! Dứt lời anh ta ra hiệu cho mọi người rút đi. Vừa ngồi xuống là Ba Cửa hỏi anh này liền:

– Kể như ăn trét hết rồi phải không anh?

Anh trưởng tổ du kích ung dung đáp:

– Đúng là bọn cướp hiện đang rút ở trong đồng sâu.

– Sao anh biết? Bác chủ nhà nói là chỉ có đám du kích đi ngang qua đây thôi mà!

Anh kia mỉm cười:

– Thì chính tụi nó đó. Tụi nó sai một thằng ra xin cơm mà thằng này cũng khôn lắm, nó biết là đồng bào ở đây dầu sao cũng phải ủng hộ dân « trong này » nên nó mới « mà » con mắt bác chủ nhà như vậy. Thằng thiệt khôn quá tổ mẹ!

Ba Cửa liền hối thúc anh ta:

– Vậy thì anh cho xuống vô ruộng trong đồng đi!

– Cố nhiên. Nhưng nếu mình đi ngờ ngờ như vậy mà tụi nó lờ trốn đầu đó, tụi nó sẽ thấy ngay. Để tôi nghĩ cách bao vây êm tụi nó.

Ba Cửa nhăn mặt:

– Trời mỗi lúc mỗi tối mà anh còn cà rịch cà tang hoài thì chết tui!

Anh kia lạnh lùng đáp:

– Thì anh giỏi anh kiếm « ên » mình anh đi!

– Coi, nếu tui đủ sức, tui khỏi ra đây phiền mấy anh!

Lý vội can thiệp:

– Thôi mà anh ba! Mấy anh đây cũng biết là anh nóng ruột nhưng mấy ảnh phải cẩn thận vì nếu để lụp chụp cho tụi kia động ổ đem chị Nhân đi xa nữa thì mấy ảnh đành chịu phép à. Chẳng

lẽ mấy ảnh bỏ hết công việc để rượt theo bọn cướp từ xứ này qua xứ nọ! Ở đây đồng ruộng cò bay thẳng « kiến » đường nước ăn tằm ruộng ở trống thì đâu phải dễ tìm ra dấu một bọn ba bốn người? Anh hồng thấy, Tây nó có thiên binh vạn mã mà vô đây, mấy anh trong này lần trốn được đó sao?

Ba Cửa nhăn nhó, than thở:

– Cha, cái điệu này đến tối mịt mình cũng chẳng rờ tới bọn cướp, và như vậy kể như... chết tui rồi!

Lý chỉ muốn phì cười nhưng cũng liệu lời an ủi:

– Coi vậy chớ không đến nỗi nào đâu anh à. Trời còn sớm bưng mà!

– Hừ sớm! Thôi mình liệu đi kiếm tới chớ!

Anh trưởng tổ du kích đáp cầm chừng:

– Ủ thì đi...

Vừa lúc ấy có một chiếc xuồng phăng phăng tới và anh trưởng tổ du kích đã nhận ngay ra người ngồi trên xuồng. Anh ta vội lên tiếng hỏi với trước:

– Việc gì đó mấy?

Người bơi xuồng vừa trờ tới lật đật cập xuồng lại và đáp:

– Mấy ảnh ở trong sai tui ra kêu bọn mấy anh dì.

Anh trưởng tổ du kích chỉ về phía Ba Cửa:

– Coi tui tao đã xin phép đuổi theo bọn cướp để giúp anh bạn đây mà!

Anh kia (một liên lạc viên) đáp gọn:

– Ủa, mà mấy ảnh biểu tui sao tui nói vậy.

Anh trưởng tổ du kích nhú mày:

– Mấy có biết việc gì mà cần gấp dữ vậy không?

Anh kia do dự trong giây phút đoạn trả lời:

– Tui nghe lỏm được là tối này mấy ảnh định đi vô trong miệt trong để giúp mấy anh em ở trong đánh đồn đánh bót gì đó.

Anh trưởng tổ du kích sáng mắt lên:

– Ủ, tao về liền. Cha lâu quá mới có dịp quánh thả ga một bữa, (đoạn dạy qua đồng đội, anh ta hăng hái hạ lệnh). Thôi anh em mình đông về cho mau để coi mấy ảnh bàn tính sao.

Dứt lời cả bọn hồi bả quơ dầm lên như không buồn chú ý đến Ba Cửa và Lý. Lý chưa biết phải nói sao thì Ba Cửa đã thất thanh kêu lên:

– Trời ơi, bộ mấy người bỏ vụ này luôn sao?

Anh trưởng tỏ như mới nhớ sự ra, vội quay đầu lại đáp:

– Xin anh cảm phiền. Việc chánh là tui tui đi quánh giặc. Anh ở lại rán lục lợi trong đồng đi, chắc tui nó thấy động cũng sợ!

Anh ta đáp cầm chừng như vậy rồi hồi đồng đội bơi rút đi và có ý tránh việc nói qua nói lại dây dưa với Ba Cửa.

Ba Cửa bực mình quăng mạnh dầm lên sạp xuống và chửi om lên:

– Ba thằng xạo ke! Đi bắt ăn cướp cũng chẳng nên thân mà còn làm bộ như quánh giặc hay lắm vậy!

Lý liền nói xen vô:

– Anh em họ có công việc của họ, và mình làm sao phiền trách họ gì được. Họ có lòng đi hỏi thăm và tìm kiếm với mình hồi chiều tới giờ cũng là tốt bụng lắm rồi.

Ba Cửa vùng vằng:

– Tốt khỉ khô họ. Vậy mà cô cũng nói miệng tài là cứu được!

– Coi, họ cũng hết lòng với mình chớ phải không đâu! Nói thẳng ra mà nghe thì họ vị tình em nên mới lặn lội như vậy chớ họ biết anh là ai?

Em hỏi anh, rủi họ đi lang bang ngoài này rồi Tây
kích họ bắt tử thi ai vào đền nhơn mạng đây?

Ba Cửa đáp càn:

– Tui hông cần ai hết. Cô có muốn dì thì dì
luôn cho rảnh.

Lý xí xỏn nói:

– Sướng hông! Em dì sao được? Hay là anh
tính leo lên bộ để tìm chị Nhãn và nhường xuống
cho em dì?

Ba Cửa nhìn lên cánh đồng:

– Nếu cô bắt tui lội bộ thì đến sang năm tui
cũng chưa gặp tui nó được.

– Mà rủi gặp tui nó thì anh làm gì được chớ?

Ba Cửa khựng lại, nhưng, rồi lại phát cự nự
Lý:

– Gặp là hên chớ rủi sao được! Bộ cô vái tui
tìm không ra tui nó hả?

Lý phải phì cười:

– Thiệt anh này như con chó điên! Anh gặp họ rồi họ mần thịt anh luôn thì sao? Em nói rui là vậy đó?

Ba Cửa thất vọng ra mặt. Anh ta ngược mắt nhìn về phía chân trời và không giấu vẻ đau khổ khi thấy chiều đã bắt đầu xuống... Một đàn cò trắng soải cánh bay về hướng rừng tràm, càng làm cho Ba Cửa thêm sốt ruột. Thấy thế, Lý càng dậm ra thương hại anh ta. Cô dịu giọng bảo:

– Bây giờ mình nên cho xuống dậm càn vô đồng để may ra dò la được tin tức gì không, chứ chẳng lẽ cắm dậm ở đây chịu trận hay là bơi dìa hay sao?

Ba Cửa cảm động trước sự lo lắng ấy:

– Cô nói nghe cũng phải nhưng suy nghĩ lại thì cũng khó, tội mình vô tròng có gặp được bọn cướp đi nữa thì cũng còn... mệt. Có chắc tội nó chịu buông tha Nhãn không?

Lý quả quyết đáp:

– Ai tin lãng vậy nhưng dầu sao mình cũng

làm cho tụi nó hoảng sợ nhất là một khi gặp tụi nó mình có thể chạy la cầu cứu với mấy cô bác đang làm lúa trong đồng. Anh không thấy có mấy cái nhà chòi trong đó sao?

– Vậy sao không ai để ý gì tới bọn cướp hết á?

– Đồng ruộng rộng mình mông thiên địa thì làm sao họ để ý được. Với lại anh không thấy mấy chỗ có ruộng bỏ hoang kia sao? Ở đó, năng, lát, ô rô... cóc kèn mọc đầy với ba đám điên điển, trâm bầu kia nữa... Mấy chỗ đó thì ai ghé mắt vô làm gì... Ờ, tụi cướp dám tấp vô mấy chỗ đó lắm nếu chúng còn ở lẫn quần trong đồng.

Ba Cửa đã mất tin tưởng:

– Thời buổi này, anh hết tin ai có lòng tốt để lo cho người khác được. Chắc gì cô bác ở trong mấy chiếc chòi ấy chịu phụ lực với mình? Ai cũng muốn sống yên thân qua ngày hết, ngay đến làng lính mà họ còn ngại vô đây.

Lý chắt lưỡi:

– Coi, việc của mình thì mình phải rán đến

đâu hay đến đó chớ buông xui luôn sao? Ít ra anh cũng yên lòng là ở chỗ đã tận tình đi tìm kiếm chị Nhân nhưng... gặp lúc xui xẻo thì đành chịu vậy thôi...

Ba Cửa gật gù:

– Cô nói phải. Dầu sao tui phải ăn ở hết lòng với Nhân nhưng... (nói đến đây anh ta nhìn chăm bẵm vào mặt Lý và ngập ngừng nói tiếp)... nhưng rủi vô đó gặp bọn cướp, rồi tội nó lại làm dữ tới...

Lý vọt miệng đáp:

– Nếu mình nhắm không êm thì vọt chạy trước chớ ăn thua gì?

Ba Cửa nhăn mặt chỉ vào cô ta:

– Tui sợ tội nó lại vây thộp luôn cô thì nguy, tui chắc tội nó không chê cô đâu vì so về phần bóng sắc thì cô có ý... lấn hơn Nhân...

Lý cúi mặt sung sướng vì lần đầu tiên được nghe Ba Cửa khen mình trội hơn Nhân nhưng rồi lại nói cứng:

– Ôi anh khỏi lo. Mình đâu có dại gì xấp lại gần. Hễ thấy dạng tụi nó là mình tháo lui đi kêu cứu với cô bác trong mấy cái chòi. Cô bác ở đó dầu không muốn giúp đỡ họ cũng phải nghĩ đến quyền lợi của họ. Họ làm ăn đâu có yên nếu bọn cướp còn lẫn lẩn ở đó. Tui chắc là mấy cô bác ở đây nếu có ai gặp thì cũng tưởng đâu là dân du kích du kích gì nên họ mới không đá động gì tới. Du kích gì mà có chở đàn bà con gái theo? Anh hổng biết, mấy cha hoạt động miền gần đồn bót thường mang các cô “sáu nhỏ” theo để cho mấy cô đi “liên lạc” hay “do thám” gì đó.

Ba Cửa chép miệng than thở:

– Hèn chi tụi nó đi xuôi rớt!

Lý chợt hỏi:

– Nè anh Ba, nếu mình quyết đi kiếm bọn kia thì thế nào đêm nay cũng bị kẹt ở ngoài này đa anh!

Ba Cửa có vẻ lo ngại:

– Thiệt khó quá! Mới ban đầu mình nóng ruột đâm đầu ra đây đại chớ chưa kịp suy nghĩ gì hết, nay mới thấy là còn có nhiều việc trắc trở.

Lý nhoén miệng cười:

– Bộ rún chí rồi sao!

Ba Cửa rán cãi lại:

– Đâu có nà! Tui thấy hơi khó vậy thôi... Vậy thì mình đi tới...

– Ủa...

o O o

LÝ chột reo lên:

– Ý đêm nay có trăng anh ơi!

Ba Cửa có vẻ không hiểu.

– Có trăng thì ăn thua gì? Giờ này mà mình còn xà quần ở đây thì chắc... rồi đời hết trơn!

– Cái gì mà rồi đòi?

Ba Cửa chắt lưỡi:

– Thì còn cái gì nữa. Chắc tụi nó đã mãn thị cô Nhãn rồi còn đâu!

Lý không dám cười mà chỉ đáp:

– Chắc không sao đâu anh. Nếu có... chắc chị Nhãn cũng la lối để mình nghe chớ!

– Đồng rộng quá trời mà nghe khỉ gì được!

– Hứ, anh là dân ruộng rẫy mà dốt quá. Đồng trống này thường thường hú một tiếng cũng nghe rền đầu này tới đầu kia, hướng hồ chi... la kêu cứu. Anh chắc biết là nếu chị Nhãn bị vậy, chỉ phải la bể trời bể đất chớ bộ lòi thoi sao! Thôi mình ghim vô đám trâm bầu kia. Rất có thể tụi nó ẩn náu trong đó lắm. Hồi nãy mình có gặp một xuống câu họ nói ban chiều họ thấy thấp thoáng có bóng người ở đó và tưởng đâu là dân đi gài chồn, đào rắn gì đó.

Ba Cửa hăng hái trở lại:

– Ủ cô nói có lý lắm. Nhãn nó đâu dễ gì chịu buông xuôi cho mấy thằng ác ôn đó muốn làm chi thì làm. Thôi mình phải thận trọng lắm mới được kéo động ổ thì nguy đa cô.

Lý ngó phía trước và thấp giọng bảo Ba Cửa:

– Có lẽ mình nên đi bọc qua mé đám sậy kia thì chắc ăn hơn anh à, chớ ghim thẳng vô đó thế nào tụi nó cũng thấy. Mình len lỏi vô đám sậy và chống lẩn tới cũng dễ hơn vì gió thổi, sậy khua lác xạc ào ào, bọn nó không thể hay biết hay hồ nghi gì được...

Ba Cửa quắc mắt:

– À, à hay lắm, không chừng tui còn lẩn vô quất sùm mấy thằng đó nữa. Thế nào tụi nó không ngủ mê. Tui có đem theo một cây « ba-nha » đây.

Vừa nói Ba Cửa vừa rút trong lưng quần ra một lưỡi dao găm bọc trong túi da.

Lý phì cười:

– Đâu anh có sẵn vậy?

– Coi, hồi Tây chưa trở lại mấy anh trong mình bắt thanh niên nên phải sắm sẵn binh khí để kháng chiến nên tui cũng đi rèn một chiếc, sau đó tui giấu luôn để làm kỷ niệm... không ngờ ngày nay lại có việc đem ra xài.

Lý ồm ờ hỏi:

– Mà khi lâm chuyện, anh dám đâm, chém ai không hả?

Ba Cửa trợn mắt:

– Giết mười mạng tui cũng làm ráo! Ưc quá mà!

– Vậy thì mình đi.

Ba Cửa đang thận trọng bơi xuống lách vào một đường nước trong đám sậy thì, Lý giơ tay ra dấu ngừng lại đoạn bờ đến gần Ba Cửa thì thầm:

– Em thấy có người trên gò trâm bầu kia anh.

Ba Cửa dợm đứng lên nhưng Lý đã nhanh tay níu anh ta lại:

– Ý, không nên. Trời sáng trắng rõ như ban ngày, tui nó ở trong bóng cây dòm ra đây là thấy mình rõ bong, còn mình ngó vô thì tối hù thấy họ sao nổi!

– Vậy chỉ còn cách là mon men đến gần coi thế nào.

Ba Cửa và Lý không dám thở mạnh mặc dầu tiếng xào xạc của đám sậy bị gió lùa giúp ích đắc lực cho sự xê dịch của chiếc xuồng.

Lý chợt giơ tay ra dấu cho Ba Cửa ngừng dầm:

– Thấy rõ rồi anh ơi. Có hai bóng người dưới bóng đám trâm bầu kia.

Ba Cửa vội leo lại mũi và hỏi nhỏ:

– Đâu... đâu? Tui chẳng thấy khỉ gì hết vậy?

Lý, một tay vạch sậy, một tay chỉ về phía trước:

– Đó... có hai người rõ ràng (cô chợt im bật để rướn lên như cố ý nhìn cho kỹ thêm, đoạn kêu khê). Ý trời! Có một người đàn bà anh ơi!

Ba Cửa lấp bắp hỏi:

– Đàn bà nào?

Và anh ta chen Lý qua một bên để nhìn cho rõ hơn.

Lý ngập ngừng đáp:

– Hồng chừng... chị Nhãn đó anh.

Ba Cửa chẳng nói chẳng rằng níu mấy cọng sậy để phăng lần xuống đi tới.

Lý chợt quay qua hỏi:

– Phải hồi sáng chị Nhãn mặc áo túi trắng để đi chợ hông?

– Ủ, mà sao?

Lý chỉ về phía đám cây ké gần đấy:

– Kìa, đúng là chị đem mặc áo nơi gò để nằm nghỉ. Anh không thấy hai người ấy nằm xuống hết trơn sao?

Ba Cửa gạt ngang:

– Đâu chắc phải là ăn. Chắc cặp nào dắt vô đây mèo chuột chứ gì.

Lý bữu môi:

– Vườn tước cả đám trong kia thiếu gì chỗ hện hò mà phải mất công dẫn ra đây! Bây giờ muốn chắc ăn, mình nên lần mà lại gần một chút coi sự thể ra sao? A, họ nói chuyện lao xao đó anh! Mình ở dưới gió dễ nghe lén lắm. Mà anh có chắc là nhận ra liền giọng nói của chị Nhãn không?

– Chắc. Tui thì còn lạ gì giọng nói của Nhãn. Cô cũng vậy chứ gì.

– Ủa. Mà anh nên giữ bình tĩnh, rủi thấy bậy một cái rồi tức la hoảng lên nguy lắm nghen. Mình cứ cho hai người đó là bọn cướp đi. Giữ ý một chút cũng chẳng tốn hao gì.

Sau đó, Ba Cửa và Nhãn tiếp tục chống xuống đi lần tới. Đến mí đám sậy, Ba Cửa phải nhìn nhận là có một người đàn ông và một người đàn bà đang cựa quậy dưới bóng đám trâm bầu. Vì

đến gần nên Ba Cửa và Lý đều nghe rõ tiếng nói chuyện lào xào của cặp ấy. Lý e ngại quay qua nhìn Ba Cửa:

– Sao giống quá anh à.

Ba Cửa lạc giọng cự nự nhỏ nhỏ:

– Giống cái gì?

– Giống giọng nói của chị Nhãn quá.

– Biết đâu tiếng người giống người!

Tuy nói thế, anh ta cũng bắt đầu vừa lo quỳnh mà cũng vừa bực tức nữa.

Lý lại đâm thụt vô:

– Dám phải lắm anh à.

Ba Cửa rán nói cứng:

– Có thấy mặt mày gì đâu mà phải! Tui hỏi cô, nếu Nhãn ở đó thì còn hai thằng nữa ở đâu.

Lý rụt rè đáp:

– Nếu phải chị... bị như vậy thì hai đứa kia phải lánh mặt đi chớ chẳng lẽ đứng ngó đám hay sao.

Ba Cửa cau có nói:

– Vô lý! Mà tui hỏi cô: nếu Nhãn bị... cái gì thì ít ra cũng phải la lên hay chống cự lung tung chớ lẽ đâu lại êm rơ vậy?

Lý cũng thắc mắc không kém:

– Ờ lạ quá há! Chẳng lẽ như vậy (nhưng rồi cô nói mau)... Hay là... xong hết rồi nên chị mới để êm rơ như thế đó?

Ba Cửa như hết nhịn nổi:

– Sao cô biết là xong? Bộ cô có ở đó hả?

Lý biết mình lỡ lời (tuy nghĩ rằng sự lỡ lời ấy rất hữu lý) nên dịu giọng nói:

– Em đoán chừng như vậy thôi. Lạ thiệt, hổng biết sao kỳ quá... Hay là mình đi bọc qua phía bên kia coi còn có ai khác không?

- Ai khác bây giờ?
- Thì hai tướng cướp kia!

Ba Cửa cự nự liền:

- Bộ cô muốn cho Nhãn bị như vậy lắm hén!

Lý thở dài:

– Khổ quá, ai muốn vậy hổng biết! Nhưng mình đi kiếm chỉ và bọn cướp thì phải... kiếm cho đến nơi đến chốn, chớ anh cứ nói... hổng phải hoài được sao!

Ba Cửa đành ép bụng nghe theo. Và hai người bỏ xuống lội xuống nước đi lần về phía bên kia đám trâm bầu, Ba Cửa và Lý không phải mất nhiều thì giờ vì liền sau đó, có hai bóng người ngồi phoir ra dưới ánh trăng cạnh bờ xẻo. Hơn nữa, Ba Cửa và Lý còn thấy một chiếc xuồng gác mũi lên bãi cỏ.

Ba Cửa đứng khựng lại dường như không muốn tin rằng hai người và chiếc xuồng ấy không có thật. Lý thì rụt rè nói nhỏ:

– Em coi bộ... đúng là bọn cướp đó anh à!

Ba Cửa xằng giọng đáp:

– Thì tui nó đó chớ ai mà còn « coi bộ » nữa!

– Vậy anh tính sao?

– Tui hông tính gì hết.

– Coi, chẳng lẽ mình đã gặp bọn chúng rồi thôi hay sao?

– Hổng phải thôi, nhưng tui muốn coi tại sao « con » Nhãn nó lại êm rơ như vậy!

Hiếu ý anh chàng đã bắt đầu ghen và bắt đầu... thất vọng, Lý lựa lời an ủi anh ta:

– Biết đâu tui nó giữ chỉ... lại đó...

– Giữ để nuôi cơm hay để tế mô tế tổ gì?

– Biết đâu, tui nó định bắt cóc để chuộc tiền?

Ba Cửa hừ một tiếng:

– Thứ cái quân ở tù chết thèm chết khát đó mà giữ con Nhãn thì tui nghi quá! Bộ tui nó tu

hết sao. Hay là tội nó... không có tay có chân và bắt con Nhãn ngồi đó để lấy mắt nó?

Lý còn rần nói thêm:

– Chưa có gì chắc hết anh à Anh không nên nghĩ bậy như vậy.

Ba Cửa thiếu điều muốn quát lên:

– Cô sao dễ tin quá! Tui hỏi cô nếu nó giữ con Nhãn như cô nói đó, thì ít ra ba đứa tội nó cũng ngồi chung với nhau mà canh chừng, chớ giữ cái nổi gì mà chỉ có một mình con Nhãn với một thằng đực nĩa dắt nhau lom khom dưới bóng cây?

Lý hơi bực mình:

– Thì hồi nãy em cũng nghĩ như vậy mà anh lại nhứt quyết nói là không phải. Anh còn đổ riết cho em là vái cho có chuyện bậy, muốn trừ ẻo chị Nhãn...

Ba Cửa thở dài:

– Tui có dè... mình vô trể vậy đâu.

Lý núu nhẹ tay anh ta:

– Coi vậy chớ chưa có gì chắc hết. Thôi mình quay lại chỗ cũ coi sự thể ra thế nào.

Ba Cửa chỉ biết thở dài thêm và lúi lúi quay lưng đi.

Đến chỗ cũ, Ba Cửa và Lý nhận thấy hai người nằm dưới rặng trâm bầu vẫn còn đó. Nhờ đã quen dần với bóng tối, nên cả Lý và Ba Cửa đều phân biệt được đâu là người đàn ông và đâu là người đàn bà. Gió thổi xao động rặng trâm bầu và ánh trăng chiếu qua những cành lá thừa trở thẳng xuống chiếc nóp. Lý chăm chú nhìn về phía ấy và chợt kêu lên nho nhỏ:

– Ý trời đúng thiệt rồi anh ơi!

– Gì mà đúng?

– Em thấy chỉ... không có bận quần áo gì hết.

Ba Cửa đâm ra cự nự ngang:

– Thì nó làm vậy... thì phải như vậy, cô cứ tìm chuyện cắc có mà nói hoài hè.

Lý làm thình và tò mò nhìn kỹ lên đám trâm bầu..

Chợt người nằm bên cạnh Nhãn ngồi dậy và sau một hồi trò chuyện, người này bỏ đi ra ngoài... (người này là Năm Sang).

Lý vội quay qua bảo nhỏ Ba Cửa:

– Anh liệu bỏ vô lòi chị Nhãn ra đây coi được không anh!

Ba Cửa gạt ngang:

– Thì để coi chớ gấp gáp gì!

– Sao hồi nãy anh hỏi em dữ quá vậy?

– Cô ngu như bò. Con Nhãn nó... tây quây ra hết thì tui lòi nó dìa để ăn động gì chứ?

– Vậy chớ anh ở đây làm chi?

Ba Cửa ấp úng:

– Thì... để coi trò đời ra sao (đến đây, anh ta không giấu giọng hằn học) Tui để cho tụi nó mê

man tàn tích rồi tui bỏ vô lụi tụi nó chết ráo. Con Nhãn... tui cũng lụi nó luôn cho nó chết bà nó!

Dù sao, Lý cũng cảm thương cho số phận không may của Nhãn.

Cô bèn nói:

– Biết đâu chỉ bị tụi nó ép buộc như vậy. Mình cũng nên xét cho chỉ, đến như anh đây là đàn ông con trai có sức có vóc mà tụi nó còn rượt cho « xang bang xác bắt » thì chị Nhãn làm sao chống lại với ba thằng quỷ sống đó!

Ba Cửa lạnh lòng nói:

– Ủ, không chống nổi thì sao không biết cắn lưỡi chết phứt cho rồi chớ để nằm chàng hảng chê hê ra đó sao?

Lý thở dài:

– Anh nói nghe dễ lắm, chớ lâm vào trường hợp đó cũng khó lắm anh à!

– Hừ! Mấy cô thì vậy không! Hèn chi mỗi lần Tây Ma-Rốc vô ruộng bố, mấy cô bị tụi nó

đè nằm sắp đông đó cũng phải lắm! Đâu có oan uổng gì!

Lý xằng giọng:

– Vậy chớ ai biểu trai thanh niên mấy anh trốn chui trốn nhủi hết chi? Mấy anh rủi có bị bắt thì cũng trơ cái thân thổ địa ra đó chớ có như tụi này đâu mà bị... lỗ lã!

Vừa lúc ấy có người lững thững bước ra đám trâm bầu và Ba Cửa vội ra dấu cho Lý im miệng lại. Anh ta rướn người lên, chắt lưỡi nói: Thằng mắc ôn đó mon men ra nữa chi vậy cà! Người mới đến như đã có chủ định sẵn, cởi phăng áo ra đoạn xăm xăm đi lại chỗ Nhãn. Lý và Ba Cửa thấy Nhãn ngồi rột dậy và cô cãi cộ với người này một hồi (đây là Tư Hoàn) rồi cuối cùng cả hai... không biết có xô đẩy hay sao mà cùng nhào lăn xuống...

Ba Cửa nín thở, quắc mắt nhìn lom lom phía trước như muốn ăn tươi nuốt sống hai người đang vật nhau dưới bóng cây.

Gió thổi mạnh, những cành cây trâm bầu càng xao động thêm và càng để cho ánh trăng có thêm những kẽ hở để chiếu thẳng xuống mặt nóp.

Lý chột quay phắt đi và lủng bủng bảo Ba Cửa!

– Em hồng coi nữa đâu! Kỳ thấy mô!

Ba Cửa... giận cá chém thớt:

– Bộ tui bắt cô coi hả? Máy cô thì giỏi làm bộ làm tịch không? Thả ra bà nào bà nấy hồng ham như vậy chớ kể tui là con người!

Nhưng rồi không biết nghĩ sao, anh ta móc dao găm ra và nói với Lý:

– Cô ở đây tui vào tui lại xỏ râu hai đứa nó cho cô coi!

Lý níu tay anh ta lại:

– Ý đừng! Anh đang nổi nóng, lụp chụp lặc chạc như vậy mà nhảy vô là tui nó dám mần thịt anh lắm... (Lý liếc chừng về phía đám trâm bầu).

Theo ý em anh nên để một hồi nữa...

– Để một hồi nữa cho tan nát hết hả?

– Coi, phải đợi cho thằng cha đó... mê trận hay bãi hoải tay chưa thì anh mới có hy vọng hạ nó được. Đó là em chưa nói đến trường hợp anh run tay đâm ba trật bốn vuột, nó la lên là bọn kia xông vào thì làm sao anh chống cự cho lại?

Từ hồi nào tới giờ anh có giết người lần nào đâu mà biết cách đâm một cái cho nó chết không kịp kêu? Còn tui nó rành về việc ấy lắm!

Ba Cửa nhãn nhỏ gần như là mếu máo:

– Vậy bây giờ cô bắt tui đứng đây lấy mắt ngó cho thằng đó nó... dẫn vật con Nhãn sao! Mà tui không hiểu tại sao con nhỏ nó lại chịu nằm xếp ve như vậy! Ít ra nó cũng phải... cựa quậy sao cho tui được mát ruột một chút, chứ đằng này...

Lý chắt lưỡi ngắt ngang:

– Đàn bà chơn yếu tay mềm thì làm sao được! Chắc chỉ bị một sấp trước rồi nên hết hơi kiệt sức rồi...

Ba Cửa thăm ý nên cũng đâm ra xót thương Nhãn một phần nào. Anh ta thở dài một cách chán nản:

– Thiệt gần hết năm rồi mà tui còn xui tận mạng... Vậy bây giờ mình tính sao đây cô?

– Coi, việc này của anh. Tùy anh định liệu chớ em biết gì mà xía vô.

– Nói vậy, mình đến đây cũng như không à?

– Sao lại như không? Ít ra anh cũng đã tìm ra chỗ chị Nhãn ở...

– Để chi vậy?

– Coi, để sau đó nếu anh có dịp hạ được tụi nó thì tốt bằng không thì đưa chỉ dĩa.

– Đưa về để làm gì?

– Bộ anh không thương chỉ nữa sao? (Lý hỏi câu đó và hồi hộp đợi Ba Cửa trả lời...)

Ba Cửa vùng vằng đáp:

– Thương nhưng nó đã bị như vậy rồi chẳng

lẽ cô bắt tui phải rước nó dìa làm vợ? Tui không chịu ăn cơm thừa cá cặn của ai hết!

Lý thấy hả dạ nhưng còn rán chêm thêm:

– Anh đành đoạn như vậy sao? Đây là một đại nạn chớ bộ chỉ muốn đâm đầu vô đây để rước lấy họa sao? Anh nên thương chỉ nhiều hơn mới phải. Ngay chính anh đây, anh có đi trên xuống mà anh còn không... che chở cho chỉ được thay!

Ba Cửa có vẻ mũi lòng:

– Tui cũng thương nó lắm nhưng... kẹt cho tui quá cô à. Để tui suy nghĩ lại.

– Dầu sao anh cũng phải chờ đây để rước chỉ ở lại, rủi chỉ gặp bọn nào khác nữa thì sao? Sau này anh muốn tính thế nào thì tính nhưng bây giờ anh phải lo cho chỉ mới được.

Ba Cửa thở dài:

– Đành rằng vậy nhưng biết tụi nó có thả con Nhãn ra không?

– Sao lại không? Chẳng lẽ tụi nó rước đi luôn

để tế mồ tế tổ gì sao? Và anh không tính trả thù tui nó à?

Ba Cửa ngập ngừng:

– Việc nó đã xảy ra như vậy... tui muốn chết phút cho rồi chớ chẳng còn ham sống để thấy mặt ai nữa? Thôi được, để tui đợi một chút nữa coi, tui cũng hận tim gan ba thằng đó. Tui nó mà nằm ngủ một cái là tui leo lên mần hết ráo trọi cho cô coi!

– Ủ, Anh nên ráng. Mình đã đến đây chẳng lẽ mần ngơ thì đâu phải lẽ.

Ba Cửa day qua nhìn Lý:

– Cô nói thiệt hay chơi! Chẳng lẽ cô thương con Nhãn đến mực ấy.

Lý thở dài:

– Em cũng là một người... thường tình thiên hạ nhưng... trong tình cảnh này em đâu thể nhẫn tâm được. Bạn gái với nhau, dầu sao, em cũng phải thương chỉ.

Ba Cửa nhún vai:

– Đàn bà con gái thiệt kỳ! Mấy người ba hồi vậy ba hồi khác. Tui không biết cô ra sao nữa. Và cô nói cô thương tui, tui càng không hiểu nổi nữa. Chẳng lẽ cô thương tui mà lại biểu tui phải cứu con Nhãn và rước nó dìa làm vợ!

Lý thảo nhiên đáp:

– Em thương anh là một lẽ nhưng chị Nhãn cũng là bạn của em. Chẳng lẽ em thương anh rồi xúi anh bỏ chỉ một cách tàn nhẫn như vậy sao? Nếu anh bỏ chỉ được thì anh cũng có thể bỏ em được vậy! Hai nữa, theo ý em dầu cho em thương anh cách mấy đi nữa, em cũng phải rán chịu chờ em không muốn ăn xin, ăn mày anh một chút xíu gì hết. Dầu thế nào em cũng rán giúp anh và chị Nhãn được phần nào hay phần nấy. Em nói vậy có vẻ tréo ngoe lắm nhưng sự thật là vậy. Thương nhau cũng có năm bảy đường đó anh.

Ba Cửa gật gù:

– Cô nói vậy tôi mới phục cô đa. Thôi mình

lại xuống nghỉ chớ chẳng lẽ đứng đây canh họ...
nằm đằng kia sao!

Lý liếc lên đám trâm bầu nhưng không dám
ngó lâu và cô bỏ đi trước. Ba Cửa như người
không hồn, lủi thủi theo sau.

o O o

Lý kêu Ba Cửa và bảo nhỏ:

– Ê anh, thằng cha kia bỏ đi rồi.

Ba Cửa lật đặt ngó về phía đám trâm bầu. Anh
ta chỉ lơ mờ thấy bóng Nhãn nằm sải tay trên
nóp và tự nhiên nổi nóng trở lại. Anh ta quay trở
lại căn nhần với Lý:

– Sao con Nhãn nó hông chịu bỏ chạy đi mà
lại nằm buông tay ở đó hoài vậy kìa!

Lý ập úng nói:

– Chắc chỉ.. hết hơi hết sức, ngồi dậy hết nổi
đó anh à.

– Cô bình nó hoài! Hồi Tây bố, tui có lần thấy cô nọ bị gấn cả chục thằng Tây nó lôi mà sau đó tui thấy cổ sồn sồn như thường chớ có sao đâu!

– Chắc chỉ sợ quá, với lại biết chạy đi đâu bây giờ anh? Ở đây phải có xuống mới ra khỏi đám ruộng này được. Thôi anh liệu cách bò lại gấn chỉ để lén kêu chỉ đi theo tui mình coi được hông?

Ba Cửa nhăn mặt:

– Rồi bỏ ba thằng kia à?

– Thây kệ họ anh ơi. Em nhắm mình đương đầu không lại họ đâu. Tốt hơn hết mình nên lo đưa chị Nhân dìa rồi sau đó muốn tính gì thì tính.

Ba Cửa thở dài:

– Thôi cũng được... Mà cô phải đi với tui để coi chừng coi đổi, rủi tụi nó ló ra bắt tử chết tui. Tụi nó có súng đó cô.

Lý mau mắn gật đầu:

– Ủa, để em canh chừng cho.

Hai người lại dò dẫm vạch sậy tiến đến gần đám trâm bầu.

Nhân vẫn nằm yên trên nóp. Ba Cửa đứng nhìn trôn cô ta một hồi đoạn thận trọng tiến lên. Nhưng vừa lúc ấy lại có tiếng xì xào bàn tán, rồi tiếng cãi cọ vọng lại. Ba Cửa vội kể tai Lý hỏi nhỏ:

– Cô có nghe gì hông?

– Có... Ba giọng đàn ông... chắc tụi nó đang bàn tán gì đó anh à!

Ba Cửa gật đầu:

– Phải... và như vậy làm sao mình dám lội đến gần để kêu Nhân đi?

Lý xô anh đi tới:

– Thì mình cứ nhích tới coi thế nào!

Ba Cửa đành nghe theo. Đến nơi cả hai thấy Nhân đã ngồi dậy, hai tay ôm lấy ngực và cô ta cũng có vẻ chăm chú nghe ngóng cuộc cãi vã của bọn cướp.

Lý lại xô Ba Cửa sấn lên nữa:

– Anh liệu bò lại gần rồi lên tiếng... chắt lưỡi bay hút gió gì đó để chỉ Nhãn chỉ biết rồi liệu cách kêu chỉ đi mau. Tụi nó đang mê gây lộn nhau nên không chú ý đến phía trong này đâu.

Ba Cửa gật đầu và tiến lên trước.

Anh ta vừa bò tới mí gò nơi có đám trâm bầu rậm rạp thì chợt thấy có bóng người lúi thủi đi vô. Anh ta vội nằm rạp xuống và cố nhìn mặt kẻ mới đến.

Ba Cửa mừng thầm vì kẻ mới đến đó không ai khác hơn là Sáu Lượm. Anh ta thầm nghĩ: thằng này nó quen mình coi bộ cũng khá chớ không giống như hai thằng quỷ sứ kia... và rất có thể mình nói nó chịu nghe theo.

Ba Cửa hơi ngóc đầu lên để nhìn kỹ ra phía trước coi có ai đi theo Sáu Lượm nữa không, không có ai hết. Ba Cửa khắp khởi tin rằng phen này thế nào mình cũng rước Nhãn về được.

Anh ta dợm bộ đứng lên nhưng vừa lúc ấy anh ta chợt thấy Nhãn đưa tay ra níu kéo Sáu Lợm phải ngồi xuống.

Lý cũng nhận thấy sự khác thường ấy ngay nhưng không tiện lên tiếng tuy rằng cô có thêm một “yếu tố” mới để... khắp khởi mừng thầm.

Ba Cửa lấp bắp gọi Lý:

– Nè cô, sao lại có chuyện kỳ? Chẳng lẽ con Nhãn nó tệ đến nước đó.

Lý bán tín bán nghi, nhưng cũng làm bộ gạt ngang:

– Chắc anh đó là quen anh gì mà anh nói đó, nên chỉ níu lại hỏi thăm điều chi vậy thôi...

Ba Cửa có vẻ yên tâm trở lại. Anh ta gật gù:

– Phải. Thằng mới vô là thằng Sáu Lợm, thằng coi vậy mà dỡ lắm... Hồi sáng nó cứ ra hiệu biểu tui chạy.. Nè cô hổng chừng con Nhãn nó dám nhờ thằng đó dẫn đi trốn lắm!

Lý đáp đẩy đưa theo:

– Chắc vậy.

Ba Cửa chăm chú nhìn về phía đám trâm bầu rồi chột cau có kêu lên:

– Mà con Nhãn sao nó không chịu bận quần áo vô đàng hoàng cả?

Lý mới nhớ trực ra điều này và cô ta rụt rè bênh vực Nhãn:

– Chắc chỉ bị... thần hồn mất hết nên mới... chẳng còn biết mặc cỡ gì nữa.

Ba Cửa cũng phải rán tin như vậy, nhưng một lát sau, anh ta thấy Nhãn níu kéo Sáu Lượm dữ hơn trước và anh chàng này cũng đã ngồi xếp xuống nóp chớ không đứng dang ra xa nữa.

Ba Cửa quay qua Lý:

– Tui coi bộ con Nhãn làm tới đa cô?

Lý tò mò theo dõi mọi cử chỉ của cặp Nhãn, Sáu Lượm nghe Ba Cửa hỏi vậy, đáp bừa:

– Thì anh đợi một chút nữa coi! Biết đâu chỉ

kéo anh kia lại gần để nói nhỏ gì đó. Việc đi trốn mà... la lớn sao được!

Ba Cửa nhăn nhó:

– Nói nhỏ cái điệu đó rùi thằng kia nó nổi máu nóng lên bất tử thì sao! Ờ... hay là tụi nó thay phiên nhau hết thằng này tới thằng kia vô với con Nhăn?

Lý gạt ngang:

– Anh đoán ầu vậy chớ thay phiên gì mà thay phiên kỳ vậy! Phải đúng như anh nghĩ vậy thì anh kia đã nhào vô mần liền chớ đâu lẽ cà rịch cà tang vậy! Anh là đàn ông con trai anh biết... nếu mình có ý gian thì đâu có thể ngồi trơ ra đó được!

Ba lại gạt gù:

– Ủ phải há! Với lại theo chỗ tui biết thì thằng Sáu cũng hiền lắm...

Vừa lúc ấy, Lý và Ba Cửa đều thấy rõ là Nhăn nhào người tới ôm ghì lấy Sáu Lợm. Ba Cửa

liếc chùng Lý đoạn chăm chú theo dõi cử chỉ của Nhãn. Lý toan quay mặt đi nhưng kịp nhận thấy hai người dưới bóng trâm bầu đang lẩn lộn trên nóp... Cô không khỏi tò mò và khi liếc thấy Ba Cửa không còn để ý đến mình nữa mà chỉ dán mắt lên trên phía ấy, cô thêm yên tâm tiếp tục nhón chân lên xem coi cặp ấy đang đi tới đâu rồi. Và vì có bóng cây che khuất ở một vài khoảng nóp nên bắt buộc Lý vừa xem, vừa... đoán chùng và vừa... tưởng tượng thêm ra. Tự nhiên, Lý thấy nóng mặt và không dám nhìn thẳng nữa mà chỉ cúi gằm xuống để thỉnh thoảng liếc chùng thôi...

Ba Cửa chợt thở dài sườn sượt. Anh ta quay qua hất mạnh tay Lý.

– Thôi đi dìa ngủ cho khỏe đi cô.

Lý làm ra vẻ thật thà:

– Ủa, anh không đợi thêm một chút nữa sao?

– Thì cô làm ơn nhìn lên trên coi! Bộ tự nãy giờ cô không thấy gì hết à?

Lý không dám ngó thẳng lên trên ấy và ngượng ngịu đáp:

– Em có để ý đâu... Chắc họ... nằm bàn tính cho tiện.

Thiếu một chút nữa Ba Cửa quát to lên:

– Tính mụ nội tui chớ tính cái gì mà nằm chất chồng lên như vậy? Bộ cô đui rồi sao? Cô nhìn kỹ giùm tui một chút coi!

Lý mắc cỡ, chắt lưỡi cự nự:

– Kỳ thấy mồ mà nhìn kỹ gì hổng biết.

– Vậy chớ sao cô bình riết nó hoài vậy?

Lý cúi mặt xuống:

– Thì... em tưởng... hổng sao hết.

Ba Cửa cự nự lại cô ta:

– Vậy mà cô cứ nói tốt cho nó hoài. Hồi nãy với hai thằng kia, cô cho là con Nhãn bị ép buộc thì tôi cũng rán bóp bụng tin như vậy.

Lý cùng vùng vằng đáp:

– Thì anh cũng thấy rõ chớ bộ chỉ có mình em rình họ sao? Chị Nhãn bị hai thằng đó ép buộc đàn ông mà!

– Vậy chớ bây giờ nó cũng ép buộc đàn ông lại thằng Sáu Lợm phải hông? Chắc cô không nói là con Nhãn nó muốn trả thù hai thằng kia nên mới làm như vậy chớ?

Lý đáp càn:

– Thì anh hỏi chỉ á!

Ba Cửa chỉ về phía trước:

– Cô lợi vô đó mà hỏi! Thôi thôi, tui không tin nổi mấy bà! Từ rày sắp lên hể ai nói chuyện đàn bà con gái với tui là tui đập đi liền!

Lý xằng giọng:

– Coi anh nói ai thì nói có « ngần » chớ bộ em đây cũng vậy sao! Mà chắc gì chỉ muốn như vậy đâu? Có thể chỉ là chỉ bày mưu thiết kế gì đó...

Ba Cửa cười mũi:

– Dầu cho nó có bày mưu lập kế hay như Khổng Minh tui cũng hông ham! Kế gì mà... nằm ngửa nằm nghiêng như vậy tới ba bốn lần thì còn mẹ gì nữa! Hồi nãy tui tính nằm ở đây để cứu nó nhưng bây giờ thì nghỉ đi! Tui chắc nó cũng chẳng ham địa nhà làm gì.

– Bộ anh tính bỏ chị thiệt sao?

– Tui cho cô đó. Cô có rước về thi rước đi!

– Coi, em rước địa sao được! Anh phải tính sao chứ!

Ba Cửa lạnh lùng đáp:

– Tui hông tính gì hết. Bây giờ tui đi địa. Cô nghĩ coi một con đàn bà như vậy, dầu cho tui thương yêu đến chín xe mười vàng tui cũng chẳng dám rước vô. Đàn bà con gái gì mà có hai thằng vô đó... Như vậy bộ nó chưa phải hay sao mà hai thằng ấy xách đít đi ra là nó dòn dập nẹp lấy thằng thứ ba rồi! Tui hỏi cô: như vậy nếu nó địa ở chung với tui, tui có một mình trợn đây nè

thì làm sao nó chịu! Nội việc đó thôi tui cũng dám chắc rằng nó ở với tui chưa đủ ba bảy hai mươi một ngày là nó đi lấy trai rồi!... Có lẽ ông trời ông còn thương tui nên mới xui khiến cho tôi gặp cảnh này trước, hông thôi sau này... mẹ nội tui bây giờ cũng chết với nó!

Lý không khỏi cười thâm trước những lời kể lẽ dài dòng và đầy vẻ chua chát của ba Cửa. Cô ta bèn nói:

– Việc đó em hông biết gì hết. Nhưng bây giờ dầu sao anh cũng phải rán đưa chị dì nhà chớ!

Ba Cửa cương quyết lắc đầu:

– Nghỉ đi. Cô có biểu tôi ở lại giết cả bọn không còn chừa một con đở, thì may ra tui còn nghe, chứ riêng phần con Nhãn, nó đã muốn vậy thì tui cho nó vậy.

– Ủ, việc gì còn biết chớ việc xà nẹo với đàn ông thì ở đây nó sẽ được hưởng phũ phê mà! Thôi mình dì dì cô.

Lý nhìn lên trên đám trâm bầu nhưng rồi lại phải quay phắt đi chớ không dám ngó lâu. Thấy bộ điệu của cô ta, Ba Cửa liền nói:

– Cô có coi thì coi đại đi để hông thôi cô cứ kiếm cách binh nó hoài.

Lý xô nhẹ anh ta:

– Anh này biểu người ta chuyện kỳ quá hà! Mà đâu chỉ có thiệt tình như vậy...

– Thôi tui chẳng đại gì! Tui tưởng nó khá một chút thì còn rán đỡ vớt chớ nó ưng sung sướng với ba ông nội của nó thì nghỉ đi. Chẳng lẽ thế gian này hết đàn bà rồi!

Ba Cửa quyết liệt đáp:

– Thì đây nè, bộ tui dìa xin cưới cô hông được sao?

Lý vùng vằng gạt ngang:

– Bậy không! Nếu anh cưới cái điệu đó em cũng hông thèm! Cha, bộ không có chớ rồi bắt mèo vô thế hả? Em đấm thềm đi! (rồi cô đổi

giọng nghiêm)... Nhưng nói chơi chớ anh phải lo đưa chỉ dĩa cho bác trai.

Ba Cửa lắc đầu:

– Tui nói hông được mà! Nếu con Nhãn còn xài được, tui có vô cứu nó rủ bị mấy thằng kia nó lụi chết hay mang tật thì cũng mát ruột. Chớ đặng này...

– Anh không tức bọn kia sao?

Ba Cửa cười lạt:

– Ồi, tui nó giỏi hơn mình thì tui nó hưởng chớ tức làm gì cho con nít nó khi. Phải chi con Nhãn nó bị một xáp như vậy mà nó rán mở miệng ra kêu la vài tiếng, nó rán đập tay đập chun vài bận cho mình đỡ khổ một chút thì tui cũng rán liều mạng cùng với ba thằng đó lắm... Thôi, cô đừng bắt buộc phải khai tộ cái thứ đàn bà đó ra. Cô cũng đã thấy mãn nhãn rồi chớ bộ chỉ nghe tui học lại và thêm thắt điều này điều nọ vô sao!

Lý định nói vô nữa, nhưng vừa lúc ấy Sáu Lượm đã đứng dậy và có tiếng réo gọi gì đấy. Sau

đó lại có tiếng cãi nhau của Tư Hoành và Năm Sang. Ba Cửa vội níu tay Lý kéo đi.

Lý kể tai anh ta hỏi nhỏ:

– Bộ không đợi một chút nữa sao anh?

Ba Cửa căn nhắc:

– Đợi cái gì nữa. Quá nửa đêm rồi. Mình lảng cháng ở đây tụi nó trông thấy thì bỏ mạng. Tui thì lủi trốn được chớ cô... không dễ đúng gì đâu nghen! Tụi nó vớ được cô là tụi nó dám cho cô vô một xuống với con Nhăn lắm.

– Hay là cô cũng ham bị như vậy nên mới xúi tui cà rà ở đây.

Lý hất tay anh ta ra:

– Xí, lẳng òm!

Đoạn cô rón rén bước theo Ba Cửa nhưng thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn lại. Rồi chỗ cũ được một quãng, Lý bèn bảo Ba Cửa.

– Thôi mình núp lại đây cũng đủ chắc ăn rồi.

Ba Cửa lắc đầu:

– Chắc ăn thì cũng dìa.

Lý nằn nì:

– Thì để chút nữa coi sao! Em xem chừng tụi nó sắp cút đi và rất có thể tụi nó bỏ chị Nhãn lại lằm.

Ba Cửa cười mũi:

– Ở nếu tụi nó có bỏ lại thì con Nhãn nó cũng có chun có cẳng chớ bộ què xụi gì sao? Hay là cô sợ nó mất sức nên bò lê bò lết dìa không nổi!

Lý chặt lưỡi:

– Đồng ruộng mình mông thiên địa như vậy chỉ làm sao lội nổi.

– Lội không nổi thì la lên cho người ta cứu. Mà cô nói vậy chớ nó cà lẩn cà mò ra không được sao?

Lý chột véo nhẹ Ba của để bảo anh ta im lại. Cả hai cùng chăm chú nhìn lên phía đám trâm

bầu và thấy Năm Sang lững thững tiến đến gần Nhãn.

Lý thì thâm bên tai Ba Cửa:

– Chắc thằng cha đó vô cho chỉ hay là tui nó bỏ chỉ ở lại đó.

Ba Cửa gật gù:

– Ủ, thằng chúa đảng đó.

Lý thật thà hỏi:

– Hèn chi, hồi nãy thằng chả vô trước hén?

Ba Cửa xằng giọng:

– Có vậy mà cô cũng bày đặt hỏi kỹ nữa! (chợt anh ta kêu lên)... Ủa, Hả khỉ gì mà tui thấy nó có vẻ mùi mẫn với con Nhãn quá cỡ kia kìa!

Lý lại nhón chân lên:

– Anh thấy kỹ hông mà nói vậy chú?

Ba Cửa chỉ thẳng tay về phía trước:

– Cô banh mắt ra mà coi. Ý là thằng đó là thằng đã hại cả nhà của nó. Bộ hết một sấp ba thằng rồi mà con Nhãn nó còn chưa đã nư sao chứ?

Lý ngập ngừng đáp:

– Biết đâu chỉ phải màu mè như vậy để cho thằng cha kia nó thả chỉ mau mau. Anh quên rằng tụi nó có thể giết chỉ luôn để khỏi có ai chỉ chỗ đường đi nước bước của tụi nó sao!

Ba Cửa nín thinh.

Nhưng một lúc sau, khi thấy rõ những cử chỉ thân mật như đôi vợ chồng giữa Năm Sang và Nhãn, Ba Cửa hết còn giữ được sự bình tĩnh. Anh ta quay qua giục Lý:

– Thôi cô ơi, thả mụ nội tui chớ thả. Cái điệu này con Nhãn nó tính theo luôn tụi kia mà!

Lý không khỏi thắc mắc:

– Vì anh nóng mũi nên mới nghĩ bậy như vậy chớ chị Nhãn có nhà cửa đàng hoàng và còn

bác trai và mấy đứa em nữa... Chẳng lẽ chỉ muốn bỏ tuốt luốt hết để theo ba tên ăn cướp giết người đó sao!

Ba Cửa ngăn ngừa trong một giây đoạn đáp nhanh:

– Với mấy bà mấy cô thì tui chẳng biết đâu mà lường. Để tui nói trước rồi cô nghiệm coi có đúng hông: sau này nếu con Nhân nó bị tội kia bỏ lặc xon rồi mang đầu dìa, tới chừng đó nó dám nói với tui là nó... hồng sao hết, là nó còn y nguyên lắm! May mà có mặt tui tại đây trong đêm nay! Mà nè, nữa nó có nói như vậy thì cô làm ơn đứng ra làm chứng cho tui đó nghen!

Lý thật thà hỏi lại:

– Em thì ăn thua gì vô mà làm chứng chớ! Anh đừng xúi biểu như vậy rủi chị Nhân chỉ nghi bậy cho em là a ý này nọ để giành giựt anh thì chết em!

Ba Cửa chắt lưỡi:

– Cô sao chậm hiểu quá! Cô làm chứng hỏng được à? Vậy chớ từ hồi nãy tới giờ cô không thấy con Nhãn nó bắt cặp năm bảy chục lần với tụi kia à?

Lý phì cười:

– Anh hay nói quá lố, mới có ba lần chớ nhiều nhồi gì!

– Thì đó! Cô còn đếm kỹ là ba lần.

Lý xô nhẹ anh ta ra:

– Mắc dịch anh! Ai đếm hồi nào đâu... Em thấy vậy thôi.

– Ủ thì cô thấy sao cứ nói y hệt như vậy cho tui.

Lý ngoe nguẩy:

– Kỳ quá hà. Thấy thì thấy vậy thôi chớ anh biểu em kể y lại sao được!

Ba Cửa ngó lên đám trâm bầu cười lạt đoạn quay qua bảo Lý:

– Thôi cô à. Phen này có trời níu lại tui cũng dìa. Đó cô coi, tui nó ôm xà nẹo với nhau như vậy... thì còn ức hiếp gì nữa mà còn ở đây.

Lý hớp tốp nói:

– Đâu đâu? Để em coi... (rồi như bị thất vọng, cô ta xì một tiếng và tiếp lời) ối, họ nằm ngã ra chớ có làm gì đâu mà anh la hoảng lên hổng biết!

Ba Cửa trợn mắt:

– Tui nghe lời cô đứng nán lại đây để muỗi cắn thấy mụ nội mà nó ở đó ôm thẳng kia ngủ chớ. Cô hổng đi, tui bỏ cô lại đây!

Lý rán nhìn lên đám trâm bầu lẫn nữa đoạn leo đèo lội theo rượt Ba Cửa, và như hồi hận điều gì, khi đến xuống cô bèn giao hẹn với anh ta:

– Bây giờ mình nên dìa nhà quen của em nghỉ lưng đỡ rồi sáng mơi anh phải trở vô đây để coi sự thể ra sao ngen!

Ba Cửa gật đầu bừa.

– Ủa. Mời vô nhìn đám cỏ nát ngay chỗ tụi nó xà quần với nhau để tức chơi hén!

Lý chắt lưỡi gạt ngang:

– Bậy nà! Đàn ông con trai gì mà thù vặt quá!

Ba Cửa cười khẩy:

– Ý trời, chuyện tá hỏa tam tinh như vậy mà thù vặt nổi gì! Tui thú thiệt, thù muôn đời mãi kiếp chớ hông có vặt gì hết! Để rồi cô coi.

Lý trề môi hỏi:

– Coi anh làm gì?

Ba Cửa xô xuống đi:

– Bây giờ nói hông được. Tui buồn ngủ thấy mồ đây. Cô làm ơn đưa tui tấp vô chỗ nào ngủ đỡ. Phải tui biết lặn lội ra đây để xem tụi nó bắt cặp với nhau thì tui ở nhà nằm ngủ thẳng cẳng còn khỏe hơn.

Lý cũng quơ dầm lên:

– Biết đến nơi anh có ngủ được hông hay là
ấm ức luôn cho tới... năm ba tháng nữa!

Ba Cửa đáp cứng:

– Thì để cô coi. Bộ không có con Nhãn rồi tui
ốm o gây mòn chết lần chết mòn chắc. Hổng có
nó tui còn mập cùi cùi nữa cô à.

Lý thấy lòng mình nhẹ nhõm. Cô tự cho rằng
mình làm đầy đủ bốn phận đối với người bạn
gái và tại Nhãn dễ dãi sao đó với bọn cướp nên
Ba Cửa mới dang ra như thế chớ cô hoàn toàn
không dám thọc hay xúi biểu anh ta một điều gì
hết.

Cô hăng hái quơ dầm bơi đều...

o O o

Ra đến sông cái, Lý liền đề nghị với Ba Cửa:

– Em có nhà quen rộng rãi gần Vàm Xáng,
vậy mình bơi xuống ra ngoài nghe anh?

Ba Cửa lắc đầu quây quây:

– Ý không được đâu. Giờ này, bơi xuống lảng cháng ngang qua đồn Tây, tụi nó ria đạn xuống chết cả đám. Bộ không có nhà quen nào đâu đây sao?

Lý suy nghĩ một giây đoạn đáp:

– Có nhưng chật hẹp lắm. Chẳng lẽ hai đứa mình nằm chèo queo dưới xuống cho đến sáng. Em mệt lắm và cần phải nghỉ lưng đôi chút mới được!

Ba Cửa căn nhắc:

– Thì cứ đi đại coi. Chẳng lẽ không đâu có dư chỗ ngồi sao!

Lý không biết tính sao nên đành nghe theo. Đến nơi, Lý để Ba Cửa giữ xuống và lên nhà quen xin chỗ ngủ nhờ. Chị chủ nhà, vốn chỉ quen sơ với Lý trong những lúc cô ra miệt này mua hàng bông để chở ra chợ bán nên khi nghe Lý nói có người đi theo nữa thì hỏi liền:

– Ai vậy? Chắc một cô bạn hàng nào khác hả? Mà sao lại dám đi khuya khoắt như thế vậy?

Lý xẻn lẻn đáp:

– Không, tui đi với anh ba. Tụi tui đi thăm người bà con ở miệt trong này...

Chị kia ngắt ngang:

– Đi thăm bà con gì giờ giấc này?

Lý đành thú thật:

– Hồng nói giấu gì chị, tui với anh Ba ra ngoài này để nhờ mấy anh du kích ở trong ngọn kiếm giùm bọn cướp.

– Hèn chi, tui nghe nói có cướp trộm gì đó... mà có kiếm ra chưa?

– Chưa chị à.

Chị kia làm mặt sành đời:

– Ổi thời buổi này bọn cướp trộm có coi ai ra gì. Tụi nó đi luống tuông thì cũng chẳng ai dám cản, thôi kêu anh ba anh tư gì đó lên nghỉ đi. Bộ có chồng rồi hả?

Lý chưa kịp trả lời thì chị này nói luôn:

– Thời buổi này mà chứa người lạ mặt, nhứt là đàn ông con trai trong đêm trong hôm tui ngán lắm. Ở đây gần đồn. Anh kia là chồng của cô em thì qua mới vị tình nhận được.

Lý ấp ứng:

– Dạ cảm ơn chị.

Chị kia ân cần căn dặn thêm:

– Nhớ cô đừng có bày đặt tới lui với ba ông nội du kích đó không nên, rủi ai khai báo một cái là cô em nát xương.

Lý đành cười trừ:

– Dạ tui quen với chị nên mới dám nói thật như vậy...

Chị chủ nhà gật đầu.

– Ủ. Thôi cô em kêu cậu đó lên ngủ đi.

Lý nhìn quanh căn nhà:

– Anh đi đâu rồi chị?

– Tía sắp nhỏ đi câu rồi. Đó ông ngủ nơi sập tre ngoài hàng ba đó. Cô em nằm đỡ ở đó đi.

Lý rụt rè hỏi:

– Bộ không còn giường nào trống nữa sao chị?

Chủ nhà thân nhiên đáp:

– Trong nhà chỉ có cái chõng lớn để qua và sắp nhỏ ngủ thôi.

Lý nói liền:

– Tui chui vô đó nghỉ lưng đỡ được không chị?

Chị chủ nhà lắc đầu:

– Ối tui con nít nằm sắp lớp ở trong thì đâu còn dư chỗ. Với lại tui nó đái dầm khai ngấy, cô em vô chịu sao được. Khổ lắm cô em ơi, để nữa cô em để sòn sòn một hơi năm sáu đứa thì cô em sẽ rõ... Thôi hai ông bà ngủ trên sập của tía bây trẻ đi. Vợ chồng thì ngủ như vậy có sao đâu chứ phải mèo chuột thì qua cỡ thiệt. Chứa mấy thứ

đó mần ăn không khá cô em à... Với lại chẳng lẽ vợ chồng cô em đi mấy cây số ra đây để... mần chuyện ấy?

Dứt lời chị chủ nhà cười xòa khiến Lý đỏ mặt sượng trợn và khi nghe chị ta đề cập đến vấn đề « kiêng cử » như thế cô càng không dám hó hé gì về sự thật giữa mình và Ba Cửa.

Có tiếng trẻ con khóc ré trong mùng. Chị chủ nhà lật đật nói với Lý:

– Cô em kêu cậu chồng của cô em đi. Xuống bọng gì phải kéo giấu cho khuất một chút kẻo trộm đạo nó thối luôn thì phiền lắm đa. Thôi qua vô dỗ con nhỏ một chút và qua đóng cửa ngủ luôn nghen!

Dứt lời chị ta chạy tót vô nhà và không quên gài cửa lại cẩn thận.

Lý đứng lựng khựng một hồi, định gọi chị chủ nhà để xin vô ngủ chung với mấy đứa nhỏ nhưng rồi lại thôi vì cô ta đã nghe thấy tiếng hát dỗ của chị ta lẫn với tiếng trẻ con khóc ré lên từng chập...

Lý khẽ thở dài đoạn hấp tấp chạy xuống gọi Ba Cửa:

– Lên ngủ đi anh!

Ba Cửa buộc xuống lại kỹ lưỡng đoạn vươn vai ngáp dài và quay qua căn nhần Lý:

– Sao lâu quá vậy cô?

Lý chắt lưỡi:

– Thì phải để em nói với người ta chứ! Bộ anh biểu hể muốn ngủ nhờ là nhào đại vô sao!

Ba Cửa uể oải đáp:

– Được rồi. Cô dắt tui lên chỗ ngủ đi.

Lý ngần ngừ:

– Có điều hơi bất tiện đó anh!

Ba Cửa đứng khựng lại:

– Gì mà gặp chuyện ạch đụi hoài vậy!

Lý rụt rè đáp:

– Có một chiếc sạp tre mà hai đứa mình ngủ sao được.

Ba Cửa thở dài:

– Xui xẻo gì đâu! Bây giờ cô tính sao?

Lý ngược mắt lên:

– Thôi em nhường chỗ cho anh đó. Suốt ngày nay anh mệt đủ thứ chuyện.

– Còn cô?

– Em... em ngồi chơi cũng được. Em không buồn ngủ đâu!

Ba Cửa gạt ngang:

– Vậy sao được. Cô cũng mệt chứ bộ khỏe hơn tui sao... (Anh ta gãi đầu nhìn lại Lý, đoạn nói nhanh)... Hay tui với cô nhào vô ngủ đại, chết chóc gì mà sợ.

Lý ngoe nguẩy:

– Kỳ thấy mỗ. Rủi ai thấy nói bậy thì sao!

Ba Cửa quơ tay:

– Có ma ở đây mà thấy! Với lại mình mệt, mình ngủ thiệt chớ bộ làm gì khác hay sao mà sợ! Mọi khi cô hay chọc phá tui dữ lắm sao hôm nay cô lại giữ kỷ vậy?

– Mọi khi em giỡn chơi, chớ bây giờ... đêm hôm tăm tối...

Ba Cửa đâm ra bực mình:

– Bộ đêm hôm tăm tối rồi tui ăn thịt được cô hay sao mà sợ! Tui nói thiệt với cô, qua cái vụ mới rồi tui chán ngán hết mọi thứ rồi. Thử thời bây giờ ai đem dung tơi miệng tôi cũng đập ra. Cô hổng tin tui hay sao? Nước non này mà còn ham muốn gì nữa hả cô?

Ba Cửa ngừng một giây rồi hăng hái tiếp lời:

– Cô không tin tui sao? Lát nữa, vô mừng mỗi đứa nằm một bên. Tui mà có lộn xộn gì, tui cho cô la lên đó!

Lý xô nhẹ anh ta:

– Bà vật anh! Ăn nói gì kỳ thấy mỗ. Thôi, anh lên trên sạp ngủ đi, em làm gì thầy kệ em.

Ba Cửa bực mình:

– Ngộ biến phải tùng quyền. Làm cái gì mà phải giữ lễ nghĩa sát đeo vậy! Tui nói thiệt với cô, nếu tui có ý xấu thì cô giữ cũng chẳng được mà!

Lý rướn giọng lên:

– Anh này nói ầu quá. Bộ anh nói đâu em dễ lắm sao? Em nói cho anh biết: thử thời anh rọ rạ muốn này nọ coi em có đập anh lộn xuống sàn không?

Ba Cửa phì cười níu nhẹ tay cô ta:

– Nếu vậy thì tốt quá rồi! Tui với cô cứ chui vô mừng ngủ như thường. Chắc ăn quá mà!

Lý thở dài:

– Thiệt anh kỳ hết sức! Mà nè, dìà trông đừng bép xép nói với ai là mình như vậy ghen.

Ba Cửa chắt lưỡi:

– Coi, nói thì nói chớ ăn thua gì! Mình thứ thiệt thì đâu sợ gì ai!

Lý cự nự:

– Thiệt thì thiệt chớ ai chịu tin! Em giao hẹn trước: nếu anh không thể độc là giữ kín miệng về vụ này thì em nhứt định không vô đâu.

Ba Cửa đáp bừa:

– Thì cái gì cũng được hết á! Bà bắn, súng ăn đũa nào nói hở việc này cho ai biết! Vậy được chưa?

Lý ngần ngừ trong giây lát đoạn xén lên nói:

– Ủa được... nhưng kỳ quá... Ba Cửa không buồn nói thêm lời nào nữa mà chỉ xăm xăm đi lại chiếc sạp tre, ngồi lên, đập hai bàn chân vào nhau để phủi đất cát, đoạn chui tót vô mùng và nằm sát qua một bên.

Lý ngượng nghịu nhìn vô nhà như sợ chị chủ nhà rình rập gì mình vậy. Một lát sau, thấy Ba Cửa nín thinh, cô mới rón rén vén mùng ló đầu

vô... Tự nhiên Lý đâm ra hồi hộp lạ. Trước đây cô đã có nhiều dịp tỏ tình một cách ráo riết với Ba Cửa và khiến cho Nhân phải kiếm chuyện gây gổ đến mấy lần. Nay cô có dịp gặp Ba Cửa trong một hoàn cảnh đặc biệt như vậy mà cô lại trở thành nhút nhát ngang... và không dám cử động mạnh sợ Ba Cửa hay biết được. Cô nhẹ nhàng trườn người vô, nằm xếp về một bên góc mùng.

Cô chợt nghĩ đến Nhân và thầm trách mình đã quá ích kỷ khi chỉ biết để ý đến việc riêng, nhưng rồi cô ta lại tự bào chữa cho thái độ của mình: « Ai biểu chị ta... quơ hết ba thằng ăn cướp kia chi! Anh Ba ảnh bỏ đi như vậy là phải! Vậy mà hồi đó chị ta còn hay chê bai xỏ xiên mình là thứ con gái nập nợn chỉ khoái ghẹo trai! Nay chị ta nằm chê hê ra đó thì được há... Lý đỏ mặt khi nghĩ đến đó. Dầu không muốn, cô cũng bắt nhớ lại những gì mình đã thấy được dưới đám trâm bầu. Cô bấu môi rồi suy luận: « Hồng biết sao chị ta lại chịu vậy... Ba thằng chó bộ ít ỏi gì sao? Ờ hay là gần ngày đám cưới nên chị ta nôn như vậy rồi sẵn dịp đó, chị ta nhắm mắt hưởng trước

đại một chuyến vì tưởng tượng rằng không có ai vô đó mà biết? Sau đó, tụi nó thả ra, chị ta lội về khỏ ru! Cha! Mấy đứa con gái làm bộ đàn ông thì hay khôn quá tổ mẹ! Thả tụi nó ra thì mụ nội ai cũng chẳng theo kịp!... Mấy thằng kia cũng giỏi... Tụi nó làm sao mà... êm rơ...)

Đến đây tự nhiên Lý co quắp người lại như muốn ôm lấy một chiếc gối tưởng tượng. Cô ta thần thờ đưa ngón tay lên miệng và cắn chặt lấy.

Tự nhiên, Lý cảm tưởng là không khí trong phòng như ngọt ngào thêm lên... Tiếng muỗi bay vo ve bên ngoài khiến Lý lẫn thần tự hỏi... hổng biết tại sao chị Nhãn nằm trên gò giữa đồng như vậy mà muỗi nó không khiêng chỉ đi?... Còn ba thằng cha kia nữa, mấy lần mấy thằng chả vô đó, mấy thằng chả làm như không biết là có muỗi mòng gì hết. Ở phải mà lúc đó trời gấm cũng chẳng biết nữa chớ đừng nói gì tới ba con muỗi chích không đủ tê da!...

Và Lý cứ cái đà đó mà suy nghĩ miên man, suy nghĩ quanh quẩn. Nhiều lúc cô ta lại bực tức với

chính mình và tự trách sao hồi nãy mình không chịu nhìn đại, nhìn kỹ coi sự thể ra sao? Ba Cửa có dòm ngó gì mình đâu mà sợ mắc cỡ?

Cô mỉm cười khi nghĩ rằng may ra đêm nay còn nhờ có trăng tỏ chớ hồng thôi... tối thui, đen hù thì còn trông thấy đầu đuôi gì nữa.

Lý bồng giấu mặt vào cánh tay... Ở nghĩ kỹ cho thì... kỳ quá! Hồng biết vậy mà có vui nhưng sao họ lại ham dẫu! Mà chị Nhãn cũng tệ, ba thằng lạ hoắc lạ hơ sao chị lại gần tụi nó được! Ghê thấy mô! Mình đời nào chịu vậy! Ít ra cũng quen biết và yêu thương nhau chút đỉnh như mình với anh Ba Cửa thì may ra còn có thể... Nghĩ đến đây, cô chợt quay qua nhìn Ba Cửa. Cô yên tâm khi nhận thấy anh ta vẫn ngủ vùi. Cô tưởng đâu anh ta có thể « rình » được những ý nghĩ của mình... Nhưng rồi cô ta lại bực mình ngang và lẩm bẩm: con người gì mà « ná » quá cỡ. Hồi tối thấy vậy mà bây giờ nằm ngủ khi ngáy pho pho thì cũng lạ. Bộ ảnh chẳng thấy bút rút gì sao chớ! Hèn chi chị Nhãn chỉ bỏ ảnh xẹt một cái cũng phải lẩm...

Cô ta làm bộ cửa mình hơi mạnh để thăm dò Ba Cửa. Anh ta vẫn không hay biết gì hết.

Thất vọng (và càng bức tức thêm) cô xô mạnh chiếc chiếu để gián tiếp đánh thức Ba Cửa. Anh ta vẫn nằm... trơ.

Sau một hồi suy nghĩ, Lý làm bộ như mình cũng ngủ mê. Cô lẩn qua và đưa một tay gác lên ngực Ba Cửa. Cô cố tình buông tay mạnh xuống. Ba Cửa giật mình và khi nhận ra cánh tay mát rượi của Lý đặt lên ngực mình anh ta rón rén ngóc lên để xuôi xuống và nằm nhích qua cho thêm sát vào mình.

Không chịu thua, Lý đâm ra liều mạng. Cô ú ớ vài tiếng như là đang mơ ngủ đoạn lẩn theo luôn và dựa hẳn vào mình Ba Cửa.

Ba Cửa lật đật nhích dang ra thêm một chút nữa nhưng lại vừa đúng mé sạp. Anh ta liền ngồi rột dậy, ngấm nghĩa một hồi đoạn leo qua người Lý để bò sang nằm xuống chỗ Lý đã bỏ trống.

Suýt tí nữa Lý đã chồm lên nín áo anh ta kéo ghệt lại để mắng nhiếc một trận cho đã « nư ».

Nhưng rồi cô ta lại cười thâm và tự nhủ «được rồi, để tui cho anh đổi chỗ giáp vòng suốt đêm nay cho anh biết thân».

Và cô lại cựa mình và lần này cô chỉ nhích người để gác ngay một chân lên bụng Ba Cửa. Ba Cửa giật nảy người. Tình thế đã trở nên « khẩn trương » hơn vì khi nhìn xuống anh ta thấy bắp chân trắng phau phau của cô con gái mà chiếc quần rộng ống không giúp ích được gì trong việc che giấu bớt. Anh ta nhăn nhó đưa tay định nhắc chân Lý lên nhưng sao nó lại quá nặng và cứng đơ. Lý đã cố tình ghim chặt lại để cho anh ta vô phương xô hất gì được.

Ba Cửa đã thấy ướm mồ hôi trán. Anh ta cần nhằn một mình: « Con gái gì mà ngủ hư thân mất nết như vậy hổng biết! Cái điệu này nó có con, nó dám đè con nó nhẹp ruột chớ chẳng chơi! »... Mấy lần anh ta định nhắc đại chân của Lý xuống nhưng lại không dám vì sợ cô này giật mình la hoảng lên rằng mình mò mẫm

nọ kia trong lúc cô ta đang ngủ mê thì nguy quá. Ngủ nhờ ngủ đậu mà bị cái điệu đó thì tới sáng làm sao dám ngó mặt chủ nhà!

Anh ta không biết rằng chị chủ nhà lại định ninh rằng anh ta và Lý là một cặp vợ chồng và cũng không biết luôn là Lý đã cố tình trêu ghẹo anh ta sau khi trần trọc suy nghĩ và tưởng tượng nhiều về những việc đã xảy ra dưới đám trâm bầu.

Nằm yên chịu trận trong một hồi lâu, Ba Cửa thấy tê cứng mình mẩy và mỗi lưng, mỗi chân vô cùng, Anh ta vái trời Lý mau lăn lộn để đổi bộ cho anh ta nhờ, nhưng Lý như có vẻ ngủ say thêm. mấy lần anh ta làm bộ cửa mình để gián tiếp đánh thức Lý cho cô này tỉnh giấc, mắc cỡ rút chân về nhưng vẫn không có kết quả gì cả.

Túng thế quá, Ba Cửa liều mạng nắm đại chân Lý lên định đặt nhẹ qua một bên nhưng đúng vào lúc ấy, Lý ú ớ ở cửa mình, lăn thêm người qua một chút để... gác thêm một tay chặn lên ngực anh ta trong lúc chân của cô gái bỏ ngang qua bụng Ba

Của lại tiến sang... quặp hẳn vào một bên hông của anh ta.

Ba Cửa điếng người và càng nằm chết trân. Anh ta lại lẩm bẩm: cái điệu này nó dám tưởng mình là chiếc gối ôm lắm chớ chẳng chơi! Anh ta liền đánh bạo vừa hất mạnh chân tay Lý ra vừa lên tiếng cự nự:

– Ngủ gì ngủ dữ vậy cô!

Lý ú ớ thêm vài tiếng chiếu lệ đoạn ngóc đầu lên:

– Gì mà la chối lói vậy? Ở trong nhà người ta nghe thì sao?

Ba Cửa thấp giọng xuống:

– Ai biểu cô lăn lộn lung tung và gác chân gác tay thiếu điều tui bị chết giấc. Thôi nằm xê qua bên đi.

Lý làm ra vẻ ngạc nhiên:

– Coi, có anh leo lên em thì có. Hồi nãy rõ

ràng là em nằm ở phía bên kia mà! Cha, cái điệu này anh dám....

Ba Cửa rụt rè hỏi lại:

– Tui dám gì?

– Anh dám lung tung lắm. Em ngủ mê mệt có biết đất trời gì đâu... (nói đến đây cô nhìn xuống ngực và quay qua nhìn sát mặt Ba Cửa và kêu lên nho nhỏ)... Đúng rồi, em ngủ mê quá, rồi anh... thức hả?

– Tui thức làm gì? Tui cũng cũng ngủ như chết y như cô vậy à.

Lý làm bộ hỏi nữa:

– Ủ, ngủ mê y như em mà sao mấy cái nút áo em ai thò tay mặt đặt tay trái lên mở tung ra hết đây? (vừa hỏi, Lý vừa uốn người lên như để trưng bằng có cùng “thủ phạm”)

Ba Cửa giật mình nhìn xuống. Anh ta hoảng kinh khi thấy quả đúng như lời Lý nói. Cái nút áo của Lý đã mở tung tự bao giờ và anh ta còn thấy

rõ thêm chiếc áo nịt trong của cô ta như có dịp để căng phồng ra. Anh ta ấp úng lên tiếng:

– Chắc cô lẫn lộn dữ quá nên nó tuột ra chớ ai vô đây mà đụng tới nó!

Lý Ờm ờ nói:

– Anh đây chi?

Ba Cửa giựt mình:

– Tui? Mà tui mở mấy cái nút mắc toi ấy ra làm gì cho mệt chớ!

Lý cười thầm nhưng rồi làm bộ gắt lên!

– Vậy chớ ai thò tay mặt đặt tay trái vô! Ma chắc!

Ba Cửa cũng cự nự lại:

– Tui hông biết! Tui đã nói là cô ngủ lẫn như trâu lẫn nằm vùng thì tới cái gì nó cũng sút mẹ nó ra chớ đừng nói gì ba thứ nút bóp nhẹ xều đó.

Lý túng thế nói bừa:

– Em hồng biết, em thấy sao thì nói vậy!

Thấy cô này cứ bướng bỉnh một cách kỳ đòi và muốn to tiếng nữa, Ba Cửa muốn cho êm chuyện nên xuống giọng năn nỉ:

– Thôi tui lạy cô. Bây giờ mấy cái nút ấy có lỗ sút ra như vậy thì gài lại rồi ngủ chớ có khó khiếc gì đâu mà cô làm như long trời lở đất vậy.

Lý vùng vằng đáp:

– Ờ anh nói nghe dễ. Để em ngủ quên thì còn dễ hơn nữa.

– Coi, tui đã nói là tui không có gì hết mà! Bà bần Ông hại đứa nào tính rở vô tới da cô đi! Thôi cô gài lại cho yên đi cô. Còn mấy tiếng đồng hồ nữa mới sáng, mình rán ngủ thêm một giấc nữa rồi còn lo bơi xuống dĩa...

Lý làm bộ giận lẫy:

– Em hồng rán gì hết.

Bực mình, Ba Cửa nói:

– Hồng rán thì để đợi vậy ngủ chờ đừng cần nhả gì hết.

– Em hồng ngủ! Ai biểu... làm người ta vậy chi!

– Cô này... lỳ quá ta! Cô gài lại ba cái nút rồi ôn dịch vật cô được sao!

– Em hồng gài gì hết trơn! Ai mở thì người đó gài lại à!

Ba Cửa chắt lưỡi:

– Bộ cô tính đổ thừa riết cho tui sao chứ?

– Hồng biết... Ai vô đây nữa...

– Nghĩa là cô muốn bắt đền tui?

– Hồng bắt đền gì hết mà phải làm y nguyên lại cho người ta.

Ba Cửa nhồm người lên:

– Cô bắt tui gài!

– Chớ ai nữa? Bộ làm hồng nổi hả?

Ba Cửa sừng sốt, đoạn ấp úng đáp:

– Nổi thi nổi rồi... nhưng kỳ quá. Bộ cô muốn tính gì đây sao mà! (đến đây anh ta nói một hơi). Ở phải rồi hèn chi hồi nãy cô làm bộ ngủ mê để... gác tôi đủ thứ hết á!

Lý vẫn bình tĩnh như không:

– Bộ có chuyện ấy nữa sao? Cái chuyện này chắc anh... hổng phải chỉ có rở tới mấy cái nút áo này đâu!

Ba Cửa kêu trời như bọng:

– Cha, cô định mần tới nữa sao mà! Cô bắt đền tui phải gài mấy cái nút này thì tui cũng rán nhắm mắt nhắm mũi phức cho xong, nhưng rồi vụ này, cô đổ thừa lung tung... khắp nơi khắp chỗ nữa thì mụ nội tui cũng chết.

Lý cười thành tiếng:

– Vậy thì lo vụ này trước đi rồi em liệu châm chế cho!

Ba Cửa thở dài và biết không thể làm gì hơn

được anh ta đành cúi xuống đưa tay run run gài nút áo đầu tiên. Nhưng chưa chi Lý đã uốn éo mình mấy và kêu lên lên nho nhỏ:

– Ý cha này khôn, nhột người ta thấy mồ! Bộ gài vậy rồi... ăn gian hả?

Ba Cửa nhăn nhó:

– Cô vu oan giá họa cho tui nữa. Cái điệu đến cái nút thứ ba thì cô dám la hoảng lên là tui... làm tới cái gì nữa. Thôi cô chịu khó giúp tui một tay đi!

Tự nhiên, Lý muốn khuất phục cho bằng được anh chàng ngây ngô này. Cô làm bộ vùng vằng và nói tiếp:

– Người ta chỉ nhờ gài có ba cái nút đó mà cũng làm hỏng nên thân. Mau đi!

Ba Cửa lại lui cui tiếp tục công việc bắt buộc ấy nhưng rồi cũng bị Lý cự nự:

– Đọ nữa! Lại đụng người ta!

Tức mình, Ba Cửa cự lại:

– Chớ cô... vun tròn lên như vậy và cô lại ưỡn ẹo luôn như bị kim chích thì mụ nội tui hổng đụng bây giờ nó cũng... đụng.

Lý ồm ờ hỏi lại:

– Mà như vậy bộ khổ lắm sao? Với chị Nhãn, không có khi nào anh... vậy à?

Ba Cửa phải phì cười:

– Cô thiệt hết chỗ nói! Con Nhãn khác còn cô khác.

Lý sẵn tới:

– Khác chỗ nào? Hay là anh chê em thua sút chỉ?

Ba Cửa ngừng tay lại và có vẻ ngẫm nghĩ. Đoạn anh ta cười nhẹ và lắc đầu nói:

– Chê cô sao nổi! Cô cũng coi được lắm.

– « Cũng » thôi à! Mà sao anh biết là cũng coi được? Từ trước đến nay anh có thèm ngó ngang gì đến em đâu! Bây giờ anh mới chịu nhớ đến em hén!

Ba Cửa chắt lưỡi:

– Sao cô lại bắt bẻ tui hoài vậy! Mỗi người mỗi cảnh chớ cô! Mà bây giờ cô muốn gì nữa đây? Tui gài xong hết rồi đó!

Lý đâm ra nói trơ:

– Muốn anh mở ra trả lại cho em như cũ!

Ba Cửa ngồi thẳng người lên:

– Ý trời! Bộ giả ngộ sao chớ! Cái điệu này cô dám biểu tui mở ra gài vô tới sáng bết chắc!

Lý cười xòa:

– Hồng biết chừng đa! Nếu muốn yên thì nằm xuống đây nói chuyện chơi với em.

– Tui ra ngoài hè!

– Thiệt hông! Anh mà nhích một chút là em ôm ngang eo ếch anh, em lôi xuống và em la lên cho chị chủ nhà ra coi bộ mặt sượng trân của anh chơi.

– Cô hồng nói giỡn đó chớ?

– Thì nằm xuống đi. Bộ em ăn thịt anh được sao! Anh làm như em không còn dịp nào để gần anh nữa vậy!

Ba Cửa thở dài và ngoan ngoãn nằm xuống:

– Bây giờ cô muốn gì nữa đây?

Lý đập nhẹ vào vai anh ta:

– Đàn ông con trai gì mà hỏi kỳ vậy. Việc ấy đâu phải đợi nhắc, đợi chỉ?

– Nhưng... chẳng lẽ cô định bắt xác tui! Cô để hồng trắng tui dìa tính lại coi. Nếu con Nhãn nó đã như vậy thì tui phải rời nó ra luôn...

– Còn em?

– Thì... nếu tui có tính cưới vợ khác, tui sẽ nghĩ đến cô liền chớ ai vô đó nữa. Tui đâu quên cô đã có lòng đối với tui từ lâu và ngay trong hôm nay, việc của con Nhãn như vậy mà cô tận tình giúp đỡ tui từ đầu tới cuối. Thú thiệt với cô, nếu không có cô đi theo, có lẽ tui dám làm những chuyện liều mạng lắm. Và như vậy là tui đại.

Lý có vẻ hài lòng đôi chút. Cô ta nằm sát lại Ba Cửa và âu yếm đặt một tay lên vai anh ta.

– Anh đã hiểu bụng em như vậy thì còn gì nữa! Em biết rằng thế nào cũng có ngày anh sẽ quay lại em. Anh coi, em thương anh, em có làm eo làm xách hay làm chuyện gì để phiền phức cho anh đâu. Ngày nay, thì cũng chẳng khác gì đi... ăn mót của chị Nhãn vậy thôi.

Ba Cửa cự nự:

– Cô làm như tui là món đồ bị liệng đi vậy!

Lý rúc vào nách anh ta cười khúc khích:

– Khó tánh quá! Người ta liệng đi em xí được dọc đường em xài thì cũng là mới vậy!

– Cô xí được tui ở dọc đường?

– Như vậy không phải dọc đường hay sao?

– Ủa, nhưng để hồng thẳng cho vụ này êm hết rồi tui mới tính tới được.

Lý đưa miệng cắn ngậm vào vành tai anh ta và thì thầm:

– Em muốn tính liền bây giờ hà!

Ba Cửa nhích người ra:

– Kỳ quá mà cô. Cái gì cũng có lẽ nghĩa hết chớ hay sao?

Lý trả lời dè dè:

– Anh có một mà.

– Một thì một nhưng đâu phải chuyện... dọc đường dọc xá như vậy.

– Em hông biết!

Ba Cửa vắn vẹo người để xê ra thêm, nhưng bị Lý lấn sấn tới. Thấy vậy, Ba Cửa cự nự.

– Bộ cô tính làm trận làm thượng với tui sao?

Lý đâm ra nói trây:

– Em hông biết!

– Coi, hông biết gì kỳ vậy?

– Hổng kỳ gì hết, ai biểu dẫn người ta vô trông chi.

– Vô trỏng là vô đâu à?

– Thì vô trong chỗ chị Nhãn đó!

Ba Cửa núa lấy vai cô ta đẩy nhẹ ra:

– Thì đi kiếm nó thì phải tới đó chớ sao!

Lý vẫn không chịu buông tha:

– Ai biểu anh...

– Anh làm sao?

Lý làm bộ vờ vờ:

– Ai biểu anh để cho người ta thấy chi?

– Người ta nào? Người « ta liêm »?

– Quỷ vật anh! Người ta là em đây nè!

– Thì cô vô đó... cô thấy cũng như tui đây, tui cũng thấy chớ có sao đâu!

Lý lại phụng phịu:

– Thấy! Biết thấy gì hông! Kỳ thấy mớ mà bắt người ta coi hai ba lần!

– Bà bắt đứa nào bắt? Thì tui nó có ba đứa thì phải vậy... bộ xếp đặt cho tui nó sao mà bây giờ cô bắt đến tui? Mà ai biểu cô coi?

Lý đáp bừa:

– Em hông biết gì hết. Em đã đi với anh và em thấy vậy, em ngủ hông được.

Ba Cửa cũng đâm ra nói trây:

– Cô ngủ hông được thì thức để tui ngủ.

– Sướng hông! Em thức tể mỗ tể tổ gì.

– À, cái đó đâu phải tại tui.

– Nhưng ai biểu có anh ở đây chi?

– Có tui ở đây làm sao chớ!

– Làm sao thì anh biết á!

– Cô này lộn xộn thấy mẹ! Thôi cô giỏi làm gì thì làm đi, tui ra ngoài tui đứng cũng được!

Ba Cửa vừa dợm ngồi dậy thì đã bị Lý ôm chặt cứng. Ba Cửa vừa gỡ tay cô ta vừa hăm he:

– Cô làm quá tui khỏi tính chuyện vợ chồng gì với cô nữa!

– Khỏi cũng được miễn đêm nay anh ở đây thôi!

– Cô làm quá tui... la lên!

– Ý trời, la ngược hả? Mà la làm sao cho người ta không cười anh thúì óc?

– Cười thì cười, tui nói là cô...

Lý chận lời anh ta:

– Anh chưa biết em đã nói với chị chủ nhà là hai đứa mình... là vợ chồng.

– Cô nói ầu vậy à?

– Hồng nói vậy thì làm sao người ta chịu cho ngủ đây!

Ba Cửa thở dài:

– Cô này quá quắc thật. Cái điệu này khi dìu tới trông cô dám khoe rùm lên rằng tui với cô... đã có con với nhau!

Lý cười xòa:

– Dám lắm! (Đến đây cô kể tại Ba Cửa thả thỏ) mà em nói cho anh nghe, tội gì anh phải giữ tai tiếng gât vậy. Ai ăn chả thì mình ăn nem. Bộ anh thấy họ lung tung trên gò trâm bầu, anh không nghĩ gì hết sao?

Ba Cửa thở dài:

– Tức ghen tới cần cô thì còn nghĩ tới gì nữa!

Lý ỏn ẻn hỏi lại:

– Vậy bây giờ hết tức chưa?

Ba Cửa bắt phì cười:

– Bây giờ thì... ối, tụi nó vui sướng như vậy thì tức làm gì cho tổn thọ!

Lý ôm lấy anh ta:

– Nói như vậy phải đa! Ai có phận nấy. Anh đã lo hết lòng hết dạ rồi chớ bộ không sao? Bởi vậy em nghĩ rằng nếu anh còn tức chị Nhãn thì

một là anh bất công, anh ích kỷ, anh không chịu xét giùm hoàn cảnh của chị.

Ba Cửa rướn giọng lên:

– Tui đâu phải là một thằng nhỏ nhen như thường tình thiên hạ đó cô!

Lý sốt sắng nói tiếp:

– Đó là một, còn hai nữa, nếu anh còn tức là anh đại. Ừ, đại ghê mạng, đại cam, đại trất, đại hồng biết chỗ nào mà để!

Ba Cửa cười lạt:

– Ê, chuyện đó khỏi có đi! Nếu tui còn tức thì làm sao tui ngủ khì để cô... gác chừa gác tay, rồi phạch áo phạch ngực tưới sươi lên được vậy!

Lý véo mạnh vào lưng anh ta làm cho anh ta nhảy nhồm và kêu oai oái:

– Ui da! Phong đòn gánh giựt cô hay sao mà cô ngắt tui thiếu điều sút thịt vậy?

Lý phụng phịu:

- Ai biểu kêu ngạo người ta.
- Bộ hồng có hả?
- Nếu có thì bây giờ em bắt đền anh đây!
- Ngộ hông. Thì đảng nào cũng lỗ hết hén?

Lý lại uốn người không phải cho thêm gấn Ba Cửa.

Vì hai người đã nằm khít rịt với nhau rồi mà... cốt để trêu chọc khéo anh chàng này. Cô ta thủ thủ hỏi:

– Vậy anh thấy họ như vậy, anh trầm trồ trầm trắc được sao?

Ba Cửa cúi mặt xuống nhìn lại cô ta và anh ta cũng thấy hơi bứt rứt trong mình, anh ta lặng thinh một hồi lâu để nghe rõ mồn một nhịp tim của Lý đập dồn dập.... ngay trên ngực mình.

Anh ta muốn nhích ngực ra nhưng rồi lại để yên và thầm hỏi và cố tưởng tượng coi cái cảm giác êm êm kỳ lạ ấy sẽ còn như thế nào nữa nếu mình bạo dạn thêm một chút.

Tự nhiên, Ba Cửa cảm tưởng là đôi tay của mình thật quá vô dụng nếu có phải xuôi cứng trong một dáng điệu chịu trận như tự nãy giờ.

Thấy anh ta lặng thinh, Lý đặc chí cười thâm đoạn lên tiếng hỏi:

– Bộ ngủ lại rồi hả?

Ba Cửa giật mình:

– Ngủ cái mốc xì gì, như vậy mà ngủ. Tại cô đó?

– Nữa! Lại đổ thừa.

Ba Cửa lúng túng đáp:

– Mới rành rành đây mà cô làm quá!

– Thì mới rành rành nên em mới làm quá đó. Em ngủ không được, anh muốn tính sao đó thì tính chớ hông thôi em cứ như vậy hoài cho anh coi!

Ba Cửa làm bộ thở dài:

– Cô thiệt quá mạng hơn ba thằng ăn cướp đó! Đáng lẽ cô gặp tui nó thì vừa!

Lý không còn... nể nang gì nữa:

– Gặp anh như vậy cũng đủ rồi.

Ba Cửa cũng đâm ra nói trây:

– Cô làm như tui là con Nhãn ở trồng.

Lý cười xòa:

– Em trả thù cho anh, còn không chịu nữa sao?

– Ý mẹ ơi, trả thù gì mà ngược đời... Ý khoan! Cô để thùng thảng trừ tính chó cái gì... quá trời đất vậy nè!

Lý thở nhanh:

– Ai biểu cứ nói hoài! Còn nói nữa thôi?

Ba Cửa chắt lưỡi:

– Tui... Tui nói thôi mà... Tui... (Ba Cửa chột nghiêng răng). Để rồi tui cho cô biết tay!

Lý cười khúc khích:

– Thằng cha này ba trợn quá: Dĩ hông... Mà làm gì bộp chộp quá vậy! Coi, hông thẳng.

Ba Cửa cười nhẹ:

– Ai biểu ăn hiếp người ta chi?

Lý không còn tỉnh táo đâu nữa để trả lời... Vừa lúc ấy, chị chủ nhà lạch cạch mở cửa bước ra và tiến ngay lại sập kế mặt vô sát mừng hỏi:

– Làm gì mà cãi lẫy ngoài này vậy?

Ngay khi nghe có tiếng mở cửa, Ba Cửa đã nhào qua một bên và lật đặt quơ chiếc mền lên đắp còn Lý cuống quýt nằm sát vô vách.

Ba Cửa đưa tay kêu Lý như có ý bảo cô ta trả lời, cực chẳng đã Lý phải lên tiếng:

– Chị hai hả chị hai? Tụi em nói chuyện tầm khào chơi chớ có gây lộn gây lạo gì đâu!

– Vậy mà qua tưởng hai ông bà gấu ó với nhau chớ! Và qua tưởng quánh lộn quánh lạo gì nữa! Qua nghe ạch ạch đui đui ngoài này...

Lý đưa tay véo vai Ba Cửa đoạn làm tỉnh đáp:

– Dạ không có chị hai à. Dạ tánh của ảnh ngủ hay mớ và giầy vạy thôi. Chị vô nghỉ đi chị hai, chẳng lẽ tui tui dắt nhau lại đây để gây lộn.

Chị chủ nhà cười đáp:

– Ở phải, bị qua đang ngủ mê rồi giật mình nghe có tiếng gắt gồng, rồi như có ai vật lộn nên qua lật đật ra đây. Thôi qua vô với sắp nhỏ ghen cô chú!

Ba Cửa vội dà dạ cho xong chuyện.

Đợi cho chị chủ nhà đã đóng cửa phòng hoàng. Ba Cửa mới lên tiếng trách Lý:

– Đó cô thấy chưa! Tui nói hổng được mà cứ ép tới hoài. Bộ... hư thói hay trễ triếc gì sao mà cô nôn quá cỡ vậy!

– Ai nôn? Bộ mình em à?

Ba Cửa chắt lưỡi:

– Đành rằng vậy nhưng cũng tại tui thấy cô

làm quá nên mới ra tay cho bỏ ghét chơi... May mà chị chủ nhà chỉ... đoán trật chứ hông thôi chỉ chửi cho mà nghe.

– Gì mà chửi?

– Thì nhà người ta làm ăn mà mình... làm như vậy họ có chửi thì phải vánh tai lên nghe chớ sao.

Lý phì cười:

– Làm cái gì mà anh la hoảng vậy?

Ba Cửa cười mũi:

– Tui không ham lợi theo kiểu đó! Bây giờ cô có để cho tui ngủ vớt một giấc không thì cô nói?

Lý xén lên đáp:

– Đáng lẽ ra em không cho đó, nhưng vì chị chủ nhà đã ra đây nên... óc trâu hết... Mà em nói trước dì tới nhà em không nói, nhưng em sẽ không buông tha anh như lần này đâu ghen! Ai có thân thì lo á!

Ba Cửa thở dài một cách áo não:

– Thật rõ phần của tui kỳ cục làm sao! Tui gặp hai bà thì bà nào cũng quá trời quá đất. Cái điều này chắc tui phải cạo đầu đi tu quá!

Lý cười nhẹ:

– Em thì còn đỡ đa! Hay là anh cũng muốn em như chị Nhân? Sướng thấy mồ mà còn làm bộ!

– Hừ, phải chị chủ nhà hay ra coi có chuyện hông?

Lý lại nhích người lại gần Ba Cửa.

– Anh chớ bộ em sao?

– Thôi đi bà nội! Rõ ràng là như vậy mà dám đổ thừa nữa! Mình đã ngủ đậu nhà người ta mà làm như vậy, dầu chưa có sao hết cũng là bậy. Người ta làm ăn lụn bại thì cũng tại mình.

– Anh khỏi lo mà! Bộ anh quên rằng chỉ tưởng hai đứa mình là vợ chồng với nhau sao?

– Cô chuyên môn ầu. Cô cứ nhận đại như vậy có ngày chết cả đám. Dì trông cô làm ơn bỏ giùm tui cái lỗi ăn nói càn mạng đó nghen.

Lý lại cười.

– Em có nhận ầu thì anh có lợi chớ ăn thua gì mà anh sợ?

Ba Cửa ngao ngán nhìn lại cô ta và nói cho xuôi:

– Thôi được rồi. Tui không dám cãi lời bà đâu. Bây giờ thì xin bà để cho tui ngủ đờ một giấc chớ sắp sángбет đến nơi rồi.

Lý ồm ở hỏi lại:

– Vậy chớ mình... nói chuyện chơi như hồi nãy nữa hổng được sao?

– Nói chuyện chơi như hồi nãy? Bộ cô hổng muốn cho chị chủ nhà ra một lần nữa sao chớ?

Lý ấp úng đáp:

– Chuyện này mình đã hiểu nhau rồi thì đâu

còn có việc cãi lầy gì nữa đâu mà anh sợ... Tại hồi nãy anh la lối.

– Thôi nghỉ đi. Bộ tui muốn như vậy lắm sao?

Lý xô mạnh vai anh ta:

– Xí, có mình em hén? Chớ ai hồi nãy...

Ba Cửa vội ngắt lời cô ta:

– Thôi thôi đừng kể lể lôi thôi nữa! Mà bây giờ tui bị « óc trâu » hết nên tui...

– Nên anh mắc cỡ miệng phải hông?

– Đồ mắc dịch đâu! Cô muốn làm gì thì làm chớ tui nói là không. Chị chủ nhà chị rình rập như vậy thì còn... mắc mớ gì nữa mà xúi biểu người ta hoài hồng biết. Cô đợi tới khi dì trông rồi nói chuyện lại hồng được sao? Cô làm như trễ chuyến này rồi... hựt luôn vậy:

Lý cự nự lại anh ta:

– Thôi đừng nói năng lộn xộn nữa! Con này, đâu có cần! Đó, ham ngủ thì ngủ đi. Hồng biết

ông trời ông sanh anh ra làm đàn ông con trai để làm gì! Giỏi ăn rồi ngủ không hề! Hèn chi hể vượt ra là bị chị Nhãn chỉ cho leo cây liền cũng phải lắm chớ chẳng oan ức gì đâu!

Dứt lời cô ta quay phắt mặt vô vách và co rút người lại như muốn ngủ liền vậy.

Ba Cửa chắt lưỡi nhìn lại cô ta và dù sao cũng thấy hơi lòng khi được một cô gái giận lấy mình như vậy. Anh ta cũng thương hại Lý: cô ta đã vất vả vì mình nhiều quá rồi...

Ba Cửa bèn đưa tay khều nhẹ vai Lý nhưng liền bị cô này hất mạnh ra và gắt lên:

– Tui la đa ghen!

Ba Cửa bỏ nhỏ:

– Day qua tôi nói cái này cho mà nghe!

Lý vẫn nằm nguyên như cũ:

– Khỏi đi. Đừng làm bộ!

– Thiệt mà cô!

– Tui nói là tui la lên thiệt đấy! Rồi chị chủ nhà chị có ra hạch hỏi thì anh trả lời giùm tui một chút.

Nghe nói thế, Ba Cửa đành chịu thua. Tuy thế, anh cũng rán nói thêm một câu thông:

– Nhưng đến sáng mới cô đừng giận tui nghen hôn!

Lý đáp cụt ngủn:

– Hồng biết!

Ba Cửa thở dài và rón rén nằm xuống. Anh ta gác tay lên trán để suy nghĩ đến Nhãn, Lý và ngủ quên lúc nào cũng chẳng hay...

o O o

LÝ vừa bới tóc vừa bảo Ba Cửa:

– Bây giờ mình xẹt vô trong đồng để coi sự thể ra sao nghen anh?

Ba Cửa do dự:

– Còn coi gì nữa... Rành rành đó mà.

– Biết đâu tụi nó bỏ chị Nhãn lại đó, Nếu có vậy mình cũng phải rước chỉ dĩa để muốn tính sao thì tính...

Ba Cửa miễn cưỡng đáp:

– Tui cũng rần nghe theo lời cô một phen nữa coi sao.

Đi vào đến gò trâm bầu, cả Lý và Ba Cửa đều ngơ ngác khi thấy không có bóng dáng một ai trên ấy hết. Ba Cửa gác dầm đứng lên ngó mông một vòng đoạn quay qua cự nự Lý:

– Tui đã nói tụi nó dắt nhau đi mất rồi mà cô còn biểu tui vô đây để làm gì nữa!

Lý cũng đứng lên:

– Ủ họ đi thiệt há!

– Vậy mà cô còn nói là tụi nó bỏ con Nhãn lại đây. Thứ chết thèm chết khát đó lại gặp miếng phao câu ngon lành như vậy mà để gì tụi nó chịu nhả ra sớm vậy! Nhứt là con Nhãn nó cũng mất

thấy mục nội, ai vô rút nó ra nó cũng không nghe. Thôi đi dìa.

Lý cãi lại:

– Gấp gì dữ vậy? Bể gì mình cũng đã mất công đến đây thì phải cập xuống vô coi kỹ một vòng xem sao? Biết đâu tụi nó... no nê bóc ké suốt một đêm qua rồi nó... quăng xác chỉ ở đâu đấy? Tụi này là tụi say máu chó hồng hiến đâu!

Ba Cửa hơi chột dạ nhưng vẫn nói cứng:

– Quăng đâu uống vậy! Có thứ già cóng khó dễ như bà già của con Nhãn nên tụi nó mới đập đầu, bóp cổ liệng đi chó con Nhãn... Thế nào nó cũng để dành mà!

– Thì cũng phải lên coi cho chắc chó!

Ba Cửa do dự một hồi rồi nghe theo. Trước hết anh ta dẫn Lý đến thẳng đám trâm bầu. Đến nơi, anh ta cau mày nhìn đám cỏ bị chiếc nóp đè gục ngọn trong đêm qua và chầm dầm mặt xuống. Liếc thấy điệu bộ của anh ta. Lý cũng đứng lặng

thình và lòng thầm nhớ lại những cảnh mình đã chứng kiến trong đêm. Ba Cửa chột lên tiếng:

– Thôi đi cô! Tụi nó đã cuốn nóp đông mất thì mình cũng chẳng có việc gì cà rà ở đây nữa...

– Anh nên đi một vòng coi có gì lạ hông? Rủi tụi nó... quăng giấu chị Nhãn ở đâu đó thì sao?

Vừa lúc ấy có tiếng xuống bơi dưới xẻo. Lý và Ba Cửa vội chạy xuống mé xẻo và ngoắc gọi chiếc xuống ấy lại hỏi thăm. Lý nhanh nhẩu lên tiếng trước:

– Bác dưới xuống ơi, bác cho tôi hỏi thăm, chút xíu này coi.

Một ông lão ngồi trên xuống vội rà dầm lại:

– Việc gì đó mấy em?

– Bác có thấy mấy người ở đây đi đâu hông?

Ông già nhướng mắt lên:

– Mấy người nào?

Ba Cửa vội chen vô hỏi:

– Bác bơi xuống từ trong ngọn ra đây phải hông?

– Ủ.

– Bác có gặp ai bơi xuống ngược vô tròng hông?

Ông già mau miệng đáp:

– Có, qua thấy có hai chiếc xuống.

Lý kêu lên:

– Nếu vậy thì không phải rồi!

Ông lão trên xuống ngo ngác hỏi lại:

– Cái gì mà không phải?

– Bốn người?

Ông lão chưa kịp đáp thì Lý đã nói chen vô:

– Chắc không phải đâu! Bốn người đi chung một xuống, hoặc ba người chung một thì họa may còn đúng.

Ông lão cười đáp:

– Qua cũng chẳng biết sao là đúng mà sao là không.

Lý ngắt lời ông ta:

– Mà bác có nhìn kỹ mấy người trên xuống không hay là chỉ nhìn phớt qua vậy thôi?

Ông lão nghiêm mặt đáp:

– Qua nhìn kỹ lắm, vì qua thấy mấy người đàn ông trên xuống và cô đó đều là dân lạ hoặc chớ không phải người ở miệt này...

Lý hỏi chận:

– Mấy người đàn ông và mấy cô?

Ông lão đáp liền:

– Ba người... Ở hai người đàn ông đi một xuống còn một người nữa thì đi với cái cô nọ... Một cô lịch sự dẫu đa!

Ba Cửa hấp tấp hỏi vô:

– Đúng thiệt là có một cô gái phải không bác? Và có ba thằng đực rựa?

– Đúng vậy.

– Đâu bác tả hình dáng sơ của ba thằng đó cho tui nghe một chút coi. Bác làm ơn...

Ông lão gật đầu:

– Làm ơn khỉ gì! Qua thấy thì qua chỉ giùm cho. Ba người đàn ông đó đều có bộ vó hăm hù lắm. Ở có một cậu trong số ba người đó thì còn đỡ đôi chút.

– Nó còn trẻ như tui chớ gì?

– Ủ.

– Còn... cô gái kia?

– Cô gái... cô gái kia thì cũng như cô em này vậy hổng phải là dân trong vùng này và qua coi bộ cổ cũng (ông ta vừa nói vừa hát hàm chỉ về phía Lý)... Cổ cũng thuộc vào dân có tiền...

– Sao bác biết?

– Thì qua thấy có ăn mặc đồ mới lắm... Chắc đi thăm bà con hay đi chợ đi búa gì đó, có điều

là chiếc áo bà ba của cổ hơi lấm lem và bèo nhèo một chút. Qua để ý điều này vì qua... tiếc cái áo trắng bong mà lại để dơ như vậy...

Lý kêu lên:

– Nói vậy đúng là chị Nhãn rồi phải hông anh Ba?

Ba Cửa chầm dầm mặt xuống:

– Thì nó chớ ai. Tui biết là nó theo tụi kia mà.

Ông lão ngó lại hai người:

– Bộ cô em và chú em đây đi kiếm cô đó hả? Chắc cô bỏ nhà cuốn gói theo trai phải không?

Ba Cửa vọt miệng nói:

– Hồng phải đâu bác ơi! Phải nó cuốn gói theo trai thì tui cũng lạy, đằng này nó...

Lý vội ngắt ngang:

– Anh sao hay kể lể lôi thôi quá. Bác đây cho mình biết vậy là đủ rồi.

Ba Cửa thở dài:

– Ủa phải...

Lý ân cần bảo anh ta:

– Sẵn dịp đây anh cũng nên hỏi kỹ bác coi ai đã đi chung xuống với chỉ. Mình cần biết chắc kéo hồ nghi bậy bạ không nên.

Không đợi Ba Cửa phải lên tiếng, ông lão đáp luôn:

– Thì qua đây nói rồi, hai người trọng tuổi và một cậu trẻ. Có cậu này coi còn hiền chó hai cha kia bậm trợn lắm. Riêng thằng cha đi chung xuống với cô nọ thì cao lớn dĩnh dàng. À nó có theo ở mặt nữa!

Ba Cửa nhìn lại Lý:

– Đúng y boon là thằng chúa trùm của tụi nó mà!

Ông lão trố mắt:

– Chúa trùm gì đó chú em?

Lý vội đỡ lời:

– Anh lớn trong mấy người đó bác à! Thôi cảm ơn bác nhiều nghen!

Ông lão sốt sắng hỏi thêm:

– Vậy cô em có còn hỏi qua gì nữa hông?

Lý niềm nở đáp:

– Dạ thôi bác à. Dạ... tụi nầy làm phiền bác nhiều quá rồi...

– Có chi... vậy có chuyện gì ngại lắm không cô em?

– Dạ thường vậy thôi. Tụi tui muốn kiếm họ để nhắn tin dì cho bà con vậy thôi. Bây giờ họ đi xa rồi thì đành chịu...

Ông lão gật gù:

– Ủ, hai chiếc xuồng đó đi xa lắm rồi. Chắc họ bằng đồng để xẹt qua sông cái. Thôi qua đi trước nghen!

Dứt lời, ông ta quơ dầm bơi đi nhưng còn rán ngó ngoái lại cặp Lý – Ba Cửa đến mấy lần như có ý thắc mắc điều gì vậy...

Ba Cửa lên tiếng bảo Lý:

– Như vậy cô đã vừa lòng chưa?

Lý nhìn lại anh ta:

– Lãng nhách! Việc gì tới em mà vừa lòng?

Ba Cửa to tiếng:

– Tui nói con Nhãn nó theo tui kia, hay đúng hơn là theo thằng đầu đảng mà cô hổng chịu tin! Chắc nó nói làm chúc bà chúa đảng ăn cướp đó oai lắm chắc!

Lý phì cười:

– Anh này nói nghe ngộ quá. Ai mà ham vậy hổng biết.

Ba Cửa trề môi:

– Cô cứ bình riết nó hoài!

– Chớ chẳng lẽ em xúi anh thù oán chỉ sao?

Ba Cửa nhìn lại cô ta:

– Cô tốt quá hả! Rồi làm sao cô... đoạt chồng người ta được!

Lý quắc mắt, chống nạnh lên:

– Ê con này không có đoạt chồng ai hết! Em không có chơi xấu vậy đâu. Ai bỏ thì em... xài chơi vậy thôi. Và em cũng chẳng muốn hạ nhục hay nói xấu ai hết! Việc gì em cũng đành hoàng hết chớ không quen thói chen lấn ai hết. Riêng phần chị Nhân em tội nghiệp cho tình cảnh của chị lắm...

Ba Cửa mỉm cười:

– Cô hồng vái van cho nó chết sớm chớ!

Lý xô mạnh vai anh ta:

– Anh đừng buông cái giọng thất nhơn thất đức ấy ra! Người ta gặp hoạn nạn...

– Hoạn nạn cái mốc xì họ! Đó là cách nó lấy chồng theo kiểu đời sống mới và tập thể như cái kiểu mấy cha nội trong này thường nói đó!

Lý vênh mặt lên:

– Anh không biết... “chánh trị” đánh gì hết mà cũng bày đặt nói leo nói trèo! Dầu sao đi nữa, chị Nhãn cũng gặp rủi ro, mình cứu chỉ không được thì thôi, chớ không nên nói nặng nói nhẹ chỉ làm gì nữa.

– Rủi ro mà... đã đời như vậy rồi còn tiếc nuối gì mà xách cái phao câu đi theo tụi nó luôn! Có đúng như vậy không nè! Cô nói mại hơi như vậy chớ trong bụng cô, trời cản cô cũng...

Lý gạt ngang:

– Đừng vu oan giá họa cho người ta! Em nói thiệt chừng nào chị Nhãn chỉ đùa là em đang ra liễn và em nhường đứt anh cho chị.

Ba Cửa lắc đầu lia:

– Thôi thôi tui hổng muốn ai nhường ai sang hết.

Lý vẫn còn cự nự:

– Vậy chớ anh cứ nói tầm bậy hoài!

Ba Cửa sốt ruột quay trở về nhà nên xuống nước nhỏ cho êm:

– Thì cô nói ra tui mới nói vô chớ bộ mắc mớ ông bà ông vải tui hay sao mà tui động tới cô chớ! Thôi bây giờ mình lo dìu cho rồi chớ ở đây chi nữa hả cô?

Lý nhìn lên phía ngọn xẻo:

– Rồi không tính việc dò hỏi coi tụi nó chở chị Nhãn đi đâu sao?

Ba Cửa nhún vai:

– Tụi nó đã thoát ra khỏi miệt này thì như cộp về rừng, mục nội ai theo tụi nó kịp! Và mình cũng chẳng biết tụi nó đi về hướng nào nữa. Thời buổi không làng không lính này, làm thằng dân quèn không nghĩa lý gì hết. Phải chi làng xã hay lính ở đồn chịu đi ruồng tụi nó ngay từ chiều hôm qua thì làm gì ra nông nổi ấy! Thôi bây giờ

mình dìu để cho ông già của con Nhãn hay tự sự rồi ông muốn thừa gửi cầm chừng hay tính thế nào đó thì ông tính chớ tui đây co tay thôi.

Lý chép miệng thở dài:

– Đành rằng vậy nhưng em vẫn thấy tội nghiệp cho chị Nhãn quá. Gần ngày đám cưới rồi mà trời xui đất khiến cho gặp chuyện trắc trở như vậy.

Ba Cửa đẩy đưa chiếu lệ:

– Hễ nói tới việc xui xẻo thì ông trời kêu ai nấy dạ chớ biết đường đâu mà rờ... Thôi xuống xuống bơi rút về trồng hông thôi trái con nước thì mệt lắm...

o O o

Về đến nơi, Ba Cửa và Lý liền đi thẳng lại đằng nhà của bác hai Trinh. Cô bác lối xóm tấp nập đến đây để phụ lo việc ma chay cho bác hai gái. Thấy vậy Lý dặn chừng Ba Cửa trước:

– Lát nữa, tốt hơn hết anh nên ém nhẹm luôn cái việc chị Nhãn bị tui nó... này nọ đó.

Ba Cửa có vẻ không hiểu:

– Cui bác trai nhờ mình đi kiếm con gái của bác thì mình thấy sao học lại y như vậy chớ hông thôi bác trai cho mình đi ba đồng bảy đổi cho có lệ rồi dì nói trời nói đất hay sao?

Lý chắt lưỡi:

– Anh dốt thấy mô! Nhà người ta đang lu bu lo đám tang cho bác gái mà mình lại khai luôn cái chuyện bất hạnh kia ra thì ngật cho bác trai quá... Người ta có một đứa con gái nuôi nấng cặn cùm từ bấy lâu nay rồi để cho ba thằng chúa ôn nó khiêng đi mần thịt thì còn trời đất gì nữa! Theo ý em thì mình để thùng thảng rồi cho bác trai biết sau cũng được...

Ba Cửa thắc mắc:

– Rồi vài ba bữa con Nhãn nó quay trở dì rồi mình không chịu nói trước gì hết thì ông già con Nhãn tưởng đâu con gái không hề hấn chi...

Lý ngắt ngang:

– Rồi bắt anh phải cưới chớ gì! Xí, đồ đàn ông gì mà ích kỷ thấy bà! Vậy mà anh nói là thương chị Nhãn! Anh thương cái thân mốc cời của anh thì có!

Ba Cửa gãi đầu, chống chế cầm chừng:

– Hồng phải vậy... nhưng chuyện vợ chồng trăm năm với nhau thì thà mịch lòng trước hơn được lòng sau. Nhưng cô đã dận tui như vậy thì tôi phải nghe.

– Ủa, Nghe em đi, rồi mình sẽ nói sau cũng được. Cái điệu này chị Nhãn chưa dìa liền được đâu mà anh ngại!

Ba Cửa thở dài:

– Tui cũng tội nghiệp cho bác trai lắm. Vợ bị tui cướp giết, con gái bị tui nó dẫn đi làm cho nát bấy hết trội... Cha, dầu muốn cho bác biết sự thật, tui cũng chẳng nghĩ ra cách nào để nói cho... xuôi. Chẳng lẽ mình « chụp hình » y boon lại hết!

Lý to tiếng cự nự anh ta:

– Việc đó để em bày cách cho anh nói sau.
Hay là để em lo cho?

Vừa lúc ấy, bác hai Trinh nghe tin Ba Cửa trở về, lật đật chạy ra hỏi thăm:

– Sao đó Ba? Cháu có gặp nó không?

Ba Cửa quay sang Lý như để cầu cứu Lý, liền đáp:

– Dạ thưa bác, tụi cháu đi kiếm nát nước hết nhưng... không kịp bác à.

Bác trai hốt hải hỏi:

– Sao không kịp?

– Dạ tụi nói đã lưu chị Nhãn đi rồi...

– Coi, tụi nó chở con Nhãn đi làm gì? Hay là tụi nó giết chết rồi quăng xác đâu đó?

Lý ấp úng đáp:

– Dạ chỉ còn sống...

– Sao cháu biết?

– Dạ cháu với anh Ba đi hỏi thăm lần lần và có người cho biết như vậy đó bác à!

Bác hai trai kêu lên:

– Như vậy rồi làm sao? Mà thằng Ba đây sao không theo coi tụi nó đưa con Nhăn dìa đâu? Tụi nó dẫn nhỏ đi hà rầm như vậy thì chết rồi!

Ba Cửa rụt rè lên tiếng:

– Dạ cháu đi tới nơi tụi nó ẩn trốn thì đã trễ. Bây giờ xuống của tụi nó đã bung ra sông cái rồi thì chỉ có ca-nô hay ghe máy gì rượt theo mới kịp đó bác à.

– Vậy thân phận của con Nhăn kể như rồi đời chờ gì nữa!

Ba Cửa chưa biết nói sao thì Lý đã vọt miệng trả lời thế cho anh ta:

– Dạ chắc không sao đâu bác à. Tụi này ham tiền thì... chắc tụi nó tạm giữ chị Nhăn đâu đó để

bắt mình lòi tiền ra chuộc. Lóng này, dân trời ơi đất hời thường chơi cái mừng đó lắm...

Bác hai nhìn Ba Cửa:

– Vậy thì cháu phải lo đi hỏi thăm hỏi nom cô bác ở miệt đó coi tụi nó đưa con Nhãn dìa đâu và bắt tin luôn là mình sẵn sàng chạy tiền để chuộc...

Ba Cửa đáp:

– Dạ cháu tính dìa cho bác hay trước và lo tổng táng cho bác gái xong xuôi rồi sẽ lo việc đó.

Bác hai trai thở dài:

– Ủ, thôi cháu chịu khó lo vụ đó giùm bác, nếu cháu còn đoái tưởng đến con Nhãn.

Ba Cửa ấp úng:

– Dạ... thế nào con cũng giúp bác...

Bác hai trai vịn nhẹ vai anh ta:

– Việc này tùy cháu... Nay, cửa nhà qua đờn

chiếc lại phải lo việc lúa má... nên không thể đi đầu được...

Ba Cửa cảm động gật đầu lia:

– Bác yên lòng. Cháu đã nhận lời thì cháu phải lo... Dầu Nhãn có ra sao, cháu cũng kiếm cho ra để đưa dì nhà.

Lý cũng chen vô:

– Có cháu đây nữa bác à. Cháu quen biết nhiều ở miệt đó lắm. Để nữa, cháu với anh ba sẽ cùng đi thăm dò tin tức của chị Nhãn...

o O o

Tên đường về nhà, Lý cười bảo Ba Cửa:

– Anh đã hứa với bác hai thì anh lãnh đủ đó nghen!

– Thì bác nói vậy chẳng lẽ mình gạt phăng đi coi sao tiện. Mình cứ hứa đại rồi sau này... ù ơ ví dầu với bác cho qua ngày... đoạn như nhớ trực

ra điều gì, anh ta nghiêm giọng lại bảo Lý: Mà cô cũng nên dang tui ra chớ cứ đi cập kê như vậy thiên hạ đàm tiếu chết! Họ sẽ cho rằng tui có thói mới chuộng cũ vong, rồi họ rửa mình chết!

Lý vùng vằng:

– Họ nói gì thầy kê họ chớ!

Ba của chắt lưởi:

– Cô buông thua như vậy sao được. Con Nhãn nó mới bị ràng ràng đó...

Lý mỉm cười:

– Anh làm như phải chờ cho... măn tang vậy!

Ba Của gặt đầu:

– Cũng gần gần như vậy. Cô có muốn cho tui tính tới việc của hai đứa mình thì cô đừng làm nột cho tui quá. Tui nói sơ sơ như vậy chắc có hiểu chứ?

Lý phụng phịu:

– Em cũng rán nghe lời anh nhưng khi nào hồng có ai dòm ngó là em rột qua nhà anh ghen!

Ba Cửa trợn mắt:

– Tui nói để hồng thẳng. Ở đây thiên hạ thính mắt thính tai lắm, ai rục rịch cái gì họ biết hết.

Lý vắn lại:

– Nói vậy khi hai đứa mình đi chung với nhau để dò la tin tức về chị Nhãn rồi họ... câm miệng lại hay sao?

Ba Cửa đứng khựng lại:

– Cha, còn vụ đó nữa há! Hay là cô ở nhà!

– Rồi anh biết đâu mà kiếm chỉ?

– Thì tui đi đại, bắt quá hỏi thăm không ra thì xách xuống không dìa chớ có sao đâu!

Lý lắc đầu:

– Ý em lại khác. Em muốn anh và em tận tình tìm kiếm chị Nhãn...

– Tui không hiểu sao cô lại sốt sắng quá vậy?

Lý cười nhẹ:

– Có gì lạ đâu. Em sốt sắng là để lo cho em và anh. Em muốn cho anh biết đến nơi đến chốn về chị Nhãn để anh hết còn xốn xang, thắc mắc gì nữa, và do đó anh mới yên lòng cưới em được!

Ba Cửa lắc đầu:

– Thiệt cô chỉ thương cô thôi chớ nào có phải đoái hoài gì đến con Nhãn.

Lý thở nhiên đáp:

– Nhưng em xử sự một cách đàng hoàng chớ hồng phải chơi xấu. Bộ anh không chịu như vậy sao?

Ba Cửa chậm rãi bước đi:

– Đối để thì phải như vậy chớ sao!

Lý kèm sát một bên anh ta, hỏi nhỏ:

– Vậy tối nay em qua bên anh ngen?

Ba Cửa lấm lét ngó quanh:

– Chưa chi cô lại tính chuyện rắc rối rồi. Thiếu gì dịp khác... Cô biết rằng tui đang bái xái bài xai đây thì dầu mình có hẹn hò nhau cũng chẳng vui sướng gì!

Lý vùng vằng bước dang ra:

– Anh thì cứ cái mừng đó hoài! Tính làm cao với em chắc! Anh giỏi thì anh trốn em luôn đi! Thế nào em cũng đi phao rùm lên là anh sắp cưới em để coi anh còn né tránh gì được nữa!

Ba Cửa hót hã nít tay cô ta giật mạnh:

– Cô hồng chơi ác vậy chứ!

Lý chằm bằm đáp:

– Dám lắm chứ. Đối với anh, không kềm thúc không xong! Hay là bây giờ anh nói là anh nhất định lấy chị Nhân dầu cho chỉ đã ăn nằm xô bộn tới ba bốn thằng khác, thì em biết phận dang ra liền. Anh có dám quả quyết như vậy không nè?

Ba Cửa dậm chân, chặt lưỡi:

– Nói vòng vo tam quốc một hồi thì rất cuộc rồi cô cũng ghim vô chỗ đó. Cô ăn hiệp tôi vừa vừa nó chớ!

Lý phì cười:

– Anh... một đồng như vậy thì ai ăn hiệp nổi! Thôi được rồi, em cũng rán nghe theo anh một lần chót nhưng nếu anh kiếm có để dang ra lần lần thì đừng có trách!

– Coi, quanh đi quẩn lại còn có ai đâu nữa mà em sợ?

Lý trề môi:

– Thiếu gì. Bốn năm con ế chồng nhưng nhiều tiền trong làng đó! Anh cứ nhảy vô ở rể lúc nào mà chẳng được!

Ba Cửa cười xòa:

– Ôi mấy con chẳng tinh gấu ngựa đó ai mà dám rở vô! Đứa thì mặt mày như cái rổ xúc đứa thì nha cam ăn lỗ mũi, đứa thì đi cà nhắc... Ở với nó để tối nằm chiêm bao la hoảng lên hả?

– Ủ, nhưng bồ lúa của nó thì chê không được!

– Lấy vợ chớ lấy bồ lúa sao cô?

– Nói bảnh dễ quá mà! Với lại anh cũng sợ lấy em rồi mang tai mang tiếng nữa? Em nổi danh là một đứa con gái bạt mạng cô hồn trong làng mà!

Ba Cửa nhìn lại Lý, gượng cười:

– Cũng có vậy chút chút... Dầu sao em cũng phải sửa tánh nết lại cho đảm đảm chứ con gái gì mà cái mặt... cứ vác hất lên trời và coi thiên hạ không ra cái mốc xì gì hết!

Lý ngoe nguẩy đáp:

– Trời sanh ra em vậy! Mà em vác hất mặt lên trời thì có động phạm gì đến ai không? Tụi nó thấy em bề gì cũng ngộ, cũng lịch sự hơn tụi nó nên tụi nó ghen ghét đặt điều này nọ... Ồi, ai mà còn lạ gì điều ấy! Đây, em hỏi anh: nếu em xấu như quỷ, anh có thèm ngó tới em không? Riêng đối với chị Nhân thì em một chín một mười chớ bộ lép hơn sao? Có điều anh cũng hơi khoái chỗ

con nhà « bẽ thế » của chỉ nên anh mới bỏ lặc xoon em chớ hồng thôi dễ đúng gì!

Ba Cửa chắt lưỡi:

– Em sao hay vạch lá tìm sâu quá! Việc đó nên dẹp qua một bên đi. Chuyện vợ chồng ăn đời ở kiếp thì phải tính kỹ chớ ẩu tả sao được.

Lý nghiêm mặt hỏi vặn lại:

– Nhưng lần này anh đã tính kỹ chưa? Hay là bất kể đến việc chị Nhãn bị « như vậy »?

Ba Cửa rướn giọng lên:

– Chết thì chết tui đâu thềm xài của thiên hạ liệng ra! Cô nên nhớ điều đó.

Lý gật đầu:

– Nhớ kỹ rồi. Phên này nếu anh cho em trọt vỏ dưa một lần nữa thì trời cản em cũng níu lưng anh! Anh có giỏi thì trốn đi xứ khác mần ăn đi!

Ba Cửa nhăn mặt:

– Cô này hăm he ghê quá! Cô làm cho tui khớp đây nè!

Lý cười rộ lên và đưa tay véo má Ba Cửa:

– Bình tĩnh đi cưng. Nói vậy chớ ăn thịt ăn cá gì anh mà anh kêu rên dữ vậy! Thôi em đi đây... Và hồng biết, chừng tối em sẽ qua...

Ba Cửa toan phản đối nhưng dư biết rằng nếu mình làm phật ý cô ta một lần nữa, cô ta dám đeo riết luôn cho « lợi gan » lắm. Anh ta đành nói đẩy đưa theo:

– Ủ, cô dìu nghỉ... Tối có rảnh qua chơi cũng được miễn là đừng đi... ngờ ngờ.

Lý háy xéo anh ta đoạn hi hửng bỏ đi.

Ba Cửa thở ra một hơi dài, đoạn lúi thủi trở về nhà.

Non một tuần lễ sau bác hai trai sai người gọi Ba Cửa lên và cho biết là mới nhận được tin của Nhãn nhắn về nói cô ta vẫn được bình yên...

Ba Cửa hồi hộp hỏi liền:

– Sao cô Nhãn không về hả bác?

Bác hai trai thở dài lắc đầu:

– Qua cũng chẳng rõ nữa. Có một chiếc ghe buôn đi ngang qua đây hỏi thăm nhà bác và nhắn tin vồn vện rằng: con Nhãn bình yên... Chỉ có vậy thôi.

– Sao bác không hỏi họ gặp cổ ở đâu?

– Có chớ sao không? Họ nói gặp trên sông cái trên đường xuống Châu Đốc.

– Họ có biết là cô bị bắt dẫn đi không?

Bác hai lắc đầu:

– Hồng ngờ.

Ba Cửa nhú mày:

– Sao lạ vậy cà?

Bác hai trăm tỉnh đáp:

– Chắc con Nhãn nó bị kẹt nên mới tìm cách nhả tin khéo léo như vậy để tụi kia khỏi nghi ngờ. Dầu sau mình cũng biết chắc là nó còn sống. Vậy nếu cháu có rảnh cháu đi dò tin tức thêm giùm bác, và chắc con Nhãn cũng đang tìm cách để trốn đi...

Ba Cửa vùng vàng hỏi lại:

– Rủi cổ ứng theo tụi nó luôn thì sao?

Bác hai trai có vẻ phật ý:

– Cháu nói gì lạ đời vậy? Rủi gì kỳ vậy mà rủi. Bộ hết người cho nó theo hay sao mà nó phải đeo riết ba thằng ăn cướp ấy?

Biết mình đã lỡ lời, Ba Cửa vội đáp trở đi:

– Cháu muốn nói là rủi cô bị tụi nó kèm kẹp gắt quá nên phải đi theo luôn tụi nó thì sao?

Bác hai trai thở dài:

– Bởi vậy nên bác mới cậy cháu đi dò tin giùm.

Ba Cửa ấp ứng:

– Cháu sợ tụi nó đi mất tiêu rồi.

– Đành vậy, nhưng mình biết rõ là bọn đó thả về Châu Đốc. Lóng rày, xuống ghe cũng ít lên xuống trên sông cái lắm, bởi vậy nếu cháu chịu khó hỏi phăng lần lần thì thế nào cũng ra.

Ba Cửa vẫn còn có vẻ thắc mắc:

– Cháu thì không tiếc công gì nhưng, cháu e rằng cô Nhãn đi theo tụi nó lâu như vậy thì... không êm rồi đó bác à.

Bác hai trai cau mày:

– Không êm gì hả?

Ba Cửa rụt rè:

– Dạ thì... con gái mà đi lạc giữa tụi... chết thèm chết khát ác hơn đó...

Bác hai vội chặn lời anh ta:

– Thôi bác hiểu rồi. Bác đâu còn lạ gì việc ấy, cố nhiên là bác chỉ nhờ cháu đi hỏi thăm tin tức con Nhãn giùm bác. Chỉ vậy thôi. Ngoài ra việc cưới xin mà bác và bác gái định lúc trước thì tùy cháu...

Ba Cửa đành phải nói đỡ:

– Hồng phải cháu dám nói gì. Biết đâu cô Nhãn... không sao đó Bác?

Bác hai thở dài:

– Thôi việc đó để nữa rồi sẽ tính. Việc nào lúc nấy mình hơi sức đâu lo nghĩ lung tung cho thêm mệt...

Ba Cửa đứng lên cáo từ.

Anh ta thất thế đi trở lộn về nhà vì quả tình chẳng thấy hăng hái chút xíu nào trong việc dò tin tức về Nhãn...

Lý xô mạnh vai Ba Cửa và kêu lên:

– Làm gì mà như người bị hớp hồn vậy!

Ba Cửa cau có nhìn lại Lý:

– Cô làm gì mà xô đẩy người ta vậy?

Lý phì cười:

– Tại em thấy anh ngơ ngác như vậy nên em phá chơi.

Ba Cửa xằng giọng:

– Người ta đang rầu thúi ruột đây mà còn phá!

– Gì mà rầu?

– Ông già con Nhãn biểu tui đi tìm nó. Ông mới được tin nó đây nè.

– Tin làm sao?

Ba Cửa thuật sơ lại cho Lý rõ đầu đuôi mọi việc.

Nghe xong Lý thản nhiên nói:

– Thì hai đứa mình đi kiếm!

Ba Cửa gắt lên:

– Nó xách đít theo tụi kia thì kiếm mụ nội tui chớ kiếm!

– Sao anh không nói rõ cho bác biết?

– Thì tui mới xì ra chút đỉnh, liền bị ông chặn họng liền. Ông nói ông chỉ nhờ mình đi kiếm vậy thôi chớ hông có ép buộc gì đâu mà sợ!

Lý véo má anh ta:

– Vậy có gì đâu mà anh thắc mắc? Kể thì bác cũng hiểu rõ tình cảnh của anh lắm chứ!

– Nhưng mình đi kiếm như vậy mất công mất linh lắm. Con Nhăn nó có chịu dìa đâu mà mình phải rượt theo nó chớ!

Lý nhú mày, giọng nghiêm trang:

– Không, chỉ đã nhấn tin như vậy thì chắc chỉ cũng có ý gì khác.

– Ý gì khác thì cũng tang hoang hết rồi.

Lý lờm anh ta:

- Anh này thù dai quá!
- Hồng phải thù, nhưng nói vậy thôi.

Lý cười nói:

– Dầu sao cũng còn tình xưa nghĩa cũ, rán giúp chỉ một phen nữa hay nói đúng hơn là giúp bác hai trai. Với lại biết đâu chị Nhãn ẩn nhẫn theo bọn cướp là để tìm cách giao nạp tụi nó cho lính?

Ba Cửa:

– Ý trời, bộ vó của nó mà làm gì ai? Bộ ba thằng đó ngu lắm sao? Hể nó rục rịch là tụi nó xuống tay trước rồi. May ra thằng Sáu Lợm thì còn gà mở cửa mả một chút và có thể bị con Nhãn xúi bậy nhưng thằng Sáu đó lại thuộc vào thứ cắc kè. Nó mà ló mòi thì hai thằng kia cũng vạ cổ! Bộ cô nói dễ lắm sao chứ!

- Vậy anh nhất định không đi sao?
- Hồng. Nhưng nếu có đi thì tui cũng làm

bộ xách xuống tấp vô đầu đó rồi quay trở về cho xong chuyện.

Lý làm bộ điểm mặt anh ta:

– Thiệt xảo quá! (và cô nói thêm). Bề gì cũng phải đi anh à.

Ba Cửa nhìn lại:

– Sao cô mẶn việc này quá vậy?

Lý vác hất mặt lên:

– Vì em có dịp đi chung với anh.

Ba Cửa lùi lại một bước:

– Cha, còn có cái nạn đó nữa. Cô cứ đi chung với tui một xuống và đi liền bốn năm bữa mới dĩa thì đổ khỏi thiên hạ đàm tiếu.

Lý trả lời tỉnh khô:

– Bất quá họ nói mình trai gái với nhau là cùng chớ gì!

– Trời, như vậy đã chết rồi!

– Đủ cho hai đứa mình cưới nhau và sau này dù chị Nhãn có trở dìa chỉ cũng hết còn hó hé vào đâu được.

Ba Cửa nhãn nhớ:

– Cô tính đâu đó sát rạt như vậy thì tui càng hổng dám đi!

Lý ung dung đáp:

– Nếu anh không chịu đi thì anh càng chết. Bác hai trai và cả bà con cô bác trong làng này sẽ xúm nhau lại mắng nhiếc anh là một thằng... mới chuộng cũ vong. Chị Nhãn mới bị nạn như vậy mà anh đã quên liền và theo một người khác rồi! Đó anh trả lời làm sao?

Ba Cửa than thở:

– Đằng nào cũng khổ hết á!

– Khổ ít hay khổ nhiều vậy thôi. Mai mốt chị Nhãn trở dìa đây được thì anh càng lãnh đủ nữa!

Ba Cửa vùng nói:

– Tui sẽ dang cô ra trước!

Lý nhìn lại anh ta với bộ điệu xót thương:

– Cơ khổ thì thôi! Bộ em không biết đeo dím cứng anh sao! Và bộ em không có miệng để đồn tùm lum lên là hôm trước, lợi dụng dịp em dẫn đường, anh làm bậy với em nên khi dĩa trong này em phải níu lưng anh luôn sao? Ê, việc này bịnh lắm ghen!

– Bịnh cái khỉ mốt họ!

Lý ồm ờ đáp:

– Thiệt chớ! Chưa chấm mút gì hết mà bị người ta đồ riệt như vậy thì tức bể phổi chết được lắm chớ! Rồi má em nghe vậy thế nào bả cũng níu lưng anh luôn! Tới chừng đó, em sợ anh thở không nổi chớ!

Ba Cửa gườm gườm nhìn cô gái:

– Tui không dè cô quá quỷ cái như vậy!

– Vì em thương anh. Vậy còn muốn gì nữa? Và em cũng muốn cho anh được tiếng là đã ăn ở

hết lòng với chị Nhãn. Người ta lo cho mình quá xá quạ xa như vậy còn muốn gì nữa.

Ba Cửa vùng vằng:

– Nhưng cô theo tui thì cũng đủ cho thiên hạ đặt điều rồi.

– Khỏi lo, em sẽ nói là mình ra ngoài Vàm Xáng nhờ người anh bà con của em đi theo nữa. Người này rành đường đi nước bước! Ý trời, trong lúc mình lo chạy đôn chạy đáo như vậy thì thiên hạ họ... khen mình rầm rầm chớ còn thì giờ đâu mà soi mói nghi ngờ?

Lý cười thành tiếng và nói tiếp:

– Tự hôm nay coi lơ mơ vậy mà thiếu gì người ta khen em tốt đối với bạn. Việc thương ghét ở đời thì vo tròn hay bóp méo gì chẳng được!

Ba Cửa thở dài:

– Nghe cô nói cũng đủ mệt.

Lý nhỏng nhảnh nói:

– Vậy thì ngày mai mình sửa soạn đi nghen?

– Ủ, thì đi. Nhưng lần này là lần chót và tui không muốn can dự gì vô tới vụ này nữa đó nghen?

Lý nhoẻn miệng cười:

– Cố nhiên. Anh sẽ không can dự vô vụ của chị Nhân nữa nhưng còn cái vụ... của em thì anh tính sao?

Ba Cửa buông hai tay:

– Vụ nào thì cũng... mệt ứ hò hen hết!

o O o

3.

 Tư Hoành cặp xuống đến sát một bên xuống Năm Sang và quơ dầm gõ mạnh vào tấm cà rèm che thay cho mũi xuống:

– Ê Năm, ra đây bàn tính một chút coi mây. Làm cái gì mà ban ngày ban mặt mây cứ chui vô mũi ôm xà nẹo với con nhỏ đó hoài thì biết bao giờ mới dĩa tới dưới được.

Năm Sang càu nhàu vệt chiếc khăn tắm dùng làm màn che ở một đầu mũi ra và hỏi lại:

– Gì mà la ồn lên vậy?

Tư Hoành quay về phía Sáu Lượm và lên tiếng phân bua:

– Ê Sáu, nó nói làm như tao với mày tới phá đám nó vậy.

Và day qua Năm Sang, Tư Hoành nói tiếp:

– Mày ôm vợ mày thì mày sướng chớ mắc mớ gì đến tụi tao mà tụi tao la ồn!

Năm Sang lom khom chui ra khỏi mui và hất hàm hỏi:

– Việc gì đó vậy?

Tư Hoành cau có hỏi lại:

– Chớ mày không nghe mấy ngày nay có tiếng súng bắn ì ì đó sao?

– Ổi bắn thì thầy kệ mẹ nó chớ có gì đâu mà mày đến đây cự nự với tao hả?

Tư Hoành gằn giọng xuống:

– Mày hông biết súng bắn miệt nào sao?

– Thì ở dưới miệt của mình ở lúc trước.

– Ừ rồi mày không biết rằng nếu lộn xộn như vậy thì tụi mình không thể dìa được hay sao?

Năm Sang nhún vai:

– Sớm hay muộn chó làm gì không dìa được mây! Tụi mình cũng đến gần rồi.

– Gần nên mới tức.

Năm Sang phì cười:

– Đ. họ kẹt mấy năm trong tù còn được hưởng hồ chi đôi ba ngày nữa. Tây nó bố miệt đó thì nhiều lắm là trong vòng một tuần lễ. Đợi thêm đôi chút nữa hồng được sao!

Tư Hoành nhổ phẹt nước miếng xuống mặt nước:

– Mấy có con nhỏ kia hú hí suốt ngày suốt đêm thì mấy đợi bao lâu mà chẳng được. Còn tao với thằng Sáu đây tuy mang tiếng ra ngoài đời nhưng có khác gì ngồi trong tù? Đi tới chỗ nào cũng phải chui rúc trong mấy cái cồng, mấy ngọn xẻo vằng chứ có dám giơ bản mặt ra đâu! Mấy hồng thấy là mấy lúc gần đây, ghe thương hồ qua lại gặp hai chiếc xuống của bọn mình, họ để ý

lắm, nhứt là từ khi mấy để cho con nhỏ nhắn tin dĩa nhà...

Năm Sang chắt lưỡi:

– Nhắn khơi khơi vậy mà ăn nhằm gì. Nó xin cho ông già nó biết tin là nó còn sống thì tao nghĩ mình cũng chẳng nên hẹp hòi làm gì nhứt là nó cũng như... vợ của tao và quyết theo tao đến chỗ sơn cùng thủy tận. Anh em mình đi « lưu động » chớ bộ ở yên một chỗ hay sao mà mấy sợ!

– Rủi người nhà của nó hỏi thăm phăng lần tới thì sao? Việc này cũng không khó vì lúc này xuống ghe lên xuống trên sông rất ít. Chỉ những ai lo buôn bán hoặc có việc cần gặt mướm mới dám mạo hiểm đi thôi. Riêng về hai chiếc xuồng của bọn mình thì dễ nhận quá. Ai thấy qua một lần thì không thể lầm lộn vào đâu được... Chắc mấy dư hiểu là bản mặt của tao với mấy cũng chẳng... lịch sự trai gì...

Năm Sang mỉm cười:

– Bởi vậy nên tụi mình mới ẩn núp trong kẹt

trong hốc như vậy chứ có dám đậu khơi khơi ngoài bờ sông cái đâu!

– Rồi vậy hoài à?

– Coi, đợi cho hết luồng Tây bố là mình vọt thẳng dìa đó...

– Rủi tụi nó bố xong rồi lập đồn lập bót ở chỗ tao với mấy ở và bọn đảng Thổ ở đó dậy lên thì mấy dám ló dìa hông?

Năm Sang trả lời càn:

– Thì... tới chừng đó mình sẽ liệu.

Tư Hoành cau có:

– Liệu cái con khỉ gì nữa? Mấy dính vô con nhỏ đó rồi hết biết trời đất, anh em gì nữa! Bộ mấy nói thả rểu như vậy rồi có tiền ăn hoài sao?

– Hết tiền rồi à?

Tư Hoành quay sang phía Sáu Lượm:

– Ê Sáu, bây giờ nó hỏi mình còn tiền hông kìa Sáu? Mấy trả lời giùm tao một cái coi Sáu!

Sáu Lượm cự nự:

– Thì anh nói với anh luôn đi hổng được sao!

Năm Sang liền hỏi Sáu Lượm:

– Bộ hết rồi hả em Sáu Lượm?

Sáu Lượm trả lời cộc lốc:

– Hết trơn rồi.

Năm Sang ôn tồn đáp:

– Hết thì nói tao đưa cho, làm cái gì mà loạn xạ ngầu lên vậy!

Đoạn hấn ta day qua hỏi vọng vào trong mũi xuống:

– Em ơi, còn bao nhiêu tiền đó hả em!

Nghe hấn ta hỏi thế, Tư Hoành trề môi và kêu lên:

– Trời ơi, chưa chi mà mây đã giao cho đàn bà nắm lấy hồ bao rồi hà!

Năm Sang chống nạnh lên hất hàm bảo anh ta:

– Ê Tư, mấy nói hơi quá lỗ rồi đa. Nó đi theo mình thì tạm giữ tiền cho tiện. Mấy nói nó giấu đút gì được sao? Với lại, bẻ gì cũng là tiền của nó mà!

– Ý trời, mấy nói cái điệu đó thì không xong rồi. Đã đành rằng tiền của nó nhưng số tiền ấy đã qua tay mình.

Vừa lúc ấy, Nhãn ló ra và cầm độ vài chục bạc trao cho Năm Sang:

– Còn bấy nhiêu đó. Em giao cho anh giữ luôn.

– Em không biết gì nữa đâu nghen. Em đem thân ra làm mọi khắp hết mọi người mà cũng chẳng xong!

Nghe cô ta than thở như vậy, Năm Sang càng bực mình với Tư Hoàn. Hắn ta lườm mắt nhìn Tư Hoàn và gằn giọng nói:

– Hể có mấy xáp vô là rắc rối liền. Thằng này sao hay kiếm chuyện quá hổng biết. Đây, còn bao nhiêu tiền tao chia làm đôi, hai đứa bây một nửa.

Tư Hoành cười gượng đưa tay cầm lấy mấy tờ giấy bạc và hất lại cho Năm Sang:

– Đâu phải tội tao đòi chia tiền. Tao với thằng Sáu chỉ cần lấy chút đỉnh để mua thuốc hút và xây xài vật vạnh. Phần cơm nước thì bên mấy vẫn lo chung kết... Dầu sao, tình thế cũng bắt đầu nguy rồi vì nếu mình ăn dầm nằm dề vậy hoài thì có ngày cạn tiền sạch bách và ngày đó cũng chẳng xa đâu. Đó là tao chưa nói cái nguy ở chỗ tội mình cứ đi cặp kè như vậy thì... càng gần tới nơi, càng dễ bị lộ...

Năm Sang gạt ngang:

– Sợ bóng sợ gió hoài... Có ai chú ý đến mình đâu mà lo bị lộ?

Tư Hoành ngó chừng về phía Nhãn, đoạn thấp giọng bảo hẳn ta:

– Tao và thằng Sáu có nhiều chuyện muốn bàn với mày lắm...

Sáu Lượm vội can thiệp:

– Đừng có gài tên tui vô trống. Mấy cha có muốn bàn cái gì thì bàn chớ tui hông biết đâu nghen!

Tư Hoành cự nự anh ta:

– Thằng này kỳ! Thì việc chung nên cũng phải có ba thằng bàn tính chớ!

Năm Sang vội nói xen vô:

– Thôi, bàn cái gì thì bàn đại đi hông được sao!

– Tao lo thấy mẹ đây mà tụi bây hết xía vô lại xọt ra để cho thêm mệt nữa!

Tư Hoành ôn tồn lên tiếng:

– Nhưng tao muốn nói chuyện riêng với mày...

– Thì tao đây nè!

Tư Hoành lại liếc chừng về phía Nhãn:

– Ở đây có con nhỏ... không tiện.

Năm Sang chắt lưỡi:

– Mấy lại rắc rối nữa! Mà có cần thiết hông?

Tư Hoành to tiếng:

– Không cần thì tao đâu có thêm lại đây để cho mấy nói nặng nói nhẹ! Mà mấy không có thì giờ rảnh hay sao hả?

Năm Sang dư biết tay này sắp sửa muốn nói cạnh nói khoe mình điều gì rồi, nên miễn cưỡng gật đầu:

– Được. Vậy đi đâu đây nè?

– Mấy nhảy qua bên xuống của tao rồi tụi mình xích lại đằng kia một chút để nói chuyện cho tiện.

Năm Sang liền quay bảo Nhãn:

– Anh đi đằng này một chút nghe em!

Nhăn nhúu mày nhìn lại Tư Hoành, đoạn khẽ gật đầu:

– Ủa, mau mau đó nghen!

Tư Hoành cười rộ, lên giọng chế riếu:

– Tui hông có bắt cóc nó luôn đâu mà cô sợ!

Dứt lời anh ta quơ dầm lên trong lúc Năm Sang cũng vừa kịp đặt chân xuống sạp xuống... Nhăn cười gằn nhìn theo ba người kia và cô ta dư biết rằng bọn này định bàn tán gì về trường hợp của mình đây...

o O o

Tư Hoành cho xuống đậu lại dưới một đám cây tra rậm rạp và thông dong móc thuốc ra vắn hút. Thấy vậy Năm Sang gất lên:

– Có gì nói mau đi chớ ở đó cà rịt cà tang hoài sao mậy!

Tư Hoành không lấy thế làm giận. Trái lại anh ta còn giữ một vẻ điềm tĩnh hơi quá lỗ nữa là khác. Anh ta chậm rãi đáp:

– Bộ mấy sợ mất thì giờ lắm sao. Tụi mình cũng còn ở đây chờ bộ mấy sắp sửa đón tàu, đón xe gì đi hay sao mà nóng nảy quá vậy!

Năm Sang với tay bứt mạnh một lá tre và vùng vằng vò nát đoạn ném luôn xuống mặt nước:

– Thì nói đại đi mấy. Tụi bây cứ kiếm chuyện làm khó dễ tao hoài! Hồi đó đâu có vậy!

Tư Hoành cười nhẹ:

– Đúng. Vì hồi đó không có con nhỏ kia hớp hồn hớp vía mấy!

Năm Sang quắc mắt lên:

– Chắc mấy muốn nói đến con Nhãn?

Tư Hoành gật đầu:

– Chớ ai khác vô bây giờ!

– Vậy mấy và thằng Sáu định bày mưu thiết kế gì đó?

Sáu Lượm cau nhàu:

– Tui không có đầu ghen!

Tư Hoành cười nói:

– Thì tao vì quyền lợi chung mà lên tiếng, và cố nhiên là về vụ con nhỏ đó.

Năm Sang hất hàm hỏi:

– Ủ, mấy muốn sao?

Tư Hoành trầm ngâm búng búng một tàn thuốc tưởng tượng đoạn thông thả đáp:

– Theo tao nghĩ thì mấy nên gửi con nhỏ đó lại xóm nào gần đây rồi anh em tụi mình mạo hiểm mò dìa dưới lấy cho xong ba mớ của cải chôn giấu rồi vọt ra liền.

Năm Sang cau có:

– Gì gấp dữ vậy?

– Nếu chậm trễ không xong đa mây. Tây nó đóng đồn đóng bót rồi tụi đànng Thổ túa theo đi lính cho Tây, dòng họ bạn bè của tụi nó kéo nhau lập sóc tùm lum hết thì ngay đến ba ông nội du kích lẻ tẻ cũng không dám lọt dĩa đó chớ đừng nói gì tao với mây và thằng Sáu. Như vậy tụi mình đã mất công vượt ngục và lặn lội dĩa đến đây để rồi giương mắt ngó thì tức lắm.

Năm Sang nhú mảy:

– Đâu mau vậy mây!

– Giả tử mau như vậy rồi mây tính sao? Chẳng lẽ mây ngồi ôm con nhỏ đó rồi ra vàng ra bạc? Mà mây còn ôm con nhỏ đó được chớ còn tụi tao... chẳng lẽ tụi tao cũng ra ôm gốc cây gốc cối để cho đỡ buồn? Tụi tao nhường mây nhiều quá rồi... Việc này thuộc quyền lợi chung, tao không thể nín thinh lâu nữa được...

Năm Sang hỏi gằn:

– Vậy mây muốn gì?

– Thì tao đã nói rồi đó! Gửi con nhỏ đó lại

đi. Đó là tao nể mây chứ hông thôi tao đã bàn với mây là nên thủ tiêu nó để trừ hậu hoạn. Mây đừng quên rằng nó có thể hại tội mình lắm. Tình nghĩa vợ chồng thời nay mà kể số gì, hưởng chi mây đã lấy nó trong một trường hợp mà tao chắc cũng hông mấy ưng ý.

Năm Sang đưa tay vuốt trán:

– Đã đành như vậy nhưng tao coi bộ nó cũng khá...

Tư Hoành cười mũi:

– Khá hay không thì mây nhờ chớ phần tui tao không tin ở sự may rủi lãng nhách đó. Chẳng thà có ăn có chịu chớ... Như vậy thì mây cũng nên cho tội tao thắc mắc chớ!

Năm Sang hỏi ngay:

– Thắc mắc gì mà thắc mắc hoài vậy mậy?

– Thắc mắc hoài vì mây không chịu giải quyết gì hết mà cứ đeo theo con nhỏ hoài.

Năm Sang vắn lại:

– Giả tử như tao đeo theo nó thì có hại gì không? Lúc này mình phải lẩn trốn chớ bộ có làm ăn gì sao mà may sợ?

Tư Hoành chỉ vào hắn ta:

– Thì đó! Lẩn trốn mà còn nê theo thêm một cục nợ nữa thì làm sao mau chun lẹ cặng hơn là đi với mình trốn được.

– Nhưng tao đã nói có sao tao chịu, tao có bắt tội bây ở lại chết dính chùm đâu!

– Lại nói bây nữa! Rủi tới chừng đó tội tao tách ra chạy riêng thì thế nào mấy cũng nói tội tao bỏ rơi mấy hay hơn nữa mấy còn cho là tao có ý riêng và muốn vọt về dưới trước để hốt của một mình. Đằng nào tội tao cũng bị mấy nói hết.

Năm Sang đáp càn:

– Tao hông nói vậy đâu!

Tư Hoành ung dung nói:

– Bây giờ chưa lâm chuyện thì mấy nói trời nó trắng gì mà chẳng được! Hơn nữa, đứng về

mặt anh em thì dầu sao tụi tao cũng không thể bỏ ngang mấy được nhứt là trong lúc gặp hoạn nạn.

– Tao nói không cần mà!

Tư Hoành to tiếng:

– Nói ầu thì ai mà chẳng nói được! Bởi vậy tao mới nghĩ rằng tốt hơn là nên bàn với mấy trước về vụ con nhỏ đó, như vậy anh em mình mới ngó mặt nhau được nữa và mới có thể cùng dìu dặt dưới một cách vui vẻ được (đến đây, anh ta điệu giọng lại) Thôi Năm à, anh em mình là nghĩa lâu dài chứ một con đàn bà mà ăn thua gì! Để khi dìu tới dưới, tụi mình lấy mớ của cải kia lên thì mấy thả cửa... Tới chừng đó mấy đèo bông đến một chục con tao cũng chẳng dám nói...

– Đâu phải lúc nào cũng gặp được người vừa ý đó mấy?

– Ồi, thử thời mấy có tiền rủng rỉnh trong túi thì cả chục đứa nó xáp lại. Tới chừng đó mặc tình mấy muốn lựa chọn tròn, méo, ốm, mập, cao, thấp gì cũng được hết á...

– Nhưng tao chỉ hạp với con này.

Tư Hoành bực mình:

– Thì ở với nhau rồi nó sẽ hạp. Mấy đứa tưởng con nhỏ này nó thương mấy thiệt ngen. Tao nói ra đây mấy đứa giận... Tao biết nó đang tính ngầm gì trong bụng để nó có dịp cho ba đứa tụi mình thất hợm hết cả đám.

Năm Sang cau có:

– Mấy giỏi nghi bậy hoài...

Tư Hoành hùng hồn cãi lại:

– Chớ tao hỏi mấy, chẳng lẽ nó mê mấy vì tụi mình « tàn gia tru lục » nó? Hay là nó mận mấy có tài nghệ riêng? Dầu sao nên phòng bị trước là hơn.

– Tao nói không sao đâu. Đàn bà hay mê nhiều cái kỳ lắm. Nếu con nhỏ đó muốn phản tụi mình thì nó đã phản từ lâu.

Tư Hoành ngắt ngang:

– Chưa có dịp phản đó mấy à. Mấy nghĩ coi mình cứ lựa mấy con đường xa làng xa lính mà đi làm sao nó phản mình được. Theo ý tao thì nó quyết hại cho rùm hết cả ba đứa mình chớ không muốn tĩa lẻ gì đâu vì nếu tĩa lẻ thì khó mà chạy thoát được...

Năm Sang chằm dằm mặt xuống:

– Tao không tin như vậy.

– Tao cũng vái trời cho tao đoán sai, nhưng để cho chắc ăn và cũng để thử lòng nó nữa, mấy nên gọi lại nó ở một chỗ nào đó, rồi sau khi xong cái vụ lấy vàng bạc của cải kia, mấy trở lại tìm nó cũng chẳng muộn.

Năm Sang suy nghĩ trong một giây đoạn hỏi gần:

– Giả tỷ như tao không chịu gọi thì sao?

Tư Hoành cau mày:

– Thằng này kỳ! Mấy gọi nó lại thì nó vẫn còn đó chớ sút mẻ chút nào đâu mà mấy sợ!

– Rủi nó đi trốn thì sao?

Tư Hoành cười ngất:

– Đó thấy chưa! Chính mây cũng không mấy tin tưởng ở nó thì còn đợi gì nữa mà chẳng thử vàng thử đá một phen!

Năm Sang chống chế:

– Mình bỏ nó lại thì nó tưởng đâu mình muốn rút đi êm và như vậy thì nó có thân nó phải lo chớ? Đó là cách mà mây đẩy nó vào chỗ phải phản.

Tư Hoành hỏi gần:

– Mây nhất định vậy?

Năm Sang ngập ngừng:

– Để tao nghĩ lại coi...

Tư Hoành gắt om lên:

– Chuyện tới bên dít mà mây còn nghĩ lại nữa? Vậy một là mây gọi con nhỏ đó lại để cùng tao với thằng Sáu cấp tốc đi thẳng đến nơi chôn

của lấy lên rồi đông gập, hai là mấy xả cảng để ai muốn làm gì thì làm...

Năm Sang cười gằn:

– Vậy mấy coi tao không ra gì hết hả?

Tư Hoành thản nhiên đáp:

– Không phải tao muốn vậy, nhưng mấy nhất định coi nặng con nhỏ kia hơn anh em thì tụi này phải tính. Đáng lý ra tao với thằng Sáu âm thầm giải quyết vấn đề này nhưng tao nghĩ tình anh em lâu ngày nên mới kêu mấy ra đây để bàn tính đó! Tụi tao đảng hoàng như vậy mấy còn muốn gì nữa?

Năm Sang lạnh lùng gật đầu:

– Được. Mấy muốn sao tao cũng chịu hết! (đoạn quay qua Sáu Lợm, hắc ta hỏi luôn). Còn mấy, mấy tính sao đây Sáu?

Sáu Lợm ấp úng:

– Tui hông... muốn sao hết.

Tư Hoành quát lên:

– Thằng chết nhất? Bộ nó giết mấy được sao mà mấy co đầu rút cổ như vậy chứ! Hay là mấy cũng tính bợ dít con nhỏ kia luôn? Ê, đừng có u mê ám chường như vậy ghen mấy nhỏ? Mấy mà rớ tới cục cứng của nó, nó cũng bắn nát óc mấy ra.

Sáu Lượm to tiếng cự nự lại:

– Anh nói bậy không? Tui không tính gì hết tại vì tui không ăn nhập gì vô vụ lấy vàng lấy bạc của mấy anh! Bộ tui ham lắm sao?

Tư Hoành lườm lườm nhìn lại anh ta:

– Vậy chứ mấy ham miếng thịt thừa của con nhỏ kia hả?

Sáu Lượm sùng sộ:

– Anh đừng có nói cái điệu đó nữa! Tui chỉ muốn kiếm chỗ để yên thân thôi! Đâu phải vì ham chia của với mấy anh mà tui chịu đi theo như vậy!

Năm Sang đắc chí quay qua hỏi mả Tư Hoành:

– Thấy chưa mầy Tư? Bề gì tao cũng thấy thằng Sáu nó thiệt tình và đàng hoàng...

Tư Hoành chặn ngang lời hấn ta để hỏi vặn lại Sáu Lợm:

– Vậy ý mầy muốn sao hả Sáu?

Sáu Lợm cúi mặt xuống:

– Tui chỉ muốn tấp vô một chỗ nào đó để kiếm công chuyện mần ăn đắp đổi qua ngày...

– Nghĩa là mầy cũng muốn tụi mình rã bè với nhau?

Sáu Lợm ngược mặt lên:

– Chớ mấy anh cứ níu kéo nhau hoài, tui ở cửa giữa cũng bị họa lây hay sao?

Năm Sang và Sáu Lợm lẳng lặng nhìn nhau và mãi một lúc sau. Năm Sang mới gượng gạo lên tiếng:

– Thôi, bơi xuống cho tao về bến đi.

Tư Hoành cau mày:

– Nói vậy rồi mày cũng cho ăn trót vụ này luôn?

– Để mơi tao sẽ trả lời.

– Hạn chót đó ghen? Nếu mày tính cách êm luôn thì sau này đừng có trách cứ tao gì hết. Bấy giờ mạnh ai nấy lo.

Năm Sang cười lạt:

– Nếu tao chết rồi thì mày nói vậy còn nghe được.

Tư Hoành quắc mắt lên:

– Hăm he hả mày?

Thấy tình thế quá căng, Sáu Lợm vội nói xen vô:

– Thôi mấy anh ơi, mấy anh muốn làm gì thì làm nhưng cho tui đang ra trước.

Năm Sang nhăn nhó nhìn lại anh ta:

– Coi, mấy theo tụi tao tới đây thì theo luôn để kiếm chút đỉnh vốn ra làm ăn chớ bây giờ mây tách ra riêng rồi làm sao sống được?

– Thây kệ tui.

– Nhưng tao hông thây kệ thì sao? Tao thấy mây chưa rành đời nên tao thương...

Sáu Lượm vùng vằng ngắt lời hắt ta:

– Ai biểu mấy anh gây gỗ hoài chi!

Năm Sang chỉ tay về phía Tư Hoành:

– Tại thằng Tư Hoành nó kiếm chuyện chớ bộ tao muốn cho lùm sùm lên sao?

Tư Hoành cự nự liền:

– Cứ cho là tao kiếm chuyện đi, nhưng mây nên xét lại tấm thân chằm dằm chế dề của mây rồi hãy xài xể anh em!

Sáu Lượm cũng nói vô:

- Anh Năm à, anh Tư nói cũng có chỗ phải.
- Phải? Mấy nhập phe với nó à?

Sáu Lượm hăng hái đáp:

– Tui hông phe đảng với ai hết, tui thấy sao tui nói vậy...

Năm Sang quắc mắt lên:

- Mấy thấy sao?

Sáu lượm ấp úng:

- Tui thấy... cô Nhãn đó...
- Nó là vợ tao mà « cô » khỉ gì?
- Tui quen kêu như vậy rồi.
- Rồi sao nữa?

Sáu Lượm nhìn về phía chiếc xuống của Năm Sang:

- Thì anh... đeo đuổi cổ như vậy thì anh Tư anh nói chớ sao?

– Vợ tao thì tao ăn ở chớ đeo đuổi khỉ gì? Vậy
mấy muốn sao bây giờ?

Sáu Lượm càng thêm lúng túng:

– Tui hông muốn gì hết. Tui nói vậy thôi...

Năm Sang cười lạt:

– Tụi bây muốn kiếm chuyện với tao nên mới
soi mới vấn đề con nhỏ ấy ra. Tao nói thiệt, tao
hông bỏ nó đó! Tụi bây muốn làm trời làm đất gì
đó thì làm. Ê đưa tao về xuống tao đi. Tao hông
muốn nghe tụi bây nói thêm một lời nào nữa hết!

Tư Hoành hất hàm bảo Sáu Lượm:

– Nghe nó cho rồi đi mấy!

Và hai người lặng lẽ bơi xuống đưa Năm Sang
về chỗ cũ.

Nhân vẫn ngồi chờ Năm Sang ở mũi xuống. Đợi cho hai người kia tách ra xa, cô mới hỏi Năm Sang:

– Bộ có gì rắc rối hay sao mà mặt mày anh chừ bự vậy?

Năm Sang cau có đáp:

– Hai thằng chó chết đó muốn kiếm chuyện với anh.

Nhân nhoẻn miệng cười:

– Kiếm chuyện với em thì đúng hơn!

Năm Sang nhúu mày:

– Sao em biết? Bộ em nghe lọt à?

Nhân cười mũi:

– Nghe lọt khỉ gì được! Em thấy họ lòi anh đi xâm xì xậm xị riêng là biết họ muốn nói về em rồi.

Năm Sang gãi đầu:

– Có khi nào em nói nặng nói nhẹ gì tới hai thằng đó không mà tụi nó không ưa em vậy?

Nhân lại cười:

– Xời ơi, hai anh đó động chạm gì tới em mà phải nói tới bản mặt của họ chứ! Anh thiệt hông biết gì hết!

– Biết cái gì?

– Thì... họ thấy anh thương yêu em và em giữ mình đàng hoàng nên họ không... gỡ gạc gì được nên họ bày đặt bày điều nói xấu em...

Năm Sang xua tay làm như không mấy tán thành cái lối mách thót ấy của Nhân:

– Ồi mấy thằng đó thì từ đầu mùa cho chí cuối mùa... có ưa em đâu? Em không nên chú ý làm gì.

Nhân vùng vằng:

– Anh cũng bình họ nữa hả?

– Ai bình tụi nó đâu, nhưng việc đó thường lắm.

– Vậy họ nói gì tới em đó?

Năm Sang nhún vai, tìm cách nói dối:

– Thì... họ chỉ nói xa nói gần vậy thôi.

– Rồi anh tính sao?

– Coi, có gì đâu mà tính?

– Hừ, chẳng lẽ mấy anh dắt nhau đi như vậy để bàn sông?

Năm Sang gượng gạo đáp:

– Chắc em dư biết là mình đã dìa gần tới chỗ rồi... Đáng lẽ phải cấp tốc làm cho xong cái việc lấy « gia tài » nhưng nay bị Tây vô ruộng bố vùng đó và đang tiến hành việc đóng đồn bót nên tụi này mới còn cà rà ở đây...

Nhãn thở dài:

– Em nói thiệt với anh, em cũng chẳng muốn theo quần chùn mấy anh làm gì nhưng chắc anh cũng dư biết là tình cảnh của em khó lắm... Đâu phải lúc nào em rút ra cũng được? Mấy anh hay đa nghi quá tổ mẹ...

Năm Sang gạt ngang:

– Chưa có gì hết mà em!

– Nhưng anh cũng phải tính cho em trước để em còn liệu thân.

Năm Sang nghiêm mặt lại:

– Ý em sao đây?

Nhãn cười mỉa:

– Thân phận của em thì có « ý » gì nữa! Mấy anh đã đưa đẩy em vào hoàn cảnh này thì em... dầu muốn dầu không cũng phải theo luôn. Đời của em kể như hết rồi...

– Giả tỷ như anh gọi em ở lại đây, em có chịu không?

Nhãn nheo mắt nhìn lại hắn ta để dò xét, đoạn đáp phân đôi:

– Em đâu có quyền định đoạt gì, tùy mấy anh muốn tính sao thì tính...

Năm Sang hỏi tới:

– Nhưng rồi em có lợi dụng cơ hội ấy để bỏ đi không?

Nhân cự nự trở lại:

– Bỏ đi đâu bây giờ?

– Đi dìa nhà.

Nhân cười khẩy:

– Dìa nhà để mang cái bản mặt chó chề mèo ứ hự này dìa luôn hả? Ông già em ổng biết em như vậy thì một là ổng chết hai là ổng từ chó ổng hồng chúa đâu!

Năm Sang gật gù:

– Anh cũng đoán chừng như vậy.

Nhân cũng nói đẩy đưa theo:

– Thật ra bây giờ chỉ có mình anh là hiểu cho hoàn cảnh của em thôi chứ hai thằng chả kể số gì! Hai chả muốn cho em chết phút đi cho rảnh!

Năm Sang muốn trấn an cô ta:

– Có thằng Tư thì cần nhằn cửi nhủi một chút, còn thằng Sáu thì nó chẳng câu nâu gì đâu. Có anh ở đây ngày nào thì anh quyết lo cho em tới cùng. Nhưng tiện đây, anh cũng hỏi em luôn giả tử như anh bắt buộc gởi em ở nhà quen nào đó, em có nghĩ tới chuyện phản lại tội này không?

Nhăn cười khan:

– Phản mấy anh để làm cái gì chớ! Hơn nữa, em không biết đâu là đâu hết!

Năm Sang gật đầu:

– Anh cũng nghĩ vậy... (đến đây hẳn ta thở dài). Nếu không có em đi theo thì anh cũng chẳng nghĩ tới chuyện lấy gấp số của cái kia làm gì...

– Sao kỳ vậy?

– Thì anh muốn có chút đỉnh vốn để hai đứa mình kiếm một chỗ nào đó cất nhà, cất cửa lo làm ăn chớ vợ chồng gì mà cứ nổi trôi rày đây mai đó hoài... Với lại có hai thằng kia nó theo tò

mò luôn làm cho mình cũng chưa được vừa ý. Bây giờ anh đuổi tội nó đi không tiện.

– Sao vậy?

– Vì tội nó biết anh có ý đó, tội nó sẽ ra tay trước liền. Thằng Tư nó theo anh dìa đây là để chia của, thằng Sáu thì... nếu thả nó, dám ra đầu thú với làng lính chỉ chỗ bắt tử lắm. Riêng về phần thằng Tư thì khó hơn nữa. Anh biết nó còn nể anh chút đỉnh nên mới chưa dám hó hé gì đó thôi. Nó cũng muốn hưởng trọn phần của cải kia lắm! Và chắc nó không bỏ lỡ một dịp « may » nào đâu!

Nhân cúi đầu và thở thê nói:

– Thì ra bạn của anh cũng chẳng vừa gì. Ai cũng muốn thủ phần hơn hết và chỉ có anh là vẫn như thường.

Năm Sang không giấu vẻ hài lòng:

– Thì anh em trước sau gì cũng vậy thôi. Phải chi không có em thì anh cũng để thầy kệ tội nó

muốn làm gì thì làm. Anh cần có một mớ vốn khá để xây dựng lại cuộc đời.

Nhãn cười nói:

– Phải không có em thì anh đã cùng với hai anh kia đông một mạch vô chỗ giấu của rồi!

Năm Sang cười theo và âu yếm nhìn lại Nhãn. Hấn quàng tay lên vai Nhãn và kéo cô ta vô mũi xuống.

Nhãn rì lại:

– Anh kỳ quá. Việc này quan trọng lắm mà anh không chịu lo giải quyết và cứ để kéo cù của cù nhẩy hoài. Em xem ý của hai anh kia quyết liệt lắm chứ chẳng phải chơi đâu. Anh quên rằng mình đang ở gần chỗ có tiền có bạc hay sao? Càng gần lòng dạ người ta càng dễ đổi thay.

Năm Sang gạt ngang:

– Em khỏi lo mà. Anh từng cầm đầu cả chục đứa cô hồn các đảng, anh còn trị được hưởng hồ gì có hai thằng gà chết đó mà sợ sao!

Nhãn xụ mặt xuống:

– Anh cứ ỷ y như vậy rồi có ngày trở tay không kịp. Lúc trước anh một mình trơn nên anh day trở cũng mau, nay anh có thêm em... Anh đừng quên điều đó. Họ sẽ lẹ tay lẹ chân hơn anh.

– Đứa nào rục rịch anh sẽ bắn nó nát óc trước!

Nhãn lừ mắt:

– Anh cứ nói giỏi hoài. Rủi ro một cái thì chết em!

Năm Sang cười tình:

– Bất quá em về lấy chồng khác chớ gì!

Nhãn phụng phịu:

– Nói như anh nghe dễ quá! Anh không biết hai anh bạn của anh ra sao à? Hồng có anh một ngày thôi họ cũng đủ làm thọt em rồi. Từ hôm trước tới nay em hồng muốn nói...

Năm Sang ngắt ngang:

– Cái gì mà không muốn nói?

Nhãn làm bộ lụng khụng:

– Thì chuyện... về hai cha nội đó.

– Hai thằng cô hồn đó nói động gì tới em hả?

Nhãn cười lạt:

– Phải nói động thì còn lạy họ!

– Vậy chớ tụi nó làm gì em?

Nhãn chắt lưỡi:

– Trời ơi, anh đâu biết được!... Mà thôi, em chẳng nói ra đây làm gì. Thân em kể như bỏ, bởi vậy có gì em phải rán cắn răng chịu.

Năm Sang nắm chặt lấy tay Nhãn lắc mạnh:

– Em cứ nói đại đi! Tụi nó làm gì em hả? Bộ tụi nó chọc ghẹo hả?

– Thôi... bỏ qua đi! Em cũng chẳng trách họ được. Đâu dây mối nợ gì cũng tại anh hết. Ai biểu lúc ban đầu anh để cho hai ảnh... cũng như

anh đối với em chi! Bây giờ họ lờn mặt em, họ coi em ra gì đâu?

– Coi, bây giờ em là vợ của anh. Thằng nào ngó liếc tới em, anh quyết ăn thua đậm với nó!... Mà thằng nào tính làm hờn với em đó?

Nhân cúi mặt xuống:

– Chưa có gì hết... nhưng nếu em là một thứ đàn bà không nên nét thì anh khó mà cản ngăn lắm. Anh chạy đi đâu đó một chút là có chuyện rồi...

Năm Sang gằn giọng hỏi:

– Mà đứa nào?

– Em hông nói đâu! Nói ra mấy anh em của anh đâm ra méch lòng nhau và nếu có đôi chối hay gây gổ gì thì họ lại còn có dịp cho anh là coi trọng vợ con hơn bạn.

– Anh phải hỏi cho ra lẽ mới được. Hồi nào tụi nó lộn xộn đến em được chớ bây giờ tụi nó cũng muốn vậy nữa sao! Chắc là thằng Tư Hoàn

xúi biểu thằng Sáu nhập phe với nó để chọc ghẹo em chắc?

– Em không dám nói tới ai hết!

Năm Sang găm lên:

– Ở đây quanh quẩn chỉ có ba thằng đàn ông thì... hổng thằng này lọt vô thì thằng kia chớ bộ Hà bá Thủy long gì trời lên để phá em được sao? Em giấu hoài để khi tụi nó làm tới nữa là anh giết hết. Vậy mà tụi hôm nay, em không chịu cho anh hay trước! Hèn chi tụi nó cứ xúi em ra hoài! Cha, bỏ ra để tụi nó hốt lại xài chắc! Hai thằng đó càng ngày càng hết tin tụi nó nổi!

Nhìn lại Nhãn. Năm Sang ân cần dặn dò thêm:

– Em cũng nên giữ ý giữ tứ với tụi nó. Chắc tụi nó thấy em vui vẻ và đối đãi với tụi nó tử tế quá nên tụi nó đâm ra lờn mặt và lăm le làm hổng.

Nhãn thở dài:

– Thì chẳng lẽ họ là bạn sanh tử của anh rồi em làm mặt lớn mặt nhỏ với họ được sao!

Năm Sang gạt ngang:

– Ôi bạn bè khỉ gì vậy! Lúc làm ăn chung thì hợp với nhau vậy thôi, riêng thằng Sáu thì anh thấy nó khờ nên thương tình cho nó nhập bọn, nhưng lóng rày tánh tình thằng này cũng bắt đầu thay đổi... Bị nó ở liền với thằng Tư nên bị thằng này xỏ mũi đó mà! Từ nay trở đi, em đừng kiềng nể gì tụi nó hết. Có cái gì em cho anh hay để anh trị tụi nó.

Nhăn chỉ thở dài chớ không nói năng gì thêm nữa.

o O o

 Nhăn thấy Năm Sang dắt khẩu súng lục vô bụng và bước lên bờ nên lên tiếng hỏi:

– Anh đi đâu đó?

Năm Sang nghiêm mặt đáp nhỏ:

– Anh thả lên xóm một chút để dò hỏi tình hình coi ra sao. Ở dưới xuống, em cứ như thường chớ đừng chộn rộn gì hết. Hai thằng kia ngủ khi trên xuống của tụi nó hết rồi.

– Rồi chừng nào anh dì?

– Độ nửa tiếng đồng hồ thôi. Nếu tụi nó có hỏi em nói rằng anh nằm ngủ trong mui ghen.

– Rủi họ coi kỹ thì sao?

– Thì... nói anh mới leo lên bờ kiểm củi hay đi đồng đi ruộng gì đó...

Nhăn xụ mặt xuống:

– Anh nhớ dì mau mau ghen! Lúc này bỏ em lại một mình... nguy lắm...

Năm Sang do dự trong một giây đoạn gằn giọng nói:

– Được rồi. Anh sẽ có cách cho tụi nó biết nếu thằng nào dám lộn xộn.

Dứt lời, hắn ta liếc chùng về phía xuống của Tư Hoành và Sáu Lợm đoạn hồi hải bước xéo vô đám chuối già và biến mất.

Nhân đứng yên trước mũi xuống một hồi lâu đoạn kín đáo nhìn và phía xuống của Tư Hoành đậu dưới bóng cây tra. Cô bắt gặp anh ta đang nhắc hé chiếc nón lá đẩy mặt ra để có thể nhìn về hướng đám chuối. Đúng là anh chàng này vẫn canh sát Năm Sang! Sáu Lợm nằm quay mặt về phía khác và có vẻ ngủ thật.

Nhân biết rằng đã đến lúc mà bọn này sẵn sàng để... ăn tươi nuốt sống nhau. Cô cười lật đoạn thùng thỉnh bước vô mui, lấy lược gỡ đầu, soi mặt mình trong tấm gương tròn nhỏ loại bỏ túi. Cô nhìn nhận mình đẹp mặn mòi hơn trước nhiều và phần thì ăn ở không suốt ngày ở trong rạp nên nước da cũng trắng trẻo hơn.

Giữa chỗ vắng vẻ và trong lúc không công ngồi rồi, hèn chi Tư Hoành và Sáu Lợm không mơ tưởng đến cô ta sao được.

Nhân dư biết rằng mình chỉ cần ngoắc tay

một cái là Tư Hoành nhào tới liền. Còn Sáu Lợm? Anh chàng hiền lành này có vẻ ghen tức ngấm ngấm hơn là ham muốn chiếm lấy cô ta trong giây lát.

Tự nhiên Nhãn cười với bóng mình trong gương, cười một cách ghê rợn. Cô thấy thích thú trong những dự tính của mình.

Sau đó, cô bỏ ra sau lái, quơ dầm xô xuống ra và bơi thẳng lại xuống Tư Hoành.

Tư Hoành vẫn nằm yên như không hay biết gì hết. Nhãn cười thầm vì dư hiểu anh ta cũng đang rình mình mặc dầu chiếc nón lá vẫn úp kín lên mặt. Sáu Lợm vẫn ngủ say.

Nhãn rà xuống lại, đưa dầm hất chiếc nón lá úp mặt Tư Hoành qua một bên. Tư Hoành làm bộ giật mình nhưng cố giữ không cho Sáu Lợm hay biết để thức dậy bắt tử.

Anh ta đưa tay vuốt mấy giọt nước từ trên mái dầm của Nhãn nhỏ ướt mặt mình đoạn hất dầm ra dấu hỏi Nhãn muốn gì?

Nhãn thông dong đáp:

– Tui bơi xuống vô ruộng để hái ba mớ bông điên điển để chiều chấm mắm chưng ăn.

Tư Hoành chỉ về phía Sáu Lợm và thì thầm nói:

– Cô coi chừng thằng Sáu nó thức dậy...

Nhãn vẫn nói lớn:

– Thức dậy thì kệ ảnh chớ! Anh làm như tui sợ ai vậy?

Tư Hoành mỉa mai đáp:

– « Chị » Năm bánh quá há!

– Hừ, tui mà « chị » được ai!

Vừa lúc ấy, Sáu Lợm mở mắt ra, có vẻ ngạc nhiên vì thấy Nhãn trò truyện với Tư Hoành nhưng anh ta vẫn nằm yên như có ý muốn không can dự gì vô vậy.

Tư Hoành chắt lưỡi:

– Cô làm thằng Sáu thức rồi!

– Ảnh không ngủ thì ảnh thức chớ sao!

Tư Hoành ngồi rột dậy, đưa tay vuốt tóc, đoạn sốt sắng bảo Nhân:

– Cô để tui theo phụ cô đi hái bông điên điển nghen?

– Tui có què, xuôi gì mà cần anh phụ!

– Ấy, vô trồng đồng sâu, lục bình mọc đầy, một mình cô chống xuống đi không nổi đâu. Ruộng bỏ hoang chớ đâu được trồng trái như những nơi khác...

Nhân làm bộ do dự đoạn nói:

– Cũng được... Có anh giúp một tay thì mau hơn.

Tư Hoành nhướng mắt hỏi:

– « Ổng » đâu rồi?

Nhân làm mặt nghiêm:

– Ngủ trong mui xuống đây nè!

Tư Hoành cười khì:

– Dóc tổ. Thằng này thấy hấn leo xuống xuống rồi. Chả còn ở dưới xuống thì cô có gồng thì cũng chẳng dám xáp lại đây!

Nhăn nguyệt dài:

– Biết sao còn hỏi.

– Nhưng mà chả đi đâu?

– Chắc cuồng chun nên lên bờ đi quanh đi quẩn đâu đó...

– Nhắm đi có lâu hông?

Ngần ngừ trong một giây. Nhăn hỏi vặn lại:

– Hỏi chi kỹ vậy?

Tư Hoành lại cười:

– Hỏi để tính chớ! À, Chắc chả đi dạo đường đất để... gọi cô đó!

Nhăn làm bộ kinh ngạc:

- Ý trời sao lại có vụ đó?
- Ờ... Chắc vậy. Bộ cô sợ?

Nhân sự mặt xuống:

– Chớ sao! Mấy người bỏ tôi bơ vơ một mình tại nơi khỉ ho cò gáy này thì tui biết tập vô đâu đây nè?

Tư Hoành ồm ờ hỏi lại:

- Vậy cô muốn tui... bảo lãnh cô hông?

Nhân cự nự:

- Anh đừng nói bậy. Bảo lãnh sao chớ?
- Dễ mà, một tiếng nói của tui là được. Cố nhiên là cô phải biết điều với tui mới được.
- Biết điều thế nào?
- Để lát nữa tui nói cho cô nghe. Dễ lắm. Cô cũng có lợi chớ chẳng mất mát gì đâu! Tội gì! Lúc này ai cũng buồn thấy mẹ thì mạnh ai nấy lo... kiếm vui.

– Anh nói cái gì tui nghe hông được!

Sáu Lượm tự nãy giờ nằm yên, nghe Tư Hoành trở mồi như vậy cũng đâm ra nóng mũi. Anh ta chồm dậy và nói chen vô:

– Anh Tư, anh nói điệu đó rủi anh Năm nghe được thì mịch lòng.

Tư Hoành chắt lưỡi, cự nự anh ta:

– Mấy sao hay lo chuyện bao đồng quá. Thằng Năm nó đâu có đây mà nghe!

Sáu Lượm liếc nhanh về phía Nhãn:

– Nhưng rủi cô này cổ học lại thì sao?

Tư Hoành phì cười, quay lại ngắm nghía Nhãn:

– Đâu lẽ cổ lại vậy! Thằng Năm nó ghen "cãi" trời, cổ mà học lại thì nó nện cổ trước. Thế nào mà nó chẳng cho là tại cổ chàng ràng với tao? Hơn nữa, tao đây cũng có miệng để nói chớ? Và có mày làm chứng nữa! Khi không tao đang ngủ mà cô lại kêu móc tao.

Nhãn cự nự liền:

– Tui khều móc hồi nào? Tính đặt điều hả?

– Thì cô lấy dầm hất nón lá tui lên. Ê, như vậy không đủ sao!

Nhãn gạt ngang:

– Thôi, tui không thềm cãi nữa! Anh nói vắn lùn hoài thì ai hơi sức đâu hơn thua với anh.

Tư Hoành cười đắc chí:

– Biết điều như vậy là tốt. Thôi, tui mình đi vô ruộng chớ?

Nhãn liếc chừng Sáu Lợm đoạn làm ra vẻ miễn cưỡng:

– Ủ.

Tư Hoành lật đặt bước qua xuống của Nhãn.

Sáu Lợm hốt hải kêu lên:

– Bộ anh đi theo cổ thiệt sao anh Tư?

Tư Hoành lừ mắt nhìn anh ta:

– Mấy hỏi chi vậy? Việc này không ăn thua gì đến mấy mà? Hay là mấy cũng ức trong lòng? Nếu thằng Năm chưa dìa kịp, tao sẽ để mấy... bơi xuống đưa cổ vô ruộng lại một tua nữa!

Nhân quát lên:

– Anh hồng được nói tầm bậy đó ghen! Bề gì tôi cũng là vợ của anh Năm!

Sáu Lượm cũng vội nói theo:

– Ủ. Bề gì cổ cũng là vợ của anh Năm.

Tư Hoành hất hàm hỏi lại:

– Vợ của thằng Năm nhưng nó hồng biết giữ thì kệ mẹ nó! Mà vợ cái khỉ khô gì? Thứ cặp dọc đường dọc xá, nếu hồng thằng Năm thì tao, hồng tao thì mấy. Dễ mà! Tại sao mấy còn bày đặt chuyện lẽ nghĩa, chuyện trên dưới ra đây hả? Nếu mấy muốn trọn tình với thằng Năm thì mấy cứ việc nằm chèo queo ở đó chớ đừng ọ ẹ gì vô vụ này hết!

Sáu Lượm cau có:

– No béo gì mà anh làm như vậy hổng biết!

Tư Hoành hỏi gằn:

– Vậy mấy tính cản mũi cản lái tao hay sao đây?

– Ai cản anh nổi...

– Ủ, cản hổng nổi thì nằm yên đó đi! Thằng này dai quá, tao có cơm thì mấy cũng có cháo. Tao dư biết là trong tim đen của mấy, mấy cũng đâu quên cô này. Hay là muốn tao nhường cho mấy đi thì mấy nói một tiếng, tao bằng lòng liền! Ê ta, dân này chịu chơi lắm nghen!

Sáu Lượm cầu nhàu:

– Ai muốn kỳ vậy hổng biết. Nhưng anh em mình đã lục đục nhau rồi thì tốt hơn mình nên tránh trước được phần nào đỡ phần nấy...

– Bây giờ mấy tính học lại cho thằng Năm biết hay sao? Mà tao đã làm cái gì rồi chứ! Mấy hỏi thằng cổ coi tao đã có gì bậy bạ chưa. Người ta chỉ phụ bơi xuống đi hái bông điên điển mà mấy cũng chộn rộn.

Nhãn hỏi chen vô:

– Thôi mình đi anh Tư. Ở đó cãi lầy hoài thì biết tới chừng nào mới vô tới trong ruộng được!

Tư Hoành cả cười và quay qua bảo Sáu Lợm:

– Đó mấy thấy chưa? Chị Năm biểu tao đi mà tao dám cãi lại sao?

Sáu Lợm quắc mắt nhìn Nhãn:

– Cô cũng vậy nữa sao?

Nhãn xằng giọng hỏi lại:

– Cũng vậy làm sao chớ?

Sáu Lợm ấp úng:

– Thì cô biết á!

Tư Hoành vội xô xuống đi và bảo Nhãn:

– Hơi sức nào nói với nó hổng biết.

– Rủi ảnh dì học bậy bạ với anh Năm thì sao?

Tư Hoành quay lại phía Sáu Lợm:

– Mấy mà lộn xộn là tao quyết ăn thua đủ đó nghen! Tao nể thằng Năm chớ hông phải phọt phe mấy luôn đâu. Nè Sáu, tao thương mấy nên tao nói thiệt, giữa ba đứa mình, mấy là yếu nhứt, vậy tốt hơn hết mấy dang ra xa nếu mấy muốn yên thân.

Sáu Lợm vùng vằng nằm xuống:

– Được rồi, ai muốn làm gì thì làm!

Thấy thế, Tư Hoành cười bảo Nhãn:

– Thằng nhỏ nó giận lấy đó mà!

Nhãn vừa bơi xuống vừa hỏi anh ta:

– Anh nhắm ảnh dám mét anh Năm hông?

Tư Hoành nhăn nhó hỏi lại:

– Mình làm gì mà nó mét chứ?

– Thì... mình đi như vậy...

Tư Hoành chợt gác dầm lên và lên tiếng hỏi Nhãn:

– Sao cô biết thằng Năm nó ghen ghê gớm mà cô lại dám kêu tui đi?

Nhăn trả lời xuôi rớt:

– Tui có làm gì bậy đâu mà ảnh ghen!

– Như vậy là bậy rồi chớ còn gì nữa?

Nhăn chột thở dài:

– Thiệt ra tui buồn rầu lắm và đâm ra thối chí nữa! Mấy anh cứ kiếm cách hạ tui hoài.

– Ai nói với cô đó?

– Thì anh Năm ảnh nói anh đã bàn tính với ảnh sao đó, và mới hồi nãy, anh cũng cho biết là mấy anh định bỏ tui lại...

– Ủ thì chỉ mới tính vậy thôi.

Nhăn cau có:

– Anh đừng nói dóc. Tui biết anh xúi ảnh tổng khứ tui. Có đúng hông?

Tư Hoàn cười trừ:

– Thì... tui cũng khó nhọc trong vụ này mà cô chỉ cho thằng Năm hưởng trọn gói thì tui cũng tức chớ! Cô nghĩ coi suốt ngày đêm lẫn lút trong chỗ khi họ cò gáy này để nhìn cô với thằng Năm hú hí với nhau thì hổng tức cảnh hông sao được.

– Ai bảo mấy anh nhường cho ảnh chi rồi lại tránh tròn?

– Thì tôi có dè đâu mình bị kẹt lâu như vậy! Chẳng thà ở tù không thấy mặt mũi đàn bà tròn méo sao hết thì còn rán nhìn được, đằng này như mỡ treo trước miệng mèo mà chỉ bóp bụng lấy mắt ngủ. Hổng ức sao được cô? Nhứt là tôi cũng được... quen biết cô rồi nữa! Ngặt là ở chỗ đó!

– Vậy anh muốn tôi phải làm vợ hết mấy người à! Dân ở đâu lạ vậy?

Tư Hoành cười ré:

– Ai biểu vậy không biết, nhưng... tại thằng Năm nó giữ cô sát đeo nên tụi này mới bực vậy thôi. Đáng lẽ cô để tụi này chấm chút mới phải!

Nhãn mức mạnh mái dầm xuống mặt nước như để tỏ sự bức mình:

– Anh đừng nói lằng nhằng nữa! Anh làm như tui là một con chơi bởi vậy!

Tư Hoành cười khà:

– Ai dám nói vậy! Bề gì giữa tui mình với nhau cũng còn chút... tình xưa nghĩa cũ mà cô!

– Anh nói trây nói trúa hoài tui hổng thềm nghe nữa đâu!

Tư Hoành lại cười:

– Hổng nghe thì thôi!

... Chiếc xuống bắt đầu đi vô trong xẻo hẹp và khi bơi ngang qua một đám trằm bầu um tùm. Tư Hoành móc cho mũi xuống ghim đại vô bờ.

Nhãn vừa nạy cho xuống bết trở ra vừa la lên:

– Coi sao lại tấp vô đây? Ở đây toàn là trằm bầu chớ có một cây điên điển nào đâu hả?

Tư Hoành cứ móc riết cho mũi xuống hướng vô bờ và nói:

– Ấy, trâm bầu mát rượi như vậy thì còn sướng hơn là điên điên! Bộ điên hay sao mà đưa đầu ra giang nắng trong lúc thẳng Năm nó vắng mặt. Cô không nhớ đám trâm bầu trong đêm trăng sao!

– Anh lại nói bậy hoài! Anh Năm đi vắng thì càng nguy nữa!

– Ồi, mình vô đây thì mục nội ai kiếm cũng không được. Cô đừng lo, tui đủ sức bảo đảm cho cô nếu rủi có thẳng Nam xuất hiện. Mà nó có vô tui thấy liền. Nó phải theo đường nước này vô chớ! Tới chừng đó, tui chỉ càn đông vô đông là êm. Không có bằng cứ đảng hoàng đầu mà sợ.

– Nhưng ảnh nghi.

– Nghi thì... nó đã nghi hà rầm rồi còn gì nữa!

– Rủi anh Sáu ảnh mét?

– Mét cái gì? Tui với cô đi hái bông điên điên

chớ bộ làm gì sao? Mà tui đổ nó dám lộn xộn. Để rồi cô coi tui nói có sai chạy chút nào thì nữa có đào mồ cuốc mả ông nội ông ngoại tui lên hết đi!

Nhãn phì cười:

– Tui chưa đào kịp thì anh Năm ảnh đào lỗ cho cả anh và tui rồi!

Chiếc xuống đã cặp vô bờ. Tư Hoành nhanh nhẹn nhảy lên và đưa tay ngoắc Nhãn:

– Mau đi cô. Chuyến này gấp rút chớ phải hướn đãi hay sao mà ở đó nói trời nói trăng hoài.

Nhãn ngó xéo anh ta:

– Ủa chuyện gì?

– Thôi đừng giả mù sa mưa nữa! Chẳng lẽ cô khùng hay sao mà khi không lại lòi tui đi hái bông điên điển.

Nhãn làm bộ xẻn lên:

– Anh này thiệt ăn nói... Không lựa lời gì hết.

Tư Hoành phì cười:

– Tánh tui thẳng ro như vậy. Con trâu thì tui nói con trâu. Mình hiểu nhau quá mà!

Nhăn do dự một hồi, đoạn chậm rãi bước lên bờ. Tư Hoành lật đật kéo chiếc xuồng đem giấu trong một đám sậy dày bịt, đoạn sông sộc tiến tới nắm tay Nhăn lôi đi.

Nhăn rì lại, cự nự:

– Anh làm cái gì mà như Tây Ma-rốc vậy! Hôm nay chớ bộ... như lần đầu hay sao mà anh phải lôi kéo?

Đó là một câu làm Tư Hoành cười híp mắt. Anh ta buông ngay tay Nhăn ra, gạt đầu lia lịa:

– Ủ, mới lần đầu tiên tui nghe cô ăn nói điệu gắt đa!

Nhăn nhìn quanh quẩn và nói trống không:

– Sao trống lỗng trống lơ như vậy!

Tư Hoành chỉ về phía mé trong:

– Có cây rơm nhỏ dưới mấy gốc trâm bầu kia

kìa! Chỗ đó thì nhứt hạng bên Tàu bên Tây rồi!
Còn hơn là đi phòng ngủ ở ngoài chợ nữa!

Dứt lời anh ta xâm xâm đi lên trước và Nhãn
lững thững theo sau. Cô nhúu mày suy nghĩ lung
tung. Tư Hoành chợt quay lại và hỏi ngang:

– Làm gì nhăn nhó như đàn bà rặn đẻ vậy?
Phải vui lên chớ!

Nhãn gượng cười:

– Tui lo cho anh Năm về bắt tử...

Tư Hoành vung tay:

– Thây kệ nó. Hổng sợ mà! Cô cứ lo như vậy
thì còn sung sướng gì nữa!

Nhãn chẳng ừ hử gì hết tiếp tục bước lại đồng
rơm. Tư Hoành vội đưa chân khóa khóa cho mặt
rơm được bằng phẳng và bảo Nhãn ngồi xuống.

Nhãn bấu môi lắc đầu:

– Dơ thấy mô! Rồi rơm rạ dính tùm lum à?
Như vậy “xót” mình lắm. Tui hổng chịu đâu!

Tư Hoành chắt lưỡi:

– Ý trời ơi, mèo chuột lén lút mà cô còn đòi phải có chăn ấm nệm êm cô mới ưng hay sao?

Nhăn nhong nhảnh đáp:

– Thì anh chạy xuống xuống lấy chiếc chiếu lên hong được sao! Có chút xiu vậy mà cũng sợ mất công!

Tư Hoành đứng lên:

– Hồng biết nữa có cơm cháo gì không mà bây giờ cô hành tui quá mạng vậy!

Nhăn dấm mạnh vào lưng anh ta.

– Anh dư biết là có mà!

Tư Hoành cười khì đoạn lật đật chạy xuống xuống giựt đại chiếc chiếu mang lên.

Anh ta trải chiếc chiếu trên lớp rơm dầy đoạn đưa tay trên mặt chiếu và nức nở trầm trồ:

– Ngon lành hơn kỳ trước nhiều nghen! Như vậy còn sướng hơn là nằm trên nệm cao một chồng nữa!

Nhân lừ mắt:

– Quảng cáo hoài! Lát nữa anh Năm ảnh về thì có nước chạy có cờ!

Tư Hoành vênh mặt lên:

– Nó mà vô bất tử là đời nó kể như tàn. Thôi mình ngồi xuống đi cô... em cưng!

– Ai em cưng với anh?

Tư Hoành chắt lưỡi:

– Thì phải kêu như vậy để mần ăn mới được chớ cô cô hoài thì còn mùi mẫn gì nữa! À, hôm nay chắc khác hơn lần trước hén?

– Khác gì!

Tư Hoành cười đáp:

– Khác chớ. Chẳng lẽ em cũng bắt tui cũng

phải... sống sộc như Tây Ma-rốc thì còn tình nghĩa gì nữa!

Nhãn háy khéo anh ta:

– Anh thì có cái mừng đó hoài hà!

Dứt lời cô rón rén ngồi xuống và làm như sợ dơ lấm hết quần áo. Thấy điệu bộ ấy Tư Hoành sốt ruột cự nự:

– Trời ơi, đến nước này mà em còn kiêu cợ nữa! Người ta nóng gân chết đây nè!

Dứt lời anh ta ôm choàng lấy Nhãn.

Nhãn xô mạnh anh ta ra:

– Bữa nay chớ hổng phải như lần trước đâu mà làm bèo nhèo áo của người ta hết đó ghen!

Tư Hoành nhăn mặt:

– Ý trời ơi, cái con nhỏ này nó làm cho tui xốn con mắt quá. Việc gấp mà em cứ hưỡn đãi hoài thì tui... nổi khùng lên bây giờ ghen! Bộ em ưa cái lối mạnh tay mạnh chửi chửi!

– Anh này ăn nói lãng òm!

Như hết chịu đựng nổi. Tư Hoành lại nhào tới ôm ngang eo ếch cô gái và vật mạnh xuống chiếu làm cô này kêu nheo nhéo:

– Ôn dịch vật anh! Để thùng thảng...

Tư Hoành chồm lên:

– Không thùng thảng gì hết! Để tui cho em biết tay thảng này...

Dầu muốn làm tỉnh, Nhãn cũng phải đưa một tay lên gác ngang trán và làm như để che cho khỏi chói mắt... tuy chỗ cô đang nằm hoàn toàn ở trong bóng rợp của hàng trâm bầu ken khít gốc nhau.

Tư Hoành chắt lưỡi trầm trồ:

– Cha, mới ở với thằng Năm đó mà bây giờ coi khá ớn há. Bộ chịu hơi nó hay sao mà có da thịt quá vậy nè!

Nhãn muốn cự lại anh ta nhưng đầu lưỡi cô ta như bị đờ và cô chỉ còn đủ sức há miệng thở như một con cá bị ngộp hơi.

Nhãn không dè mình dễ bị lôi cuốn như thế. Cô tưởng đầu Tư Hoành là một món đồ chơi trong tay mình nhưng nay lại khác hẳn... Và trong một khoảnh khắc sáng suốt lóe lên trong tâm trí, cô tự nhủ rằng: để lát nữa rồi mình tính với anh ta. Còn bây giờ thì... tội gì mà phải nhịn. Đẳng nào thì cũng thế...

Tư Hoành cười khế, rồi buột miệng kêu lên:

– Điều quá ta! Như vậy mà thằng Năm nó không tối mắt tối mũi sao được!

Nhãn mắc cỡ nằm yên và mím chặt môi lại. mấy lần cô muốn vùng tay lên để cào mạnh vào vai Tư Hoành nhưng rồi lại rón giữ yên...

Chợt có tiếng một con cò trâu kêu ré lên và bay sạt sạt trên đám sậy.

Tư Hoành hơi ngừng đầu lên nhìn về phía ấy.

Nhãn cũng giật mình. Cô định xoay người nằm lại nhưng Tư Hoành không chú ý đến việc đó.

Cô hỏi nhỏ:

– Cái gì vậy anh Tư?

Tư Hoành cúi mặt xuống mỉm cười:

– Có gì đâu, con cò bay hoảng đó mà!

Anh ta toan ấp mặt xuống má Nhãn thì chợt nghe có tiếng chân người chạy nhanh trong trong đám sậy và liền theo đó Năm Sang nhảy vọt ra, chĩa thẳng mũi súng về phía hai người và cười gằn:

– Tụi bây hết số rồi!

Tư Hoành lẩn nhanh qua một bên và tiện đà núp luôn sau cây rơm trong lúc Nhãn lom côm ngồi dậy, quơ chụp mớ quần áo ôm lên ngực.

Năm Sang hăm hăm tiến lại dùng mũi súng chĩa về phía Nhãn:

– Con đi kia mấy ngời yên đó. Để tao nói chuyện với thằng phản bạn rồi sẽ tới phiên mày.

Nhân không dè sự tình đã xảy ra như thế, và lại trái hẳn với những sự dự tính của mình!

Năm Sang quát lên:

– Tư Hoành mày có bảnh bước ra đây nói chuyện với tao coi!

Tư Hoành nín thình. Nhân liếc mắt về phía đồng rơm thì thấy anh ta bò lẩn ra phía ruộng...

Đầu này, Năm Sang thấy Tư Hoành êm rơ thì đoán được rằng tên này đang tìm cách lẩn trốn đây, hẳn ta cười lạt, nói to lên:

– Ê Tư, tao cho mày trốn! Chẳng lẽ mày bỏ việc lấy của! Mà hể mày ló đầu về đó là tao mượn liền! Mày có mọc cánh thì cũng không thoát khỏi tay tao! Quân chết khát, mày có gan động đến con nhỏ thì phải ở đây để trả lời với tao chứ!

Nghe nói vậy, Nhân cười và lên tiếng:

– Anh cầm súng sáu lo le trên tay kia thì mục nội ảnh cũng không dám lộ mặt ra.

Năm Sang quát lên:

– Mày còn binh nó nữa hả? Trước hết tao phải bắn nát óc mày.

Nhãn liếc thấy Tư Hoành đã biến dạng nên làm bộ sụ mặt xuống và vùng vằng hỏi lại Năm Sang:

– Bộ anh điên rồi sao?

– Ủ tao đang điên đây! Thú đồ dĩ ngựa! Văng mặt tao có một chút mà mày xách đít vô đây cho nó...

Nhãn sừng sồ nạt ngang:

– Anh không biết gì hết mà cũng nói. Em hỏi anh một mình em, em có sức chống lại với thằng cha Tư đó không?

Năm Sang cười lạt:

– Thôi đừng giả mù sa mưa! Khi không thằng

Tư nó rình mây vô đây để quăng xuống đồng rơm đó chắc?

Nhăn chép miệng thở dài:

– Anh chỉ giỏi nói càn! Bị thằng cha Tư qua mặt mà cũng không biết gì hết! Đã vậy còn vô đây mắng chửi em nữa chứ! Sao anh biết có em tại đây mà anh lợi vô? Bộ anh Sáu Lợm chỉ hả?

Năm Sang lắc đầu; dịu lại phần nào:

– Thằng Sáu nó có chịu nói gì đâu. Tui trở dìa không thấy mấy người là tui nghi rồi.

– Và anh hỏi anh Sáu?

– Ủ, thì hỏi nó chứ hỏi ai nữa! Nhưng nó ngủ mê nên không hay biết gì ráo! Không chừng thằng này nó dám a ý với thằng Tư để qua mặt tui lắm!

Nhăn vội đáp:

– Nếu anh Sáu có ý phản anh thì anh đã tìm cách báo hiệu cho Tư Hoành biết trước rồi. Ảnh

chỉ cần đợi anh đi, rồi hú lên vài tiếng là trong này đủ nghe rồi!

– Tại tụi nó không sắp đặt với nhau...

– Thì đó, việc này chỉ có Tư Hoành nhúng tay vô.

– Em khổ hết chỗ nói mà anh vô đây đòi bắn giết em nữa.

Năm Sang cười lạt:

– Khổ mà nằm chàng hảng chê hê ở đó hả! Lại trải chiếu đàng hoàng nữa? Rõ ràng là mấy người ngoéo tay nhau vô đây để làm chuyện tồi bại!

Nhân lắc đầu làm ra vẻ thương hại Năm Sang:

– Thiệt anh biết một mà không biết mười. Em đi vô đây hái bông điên điển để chiều chấm mắm ăn. Thằng Tư Hoành nó thấy nên theo luôn và bắt ép em luôn như vậy. Nó còn hăm là sẽ hạ anh trước rồi chiếm đoạt của cải kia! Nó nói nếu em cãi lời nó, nó cũng vạ cổ luôn. Chắc anh dư

biết là nó muốn giết em hoài mà! Nhứt là khi nó thấy em theo bên mình anh!

– Rồi... em chịu luôn hén?

Nhân thấy giọng nói của Năm Sang tuy còn vẻ mai mỉa nhưng đã dịu hẳn lại, Nhân bèn làm bộ than thở:

– Vì anh mà em cần răng chịu đựng. Anh đã không biết cho thì chớ, anh lại còn nghi oan em. Thiệt em muốn chết phứt cho anh mát ruột! Thôi sẵn súng đó, anh cho em một phát để em được rảnh nợ đời!

Năm Sang rán nói cứng:

– Được rồi, muốn chết tui cho chết, nhưng trước hết tui phải biết coi thẳng chó đẻ phản bạn đó tính hại tui ra làm sao? Em không nói thiệt thì đừng trách tui ác ghen! Thằng này đến lúc tốt thì thiệt tốt mà đến lúc cần phải ra tay thì quỷ sứ dưới âm phủ cũng chịu thua thằng này luôn! Vậy em muốn chết một cách êm thấm hay là chết lần chết mòn, chết đau chết đốn thì em phải khai thiệt.

Nhân làm bộ giận lấy:

– Thì người ta nói anh có chịu nghe đâu! Em sợ phen này anh mất hết trơn hết trọi, mất em, mất luôn tiền của chôn giấu nữa!

Năm Sang gầm lên.

– Mất mấy? Bộ mấy tính theo thằng Tư để hại tao hả? Mấy lắm to rồi. Thằng Tư nó đòi giết mấy mà mấy tưởng nó quý trọng mấy lắm sao!

Nhân cười nhẹ:

– Thì em dư biết vậy nên em mới kiếm cách để thuốc cho nó chết trước. Cũng vì anh mà em phải cắn răng chịu nhục phen này để hỏi dò ý tứ của nó. Nay anh cứ lo đổ tội cho em chớ không nghĩ gì cách đối phó với nó hết. Em đây thì anh muốn tha, muốn giết lúc nào mà chẳng được.

Năm Sang thở dài:

– Nếu tui biết có đàn bà lộn xộn như vậy thì tui hổng dám rớ vô làm chi!

– Tiếc hả? Cũng chưa muộn mà! Đây nè, anh cứ giết em đi.

Năm Sang đưa tay bóp trán.

– Bây giờ lỡ hết rồi. Bể gì thằng Tư nó cũng đã phản tui.

– Còn em?

Do dự trong một giây. Năm Sang buông thõng hai tay, nói buông xuôi:

– Thôi đi dìu.

Biết là hắn ta còn nặng tình với mình, Nhãn càng làm tới:

– Sao lại đi dìu? Bộ tính đem em ra bỏ sông neo nước hả?

Năm Sang hơi to tiếng:

– Tui biểu đi dìu là phải dìu chớ đừng có lộn xộn gì hết.

Nhãn làm bộ sợ hãi, lật đật chạy ra, ỏn ẻn bảo hắn ta:

– Em biết thế nào anh cũng xét lại cho em. Không phải tốt lành gì nhưng em cũng phải biết chọn mặt gửi thân chứ! Anh với thằng Tư Hoành thì khác nhau như một trời một vực...

Năm Sang chắt lưỡi:

– Thôi đừng nói nữa! Tui mà nghe ai nhắc đến thằng Tư Hoành là tui muốn ứa mật, ứa gan ra. Phen này trời cản bây giờ tui cũng giết nó!

Nhãn vội nói:

– Thôi mà anh...

Năm Sang quắc mắt:

– Em bình nó nữa à?

Nhãn vùng vằng:

– Bình sao vô mà bình! Có điều là em muốn anh đừng kể sớ đến thằng chả làm gì. Anh chỉ lo công việc của anh đi.

– Rồi « anh » cũng cho nó lấy vàng bạc tiền của chôn giấu nữa à?

– Thì đến chừng đó, anh sẽ tính kế khác. Em chắc thằng chả sợ anh hết hồn nên cụp đuôi chạy luôn chớ không dám lộ mặt vô vùng đó nữa đâu!

Năm Sang cười lạt:

– Thằng đó mà sợ ai! Đến ông già nó nếu nó hồng ưa, nó cũng dám cho ông "hui nhị tỳ" luôn chớ đừng nói gì tới anh đây. Mà nè anh nói trước cho em rõ điều này: bây giờ chỉ còn lại thằng Sáu Lợm, vậy em phải giữ ý giữ tứ, em mà để lộ xộn một lần nữa thì hết nói on đơ gì nữa nghen.

Nhãn gượng cười:

– Anh Sáu ảnh hiền khô mà!

Năm Sang vênh mặt lên:

– Ý trời, hiền! Mấy thằng có cái mặt lấm lấm lì lì đó hể nó trở mòi thì mụ nội ai bây giờ cản cũng không kịp! Em có thân thì liệu, và nữa đừng có than trời trách đất gì hết! Anh chỉ nhắm mắt làm ngơ cho lần này thôi nghen!

Đến đây hẳn ta đổi giọng phiên trách:

– Mà sao em chàng rằng với mấy thằng đó làm gì? Bể gì em cũng thuộc... vai lớn của tụi nó. Em quên rằng em là vợ của anh đây hay sao?

Nhăn cúi mặt thở dài:

– Vợ gì mà bạn của anh ăn hiếp lúc nào cũng được hết à! Sống cái cảnh chung đụng như vậy hoài em không chịu nổi đâu!

Năm Sang gãi đầu:

– Thì... đỡ vậy thôi mà em. Mình sắp khỏe đến nơi rồi. Phen này không có thằng Tư, anh càng giàu thêm. Coi vậy trong cái rủi cũng có cái may...

Nhăn hớn hở ngược mặt lên:

– Anh nhầm chuyến này có chắc êm không?

Năm Sang nắm lấy tay cô ta:

– Chắc như bắp mà! Thằng Tư khỏi còn thành tròn gù nữa được vì anh đã có sẵn cách để trừ nó một lần chót. Bấy lâu nay, anh nương tay với nó chớ đâu phải anh sợ nó!

Nhãn gật đầu:

– Em biết.

– Biết mà còn rán... để cho nó làm vậy!

– Nữa! Không vậy để nó giết em à? Và nếu không vậy thì làm sao dò biết ý định của nó? Nếu anh không hay biết gì hết và tưởng đâu nó vẫn không dám ngo ngoe thì có ngày nó hại anh dễ như chơi!

Năm Sang lặng lẽ bước xuống xuống, cầm dầm lên và ngó chăm chăm vào người Nhãn như cố gắng khám phá ra.... một sự hao mòn hay mất mát nào đó!

Đợi Nhãn xuống xuống xong, hẳn ta mới uể oải quơ dầm bơi đi.

o O o

ể gần đến chỗ cũ, Năm Sang và cả Nhân rất đổi kinh ngạc khi thấy Tư Hoành đứng dựa lưng vào một gốc me cạnh xuống Sáu Lợm và đang phì phà hút thuốc.

Nhân vội ngoái lại phía Năm Sang ở sau lái để xem tình ý của hắn ta. Nhân thấy Năm Sang lừ lừ nhìn lên phía Tư Hoành và chậm rãi bơi xuống tiến về phía ấy.

Trong lúc ấy, Sáu Lợm có vẻ rất bồn chồn. Anh ta hết ngó người này đến nhìn người kia như sẵn sàng chờ đợi những sự ghê gớm sắp xảy đến.

Năm Sang lặng lẽ cặp xuống vào bến, lăm lỳ bước lên bờ...

Tư Hoành cười tùm đùng yên.

Nhân phải phục thái độ gan lì của anh ta.

Năm Sang vừa đưa tay lên sờ bụng, ngay nơi chỗ dắt súng như để yên trí rằng nó vẫn còn nằm y nguyên đó.

Đợi cho Năm Sang đi gần đến nơi, Tư Hoành mới đứng ngay ngắn lại và hỏi ngang:

– Ê Năm, mày không tính dìa đây để giết tao đó chứ!

Năm Sang rút nhanh súng ra chĩa thẳng vào bụng Tư Hoành và vừa ấn mạnh mũi súng vừa quát:

– Mày biết rằng mày phải chết mà!

Tư Hoành thoáng nhăn mặt nhìn xuống mũi xuống như đủ để tỏ ý khó chịu, bực mình, đoạn ngược mặt lên ung dung hỏi lại Năm Sang:

– Mày làm ơn cho tao biết coi tại sao tao phải chết chứ?

Năm Sang thúc mạnh mũi súng, hét lên:

– Tại sao ả? Mày phản tao thì tao phải giết! Luật của tao là như vậy!

Tư Hoành khẽ hất hàm:

– Phản thì giết. Đồng ý. Mày phản tao, tao

cũng giết mấy... Nhưng mấy làm ơn cho tao biết coi tao phản ở chỗ nào? Ê ta, muốn xét xử thì phải cho đảng hoàng kéo thẳng Sáu có mặt ở đây nó sẽ bắt phục mấy đó!

– Hừ, mấy còn cả gan hỏi tao câu ấy nữa hả! Mấy không biết mấy phản tao ở chỗ nào à?

Tư Hoành gật đầu liền:

– Đúng là không biết, vì... (anh ta cười xòa) nếu tao biết là tao phản thiệt thì tao đã ba chun bốn cẳng chạy trốn mất từ đời ông cố hỷ nào rồi chớ đâu có ung dung đứng đây!

Năm Sang khựng lại trong một giây, đoạn hỏi mau:

– Vậy chớ hồi nãy đưa nào... xách quần chạy có khói đó.

Tư Hoành cười rộ lên và nhìn về phía Nhân làm cho cô ta phải cúi mặt xuống. Nhân bắt đầu lo sợ, cô ta không dè Tư Hoành lại có một thủ đoạn cao kỳ như vậy!

Nhìn xuống Nhãn xong, Tư Hoành mới dịu giọng hỏi Năm Sang:

– Mấy không biết tại sao hồi nãy tao chạy hay sao?

Năm Sang cười lạt!

– Vì mấy sợ tao bắn nát óc chớ gì!

Tư Hoành lại mau mắn gạt đầu:

– Đúng, cái đó tao không chối.

– Như vậy mấy còn nói gì nữa?

Tư Hoành cười đáp:

– Tao sợ mấy bắn chết uống mạng và không còn sống để nói cho mấy mở mắt ra, chớ không phải vì tao sợ vì đã phản mấy. Đâu bây giờ dẫu sao mấy cũng đã bớt nóng, vậy mấy thử nói cho tao nghe coi tao đã phản mấy hồi nào và phản mấy ra sao?

Năm Sang liếc nhanh về phía Nhãn, đoạn vùng vằng đáp:

– Thì mấy tính hưởng trọn số của cải bằng cách gạt tao ra!

Tư Hoành cười thành tiếng:

– Bậy dẫu nữa. Nếu tao có ý đó thì giờ phút này... không chừng tao đã rinh hết số của cải ấy đi mất đất rồi!

Ngừng một giây, Tư Hoành gạt gù nói tiếp:

– Đó mấy coi, tao có phản mấy đâu. Nếu tao nóng giận hay lụp chụp như người ta để sợ trốn đi thì có phải là anh em mình hiểu lầm nhau tới muôn đời mãi kiếp hay sao! Hai nữa, nếu tao nóng giận cũng như mây rồi để sanh ra xô xát...

Năm Sang cười lạt:

– Thì tao dư sức bắn mấy chết.

– Đó, mấy lỡ tay bắn tao chết rồi sau đó mấy hiểu lại thì có phải mấy ân hận suốt đời hay không?

Năm Sang vẫn còn cau có:

– Mầy đừng có lẻo mép! Dầu sao mầy cũng phản tao. Đây, chẳng lẽ mầy lại cho rằng mầy bắt con Nhãn vô đồng rơm để... ngồi nói chuyện đời xưa?

Tư Hoành phi cười!

– Thằng này khờ quá! Tao có chối chuyện ấy hồi nào đâu!

– Tao bắt gặp tại trận thì mầy chối sao được. Vậy mà còn dám nói là không phản bạn nữa!

Tư Hoành không có gì nao núng hết. Anh ta chỉ khẽ thở dài, đoạn nhìn Năm Sang bằng cặp mắt thương hại.

– Khổ quá. Chuyện này đáng lẽ mầy khai ra thì tốt hơn. Chắc mầy biết rõ con nhỏ kia hơn tao.

– Hứ, nó là vợ của tao mà!

Tư Hoành cười kháy:

– Vợ! Mầy nói tao nghe ngọt sớt vậy! Vợ gì thú đó!

– Thứ nào thầy kê mẹ tao! Mà mấy có ngủ với nó không?

– Tao có chối đâu! Nhưng chẳng lẽ tao có phép rinh nó vô tới đồng rơm và sau đó tao có bùa mê thuốc lén để cho nó mê tao luôn. Bể gì mấy cũng là người sỡ đời, mấy phải xét chỗ đó chứ! Như vậy, dẫu cho tao có hơi quá lỗ chút đỉnh thì cũng chẳng sao mà! Vì con nhỏ đó không xứng đáng là vợ của mấy!

Năm Sang mím môi suy nghĩ trong một giây, đoạn quay qua phía Nhãn, quát hỏi:

– Nó nói vậy có đúng không? Vậy mà còn chối leo lẻo hoài hả!

Nhãn kêu lên:

– Anh đi nghe lời thằng chả sao? Em đã nói là thằng chả kiếm cách thuốc nước anh để mượn tay anh giết em đó! Từ hồi nào tới giờ thằng chả có ư em đâu?

Năm Sang gật gù quay qua hỏi lại Tư Hoàn:

– Nó nói cũng có lý, mấy có ưa nó đâu!

Tư Hoành cười mũi:

– Cố nhiên là không ưa. Tao đã bàn với mấy có cả chục lần rồi mà!

– Đã không ưa sao mà còn lộn xộn với nó trong đồng rơm?

Tư Hoành phì cười:

– Hồng ưa là... hồng ưa tánh nết trời ơi đất hời của nó! Hồng ưa là vì để nó theo vương chũn, vương cẳng! Hồng ưa là vì nó làm cho mấy u mê ám chướng! Chớ còn... việc khác, tao làm sao không ưa! Thịt tươi dưng tới miệng mà chê là không phải giống con người! Nó thì... chỉ để xài trong việc đó thôi!

Năm Sang đưa tay lên trán quẹt mồ hôi trán. Nhãn vội điểm mắt Tư Hoành quát lên:

– Đồ thằng khốn kiếp! Anh Năm không thèm nghe lời mấy đâu! Mấy hồng có bàn với tao là mấy định hạ ảnh để bắt tao làm vợ hả?

Tư Hoành nhìn Năm Sang lắc đầu:

– Đó mấy coi. Nó nói ngang nói ngược gì cũng được hết cả. Tao bắt nó làm vợ để tế mô tế tổ gì? Tao cũng chẳng tốt lành gì, gặp lúc nó bẹo hình bẹo dạng ở trước mặt và mình đây cũng... túng về mặt đàn bà quá nên tao cảm lòng không đậu... Tao cũng có chỗ quấy ở đó.

Năm Sang hơi gục đầu xuống, mũi súng đã nới dần ra chớ không còn ấn mạnh lên bụng Tư Hoành nữa. Lợi dụng cơ hội này, Tư Hoành vùng nhảy qua một bên và đồng thời chặt mạnh vào cườm tay của Năm Sang để cho khẩu súng văng tuột ra. Vì bị tấn công trong lúc bất ngờ, Năm Sang để mất vũ khí, Tư Hoành nhảy xổ lại lượm khẩu súng lên. Sáu Lượm hoảng kinh vội đứng lên và la to:

– Ý trời, đừng làm vậy anh Tư!

Năm Sang thì lùi lại một bước... Nhãn xanh mặt, hót hải ngó quanh.

Tư Hoành ngấm nghĩa khẩu súng trong tay, cười khan, giơ lên.

Năm Sang quắc mắt nhìn anh ta:

– Mày giết tao hả Tư Hoành?

Tư Hoành tung khẩu súng lục trong tay, mỉm cười một cách rẻ rúng đoạn quãng nhẹ nó về phía Năm Sang. Năm Sang vội đưa tay bắt lấy, ngờ ngác nhìn lại anh ta. Tư Hoành thản nhiên phúi tay như là vừa cầm phải một vật gì dơ bẩn, đoạn ung dung móc thuốc ra vắn hút.

Sáu Lượm thở ra một hơi dài và từ từ ngồi xuống.

Nhăn chết đứng trên xuống.

Năm Sang nhìn sững Tư Hoành lắp bắp hỏi:

– Mày không giết tao sao Tư?

Tư Hoành cười rộ:

– Thằng này lạ! Bộ mày muốn tao bắn mày sao? Tao không ghét, không thù, không oán gì mày hết thì giết mày sao được!

Năm Sang chớp mắt:

– Nhưng... hồi này tao muốn giết mây mà!

Tư Hoành cười đáp:

– Nhưng mây cũng không nở xuống tay kia mà! Tao biết mây còn phân vân ở chỗ chẳng biết giữa tao với con Nhãn ai phải ai trái. Dầu sao mây cũng tin ở anh em hơn. Mây đã như vậy, chẳng lẽ tao chẳng biết điều hơn sao! Thôi tao chẳng cần nói nhiều lời, mà cũng chẳng cần nói tao phải hay không... Sự việc sờ sờ ra trước mắt mây mà mây cũng thừa khôn ngoan chớ phải có lú lẫn như người khác đâu, tuy nhiên có một điều mà tao cần nhắc cho mây nhớ là mình đã dìa đến nơi rồi và chỉ tìm cách len lỏi vào bộ mớ của cái ấy đi. Thằng Sáu Lợm thì không kể, chớ giữa tao với mây, tao chắc không có thằng nào muốn chiếm riêng hết, vì trước hết tụi mình là anh em, sau nữa, kẻ nào chiếm riêng một mình số của cái ấy rồi sẽ đi đâu hưởng để cho thằng kia không tìm ra được? Đó, mây nên nghĩ lại. Tao có bấy nhiêu lời để nói với mây vậy thôi.

Năm Sang cúi đầu ngẫm nghĩ đoạn quay qua bảo Hoành:

– Thôi được... để tao tính.

Dứt lời hắn ta lủi thủi đi xuống xuống. Nhân vội đứng lên và cô phải lùi lại một bước khi thấy vẻ mặt gườm gườm của Năm Sang.

Cô rụt rè nhóng một câu:

– Bây giờ anh tính sao anh Năm?

Năm Sang trả lời cộc lốc:

– Không tính sao hết.

Nhân to tiếng:

– Vậy anh tin thằng chả sao?

Năm Sang xua tay:

– Tui không tin ai hết. Có nói gì thì bơi xuống đi chỗ khác chớ ở đây la rùm lên sao!

Nhân nghe theo. Và khi xuống đã cập lại một nơi đã xa chỗ xuống Tư Hoàn, Sáu Lợm, Nhân hỏi liền:

– Anh không tin ai vậy anh sống với ai đây?

– Thây kệ tui.

– Coi, anh phải quyết định chớ. Nếu anh tin
thằng chả thì anh nói tiếng một để em liệu.

Năm Sang ngập ngừng:

– Em liệu sao chớ?

Nhăn cười lạt:

– Em sẽ đâm đầu dưới sông cho rảnh!

– Em tìm đường dìa nhà không được sao?

Nhăn cười chua chát:

– Dìa nhà để mang mặt mo cho thiên hạ nhìn
hả?

Nói đến đây cô khóc òa lên và kể lể:

– Máy anh đã hại đời người ta rồi muốn xua
đuổi lúc nào cũng được hết hén!

Năm Sang dịu giọng lại:

– Thì em để người ta tính. Chưa gì kêu khóc
om sòm lên vậy!

Nhăn đưa tay quệt nước mắt:

– Tính cái gì nữa! Thằng cha Tư nó đã làm em như vậy, anh chẳng dám đá động tới lông chүн nó thì chớ, anh lại còn nghi ngờ em nữa!

– Anh không muốn vì đàn bà mà giết chóc nhau trong lúc này. Thôi, mình nên bỏ qua vụ này đi. Thằng Tư... cũng có chỗ tốt. Đáng lẽ nó đã hại anh rồi. Em không thấy đó sao?

– Thằng chả làm bộ như vậy mà anh cũng mắc mưu sao! Thằng chả tính đi một nước lớn một nước cao! Bởi vì thằng chả còn ngán anh ở chỗ thằng chả đã có lỗi trước, nay cơ mưu bại lộ thằng chả làm tỉnh để cho anh tin, vì thằng chả cần phải có anh tiếp tay để lấy số của cải. Để em nói rồi coi có đúng hông: sau khi lấy số của cải ấy ra khỏi vùng nguy hiểm rồi thì em chắc không sớm thì muộn thằng chả sẽ thủ tiêu anh. Với em thì thằng chả nói khác mà với anh thì thằng chả lại nói khác. Người như vậy mà anh còn tin thì lạ thiệt. Thằng cha đó coi lơ mơ vậy mà xảo trá vô cùng! Em nói anh đừng giận, anh có tiếng là cầm

đầu chớ anh không qua mặt được thằng chả đó đâu.

– Anh biết rồi, em đừng nói nhiều.

– Biết mà vậy!

Năm Sang chắt lưỡi:

– Chẳng lẽ nó như vậy rồi mình làm tới được sao? Cái thằng khôn tổ bà mà!

Nhân phụng phịu:

– Mấy anh muốn tính gì thì tính, em đâu dám xía vô! Phận em, may nhờ rủi chịu và bất quá mấy anh giết em là cùng chớ còn cách nào đày đọa hơn nữa được! Em chỉ xin một điều là có gì... anh nên cho em biết trước để em liệu...

Năm Sang chắt lưỡi:

– Được rồi! Ai làm gì đâu mà em than thở đứt ruột đứt gan như vậy! Thôi, em đừng nói ra nói vô gì nữa hết, anh nghe riết anh cũng điên đầu vì chẳng biết ai phải ai quấy...

Nhãn kêu lên:

– Xời ơi, vậy mà còn hồng biết nữa!

Năm Sang gạt ngang:

– Thây kệ người ta mà! em làm ơn em ở yên dưới xuống giùm một cái! Và làm ơn đừng đả động gì đến ai hết. Có như vậy anh mới dễ tính được. Chớ nếu em cứ chêm vô một câu rồi thẳng Sáu nó chọt vô một câu nữa thì anh chẳng biết binh ai bỏ ai hết. Phận anh là người lớn chớ bộ ngang hàng với tụi nó đâu mà dễ xử! Anh đã binh em như vậy kể ra cũng hơi quá lỗ rồi, em còn muốn gì nữa!

Biết rằng Năm Sang còn đang bị thái độ anh chị của Tư Hoành ảnh hưởng đến nên Nhãn cũng không dám đâm thọc gì nữa.

o O o

hãy Năm Sang bỏ xuống lên bộ và cà rà lại gần chỗ mình ngồi, Tư Hoành cười hỏi:

– Chắc mày muốn bàn với tao một việc gì đây phải không?

Năm Sang cười trừ:

– Ủ, tao cũng có chút việc muốn tính với mày.

Tư Hoành giơ tay chỉ về phía bên cạnh:

– Thì ngồi xuống đây hút thuốc đã.

Dứt lời anh ta quăng túi nhái đựng thuốc ra.

Năm Sang gượng gạo móc thuốc vắn hút, đoạn chậm rãi lên tiếng:

– Nè Tư, mày nhắm coi mình có thể vô trông lấy sổ của cái ấy được chưa mậy?

– Coi tao muốn đi mấy hôm nay lặn mà!

– Thì bây giờ mình đi vậy.

Tư Hoành nhướng mắt lên:

– Còn con nhỏ kia?

– Để nó lại.

– Tốt lắm. Có bấy nhiêu đó mà mây cứ vùng vằng hoài! Đây cũng là mọi dịp để mây thử lòng dạ nó. Nếu nó thiệt thương mây thì nó chờ, bằng không thì nó đông mất, nhưng mà nè còn một vấn đề rắc rối khác nữa, rủi nó không đợi, không đông mà lại chạy đi kêu làng lính hay Tây chặn bắt mình thì sao: Vùng này coi vậy mà ít có V.M. và do đó, làng lính họ siêng đi bắt cái thứ như tụi mình lắm, nhất là nếu họ nghe « phong phanh » là mình có cất tiền của.

Năm Sang thở dài:

– Tao cũng thấy kẹt ở chỗ đó nên tao mới bàn với mấy là nên để cho thằng Sáu coi chừng nó. Nếu có ý khác thằng Sáu đông vô cho mình hay, để anh em mình liệu trước.

Tư Hoành ranh mãnh nhìn lại hấn ta:

– Rồi mày không sợ giao con nhỏ cho thằng Sáu như... đút mỡ cho mèo hay sao?

Năm Sang lừ mắt.

– Có mày thì hay... ầu tả chóh thằng Sáu nó không ưa mấy vụ đó đâu!

Tư Hoành mỉm cười:

– Nó là trai tơ mới lớn lên, nó hay mê ầu lắm đấy à! Tao thì bất quá tao... tao làm bậy một cái vậy thôi chóh tao không mê con nào hết. Mày chửi tao, tao ráng vành lỗ tai lên nghe chóh mày có thể yên tâm được về cái khoảng « mê » đó.

Năm Sang gật gù:

– Tao không biết chỗ đó sao! Nhưng tao còn biết rõ hơn mày: thằng Sáu coi bộ ghét con Nhãn lắm. Chắc nó thấy con nhỏ đeo theo tao và coi nó không ra ký lô nào hết. Mày hông thấy mấy lúc sau này thằng Sáu nó có chịu mở miệng nói với con Nhãn một lời một tiếng nào đâu.

– Cũng có lý. Nhưng coi chừng thằng ấy lù dù hay phản phé lắm. Nói thiệt với mày chẳng

thà tao cặp bè cặp bạn với mấy thứ dân đóng cửa rút cầu tao còn thấy dễ chịu hơn là thứ... lì lì như thằng Sáu. Dân bất lương như... tao hể có ló cựa một chút là tao biết liền; thằng Sáu nhiều lúc tao chẳng biết nó muốn gì nữa!

– Nó có cãi lại tụi mình cái gì đâu?

– Ừ không cãi nhưng tao cũng không chơi hết mình! Thứ đó... hể nó sanh chứng bất tử thì mụ nội tao cũng trở tay không kịp!

Năm Sang khẽ lắc đầu:

– Đâu đến nỗi tệ như vậy, chẳng lẽ tao với mầy mà lại ngán thằng nhỏ gà mở cửa mả sao!

– Hừ tao ngán là tao ngán cho mầy. Ngán một chỗ nó rinh mất cục cứng của mầy đó!

Năm Sang phì cười:

– Dầu sao cũng đỡ hơn mầy. Thằng đó nó yêu thương long bong vậy thôi và một khi nó thấy không ăn thua gì hết là nó dang ra luôn. Mấy thứ đó coi vậy mà nhiều tự ái lắm mầy.

Tư Hoành gật gù:

– À, cái đó thuộc việc riêng của mây, còn nhờ mất chịu. Có điều là thằng Sáu ở lại đây cũng có chỗ tiện. Tao với mây vô trong cho lẹ hơn chớ có nó theo vương chùn vương cẳng lắm.

– Vậy tui mình đã đồng ý rồi hén?

– Ủ, vậy chừng nào đi?

– Ngay sập tối hôm nay. Mình chỉ lợi dụng lúc trời tối chớ ban ngày dẫn thân vô trông thì thế nào cũng nạp mạng cho ba ông nội Mên kéo nhau dìa đó.

– Vậy mây đã cho con Nhân hay chưa?

– Tao tính bàn với mây trước rồi hãy cho nó hay... chắc thế nào nó cũng cần nhần nhức xương.

Tư Hoành phì cười:

– Thằng lớn xác như thế mà hay sợ đàn bà! May mà mây còn nghe lời phải trái của tao chớ hổng thôi anh em mình cũng sẽ đi đến chỗ tan nát. Còn thằng Sáu?

– Lát nữa tao cho nó biết luôn.

– Ủ. Mấy lãnh phần đó đi. Mấy hôm nay nó có về... hồng ư tao ra mặt.

– Sao vậy?

– Biết đâu... Tự nhiên nó lằm lằm lì lì. Sau chuyến này rồi, tao đề nghị với mấy nên dang nó ra luôn chớ cứ cho nó theo tò tò hoài có ngày tao nổi nóng bắt tử lắm! Cái thằng... tốt không ra tốt, xấu không ra xấu...

– Nghĩa là sao?

Tư Hoành cười gượng:

– Tao thấy nó lừng khừng, tao ghét vậy thôi.

Năm Sang ngẩng mặt lên:

– Tại mày không biết ý nó. Nó có giống như mày đâu mà mày đòi hỏi nó... phải như mày vậy!

Tư Hoành cười lạt:

– Như tao là làm sao? Mày bình riết nó, có ngày mày đừng có trách sao tao không nói trước.

Năm Sang gật đầu rồi lặng lẽ bỏ đi về xuống mình. Đi ngang qua xuống Sáu Lợm, Năm Sang dừng bước lại và ngoắc anh ta lên. Sáu Lợm cau có ngay:

- Chuyện gì đó anh?
- Ày, lên đây tao sẽ nói cho mà nghe.

Sáu Lợm do dự trong một giây, lững thững đi lên. Năm Sang thân mật níu lấy tay anh ta:

- Tao với thằng Tư sửa soạn đi vô trông đó mấy.

Sáu Lợm ngơ ngác:

- Vô trông à? Còn tui?
- Mấy ở lại đây?

Sáu Lợm cuống quýt:

- Tui ở lại đây? Mấy anh bỏ rơi tui à?

Năm Sang cảm động vỗ vai anh ta:

- Mấy ở đây để đợi tui tao chớ bỏ rơi khỉ gì.

Tụi tao biết chỗ nên đi vô trồng có lợi hơn. Tình thế này kéo nhau cả đám vô đó nguy lắm. Với lại, tụi tao đi ngay chớ có sanh cơ lập nghiệp ở trồng luôn đâu mà mấy sợ!

Sáu Lượm gật đầu, rồi như nhớ được ra điều gì, anh ta vội hỏi:

– À, còn cô Nhãn nữa!

Năm Sang mỉm cười:

– Con Nhãn ở lại đây.

Sáu Lượm ngây ngô hỏi:

– Ở lại đây với ai?

– Coi, với mấy chớ còn với ai nữa!

Sáu Lượm lắc đầu lia:

– Ý không được đâu!

Năm Sang nhíu mày:

– Sao lại không được? Mấy không chịu à?

Sáu Lượm gượng gạo đáp:

– Làm gì mà tôi... chịu hay không, nhưng anh không giao cho tui giữ cổ thì chẳng sao...

– Thì có mây ở đây, tao mới để nó ở lại.

– Vậy anh cho cổ theo anh luôn đi.

Năm Sang phì cười:

– Nếu để nó theo tụi này thì mây đi luôn cũng được mà! Thằng này chẳng hiểu gì hết.

Sáu Lượm vùng vằng:

– Nhưng tui ở lại đây, tui giữ cổ hổng nổi đầu!

– Sao lạ vậy?

– Rủi cổ đi bắt tử rồi anh dìu bắt đền tui sao?

– Mây khỏi lo. Nếu nó đi thì mây chỉ liệu chừng lần mà vô trông cho tụi tao hay để tao phòng xa. Tao chắc nó không đi đâu... Mà đi về đâu mới được chứ?

Thấy Sáu Lượm làm thành, Năm Sang nói tiếp:

– Mà ví dầu nó có đi thì cũng tốt. Như vậy đủ rõ bụng nó không thương tao thiệt tình.

Sáu Lượm nhăn nhó:

– Anh giao cổ cho tui như vậy ngặt quá.

– Mầy không nhận tao cũng bỏ nó ở lại đây. Tốt hơn hết là mầy ở đây coi chừng coi đổi nó. Bề gì có mặt mầy nó cũng nể nang đôi chút và cũng đỡ cho công việc của hai đứa tao... Thôi, rán chịu khó cỡ này nữa rồi nữa tao sẽ chia cho mầy chút đỉnh tiền để làm vốn nếu mầy muốn tách ra riêng...

Dứt lời hắt ta lật đật bỏ đi về xuống mình. Thấy hắt bước xuống, Nhăn biết là có chuyện quan trọng gì đây. Mấy lúc sau này cô nhận thấy hắt ta có vẻ dè dặt hơn trước. Nhăn cho rằng hắt bị Tư Hoành đâm thọc gì đây... nhưng cô cũng hơi yên tâm phần nào vì biết rằng dầu sao hắt cũng không thể đi đến cái nước xử tàn nhẫn đối với mình được.

Năm Sang không giấu vẻ lúng túng khi nghĩ cách mở đầu câu chuyện. Hắt ngồi xuống moi

thuốc ra vẩn hút nhưng rồi lại liệng mạnh điều thuốc xuống nước sau khi phì phà sơ qua một vài hơi.

Nhãn liền tìm cách gợi chuyện.

– Bộ anh có điều gì lo nghĩ phải hông?

Năm Sang ngồi nhích lại cô ta, ân cần đáp:

– Phải đó em. Anh tính bàn với em một điều này nhưng...

Nhãn chắt lưỡi:

– Sao bây giờ anh đâm ra kỳ cục quá! Nếu anh không còn thương em nữa thì anh cứ nói một tiếng. Em có đòi hỏi gì đâu!

Năm Sang vội nói:

– Ấy, không phải chuyện... thương yêu hay ghét bỏ gì hết. Anh chỉ muốn bàn với em về chuyện làm ăn chung...

Nhãn cười mũi:

– Xí, em đi guốc trong bụng anh! Chuyện

làm ăn mà đem bàn với em! Bộ anh nói con này ngu si lắm sao? Anh bàn đã đời với thằng cha Tư rồi bày đặt xuống đây để bắt ép em cái gì nữa đây mà! Thằng cha Tư nó xúi anh làm gì em đó hả? Anh cứ nói đại đi! Em không ngán đâu!

Năm Sang hơi khựng lại:

– Có gì đâu mà em... la lối như vậy! Thằng Tư thì thầy kệ nó, bộ đây không có quyền gì hết sao? Anh muốn bàn với em việc này: chắc em biết là anh phải vô trồng để lấy số của cái kia ra rồi mình mới có thể tính đến chuyện ăn ở lâu dài được. Đời nay, dầu thương yêu nhau cách mấy mà không có tiền tài cũng chẳng ăn nhằm gì hết...

Thấy có mùi êm êm, Nhãn dụ giọng lại:

– Vậy anh tính bàn với em việc gì đây! Anh nên biết rằng bây giờ em chỉ có mình anh. Anh thương thì em nhờ mà ghét thì em chịu chớ chẳng kêu ca gì hết... Vì nếu kêu ca mà được thì đã chẳng phải trôi nổi đến đây!

Năm Sang có vẻ ngượng:

– Chuyện cũ xì nhắc lại làm gì! Đâu phải anh muốn vậy nhưng... trời xui đất khiến mình gặp thì... rằng mà ăn ở với nhau. Nếu anh như người ta thì chuyển rồi em đâu còn ngồi yên như vậy. Anh cũng biết rằng anh có thằng bạn trời ơi đất hỡi nhưng... công chuyện mần ăn thì phải có nó...

– Anh nói lòng vòng hoài. Xin anh đừng e ngại hết. Anh đã hiểu rõ bụng em ra sao rồi mà!

Năm Sang sốt sắng đáp:

– Tụi này sắp mạo hiểm vô trồng nên anh bàn với thằng Tư là để em ở đỡ ngoài này...

Nhăn vùng vằng:

– Như vậy là anh tính bỏ em rồi!

– Đâu có bậy vậy! Em đi theo anh vô trồng sao được! Chỗ chết mà em!

– Rồi em ở đây một mình hả? Rủi gặp bọn nào khác... rủi gặp tụi đảng thổ thì sao?

– Em khỏi lo. Anh đã biểu thằng Sáu ở lại coi chừng coi đổi em...

– Hừ, ở lại để canh gác em chớ gì!

– Hồng phải vậy! Nếu em muốn trốn thì cũng dễ quá mà!

– Dễ à. Trốn đi đâu? Anh đem người ta vô chỗ khỉ ho cò gáy này thì còn trốn sao được! Mà em trốn để làm gì chớ! Em đi chỗ khác thì có thể còn gặp những cảnh tệ hơn nữa! Ở đây bề gì còn có anh thương tưởng đến chút đỉnh...

– Anh cũng biết vậy nên mới lo cho em và mới để thằng Sáu ở lại...

Nhăn kêu lên:

– Để anh Sáu! Ý trời...

Năm Sang lơ mắt:

– Thằng Sáu thì có gì đâu mà em sợ vậy? Nó đâu như thằng Tư...

Nhăn gượng gạo đáp trở đi:

– Hồng phải sợ, nhưng anh hồng ưa em. Tự hôm nay ở chung đây cả tháng mà anh có thèm nói năng gì tới mặt em đâu.

Năm Sang cười xòa:

– Thì tánh nết của nó như vậy... Thằng coi vậy mà hiền khô chứ không sao đâu em à.

Nhân thở dài:

– Thôi đã tính như vậy thì em phải rán chịu chứ kêu ca gì nữa! Chẳng lẽ em muốn cản trở việc mần ăn của anh hoài sao? Em theo anh như vậy mang tai mang tiếng là quyến rũ anh. Anh không thấy thằng cha Tư nó nói như vậy sao?

Năm Sang hăng hái xua tay:

– Em đừng nhắc tới mấy thứ chuyện đó nữa. Ai sao anh biết hết. Nếu anh đã có ý gì khác thì giờ này anh đâu có ở đây để năn nỉ ỉ ôi cho em ở lại đợi anh!

– Vậy chừng nào anh đi?

– Tối đêm nay.

– Trời, làm gì gấp vậy?

– Việc gấp nên anh phải ép bụng ra đi như

vậy chớ nếu không... anh cũng chẳng muốn rời em ra nửa bước. Hơn nữa, anh cũng vái cho vụ này xong phút để mạnh ai nấy lo lập nghiệp làm ăn... Mình cứ ở chung nhau tại đây hoài nếu không sanh chuyện nọ thì cũng xảy ra chuyện kia, rốt cuộc rồi mịch lòng nhau hết trơn...

Nhân gật gù:

– Anh nghĩ phải lắm, với lại em cũng chán cái cảnh sống trôi nổi bình bồng như vậy. Rán về gấp nghen anh!

Năm Sang ôm nhẹ Nhân:

– Em khỏi phải nhắc mà...

o O o

Đợi cho Năm Sang và Tư Hoành đã lên bộ và biến mình trong màn đêm dày đặc, Nhân mới bước ra trước mũi xuống và nói về phía Sáu Lượm:

– Anh Sáu ở bên đó hả anh?

Sáu Lượm, đã chui tót vô mui đáp vọng ra:

– Ủa.

– Máy ảnh giao anh giữ tui đó phải hông?

Sáu Lượm nín thành một hồi lâu rồi mới đáp:

– Tui ở lại đây thôi.

– Anh nhắm giữ nổi tui không?

– Ai biết nà!

– Xí, vậy mà cũng lãnh giữ!

Sáu Lượm bực mình:

– Tui cũng như cô, ai biểu ở đâu ở đó vậy thôi.

– Rủi tôi lên trốn thì sao?

Sáu Lượm cười lạt:

– Trốn thì thầy kệ cô. Bất quá tui chỉ còn canh chừng coi cô có dắt làng lính gì vô không. Nói phòng xa vậy thôi chớ từ đây vô đến nơi có làng xóm cô cũng đã mất cả ngày đường... Cô có

trốn thì cứ trốn. Bất quá anh Năm ảnh rán chịu buồn...

– Còn anh? Anh không buồn sao!

Sáu Lượm lại cười lạt:

– Tui? Cô đi thì tôi càng rảnh mắt. Bộ cô nói cô ở đây... tui ham lắm sao!

Nhăn dịu giọng lại:

– Tại sao anh ghét em quá vậy hả?

– Cô đừng nói giả ngộ. Cô thì... ăn nhằm gì tới tui mà thương với ghét. Thôi cô để tui ngủ. Và nếu cô có tính đi, cô làm ơn cho tui biết trước để tui khỏi phải thắc mắc canh chừng hoài...

– Đi thì nói trước sao được!

– Được chứ. Tui không rượt theo đâu mà. Cô làm ơn dòm lại coi trên xuống của cô có còn cây dầm nào không?

Nhăn giật mình... Qua ánh đèn le lói từ trong bụi chiếu ra, cô nhận thấy quả thật không còn

cây dầm nào ráo. Năm Sang đã rinh đi lúc nào mà cô chẳng hay...

Cô bèn cười lạt:

– Máy anh là đồ xỏ lá! Tui có thềm trốn đâu mà làm vậy! Bộ tui lợi hồng được sao.

Sáu Lượm ung dung nói:

– Đừng nói chơi, ở đây chỉ có đường bộ lên tới miệt gần biên giới, tức là nơi hai cha nội kia lợi vô đó, ngoài ra, muốn đi đâu cũng phải dùng xuống nhứt là trong mùa nước nổi này...

Nhăn cười lạt:

– Hừ, mấy ảnh tính kỹ quá há! Mà tui đi trốn để làm gì chứ!

Sáu Lượm cũng cười « đáp lễ »:

– Cô làm gì... tui biết đâu!

Nhăn nhóng chùng một câu:

– Anh trung thành với họ quá há!

Giọng của Sáu Lợm dịu hẳn lại:

– Tui không trung thành gì hết. Tui chỉ biết điều với mấy ảnh một chút vậy thôi.

Nhăn tấn công tới:

– Hôm trước anh mét anh Năm để cho ảnh vô bắt đó phải không?

Sáu Lợm to tiếng cãi lại:

– Cô dư biết rằng tui không làm thứ chuyện nhỏ nhen đó được.

– Chắc anh ghét tui lắm?

Sáu Lợm cười lạt:

– Tui ghét cô té vàng té bạc gì chứ!

– Nhưng anh cũng phải tức?

– Tức sao mà tức?

– Thì anh thấy thằng cha Tư với tui...

– Ồi tui coi thường mấy thứ chuyện đó. Tui biết rõ cô từ hồi đầu mùa kia mà! Với lại, những

việc đó... ăn thua gì đến tui mà tui tức cho tổn thọ!

– Nói nghe bảnh quá há!

Sáu Lượm nín thinh.

Nhân lại rướn giọng lên để hỏi với qua xuống sáu Lượm:

– Bộ anh ngủ rồi sao anh Sáu?

–Ừ.

Nhân cười rộ:

– Ngủ gì mà còn biết trả lời? Mà anh bơi xuống lại đây chớ để “em” nói với hoài rất cuống hòng thấy bà đây nè!

Sáu Lượm vội đáp:

– Thôi, tui ngủ đây.

– Anh hồng lại, em lại đa! Từ đây tới đó em dùng một cành cây bơi xuống qua cũng đủ tới mà!

Sáu Lượm la hoảng:

- Ý dừng lại đây làm gì!
- Bộ anh sợ em hả?
- Ai sợ nhưng... tui muốn ngủ bây giờ!
- Em không buồn ngủ chút xíu nào hết trơn đây nè!
- Thì cô thức đi, tui đâu dám ép.

Nhăn chắt lưỡi:

- Nhưng em sợ ma quá hà!

Sáu Lượm bực bội đáp:

- Ma cỏ đâu ở đây hồng biết. Có ma, cô la lên, tui qua tiếp cho. Cô mà chống xuống qua đây để làm rầy không cho tui ngủ, tui bơi xuống đi chỗ khác đa!

Nhăn vùng vằng:

- Anh này khó quá tổ mẹ! Bộ nói người ta cần anh lắm chắc! Làm tàng hoại! Phên này, anh Năm dì « tui » học lại hết cho mà coi!

Sáu Lượm chột dạ ngẩng tai lên:

– Cái gì mà học đó?

Nhân cười thầm, ồm ồm đáp:

– Thiếu gì chuyện học... Dễ quá.

Sáu Lượm hỏi tới:

– Tui làm gì mà cô học với anh chớ? Cô đừng ầu tả mà tôi không chịu đâu nghen!

Nhân cười thành tiếng:

– Anh không có làm gì mà người ta vẫn có nhiều chuyện học... cái đó mới tài chớ! Anh liệu hồn và đừng làm khó dễ với « tui ».

Sáu Lượm đã xuống nước nhỏ:

– Tui làm gì khó dễ đâu... Cô đừng hại tui, cái điệu đó không nên...

– Mà anh nhắm tui học lại với anh Năm mấy thứ chuyện đó, anh có tin tui không nè?

– Thì... cũng dám tin lắm. Cô đừng chơi ác

như vậy. Cô có muốn đậu xuống... gần gần đây cho có bạn thì cô...

Được thế, Nhãn gạt ngang:

– Thôi nghỉ đi. Bây giờ tui không đi đâu hết.

Sáu Lượm ngập ngừng:

– Cô... không sợ ma sao?

– Xí, ma cỏ đâu mà sợ! Anh đã nói như vậy rồi mà! Thôi, tôi buồn ngủ quá đây. Tui hồng nói chuyện nữa đâu ghen!

– Nếu vậy... để tui nhích xuống tui lại đó ghen!

– Thôi thôi, anh làm vậy tôi la lên đa! Tui nói tui buồn ngủ rồi.

– Cô Nhãn...

Nhãn mỉm cười nằm sát xuống sạp xuống và nín khe.

Sáu Lượm rụt rè gọi thêm:

– Cô ngủ thiếp rồi hả?

Nhăn vẫn không trả lời.

Sáu Lượm thở dài, đoạn cúi thủi chui vô mui. Thỉnh thoảng anh ta ngó chừng về phía xuống của Nhăn nhưng thấy bên ấy... êm ơ.

Anh ta thở dài nằm xuống định bụng ngủ một giấc nhưng không sao chợp mắt được, không phải anh ta sợ Nhăn bỏ trốn (vì xuống của cô ta không có dầm và vì mùa nước nổi nên các đường bộ đều bị ngập lụt) nhưng vì bị xáo trộn tâm thần qua các cuộc nói chuyện vừa rồi với Nhăn.

Trong lúc Sáu Lượm đang mơ mơ màng màng thì chợt có tiếng la thất thanh đằng phía xuống của Nhăn.

Sáu Lượm ngồi rột dậy, quơ lấy cái móc vót dắt bên kẹt mui và bò nhanh ra khỏi mũi, hỏi lớn lên:

– Cái gì đó cô Nhăn?

Nhăn cũng chạy ra mũi xuống!

– Có cục gì đen sì ở sau lái kia kìa!

Sáu Lượm thở ra:

– Chắc cô trông lầm rồi... Đốt đèn lên rọi coi!

Nhăn đứng yên ở phía trước mũi:

– Em hổng dám chui vô mũi nữa đâu! Chắc là ma leo lên xuống đó anh à! Nghe nói khúc sông này có nhiều ma da lắm. Đâu anh qua bên này coi!

Sáu Lượm cũng từng nghe nói khúc sông này có lắm thứ ác ôn như ma da, (loại bạch tuộc) sấu đỏ mũi... và toàn là những thứ thành tinh thành quỷ. Do đó, anh ta lật đật lấy dầm bơi xuống sang phía xuống của Nhăn. Đến nơi, anh ta đứng lên nhìn về phía lái xuống của Nhăn thì thấy quả có một bóng đen thù lù nơi đây. Anh ta lấy một que củi vụt về phía ấy và chẳng ăn thua gì hết. Sáu Lượm bèn cầm mác bước qua xuống Nhăn, chẳng nói chẳng rằng chui luôn vô mũi, bật lửa lên đốt đèn.

Và khi ánh đèn rọi sáng về phía lái xuống,

anh ta cười rộ lên và nói:

– Ý trời ơi, cái bao bố dắt phơi ở đó mà dám nói là ma da! Cô Nhãn ơi cô vô coi giùm tui một chút!

Nhãn lật đặt bỏ vô mui. Sáu Lợm nép người qua một bên để nhường lối và mỉm cười nói:

– Vậy mà cô làm cho tôi hết hồn. Đó, cô coi kỹ lại đi!

Nhãn đã ngồi chặn nơi cửa trước, nhong nhảnh đáp:

– Gọi cái gì! Hồng có ma da thì thôi...

Sáu Lợm đâm ra quạu ngang:

– Cô còn hơn là ma da nữa! Thôi cô để tui dì...

– Ở đây nói chuyện chơi một chút hồng được sao?

– Tui không có chuyện gì để nói hết. Cô không dang ra, tui nhảy xuống sông lội về xuống

của tui đa!

Nhãn ôn tồn đáp:

– Đừng có điên khùng như vậy! Chẳng lẽ mỗi lần em lại bên anh, anh đều nhảy xuống sông hết ráo trơn hay sao?

Sáu Lượm chặt lưỡi:

– Nhưng nếu cô nói chuyện gì thì để sáng mờ rồi hãy hay. Tui đang buồn ngủ thấy mồ đây!

Nhãn nghiêm giọng:

– Anh dám thề bán mạng là anh buồn ngủ hông?

Sáu Lượm ngằn ngủ, đoạn gạt ngang:

– Buồn ngủ hay không thầy kệ tui. Cô làm như vậy không phải...

– Sao biết phải hay không? Bộ anh quên những điều em đã bàn với anh lúc trước à? Sở dĩ bấy lâu nay em ản nhặn giả ngu giả dại nường náu nơi đây là cốt đợi chờ giờ phút này.... Em

không dè trời Phật độ mau quá vậy. Đúng là hai thằng cha kia tới số!

Sáu Lượm giật nảy người:

– Cô đừng nói vậy không nên. Bề gì anh Năm cũng nặng tình nặng nghĩa với cô...

– Anh nói vậy mà... anh có nghĩ đúng như vậy hông?

Sáu Lượm đáp trở đi:

– Tui hổng hơi sức đâu mà nghĩ... Thôi cô để tui dì, tui hổng muốn nghe những thứ chuyện đó nữa...

Nhăn cười lạt:

– Vậy mình nói chuyện khác vậy.

– Tui... hổng muốn nghe bất kỳ thứ chuyện nào hết...

Nhăn cự nự:

– Sao anh đại quá vậy! Em biết anh còn giận lấy. Giận lấy xẩy cùi đa! Anh không thấy thằng

cha Tư Hoàn đó sao!

– Thấy, nên mới... coi cô hồng ra gì!

– Tức hén?

– Hồng phải tức... nhưng tui thấy... kỳ quá! Việc gì mà cô phải... làm như vậy hồng biết. Nó hưởng rồi nó vẫn khi cô như thường.

– Anh không hiểu nỗi khổ tâm của em. Em biết rằng nếu mình dìa tới đây thì số phận của em cũng sắp định đoạt đến nơi... Và vì vậy mà em phải tính trước!

Sáu Lượm có vẻ không vui.

– Cha! mấy chuyện này tui hồng dám nghe tới, ngật...

– Tại sao vậy?

– Vì tôi cũng như cô chớ chẳng có gì hơn hết. Mà tui còn sợ là tệ hơn cô nữa!

– Sao lạ vậy?

– Vì cô còn có hoặc anh Tư, anh Năm lo cho

chớ tui... Tui chỉ cu ky một mình.

Nhăn cười lạt:

– Anh không chửi xéo tui đó hả?

– Coi, chửi xéo cô thì có ích lợi gì!

– Bộ anh nói tui ham theo Năm Sang lắm sao?
Và chẳng lẽ tui theo thằng chả mãi đời được? Bề
gì thằng chả cũng là một tướng cướp!

Sáu Lượm cười khẩy:

– Cô dám nói vậy thì cũng lạ.

– Sao lại không dám! Bộ anh nói tui quên cái
thù thằng chả hại tan nát gia đình tui hay sao?

Sáu Lượm hoảng kinh ngồi nhích lại phía
sau:

– Cô... cô... còn nghĩ đến chuyện cũ đó sao?

Nhăn gằn giọng:

– Quên sao được! Và nay đã đến lúc tui cho
thằng chả biết tay, rồi muốn ra sao cũng được!

Sáu Lượm ấp úng:

– Thôi cô ơi, tui xin cô dẹp chuyện đó qua đi.
Cô làm hồng xong đâu!

– Anh sẽ mét với thằng chả à?

Sáu Lượm cự nự:

– Sao cô khi dễ tui quá vậy? Phải tui có bụng nhỏ nhen như người ta thì lần cô hẹn hò với anh Tư Hoàn tui đâu chịu nhịn! Tui tức ứ đến cần cổ nhưng phải dằn xuống vì...

Nhăn hỏi liền:

– Vì sao?

– Vì... tui không muốn hại cô bất kỳ do một lý do nào!

Nhăn nắm nhẹ lấy tay anh ta:

– « Em » biết anh còn tưởng nhớ đến em mà!
Ờ mà sau đó, anh có oán em hông?

Sáu Lượm ngập ngừng:

– Cố nhiên là..... oán ghê lắm... Nhưng bây giờ thì tôi đã hiểu tại sao cô lại làm như vậy.

– Hiểu sao nè?

– Thì... cô muốn mượn tay anh Tư Hoàn trừ anh Năm Sang chứ gì!

Nhãn thở dài:

– Phải, nhưng em đã... lỗ vốn và suýt nguy đến tánh mạng luôn. Em không dè thằng cha Tư Hoàn nó lợi hại quá!

Sáu Lượm cũng than thở theo:

– Cô ẩu tả cái điệu đó có ngày trở tay không kịp. Tui coi bộ anh Năm cũng nặng tình với cô lắm chứ hông thôi kỳ rồi... tui tưởng không êm. Thú thiệt, tui đứng ở ngoài, tui lên ruột cầm canh. Tui sợ họ sáp với nhau hạ luôn cô thì dầu cho tui có muốn cứu cô cũng chẳng nổi. Lần sau cô nên thận trọng.

Nhãn to tiếng.

– Còn lần nào nữa ngoài lần này?

Sáu Lượm rụt rè:

– Vậy cô đã nhất định như thế?

– Phải.

– Vậy cô... tính sao đây? Thôi cô đông đi cho khỏe thân chớ đừng bận bịu ở đây làm gì. Tui sẵn sàng đưa trả dầm cho cô...

– Rồi anh sẽ trả lời với họ sao?

– Dễ mà! Tui cứ nói là tui để sơ sẩy. Chẳng lẽ mấy chả giết tui được. Tui thấy mấy chả cũng chẳng ngại gì chuyện cô đi hay ở nhưng chỉ lo ở chỗ cô có đi báo với làng lính hay không. Bởi vậy mấy chả cho tui trấn ở đây là để « báo động » về trường hợp ấy. Thôi cô ơi, chuyện cũ cô cũng nên bỏ qua đi, cô còn toan tính trả thù nữa... rủi không êm thì... cô hết mong gì trở về nhà.

– Em chẳng cần. Em làm sao giết được hai thằng ấy em mới hả!

Sáu Lượm chắt lưỡi:

– Ý cha, nếu cô có tính chuyện đó thì cô để

sau này mấy chả dĩa tới, tui xin đi chỗ khác miễn ăn, rồi cô...

Nhân quát lên:

– Vậy mà anh nói là anh lên ruột vì em! Té ra trước sau gì anh cũng chỉ là đồ chết nhất. Thôi anh bơi xuống dĩa ngủ cho phút con mắt em!

Sáu Lượm vẫn ngồi ỳ ra đó. Anh ta vặn vẹo mấy ngón tay một hồi rồi mới áp úng lên tiếng:

– Tui cũng muốn giúp cô một tay lắm nhưng nghĩ lại cũng khó quá. Cô cũng quen mà hai anh kia cũng... chẳng lạ gì. Chẳng lẽ tui theo cô mà chơi với họ? Hơn nữa, còn mấy ngày chót này, tui muốn giữ cho trọn tình nghĩa anh em rồi rút lui luôn...

– Còn em?

– Cô... đi trước đi. Để nữa tui liệu cách nói với mấy anh... Rồi sau đó... cô hẹn tui ở nơi nào đó...

Nhân hỏi vặn lại và gần như là reo lên:

– Hẹn anh! Vậy anh muốn theo em à?

Sáu Lượm lững khựng đáp:

– Thì tui cũng tính như vậy... Tui đưa cô dì nhà không được sao?

Nhăn cười nhẹ:

– Như vậy tốt lắm, nhưng đó là việc sau. Còn bây giờ anh phải giúp em để trừ hai thằng cha kia...

Sáu Lượm hoảng hốt đáp:

– Cha, việc đó chẳng dễ đúng gì đâu! Một mình tui thì làm sao đương cự nổi hai anh. Với họ tui chẳng muốn vậy...

– Nhưng « em » muốn.

– Cô muốn thì cô làm gì thì làm...

Nhăn nắm chặt lấy tay anh ta:

– Em nói thiệt, nếu anh không muốn giúp em, em tự tử ngay đây cho anh coi!

Sáu Lượm cười gượng đáp:

– Cô tự tử thì tui... đành chịu vậy thôi.

Nhăn quát lên:

– Em chết thầy kệ em phải không? Nói vậy em nhứt định sống và dẫu anh không muốn nhúng tay vô vụ này em cũng sẽ có cách làm cho anh dính vô. Dễ lắm.

– Để nữa, hai thằng cha kia dìu tới, anh sẽ thấy!

– Cô không hăm dọa để bắt ép tui đó chứ?

– Hăm dọa suông thôi thì anh đâu có ngán! Vậy mà nói là thương tưởng đến người ta! Anh nên biết rằng khi mấy thằng chả dìu đây với số tiền to kia thì thằng cha nào cũng muốn tách ra riêng hết...

– Tui cũng xin đi nữa!

– Đâu có đi một cách dễ ợt vậy! Em sẽ nói cho họ rõ là trong lúc ở đây anh đã chạy đi báo lính. Anh rủ em đi theo và khi mọi việc xong xuôi anh sẽ dẫn em đông luôn...

Sáu Lượm gượng cười:

– Bộ mấy ảnh là con nít hay sao mà nhắm mắt nhắm mũi nghe theo lời cô? Cô có thương tui thì xin đừng nghĩ ác như vậy rồi... thất bại hết trơn.

– Sao thất bại?

– Vì đến chừng đó.... tui bắt buộc phải nói là tui không có đi đâu hết và mấy ảnh cũng dư biết là từ đây đến chỗ có làng lính không gần, hai nữa nếu tui đi báo lính thì tui cũng bị còng đầu luôn!

Nhăn ung dung nói:

– Giả tử như anh muốn đái công chuộc tội thì sao? Đồn bót ở vùng này toàn là nhà binh, anh chỉ cho tui lính bắt hai thằng cha kia lấy của và thế nào họ cũng thưởng cho anh một phần, sau đó anh xin đi lính luôn. Dầu anh là trộm cướp gì họ cũng chẳng cần biết tới! Và một khi anh đi lính cho Tây thì kể như anh khỏe luôn... Rồi sau đó anh muốn ra lính cũng dễ mà! Và em theo làm vợ anh luôn... Gọn không?

– Nhưng mấy ảnh không tin được! Cô hay đặt điều lắm. Mấy ảnh đâu có dại gì mà nghe cô ngang vậy? Phải có bằng cứ gì...

Nhân cười giòn:

– Bộ em ngu lắm sao! Muốn có bằng cứ thì có liền. Mấy ảnh cứ ở đây đợi thêm vài ba bữa hay là thấy ứng tức thời cũng nên...

– Ứng gì!

– Ứng ở chỗ là mấy ảnh sẽ thấy tàu máy chở lính vô ruộng bắt...

– Bộ... thiệt vậy sao? Cô đừng làm hộp! Tui không dại đâu!

Nhân ung dung đáp:

– Anh không dại, hai thằng cha kia cũng không dại, nhưng khi thấy tàu của lính Tây xinh xịch chạy vô thì sao? Thôi, em nói luôn ra đây cho anh... vững lòng. Anh có nhớ là cách đây hai hôm có một xuống bán nước mắm đi ngang qua đây hông?

– Ủ có.

– Và mình có kêu xuống đó ghé lại để mua nước mắm?

– Có.

– Em đã có nói chuyện riêng với người trên xuống trong lúc mấy anh lo ăn cơm.

Sáu Lượm trợn mắt:

– Cô nói gì? Mấy ảnh đã hồ nghi xuống đó là xuống Việt gian đi dò thám cho Tây, nhưng mấy ảnh cho rằng mình không là Việt Minh Việt méo gì nên chẳng đụng chạm vào làm chi cho động tới... ồ ơ. Với lại mấy ảnh nói là sắp sửa rời bỏ nơi này luôn nên mấy ảnh muốn cho mọi việc được êm thấm.

Nhăn gật đầu:

– Đúng là xuống của Việt gian. Người bán nước mắm trên xuống bày đặt hỏi thăm em lung tung. Săn díp này em khai đại luôn là ở đây không có V. M. khỉ gì hết, chỉ có mấy tay ăn cướp sắp

lấy của về chia. Người ấy nghe em nói vậy... ham lắm.

Sáu Lượm kêu lên:

– Cô dám làm vậy!

– Gì mà không! Em lại còn kể sơ luôn hoàn cảnh của em và nhờ người này báo với Tây...

Sáu Lượm kinh hãi thật sự:

– Ý trời mẹ ời, cô dữ vậy sao!

Nhân ung dung đáp:

– Chuyện sanh tử của em thì em phải liệu. Năm ăn năm thua mà anh.

– Cái điệu này tôi phải chạy vô cho mấy ảnh hay mới được!

Nhân nín lấy vai anh ta:

– Anh biết mấy chả ở đâu mà vô tìm? Anh đi lố ngớ không đủ cho ba thằng chả cắt cổ. Anh không thấy mấy ảnh dặn anh ở đây để khi mấy chả dĩa tới là phi báo nếu em có ý khác... Mấy chả

tưởng đâu nếu em có bỏ đi thì ít ra ba bốn bữa nữa mới có chuyện nếu em muốn phản lại.

– Nếu vậy mấy ảnh để tui ở đây cũng vô ích.

Nhân lấy giọng tha thiết:

– Thì đó, mình phải biết cái thâm ý của mấy chả... Mấy chả bỏ lơ tụi mình xử trí... Đó cũng là một cách tổng khứ êm tụi mình đó... sao?

– Vậy tụi mình đi êm hồng được sao?...

– Đâu có dễ vậy! Anh không muốn chia tiền hay sao?

Sáu Lượm lắc đầu:

– Tui không có công gì trong vụ đó hết, với lại tui không ham tiền...

Nhân chắt lưỡi:

– Đại hết chỗ nói! Công trình anh đi theo họ đến đây, công trình anh giúp đỡ họ trong việc vượt ngục... anh bỏ hết sao! Mà dầu cho anh muốn bỏ, cũng không được vì có em đây. Anh

nên suy nghĩ kỹ lại... Hơn nữa, trong ngày mơi hay trễ lắm là ngày mốt, tàu máy của lính Tây vô tới...

– Vậy mình đi trước...

– Đi trước là dở. Rủi tới chừng ấy mấy ảnh chưa dìu rồi sau đó rõ mọi sự, hay dìu mà chạy thoát được tức là mình bị nguy. Thế nào mấy chả chẳng tìm cách báo thù báo oán. Thằng cha Năm Sang đâu có tha em nếu em phản chả như vậy... Anh đừng áy náy gì hết, dầu sao hai thằng cha đó cũng là thứ cướp của giết người... và nếu để hai chả tự tung tự hoành thì sẽ còn bao nhiêu người, bao nhiêu gia đình bị họa nữa, bao nhiêu cô gái như em sẽ bị nhục nhã như vậy?

Sáu Lượm thở dài.

– Khó quá há! Sao cô không cho tôi hay trước để đến nay, khi không cô xì ra làm tui bối rối quá. Phải chi không có tui ở đây cô...

– Không có anh thì còn nói làm gì nữa! Em hại hai thằng chả thì đã đành rồi nhưng sau đó, em sẽ sống với ai. Em có ý đợi và rủ anh là vì

vậy đó. Thôi, em sẽ để cho anh suy nghĩ kỹ trong đêm nay...

Sáu Lượm ứng thuận liền:

– Ủ, cô để tui dì xuống...

Nhăn níu tay anh ta lại:

– Thì sẵn đây, nằm nghỉ luôn hổng được sao!

Sáu Lượm buột miệng nói:

– Ở đây của anh Năm.

– Hổng của ai hết! Của em! Và của anh nữa!

Nhăn ôm chầm lấy anh ta.

Sáu Lượm quính quítu gỡ tay Nhăn ra:

– Thôi cô à...

Nhăn càng giữ chặt lấy cổ Sáu Lượm, ỏn ẻn hỏi:

– Anh không nhớ lần mình nằm với nhau dưới đám trâm bầu hay sao? Từ đó về sau, em cứ ước ao sẽ có ngày em được ở gần bên anh mà

không sợ ai dòm ngó hết...

Sáu Lượm lấp bắp nói:

– Anh Năm ảnh tin tui nên mới để tui ở lại đây...

Nhãn vùng vằng trong lòng anh ta:

– Tin cái mốc xì họ. Thằng chả thấy anh còn trẻ ghét em và em cũng thường làm bộ chê bai anh nên thằng chả mới để anh ở lại, hơn nữa, thằng chả lo việc lấy của kia vì sợ thằng Tư Hoành đi nước trên nên phải liều mạng bỏ hết lại. Ở đời không ai tốt bụng tay đâu anh à! Ngay chính em đây cũng vậy! Đâu phải em tốt với anh...

– Ủa, như vậy là sao?

Nhãn kể tai anh ta thì thầm:

– Em chỉ thương anh thôi. Mà thương anh là em thương em trước đó! Anh nên biết, tánh em không vừa đâu: phen này, anh có ý khinh khi hay định bỏ rơi em, em sẽ làm cho anh chết không toàn thân, chết không nhắm mắt...

Sáu Lượm nở mũi:

– Dĩ quá há!

– Biết vậy thì phải ở đây đêm nay rồi... em cứng cho mà coi. Mình có thì giờ rộng rãi thì đâu có lụp chụp như hồi đó. Bộ anh không nhớ gì hết à!

Sáu Lượm chớp mắt lia. Làm sao anh ta quên được một khi đã mới bắt bén... mùi đời và từ lâu, anh ta đã tưởng tượng cả trăm ngàn cử chỉ âu yếm khi gần gũi với người yêu.

Trong lúc ấy, Nhãn vẫn thở thở bên tai anh ta:

– Em chờ đợi giờ phút này trong mấy tháng nay nên mới ần ẫn sống với hai thằng cha kia. Để rồi anh coi, em thương em quý anh đến bực nào!

Sáu Lượm muốn vùng ra nhưng tay chân như bị tê cứng và mùi tóc, mùi da thịt của Nhãn càng làm cho anh ta như bị lú lại để chỉ có thể lắp bắp nói lên được vài tiếng không đầu không đuôi:

– Thôi... tui... cô...

Và anh ta như một đứa trẻ ngồi gọn trong vòng tay nóng ấm của Nhãn.

Chiếc xuống hơi chòng chành khi Sáu Lợm riu riu theo đà tay của Nhãn nằm nghiêng qua mé sạp... Nhưng rồi anh ta nhồm người lên. Nhãn không níu kéo anh ta nữa mà chỉ căn dặn nhỏ nhỏ:

– Tối nay chỉ có hai đứa mình thôi chớ hổng có ai vô nữa mà anh phải bộp chộp...

Nhưng những lời căn dặn ấy vô hiệu và liền sau đó Nhãn đã phải kêu lên:

– Gãy xương người ta bây giờ!...

Sáu Lợm không nghe thấy gì hết, Anh ta như điên cuồng, trả thù những ngày, những đêm phải ép bụng đứng lấy mắt ngó về chiếc xuống này...

Nhãn mỉm cười trong bóng tối và nghiêng đầu qua một bên để thích thú lắng nghe tiếng

sóng nhỏ vỗ lách chách vào be xuống. Bên ngoài thì trời lại đứng gió và Nhãn đã “cảm thấy” lớp mồ hôi rịn ẩm trên da thịt nóng hôi hổi của chàng trai...

Nhãn chột quơ tay chụp lấy be xuống và kêu lên:

– Ý coi chừng! Nước tràn vô xuống ào ào kìa! Ê lật úp hết trơn bây giờ!

Sáu Lượm ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài phía trước mũi xuống, cười xòa, đoạn cúi xuống ôm chặt lấy người con gái trong tay và nói nhanh qua hơi thở:

– Cho nó chìm luôn!

Tất cả đều im lìm. Nhãn nghe rõ từng hơi thở mau của Sáu Lượm, vòng tay rắn chắc rịn mồ hôi kia cũng nói dần, nói dần... và những tiếng sóng lách chách bên be xuống cũng đã tan lặng từ lúc nào...

Nhãn nhong nhánh thì thầm bên tai Sáu Lượm:

– Bây giờ em đuổi anh đi bên đó!

Sáu Lượm nghiêng người lăn nằm qua một bên. Anh ta không buồn mở mắt ra và chỉ đáp:

– « Anh » không đi đâu hết.

Nhăn khép lại hai nút áo:

– Sướng hông! Bộ tính nằm vậy luôn bên này hả.

– Ủ...

Nhăn ngồi dậy, lấy chiếc gối, nâng đầu Sáu Lượm lên và đặt gối vào. Chưa bao giờ, Sáu Lượm được nuông chiều như thế và anh ta ngoan ngoãn... ngủ luôn.

Sáng hôm sau, Sáu Lượm xén lên mở mắt ra. Anh ta càng ngượng nghịu thêm khi thấy Nhăn đang ngủ mê mệt và ôm chặt lấy người mình.

Sáu Lượm nhẹ gỡ cánh tay ấm áp ấy và nhích người qua một bên để ngồi dậy.

Nhăn đưa tay dụi mắt và nũng nịu hỏi:

– Bộ sáng rồi sao!

Sáu Lượm làm mặt nghiêm:

– Ủa. Để tui dìa bên nhen?

Nhân phụng phịu:

– Hồi tối người ta đuổi cũng hông chịu đi! Và hông cho ai ngủ nghê gì hết.

Sáu Lượm gượng cười:

– Thì em ngủ đó...

Nhân vênh mặt lên:

– Xì, mới để người ta chớp mắt chút xíu đây chứ hồi khuya anh cứ rọ rọ... Coi vậy mà...

Sáu Lượm mắc cỡ ngắt ngang:

– Thôi tui dìa đây!

Và anh ta lật đặt chui ra khỏi nơi êm ấm ấy. Khi đứng lên, anh vội chụp lấy mũi xuống như để gượng sức... Khi đứng yên, tự nhiên anh ta đưa tay quơ lấy lưng quần và gió lạnh buổi sáng như muốn làm cho anh ta sổ mũi...

Sáu Lượm thận trọng bước qua xuống mình. Chiếc dầm nhẹ xều mọi khi bỗng trở thành nặng trĩu trong tay anh ta như một mái chèo ghe chài lớn!

Anh ta phải gác dầm lên để ngừng đầu ra khỏi be xuống, vụt nước lên rửa mặt. Anh ta lắc đầu liên mấy cái như để cho tỉnh táo hơn...

Trước khi bơi đi, Sáu Lượm còn trùu mển ngoái nhìn về phía xuống của Nhãn. Anh ta mỉm cười một mình và khoan khoái ưỡn ngực vươn vai...

Sáu Lượm rửa mặt rửa mày, ngồi hút thuốc một hồi rồi lại nằm lăn ra ngủ một giấc ngon lành cho đến trưa...

Anh giật mình ngồi rột dậy khi chiếc xuống bị chao mạnh. Thấy Nhãn đứng trước mũi xuống nhoẻn miệng cười, nhìn mình, Sáu Lượm xén lên nói:

– Cô làm tui hết hồn...

Nhãn lừ mắt:

– Anh thiệt kỳ! Hồi hôm xưng anh anh em em ngọt xớt bây giờ lại cô, tui nghe xa lắc xa lơ hà!

– Ủa, bộ hồi hôm... tui vậy hay sao?

– Chớ em đặt điều ra hả?

– Chắc tui... kêu lộn.

– Kỳ quá? Bộ anh tiếc hay sao? Bây giờ anh cứ xưng hô như vậy coi có chết hông!

Sáu Lượm ngăn ngừa một giây để liếc nhìn lên Nhãn. Gương mặt hồng hồng tươi rói với đôi mắt long lanh của cô gái đã làm cho anh ta có quyết định mau:

– Ủ... Xưng hô anh em thì cũng dễ.

Chợt để ý đến xuống của Nhãn có dầm bơi dàng hoàng, anh ta hỏi liền:

– Ủa, bộ... em qua bên này ăn cắp dầm lại hả?

Nhãn vênh mặt lên:

– Ăn cắp? Xí, em qua lấy hàng hoàng mà anh có hay biết khỉ gì đâu! Ngủ gì dữ thần vậy!

Sáu Lượm cười trừ:

– Hồng biết sao buồn ngủ híp con mắt...

– Còn hồng biết nữa! Em còn ở đây và quyết ăn ở với anh luôn thì làm gì mà suốt đêm qua anh « cả mô » chi cho... mở mắt lên hết nỗi vậy?

Sáu Lượm ấp úng:

– Bị lâu ngày.

Nhăn nghiêm mặt lại:

– Anh thấy chưa, nếu em có ý không tốt với anh thì ngay sáng nay em đồng luôn rồi.

Sáu Lượm ngây ngô gật đầu:

– Ủ, phải há. Thì em... lấy dằm đi đâu đó?

– Bơi xuống vô xóm kiếm mua gà về làm cơm cho anh ăn đây nè! Bây giờ mời anh đi qua bên xuống em... Và mình kiếm một chỗ nào rậm rạp đậu luôn.

Sáu Lượm hí hửng đáp:

– Ủ. Em đi trước để anh nhảy ùm xuống sông tắm một cái cho tỉnh táo đã.

Nhăn cười tủm tỉm nhìn lại anh ta đoạn bước trở lại xuống mình...

o O o

Sáu Lượm nhìn mâm cơm chếp miệng khen:

– Cái gì mà thịt cá ê hê như đãi đằng ai vậy?

– Đãi anh đó! Cũng phải rán tắm bổ cho anh chớ cứ cho anh ăn mắm hoải thì... phen này anh còn bộ xương. Thiệt em không dè anh dữ quá vậy! May mà anh mới quen mùi chớ chưa phải là tay sành đời....

Sáu Lượm rụt rè:

– Bộ em trách anh sao? Em hồng muốn...

Nhăn véo nhẹ vào vai anh ta:

– Vậy mà cũng hỏi. Thấy vậy... mà còn không biết hay sao? Nếu em hổng ưa thì em đã đập anh xuống sông chớ đâu có cưng anh quá trời quá đất như vậy!

Sáu Lượm cười xòa, hăng hái cầm đũa lên. Nhăn vui vẻ ngồi sát một bên, tíu tít gấp thức này món nọ, mời ép anh ta ăn...

Cơm nước xong xuôi. Sáu Lượm nằm lăn lên sạp xuống... Chưa bao giờ anh ta thấy cuộc đời dễ chịu như vậy! Vì cùng một lúc anh ta cũng thấy e ngại cái nếp sống nổi trôi, bấp bênh của mình trong bấy lâu nay. Anh ta ước ao đến một mái nhà nhỏ... và nhứt quyết phen này sẽ lo tu bổ làm ăn...

Anh ta chợt nhớ đến Ba Cửa và quay qua gọi Nhăn:

– Em ơi, em làm gì lúc thức ở sau lái đó?

Nhăn đáp vọng vô:

– Rửa chén.

– Rửa mau mau đi rồi vô đây anh hỏi thăm cái này một chút...

Nhăn tưởng đâu anh chàng này lại đốc chứng nữa nên xằng giọng hỏi lại:

– Hỏi thăm gì nữa đó?

Sáu Lượm dịu hẳn giọng lại:

– Một việc cũ mà em.

Nhăn lật đật sắp mớ chén đĩa vô rồi đoạn lau tay bò vô mui:

– Việc cũ gì đó anh?

– Anh hơi thắc mắc về anh Ba Cửa.

Nhăn xụ mặt xuống:

– Anh Ba Cửa thì... ăn nhậu gì đến anh?

– Sao lại không? Nếu anh còn sống và sau này mọi việc xong xuôi em quay dĩa với anh thì anh lại... long chong giữa đường giữa xá nữa sao!

Nhăn thở dài:

– Đâu chắc gì anh còn sống. Mà dầu ảnh được bình an thì em còn mặt mũi nào dĩa gắp ảnh nữa. Thôi em cứ kể như em chết rồi vậy. Và rất may cho em là em được gặp anh, một người đã chứng kiến hết đầu đuôi nội vụ và thấu hiểu cho hoàn cảnh của em.

Sáu Lượm rụt rè:

– Vậy thì gây thù gây oán chi nữa. Bây giờ hai đứa mình đi khỏi đi có phải... dễ hơn không?

Nhăn ôm lấy cổ anh ta, khẽ lắc đầu:

– Đâu được! Anh không muốn em trả thù cũ hay sao? Giả tử như sau này anh gặp cảnh gì bất trắc và có ai hại anh, rồi em cũng mần ngơ được sao? Với lại nếu hai đứa mình muốn ăn ở lâu bền về sau này thì phải hạ hai thằng cha đó trước mới được. Em đã phải nhút quyết như thế. Nếu anh có ngăn, hòng muốn lánh mặt thì anh đồng trước đi để thầy kệ em!

Sáu Lượm thở dài:

– Anh bỏ em đành đoạn như vậy sao được.

Thôi em à, họ làm vậy để Trời Phật hại họ.

Nhăn cười giòn:

– Ối, hơi sức đâu tin chuyện bá láp. Trời Phật có hại họ thì cũng còn lâu lắm. Em đợi không được đâu.

– Thôi anh đừng nói vô nói ra gì nữa... Bây giờ nằm xuống đây nói chuyện khác đi.

Sáu Lượm xén lên hỏi lại:

– Chuyện khác gì hoài vậy?

Nhăn háy xéo anh ta:

– Còn làm bộ nữa! Hay là anh chán chê em rồi?

Sáu Lượm cười trừ:

– Mới ràng ràng đây mà chán gì nổi. Người ta còn đang thòm thềm đây.

– Mới ăn cơm đó, chưa no bụng à?

Sáu Lượm chắt lưỡi:

– Em hỏi mắc mớ chi vậy! Cơm no rồi mới nói chuyện tới được chứ!

Và anh ta ôm choàng lấy Nhãn... Nhãn tránh đầu qua một bên và thở thẽ hởi:

– Có khi nào anh hối tiếc một điều gì không?

Sáu Lượm có vẻ không hiểu:

– Chẳng hạn như... anh chê em không xứng đáng với anh vậy!

Sáu Lượm úp mặt vào ngực cô ta:

– Anh chỉ biết một mình em thôi, và anh không dè... em hay quá như vậy!

– Hay là... là sao?

Sáu Lượm nghiêng răng cắn nhẹ khiến Nhãn kêu chói lói nhưng rồi lại cười hất lên. Sáu Lượm cười theo và nói:

– Em hay đủ thứ hết. Cuộc đời anh được,.. phủ phê như vậy, anh hết còn muốn đi đâu và hết còn muốn làm gì khác nữa!

– Xí, làm như vậy, rúi sau này thấy cô nào khác rồi bỏ em cái xạch hén?

Sáu Lượm ngược mặt lên:

– Cô nào cũng không qua mặt nổi em. Vì...

– Vì sao?

Sáu Lượm ấp úng:

– Vì... vậy đó! Thôi, em đừng hỏi tới nữa...

Và anh nhào người với tay kéo miếng vải dùng để che cửa mũi xuống...

o O o

Nhăn lắc vai Sáu Lượm:

– Chiều rồi thức dậy đi anh!

Sáu Lượm ngơ ngác:

– Ủa, anh vẫn còn ở bên này à!

Nhăn bĩu môi:

– Anh làm như em khiêng anh qua bên này vậy!

Sáu Lượm vươn vai, ngáp một hơi dài, đoạn bẻ mấy lông ngón tay kêu răng rắc và quay qua nhìn lại Nhãn rồi tùm tùm cười hỏi khi thấy mở quần áo của cô ta còn để gọn ở góc mui:

– Ủa bộ em cùng ngủ quên luôn sao?

– Còn hỏi! Anh có cho em ngồi dậy đâu! Gió thổi vô lạnh thấy mồ!

Và cô đưa tay ấp trước ngực như để cho bớt lạnh nhưng thật tình để che bớt cái nhìn xoi mói của Sáu Lượm...

Sáu Lượm có vẻ sững sờ... Nhãn có cảm tưởng như là anh ta đang... nín thở trước một cảnh tượng gì lạ lùng lắm vậy! Đó là điều làm cho cô ta rất đỗi ngạc nhiên vì một lẽ giản dị là mình với anh ta vừa mới... nằm lẫn ra ngủ đây.

Cô rụt rè hỏi Sáu Lượm:

– Nhìn gì dữ vậy anh? Bộ có con rít gì bò lên mình em sao!

Sáu Lượm như sực tỉnh, lắc đầu lia lịa:

– Hông... anh thấy em lạ quá.

Nhăn bật cười:

– Cũ xì chó lạ khỉ gì nữa.

– Nhưng anh không có kịp thì giờ để... ngắm nghĩa em như vậy.

Nhăn đỏ mặt, khép chân lại và làm bộ cự nự:

– Ai biểu anh ngốc làm chi! Người ta đã nói là thiếu gì thời giờ mà cứ nhắm mắt nhắm mũi...

Sáu Lượm mắc cỡ gơ tay lên làm như để dọa đánh Nhăn:

– Em đừng nói bậy! Coi chừng thằng này đa!

Nhăn vùng dậy, chống hai tay ra sau, vênh mặt lên:

– Bộ hồng phải vậy hả?

Sáu Lượm toan nói nữa nhưng rồi lại nín thở nhìn sững... đáng điệu bất ngờ ấy. Bất chợt ánh mắt long lên của anh ta, Nhãn vội nằm sấp xuống và phụng phịu nói:

– Làm gì mà nhìn người ta dữ vậy? Bộ lạ lắm sao?

Sáu Lượm phì cười:

– Hồng lạ nhưng càng nhìn kỹ em... thì càng thấy em như có chỗ... thêm mới mẻ. Em...

Rồi anh ta lại không nói thêm được lời nào nữa...

Mái tóc đen nhánh và sum sê của Nhãn xõa đầy trên mặt sập xuống... rồi, chiếc lưng hơi cong dài lên vì như bị cắn cao ở phía dưới... rồi đôi chân thon dài... Đáng dấp ấy quá mới mẻ đối với Sáu Lượm. Anh ta đưa tay lên dụi trán như để cho được tỉnh táo hơn nhưng rồi không thể làm gì khác hơn nữa được...

Nhãn chắt lưỡi:

– Ủa, bộ anh tính...

Để trả lời, Sáu Lợm chỉ cần nhẹ lên vai cô ta.

o O o

Sáu Lợm nhìn về đằng xa và thắc mắc hỏi Nhãn:

– Sao đến bữa nay mà hai anh chưa đi cà?

Nhãn cũng có vẻ bứt rứt:

– Ờ lạ quá! Đáng lẽ mấy chả phải đi rồi.

– Hay là họ bị tụi Thổ ràng hết rồi.

Sáu Lợm nhìn lại cô ta:

– Nếu vậy thì mình nên đi...

Nhãn lắc đầu:

– Đâu được. Rủi hai thằng chả chưa sao thì phải uống không!

Sáu Lượm nhăn mặt:

– Mình nên lo cho mình. Chắc mấy ảnh bị kẹt ở trống rồi chẳng lẽ mình đợi hoài?

Nhăn xụ mặt xuống:

– Nếu hai thằng cha đó bị Thổ giết thì em tức lắm.

Sáu Lượm chưng hửng:

– Coi, như vậy em càng khỏe.

Nhăn cười lạt:

– Như vậy chẳng hóa ra hai cha đó... tốt phước lắm sao? Em muốn thấy hai chả chết trước mắt em thì em mới hả dạ!

Sáu Lượm lắc đầu le lưỡi:

– Thiệt em kỳ quá... Mình nên lo cho mình có phải hơn hông.

– Rủi hai chả không sao hết thì... sao? Em phải đợi ở đây

– Đợi đến chừng nào?

Nhân đáp gọn:

– Đợi cho tàu Tây ở ngoài đồn vô.

Sáu Lượm trợn mắt:

– Chi vậy?

– Để em nhờ họ đưa em vô vùng đó coi có quả thật hai thằng cha kia đã bị giết chết hay là còn trốn ở đâu đây.

– Chẳng lẽ họ nghe theo lời em?

Nhân cười đáp:

– Cố nhiên là họ không nghe theo lời em nhưng họ ham chia số vàng bạc kia và họ sẽ làm cho ra lẽ. Anh đừng lo gì hết. Em tính đầu đó đã kỹ càng chớ hổng có tin theo may rủi đâu.

Sáu Lượm thở dài:

– Khổ quá. Cái gì anh cũng chịu em hết nhưng có việc này anh không làm sao... hiểu nỗi em.

Nhăn nhoẻn miệng cười:

– Hối tiếc hả?

– Không...

– Vậy thì bỏ em đi trước một mình đi!

Sáu Lượm lắc đầu một cách thiếu não:

– Anh đi trước để làm gì? Rủi em ở lại trong này rồi gặp việc gì bất trắc thì sao?

– Thì thầy kệ em.

– Đâu được... Như vậy, dầu anh có đi đâu anh cũng bồn chồn không yên và anh lo, anh nhớ em chịu hông nỗi đâu!

Nhăn liếc xéo anh ta:

– Sao lúc trước anh chịu nỗi?

– Lúc trước khác. Lúc trước anh chưa biết

em gì ráo... Bây giờ như quen hơi rồi...

– Ôi thiên hạ thiếu gì đàn bà!

Sáu Lượm nghiêm trang đáp:

– Ủ, đàn bà không thiếu nhưng có lẽ vì anh đã quen mọi tánh nết của em mất rồi. Em... làm cái gì anh cũng nhớ hết...

Nhăn nheo mắt:

– Em làm cái gì hả?

Sáu Lượm phát một cử chỉ băng quơ:

– Làm đủ thứ... Anh không biết nói sao nhưng sự thật là như vậy đó!

Nhăn cười rất tươi:

– Đã biết vậy thì còn than thở làm gì nữa. Anh chịu khó theo em, em không để cho anh lỗ vốn đâu...

Sáu Lượm lại hỏi:

– Mà sao tàu ngoài đồn cũng chưa vô? Em có nhắn tin thiệt hông hay là... em muốn làm “hộp”

để cho anh theo em luôn đó?

Nhãn cũng hơi lo nhưng lại nói cứng:

– Với anh mà em muốn gạt hay sao? Đời nào! Hai đứa mình phải lấy sự chơn thật để có thể ăn đời ở kiếp với nhau chứ! Thế nào tàu ngoài đồn cũng vô... Chắc họ bị bê trễ cái gì đó. Em đã nói với họ là số tiền bạc vòng vàng của hai thằng cha kia chôn lên tới mấy trăm ngàn lạng mà?

Sáu Lượm thiết tha hỏi lại:

– Bộ dữ vậy sao?

Nhãn vênh mặt lên:

– Chớ sao! Thằng cha Năm nó nói với em hết. Thằng chả còn tính sau này sẽ lấy hết trọn gói vì thằng chả cho rằng thế nào thằng cha Tư Hoàn cũng phản bạn.

– Có gì chắc đâu?

– Sao lại không? Tiền bạc mà ai chẳng tham, nhứt là một khi thằng cha Tư lại cho rằng thằng cha Năm muốn lấy một phần lớn số tiền của ấy

để « bao » em đây. Trong lúc đó thằng cha Năm cũng có tính như vậy. Thằng chả nói với em là sẽ cho em ăn xài phủ phê và mua sắm nhà cửa quần áo đủ thứ cho em, Ngoài ra thằng chả sẽ dành cho em lố cả chục lượng vàng để em giữ...

Sáu Lượm nhướng mắt lên:

– Như vậy là quá cỡ rồi! Sao em không theo thằng chả để sống cuộc đời giàu có?

Nhăn cười lạt:

– Bộ em quên thù cũ được sao! Hơn nữa, em đâu phải là đứa ham tiền. Anh có đồng xu nào đâu mà em vẫn dốc chí theo anh? Người ta quý nhau ở chỗ tánh tình chứ đâu có ở chỗ có vài xấp giấy « xăng » vài chục lượng vàng? Em nghĩ như vậy có hợp với ý anh hông?

Sáu Lượm rất được... mát ruột mát gan:

– Cố nhiên là anh cũng như vậy. Em nên biết rằng anh theo mấy anh đâu phải vì tiền?

– Cái đó anh khỏi phải nói. Em hiểu anh nên em mới quyết phen này sống chết với anh đây.

Sáu Lượm chột hỏi:

– Mà hổng biết chắc là mấy ảnh có chôn một số tiền của lớn vậy không?

Nhăn cười đáp:

– Nếu không có thì sao mấy chả tranh giành chi cho mất tình nghĩa anh em hết trơn hết trọi vậy? Và mấy chả cũng chẳng đếm xỉa gì đến anh nữa? Thằng cha Năm có nói cho em biết là số tiền bạc vòng vàng ấy là do phần lớn ở công của thằng chả và thằng cha Tư chỉ có phụ họa sơ sơ vô thôi. Thằng cha Năm làm ăn mấy cú lớn trong lúc Tây mới qua và dân chúng ở chợ phải tản cư về vườn đó anh. Lúc đó, ông nhà giàu nào cũng tom góp của cải tích trữ trong bao nhiêu đời đem theo hết và trong lúc không làng không lính, thằng cha Năm làm ăn « đậm » lắm, Biết bao nhiêu là gia đình giàu có tản cư phải bị sạt nghiệp vì tay của thằng chả!

Sáu Lượm gật gù:

– Hèn chi mà mấy ảnh nóng nảy vượt ngục đông riết dìa đây...

Nhân nhìn lại anh ta:

– Bây giờ anh đã rõ hết rồi thì xin anh rán giúp em. Mình đâu có làm điều chi ác đức mà anh sợ?

Sáu Lượm thở dài nín thinh.

Vừa lúc ấy có tiếng máy tàu chạy xình xịch ở phía sông cái.

Nhân vội kêu Sáu Lượm:

– Đó, họ vô tới.

Sáu Lượm đâm lo:

– Rủi họ vô lượm anh luôn thì « bà hú »!

Nhân nắm chặt lấy tay anh ta:

– Có em đây chi! Em đã sắp đặt hết mọi sự. Anh cứ để em ăn nói với họ. Bây giờ anh cứ ở yên đây để em bơi xuống ra mé sông coi thế nào...

Sáu Lượm hốt hãi nói:

– Mà có gì... em đừng bỏ anh ở đây nghen!

Nhăn mím cười vuốt nhẹ má anh ta:

– Em bỏ anh thì rồi đây em sống với ai? Ngồi yên đây nghen cưng! Và nếu hai thằng cha kia dìa bắt tử thì liệu vọt đại ra cho em hay...

Sáu Lượm nhăn mặt:

– Em làm anh hồi hộp quá! Thôi em đi mau mau rồi có gì nhớ chạy vô cho anh hay nghen!

Nhăn nhoẻn miệng cười:

– Yên tâm. Chỉ còn chuyến này nữa là hai đứa mình có thể dắt tay nhau kiếm một chỗ nào đó sống yên thân trọn đời và bất cần hết mọi chuyện!

Dứt lời cô ta nôn nả bơi xuống đi...

Chiếc ghe máy của đồn Tây chạy rà rà theo mé sông như có ý tìm kiếm ai. Bởi vậy khi chiếc xuống từ trong xẻo ló ra sông, Nhãn vội đứng lên lấy nón quơ ngoắc ghe máy lại. Ghe máy đâm mũi lại liền.

Khi chiếc ghe này đến nơi, Nhãn để ý thấy có một người lính Tây râu ria xồm xăm và độ năm sáu tên lính « đầu đỏ » (thân binh của Pháp lúc bấy giờ: thứ lính này đội ca-lô đỏ).

Một người Việt ý chừng là viên thông ngôn, đứng bên cạnh một tên lính Pháp vội lên tiếng hỏi Nhãn:

– Có phải cô đây cho tin không?

Nhãn gật đầu.

Người kia lại hỏi:

– Tụi nó đâu?

Nhãn ấp úng:

– Dạ... họ chưa dìa.

– Chưa dìà?

Và anh ta quay qua chiêm một trảng tiếng Tây với tên đội Pháp. Tên này cau có nhìn lại Nhãn xạc cà rây om sòm.

Viên thông ngôn lại nói cho Nhãn rõ:

– Quan lớn hỏi bộ cô giỡn sao chớ! Hay là cô muốn dụ khi tụi này vô đây để cho ba ông nội trong này làm thịt?

Nhãn hốt hải đáp:

– Trời ơi, tui đâu dám nói dối. Tui thù bọn cướp này ghê lắm...

Viên thông ngôn gạt ngang:

– Tôi không cần biết cô thù ai oán ai hết. Tôi chỉ cần cô nói mấy tên đó thôi. Ông lớn vô đây cốt là để... bắt tụi nó và tịch thu số tiền của chúng. Cô để cho ăn trót như vậy, ông dám bắn bỏ cô lắm!

Nhãn vội xuống giọng năn nỉ:

– Dạ hồng dám nào nhờ thầy nói lại với quan

lớn rằng thế nào tụi nó cũng dìa đây...

– Hay là để tụi tôi vô truy nã tụi nó!

– Dạ hồng được đâu. Tụi này khôn lắm. Thầy đi rần rộ như vậy, tụi nó bị động ổ đông mất thì chẳng biết đâu mà tìm. Vậy tốt hơn hết thầy nói với quan lớn cho ghe máy đậu khuất ở ngoài cồn kia để tui canh nó dìa.

– Rồi làm sao tôi biết tụi nó dìa?

– Dạ tui ở trong này lấy nón lá quơ qua quơ lại thì thầy biết liền, nhưng điều cần nhất là tới chừng đó, thầy nói với quan lớn cho quan lớn đi bọc ra bên kia cồn để chạy vòng ra xa rồi mới lên bờ bọc hậu tụi nó được. Tụi này thính tai sáng mắt lắm và tụi nó lẹ như cheo...

– Cô khỏi lo, dân này cũng rành đi bắt bớ người ta lắm mà! À tụi nó có súng ống gì không?

– Dạ có một cây súng sáu thôi.

Viên thông ngôn phì cười:

– Vậy thì ăn nhằm gì!

– Thôi thầy chịu khó thừa lại với quan lớn cho ghe máy ra ngoài cồn đậu cho kín đi. Chàng rành ở đây bất tiện lắm.

– À, rủi bây giờ tới xế chiều mấy thằng mắc toi đó không về thì sao?

– Dạ... Thầy chịu khó sáng mới quay trở lại. Có ghe máy đây thì đi cũng chẳng mấy hồi...

– Việc này không khó. Tôi lo nhất là mấy thằng đó không ló mặt về đây nữa...

– Xuống bụng của họ để đây hết mà thầy! Nếu họ muốn đi chỗ khác để hưởng ba số tiền ấy thì thế nào họ cũng phải về đây chớ lợi bộ sao được! Tiện tui cũng xin nhắc thầy luôn: Tui có một người theo... phe tui và tui xin bảo lãnh cho anh này... Anh là chồng của tui đó thầy.

Viên thông ngôn gật đầu.

– Hồng sao đâu mà! Thật ra quan lớn đây chỉ cần... tịch thu số vàng bạc tiền nong mà bọn đó lấy của dân lành chớ ngoài ra thì thả cũng được mà bắn bỏ cũng được... Mà nhớ kỹ nghen cô. Cô

làm sao mà tui này tốn công xách ghe đi tới đi lui vô ích thì cô mệt đa!

– Thấy khỏi lo. Việc này là việc thâm thù của tui mà!

Viên thông ngôn gạt đầu đoạn quay qua phúc trình lại mọi việc cho tên đội Tây rõ. Tên này lại hạ lệnh cho ghe máy chạy qua cồn đậu chờ...

Nhãn lật đặt bơi xuống vô xẻo để thuật cho Sáu Lợm rõ cuộc gặp gỡ của mình.

... Thấy Nhãn trở về, Sáu Lợm lật đặt hỏi:

– Sao em?

Nhãn vui vẻ đáp:

– Êm hết rồi.

– Êm là sao?

– Thì họ đã vô tới...

– Nhưng hai anh kia chưa dìu tới... Hay là mình giao vụ này cho họ để họ muốn làm gì thì làm còn hai đứa mình thì đông trước. Nói thiệt

với em, anh không mấy « mặn » vụ này và anh không muốn nhìn lại mặt anh Năm, anh Tư... Bề gì cũng là anh em quen biết nhau trong tù và hồi nào tới giờ mấy anh cũng chẳng có làm điều gì méch lòng đến anh...

Nhăn quắc mắt lên:

– Đến giờ phút này mà anh còn nói vậy nữa hả? Không làm méch lòng anh nhưng họ là những kẻ thù của em! Và anh kể như là chồng của em rồi! Bây giờ... anh không phải là... anh trơn như hồi trước nữa!

Sáu Lượm nhăn mặt:

– Kể ra vợ con rắc rối thiệt há!

Nhăn hỏi gằn:

– Bộ tiếc hả? Vậy chớ ai ăn nằm dẻo dẻo với người ta liên liên trong mấy ngày mấy đêm nay? Bộ khi không em chịu vậy hả? Bộ anh cho em rằng em cũng là một thứ con chơi bởi hay sao? Cha chưa chi mà muốn phản rồi hả!

Sáu Lượm chắt lưỡi:

– Ai phản hồi nào đâu... Anh không muốn chuyện rắc rối vậy thôi...

– Bộ em bắt anh phải chịu đựng cực khổ gian nguy gì sao? Bộ em bắt anh phải ra tay trả thù cho em sao? Coi, em không nhờ tới anh một chút xiu gì hết. Em chỉ xin anh đợi em tính cho vuông tròn vụ này thôi mà!

Sáu Lượm thở dài:

– Anh có nói gì đâu.

Nhăn lại làm tới:

– Được. Bây giờ anh có muốn bỏ em thì anh cứ xách dít đi trước đi! Và anh đi luôn để khỏi gặp mặt nhau cũng được nữa! Em không cần ai hết, anh đã nghe rõ chưa?

Sáu Lượm chắt lưỡi:

– Có gì đâu mà em làm quá vậy. Anh nói vậy thôi chớ mấy lúc này mà bỏ em để đi cho yên thân một mình thì anh sao đành tâm!

– Nếu không đành tâm thì đừng than thở, đừng nói ra nói vô nghe sốt ruột sốt gan lắm.

Sáu Lượm toan nói thêm vài lời nữa để bực xuôi cho êm thì có một giọng quen thuộc của Năm Sang vang lên từ phía trên bờ:

– Cha, mấy người đem xuống vô trong này đậu làm tụi này kiểm thấy mô!

Nhân và Sáu Lượm giật mình nhìn lên: Năm Sang và Tư Hoành tươi cười đi xuống, trên vai Tư Hoành có một bọc to...

Sáu Lượm lật đặt ngối xích ra và như chưa được yên tâm, anh ta đứng dậy luôn để bước luôn lên bờ. Anh ta ấp úng hỏi Năm Sang:

– Hai anh dìu... hồi nào vậy? Sao tui không hay?

Năm Sang nheo mắt nhìn về phía Nhân và nói:

– Anh tưởng không còn gặp mặt em nữa chứ!

Nhân to tiếng cự nự lại:

– Anh nghĩ làm sao mà anh lại nói câu đó chứ!

Năm Sang cười xòa. Trong lúc ấy, Tư Hoành xoi mói hết nhìn lại Nhãn đến ngó qua Sáu Lợm. Anh ta chậm rãi đặt bọc vải trên vai xuống đất đoạn hát hàm hởi Sáu Lợm:

– Ở nhà có gì lạ hông?

Sáu Lợm liếc nhanh về phía Nhãn và khi thấy cô này vẫn có vẻ thản nhiên như không, anh ta mới... tỉnh trí lại đôi chút và lúng túng đáp:

– Ờ... cũng vậy thôi...

Tư Hoành hỏi tới:

– Nghĩa là hông có gì khả nghi hết?

Năm Sang vội gạt ngang:

– Thằng này lạ quá! Nếu có gì thì tao với mấy... biết liền rồi. Tại mấy đa nghi quá! (hắn ta day qua phía Sáu Lợm)... Ê Sáu, hồi nãy, khi dìu gần tới đây thằng Tư nó còn dám cá với tao là... mấy không có ở đây nữa!

Sau Lượm rứt rè chống chế:

– Tui đâu mà không có ở đây? Chắc tại anh không thấy xuống của tui đậu ở chỗ cũ chứ gì?

Năm Sang vui vẻ đáp:

– Hồng phải. Ngay hồi còn trong đồng nó đã « đề án tử » như vậy rồi... À, sao mấy dờn xuống vô đây chi vậy Sáu?

Nhăn vọt miệng đáp thế:

– Tại em biểu ảnh đó! Không có mấy anh ở đây đậu ngờ ngờ ở ngoài sông cái rủi xảy ra chuyện gì thì ai đỡ đây?

Nhăn liếc nhanh về phía Sáu Lượm đoạn nói tiếp:

– Với lại mình đi gần tới nơi tới chốn rồi thì nên giữ kỹ càng nhiều càng tốt...

Năm Sang gật gù:

– Phải. Em tính như vậy hay lắm... (day qua Tư Hoành, hấn ta hỏi luôn). Ê Tư, bây giờ mình

tính sao đây? Mà sao tao coi bộ này chừ bị không vui vậy? Bộ tao nói mấy đoán sai rồi mấy... quạu sao?

Tư Hoành nhún vai:

– Không phải vậy... Tao đoán ít sai lắm và tao nghe có cái gì trục trặc đây?

– Cái gì?

– Tao nói rõ ra không được... tao chỉ nghi vậy thôi.

Năm Sang cười xòa:

– Đúng là Tào Tháo. Bấy giờ mình đã lấy được tiền của rồi thì chỉ có nước chia ra mỗi thằng một mớ rồi mạnh ai nấy giải tán... chớ còn nghi khỉ khô gì nữa!

Tư Hoành nhăn mặt:

– Ai hồng biết vậy, nhưng tao sợ có thằng không hưởng kịp số tiền đó chớ!... Thôi bây giờ chia cho nhau mau rồi mạnh thằng nào nấy lo.

Năm Sang mỉm cười:

– Gấp quá vậy. Chuyện đâu còn có đó. Bây giờ mây hay thẳng Sáu đi kiếm mua gà vịt, rượu dĩa để tụi mình ăn mừng một chuyến trước khi chia tay.

Tư Hoành gạt ngang:

– Mấy bày đặt quá! Bộ chia tay luôn hay sao mà mần dữ quá vậy?

Năm Sang nhìn lại Nhãn, nghiêm trang đáp:

– Có lẽ vậy. Tao tính giải nghệ luôn.

Tư Hoành cười mỉa:

– Và cưới cô Nhãn?

Năm Sang phì cười!

– Chớ sao. Phen này tao quyết tu tỉnh làm ăn và xin dứt khoát với cái nghề cũ. Thời buổi này phải... giác ngộ lần lần chớ!

Tư Hoành trề môi.

– Thằng này nói nghe y như thiệt!

Năm Sang vỗ vai anh ta:

– Thôi chạy đi lo mua đồ về nhậu đi! Đưa cái bọc kia cho tao để tao lấy tiền ra.

Tư Hoành có vẻ ngần ngại:

– Sao mày không chia phút cho rồi.

– Sao gấp vậy?

– Không phải gấp, nhưng rủi một giây phút tới đây có việc gì xảy ra bất tử và mạnh ai nấy chạy thì cũng đỡ. Ít ra thằng nào chạy thoát thì thằng đó cũng có phần của nó, thằng nào bị kẹt thì rán chịu, chớ mấy đẽ gọn một mỗi như vậy bất tiện lắm! Theo tao nghĩ thì lúc này mình phải kỹ lưỡng lắm mới được. Có của trong tay để cho nó vuột đi thì tức bể bụng chết đa mày!

Năm Sang cau mày:

– Trước khi chia tay ít ra anh em mình cũng chuyện trò cho phỉ dạ một lần chót chớ! Mày cứ đưa cái bọc đó cho tao giữ rồi trong lúc lo cơm

nước tao chia ra sẵn...

– Hay là mấy sợ tao đoạt luôn đó Tư?

– Hồng sợ nhưng...

– Nhưng gì! Nếu tao muốn chơi xấu với mấy thì đến giờ phút này... chắc mấy không có mặt ở đây để nghi ngờ với anh em như vậy! Trời ơi, mọi việc êm đẹp như vậy mà mấy còn nghi ngờ gì nữa!

Cực chẳng đã, Tư Hoành mới chịu đưa bọc vải cho Năm Sang:

– Đây, mấy giữ. Nhưng coi chừng, nếu mấy... để sơ sẩy điều gì thì... hết anh em đa. Cái gì cũng phải cho phân minh, nhứt là vấn đề tiền nong.

Năm Sang chụp lấy, lừ mắt nhìn lại anh ta:

– Chẳng lẽ mấy cho là tao giấu bớt được? Tao không phải là tay nhám nhúa lật vặt vậy. Nếu tao xấu bụng thì tao đã xấu từ khuya rồi chớ đâu đợi đến bây giờ? Giả tử như hồi đi trong đồng tao đập đầu hay bắn mấy chết hồng được sao?

Tư Hoành chỉ hừ một tiếng rồi đứng yên.

Năm Sang mở miệng túi vải ra thò tay vào lấy tờ giấy bạc và trao cho Tư Hoành:

– Đây, mấy cầm lấy để đi mua rượu thịt. Mấy coi những tờ giấy bạc này vẫn còn y nguyên chớ không ứt mục gì hết. Đó mấy thấy chưa, cứ đồn hết nó vô tín rồi trét xi măng kỹ lại thì chẳng sao hết...

Tư Hoành ngần ngừ:

– Mấy để thằng Sáu đi hổng được sao?

Sáu Lượm từ chối liền:

– Thôi tui không quen mua bán gì hết.

Tư Hoành day qua Nhãn:

– Hay là mấy bảo cô kia đi cho tiện?

Nhãn nhận liền:

– Để em đi cũng được.

Năm Sang giơ tay ra cản:

– Coi, em ở đây để anh còn hỏi thăm coi mấy ngày hôm nay... có gì lạ hông... vậy!

Tư Hoành phì cười:

– Thiếu gì lúc hai ông bà tò tí mà mây... gấp quá

Bị bạn chế diễu. Năm Sang không lấy làm bực mà còn cười một cách hể hả:

– Tao nhìn nhận là tao có nôn thiệt Mấy ngày nay vô trồng ngũ rừng ngũ bụi mệt... và nhớ chất nữ quá! Ê Tư, bây giờ mọi việc xong xuôi êm thấm hết thì mây không có quyền ngăn cản hay nói xiên nói xéo gì nữa được đó nghe! Bây giờ ai lộn xộn với tao về việc đàn bà thì tao không kiêng nể gì hết đa: (đoạn day qua Nhãn hấn ta âu yếm nói tiếp)... Em hai bây giờ đến lượt hai đứa mình tính chuyện với nhau, em để cho thằng Tư nó đi chớ đừng giành gì hết. Mình khỏe rồi mà em!

Nhãn mím cười thở ra:

– Em cũng đợi giờ phút này hết sức! Lúc

trước đây, « thiên hạ » nói vô nói ra hoài thiệt nhứt mình nhứt mẩy và buồn bực hết sức! Khổ nhứt là em phải cắn răng chịu vì hể mở miệng ra thì đổ khỏi có chuyện chẳng hay...

Năm Sang gạt ngang:

– Thôi dẹp chuyện cũ qua một bên! Bây giờ ai nói động tới em một tiếng là anh cho nó biết tay!

Nghe vậy Tư Hoành cười khẩy:

– Chưa có hết đâu mấy ơi! Tao cũng rán giương con mắt ra để nhìn sự đời.

Năm Sang quắc mắt lên:

– Ê tụi mấy nhìn thấy kẹ mấy nhưng xin mấy đừng xía vô việc riêng của tao. Coi bộ mấy ức cái chuyện con vợ tao đây không bỏ rơi tao để đông đi lắm chắc?

Tư Hoành nhún vai:

– Ăn nhằm gì đến tao mà tao ức! Thôi được. Việc đời còn dài mà mấy!

– Ủ, nếu mày biết là còn dài thì mày làm ơn cầm mở lại! Dầu sao tao cũng lấy làm mừng là tao với mày còn êm đẹp tới ngày hôm nay. Có lẽ, chuyện này mình đã hùn với nhau cũng là phải lắm.

Tư Hoành đáp liền:

– Ý tao cũng vậy. Cái điệu mày mê... lỡ như vậy thì mục nội tao bây giờ ở với mày nữa cũng chẳng được. Thôi ở đó hú hí đi, để tao chạy đi mua gà vịt hầu cho hai vợ chồng bây một lần chót cũng được!

Dứt lời anh ta vùng vằng bỏ đi xuống xuống. Đi ngang qua Sáu Lợm, anh ta hất hàm hỏi:

– Còn mấy tính sao Sáu?

Sáu Lợm đáp nho nhỏ:

– Thì xong rồi.... tui cũng phải đi.

Không biết nghĩ sao, anh ta ngoắc Sáu Lợm lại:

– Mày đi theo tao chơi một chút có được hông?

Sáu Lượm liếc nhanh về phía Nhãn và thấy cô này cũng chăm chú ngó lại mình. Do đó, anh ta càng thêm lúng túng:

- Có việc... gì không anh?
- Có. Xuống xuống đi.

Sáu Lượm còn đang ngần ngừ thì Năm Sang đã lên tiếng cản lại:

– Thôi mấy để nó ở lại... để nó coi chừng tao. Mấy quên rằng tao đang giữ luôn cả bao tiền của hay sao?

Tư Hoành cười lạt:

– Nó có ở lại thì cũng như không. Nhưng thôi mấy muốn vậy... cũng được.

Dứt lời anh ta nháy xuống xuống quơ dầm lên bơi đi một nước...

Đợi cho anh ta đi khuất. Năm Sang bước lại vỗ vai Sáu Lượm thân mật hỏi nhỏ:

- Ở nhà không có gì lạ chớ?

Sáu Lượm cúi mặt xuống:

– Như thường... anh ạ.

Năm Sang thấp hủ giọng đi:

– Con vợ tao... có sao hông?

Sáu Lượm ấp úng hỏi lại:

– Có sao là sao hả anh Năm?

Năm Sang phác một cử chỉ bâng quơ:

– Thì... nó nói gì lạ hông?

– Dạ... không...

– Cũng không có rủ rê chú mấy gì hết! Chú mấy cứ nói đại đi đừng sợ mịch lòng chi cả. Tao tin chú mấy nên mới hỏi như vậy, Tao biết chú mấy tốt nên giờ phút này chú mấy mới còn ở đây.

Sáu Lượm tỉnh trí trở lại:

– Thì anh thấy như vậy đủ biết là không có chuyện gì rồi!

Năm Sang gật gù:

– Phải... (hắn ta chợt thấy xuống của Nhãn có đủ dầm, nên cau mày hỏi luôn)... Sao chú mày lại đưa trả dầm lại bên xuống kia vậy.

Sáu Lượm giật mình, nhưng rồi lại nói trở đi:

– À, tui thấy cổ không có ý gì khác nên tui trả dầm lại... Mới trả hồi sáng này... Với lại chắc anh cũng dư rõ là nếu có giấu dầm đi nữa thì cũng chẳng đi đến đâu. Rủi tui ngủ quên...

Năm Sang gật gù:

– Tao cũng dư biết như vậy. Thật ra đây cũng là cách để tao thử bụng chú mày và con vợ của tao. Chắc chú mày biết là phen này tao tính giải nghệ và ăn ở luôn với con vợ tao bây giờ. Tao đi đây thấy hai người còn đủ như vậy, tao mừng lắm. Để nữa tao sẽ chia cho mày ba mớ tiền..

Sáu Lượm lắc đầu:

– Anh lo chia cho anh Tư đi! Tui không lấy đâu!

Năm Sang cau mày:

– Chê hả?

Sáu Lượm ấp úng:

– Không phải chê nhưng tui thấy tui... cũng chẳng tốt lành gì.....

Năm Sang chắt lưỡi:

– Mấy nhún nhường như vậy chớ tao thấy mấy còn khá hơn thằng Tư nhiều.

– Nhưng tui không có công gì hết. Mấy anh khó nhọc mới kiếm ra số tiền của ấy...

– Mấy đừng có từ chối mà mích lòng lắm. Anh em đã níu tay nhau theo đến đây thì dầu ít dầu nhiều gì cũng phải có phần riêng của mình hết. Hơn nữa, sau này mấy tách ra thì cũng phải có ba mớ dẫn túi để làm vốn chớ? Mấy đừng nói lộn xộn gì nữa hết. Thôi lo vo gạo phụ nấu cơm với con vợ tao đi. Tao phải xuống hỏi thăm nó vài lời... Anh em trước rồi vợ con sau. Dứt lời, hắn ta cười hề hề, vỗ mạnh vào vai Sáu Lượm đoạn hấp tấp bước xuống xuống của Nhân. Vừa thấy mặt hắn ta, Nhãn cự nự liền:

– Sao hồi nãy anh không để em đi mua gà vịt? Anh sai anh Tư đi như vậy rồi anh nói là anh chọn rộn với vợ con và khinh rẻ anh em!

Năm Sang xua tay:

– Bây giờ nó muốn nói gì thì nói, anh không sợ nữa! Và em không nghe anh đã bảo với nó là một khi mọi việc xong xuôi nó hết còn quyền bắt bẻ anh nữa sao!

Nhân chép miệng than thở:

– Những giờ phút sắp chia tay nhau, mình nên ăn ở... biết điều với mấy ảnh một chút cho mọi việc được êm đẹp luôn. Anh nóng nảy làm chi vô ích vậy? Bể gì hai đứa mình cũng còn nhiều thì giờ để trò chuyện mà!

Năm Sang cười khì:

– Nhưng anh muốn... sốt dẻo với em vài lời: Em không biết là anh nhớ em ghê lắm sao? Nhớ đủ thứ hết! Có xa em vài bữa, anh mới biết là anh không thể rời em nữa được, nói thiệt với em, khi dìa gần tới đây, anh hồi hộp quá.

Nhăn rụt rè hỏi:

– Hồi hộp gì?

– Anh sợ em bỏ đi mất với thằng Sáu...

Nhăn phì cười, véo nhẹ hăn ta:

– Sợ bóng sợ gió!

Năm Sang chỉ về phía bọc tiền, uốn ngực nói:

– Bây giờ hai đứa mình kể như vững lắm rồi!

Nội số vốn đó đủ cho hai đứa mình ăn xài phủ phê và làm ra thêm nữa để sống đến trọn đời mãn kiếp! Ngay đến giờ phút này, anh mới biết chắc là tụi mình có thể sống bên nhau đến khi... tóc bạc răng long đó em!

Nhăn bấu môi:

– Cái gì cũng chắc ba bó một gia đó có ngày leo cây hết hai đứa! Phải hồi nãy anh để em đi thì... tốt hơn!

Năm sang nhú mày:

– Cái gì mà tốt hơn?

Nhân thảo nhiên đáp:

– Rủi anh Tư ảnh trở mặt vào giờ phút chót thì anh chết không kịp ngáp đa!

Năm Sang chỉ về phía túi tiền bạc vòng vàng:

– Nó có trở mặt... mấy tua nữa thì cũng chẳng động được đến lông chूं của anh! Nó mà rục rịch thì anh bỏ hết cái bao kia để cho nó trơ mỗ cho nó biết thân! Và đây (anh ta đưa tay vỗ vào chỗ dắt khẩu súng lục)... anh cho nó nể vài phát để nó nhớ đời! Mà nói cho vui miệng vậy thôi chứ mụ nội nó bây giờ cũng chẳng có cách phản anh được... Chẳng lẽ thằng Sáu cũng tiếp tay nó?

Nhân nhún vai nói bâng quơ:

– Biết đâu! Việc đời mấy ai học được chữ ngờ! Thời buổi này mình không nên tin ai hết. Chỉ một tích tắc thôi mình cũng đã bị hại rồi!

Năm sang lắc đầu cười:

– Em sao hay lo bá vơ quá!

Nhăn nhỏng nhảnh cãi lại:

– Càng gần xong, mình càng phải lo gặt chớ anh!

Năm Sang nheo mắt nhìn lại Nhăn đoạn quờ tay ôm choàng lấy cô ta và hôn chùn chụt lên má, Nhăn lo quỳnh về việc kiếm cớ bỏ đi ra bờ sông để ra hiệu cho chiếc ghe máy đậu bên kia cồn nên không còn tâm trí đâu để... tỏ với hân ta một vài cử chỉ âu yếm. Trái lại cô còn xô nhẹ hân ra:

– Thôi mà anh! Gấp gì vậy hổng biết!

Năm Sang làm mặt giận:

– Hổng nhớ người ta hả?

Nhăn gượng cười:

– Coi sao anh hỏi vậy? Anh đi còn có công kia việc nọ khuây lãng được, chớ anh bỏ em ở đây nằm chèo queo một mình... em nhớ anh vô số kể!

– Nhớ mà người ta hun một chút xíu hổng được!

Nhãn gương cười:

– Tại anh... khét nắng thấy mồ, mồ hôi chua lét!

Năm Sang khoái trá cười rộ lên:

– Đúng! Mấy hôm nay lặn lội trong đồng dang nắng dang nôi, rồi ngủ bụi ngủ bờ nên có tắm rửa gì đâu! Ở miệt trồng, nước cỏ đỏ lôm và thúi quắc, tắm không vô. Rồi dìu tới đây... Anh có kịp rửa mày rửa mặt gì đâu! Nhưng em phải cho anh thương em một chút cho đỡ ghiền chó hồng thôi anh phát điên lên bây giờ! Dứt lời anh ta với tay bỏ tấm vải che cửa mui xuống. Thấy thế, Nhãn kêu quỳnh:

– Coi, có anh Sáu ở bên kia và rủ anh Tư dìu bắt tử thì sao? Anh để em chạy đi kiếm ba mớ rau sống hoặc đọt điều hay lá chiếu về ăn với thịt gà...

Năm Sang gạt ngang:

– Bỏ hết mấy việc đó đi! Thằng Tư nó có về kịp thì thầy kệ nó. Việc riêng của vợ chồng người

ta thì ăn nhậu gì đến nó. Nó với thằng Sáu lo cơm nước cho sẵn thì đủ rồi.

– Anh làm vậy mịch lòng chết. Còn ngày chót mình nên giữ trọn tình anh em.

Năm Sang nóng nảy cự nự:

– Em sao kỳ quá! Anh có mắng chửi gì tụi nó sao mà em nói vậy! Bất quá anh chỉ yêu em một chút xíu thôi chớ bộ... đến trưa đến chiều gì sao mà em sợ! Lâu ngày gặp lại em và nhớ em quá trời quá đất thì... một chút béo cũng xong chuyện rồi chớ lâu lắc gì nổi! Vừa nói, hắn ta vừa ôm chặt lấy Nhân và bắt ép cô ta phải nằm xuống.

Nhân vùng mạnh để ngồi dậy:

– Em nói để thùng thảng mà!

Năm Sang nhíu mày:

– Bộ hôm nay em... dơ mình dơ mảy sao đó hả?

Nhân bắt tức cười:

– Hồng phải, nhưng...

Năm Sang thích chí quơ tay kéo cô ngồi nhích lại gần mình, rồi kể tai thủ thi:

– Vậy thì em còn làm khó dễ gì nữa! Người ta đang nóng thấy mồ đây nè! Đâu anh coi nó còn... hay mất.

Nhăn cục chẳng đã phải ngồi yên. Như được mọii, Năm Sang bắt trớn làm tới.

Nhăn lại phải nằm nhắm mắt nhắm mũi để cho anh ta được thỏa mãn phút cho rồi. Nhưng cô sốt ruột thêm vì Năm Sang bỗng ngừng tay để hỏi thăm một vài câu chuyện không ăn thua vào đâu hết.

Thấy thế Nhăn bèn nhắc khéo:

– Anh coi chừng anh Tư dìu bắt tử...

Vô tình Năm Sang gạt ngang:

– Nó dìu thầy kệ mẹ nó!

Nhăn nửa đùa nửa thật bảo hấn ta:

– Anh sao... hỏi trời hỏi trăng hoài vậy?

Năm Sang cúi xuống nhìn kỹ vào mặt cô ta ồm ồm hỏi:

– Cha hồi nãy làm bộ hồng chịu, bây giờ lại hối người ta hén?

Nhăn phải đẩy đưa theo:

– Tại anh đó! Ai biểu người ta đã nói để thùng thảng đến chiều tối mà anh không nghe!

Năm Sang thích chí cười lớn, chồm dậy...

Nhăn thoáng nhăn mặt. Cô nhớ lại lần đầu tiên mình gần hấn ta dưới hàng trâm bầu trong đêm nọ. Tuy không còn sợ hãi, nhưng Nhăn cũng không còn thấy một cảm xúc còn con.

Hơn thế nữa, mồ hôi của Năm Sang nhễ nhại dính lây sang da thịt của Nhăn càng làm cho cô ta vừa bức bối vừa kinh tởm, mặc dầu đầu phải lần đầu tiên, cô chịu đựng tình trạng ấy.

Nhưng các lần trước, lớp mồ hôi ướt rượt ấy không làm cho Nhăn chú ý, trái lại lẩm lẩm nó còn

gây cho mình một sự thích thú thâm kín nữa...

Năm Sang lăn người qua. Hấn vừa thở vừa cười bảo Nhãn:

– Dở quá! Em không phiền trong bụng đó chứ?

Nhãn lật đặt ngồi lên, trả lời bằng một câu không ăn nhập đâu vào đâu hết:

– Để em lo cơm nước đây.

Năm Sang quơ tay níu cô ta lại:

– Thây kệ nó mà! Anh không cần cơm nước gì nữa hết!

Nhãn gượng cười:

– Nhưng anh... thở không ra hơi kia kìa!

Năm Sang thích cười giòn:

– Ấy! Anh còn chưa đã thèm. Lâu quá mà em! Để anh nghỉ xả hơi...

Nhãn chắt lưỡi, cự nự:

– Thôi mà!

Năm Sang không giấu vẻ ngạc nhiên:

– Coi, bộ bữa nay em ê mình ê mấy gì sao?
Mọi khi em dẻo dẻo mà! Anh còn nhớ...

Nhăn gạt ngang:

– Nhưng bữa nay em... không như thường.
Hổng biết sao em lo cái gì đâu á!

Năm Sang phì cười:

– Chắc tại em nôn việc tụi mình sắp ra riêng
chớ gì! Anh đã nói là êm hết trơn rồi! Thôi nằm
xuống đi em cưng! Rồi tụi mình nói chuyện rí
rả...

Nhăn vội chặn lời hăn ta:

– Em xin anh cho em... thiếu chịu lần này đi!
Mới một khi mình đã rời khỏi chỗ này anh muốn
bắt đền bao nhiêu em cũng ưng hết. Và em xin
trả đủ cả lời lẫn vốn.

Năm Sang le lưỡi:

– Em trả lại cái điệu đó, anh mà vừa hết thì chỉ có nước anh bò luôn bốn chun bốn cẳng chớ đi gì nổi! Thôi không muốn anh cũng chẳng dám ép...

Không đợi Năm Sang phải nói thêm. Nhăn lật đặt vén hé tấm màn che cửa mui lên chui ra ngoài.

Vừa mới ngược mặt lên, cô ta bắt gặp ngay cặp mắt xoi mói nửa như oán hận nửa như bi thương của Sáu Lợm. Nhăn ngượng nghịu đưa tay vuốt cho sông sẻ mái tóc lòa xòa trước trán đoạn làm tỉnh bước lên bờ và đi thẳng lại chỗ anh ta đứng.

Đến nơi, cô lên tiếng hỏi nhỏ:

– Có gì lạ hông?

Sáu Lợm cau có đáp:

– Còn gì lạ nữa! Em đã tính vậy mà còn chui đầu vô mui để vui thú với thằng chả. Em quên cái điệu đó thì anh chịu thua luôn.

Nhăn lừ mắt nhìn anh ta:

– Anh không biết đánh gì hết. Không làm vậy cho thằng chả yên tâm thì làm sao em ra ngoài kia cho tụi lính hay được! Xăng văng xéo véo như anh, thằng chả nghi ngờ một chút là hư chuyện hết. Cực chẳng đã...

– Rồi sao đây nè?

– Thì em ra ngoài đây...

– Nói thiệt với em, em làm sao tính cho gấp gấp chớ bắt anh ngồi đây để nhìn em cọ quẹt, từng tiu thằng cha kia, anh chịu không nổi đâu. Em biết là anh dở về việc này lắm và anh thương em thiệt tình.

Nhăn xằng giọng:

– Người ta lo thấy mồ đây mà ở đó cần nhần nữa!

– Vậy anh nên sửa soạn cho sẵn đi. Có lộn xộn nhào lại chụp bao bạc và vàng giấu kỹ cho em.

– Bộ không đem nạp cho tụi lính à?

Nhăn gật gù:

– Hồi nãy em mới nghĩ ra, tội gì mình không hưởng hết! Có lẽ mình nên thừa dịp lộn xộn đông luôn thì hơn. Thế nào tụi lính cũng ghim vào hai thằng cha kia vì cho rằng hai thằng chả giữ túi tiền của ấy. Để em ra ngoài liệu cách chột thêm vô với tụi lính.

Sáu Lượm thở dài:

– Việc này chưa xong, em đã tính leo sang việc khác... nguy hiểm lắm đó em! Sợ hụt chún chết đa!

Ngừng một giây, Sáu Lượm lo âu tiếp lời:

– Tụi lính kia đã không vừa, mà hai thằng cha trong này cũng chẳng ngu, vậy em nên suy nghĩ lại...

Nhăn gật ngang:

– Giờ phút này mà còn suy nghĩ gì nữa! Anh làm ơn canh bao tiền của đó cho em, em ra ngoài kia nhóng tụi nó vô căn dặn thêm. Ai có hỏi em đi đâu, anh cứ nói là em đi hái đọt chiếc ngoài bờ sông nghen!

Liếc thấy vẻ mặt xăng văng xéo véo của Sáu Lợm, Nhân đâm ra thương hại. Cô ta dịu giọng bảo anh ta:

– Rán một chút nữa êm hết cứng ời! Em đã quyết sống với anh thì là em phải lo sao cho trọn. Phải có một mình em thì tự hôm nay, em đâm chết từ đứa rồi! Thôi em đi nghen! Mà nè, anh nên giữ điệu bộ cho tự nhiên chớ làm gì mà nhăn nhó như thế kia! Anh để cho công việc này hư hết tức là anh giết em luôn vì sao em không thể bỏ anh được... Nếu anh bị hại thì em cũng liều mạng chết luôn.

Sáu Lợm nghen ngào:

– Em đừng nói vậy....

– Thiệt mà! Không có anh thì em đi đâu? Và sống để làm chi? Anh nên nhớ những ngày mình

sống chung với nhau và rán lên một chút!

Sáu Lượm khẽ gật đầu, Nhãn nhoẻn miệng cười đoạn thoăn thoắt bỏ đi...

o O o

Nhãn mon men tiến ra bờ sông. Cô ta cầm sẵn chiếc nón trong tay để lát nữa ra hiệu cho bọn lính bên kia còn thấy. Vừa rảo bước, Nhãn vừa suy nghĩ lung tung: cô đang phân vân không biết nên đi với Sáu Lượm hay quay trở về nhà để đoàn tụ với cha và với Ba Cửa. Có lẽ mấy người này đã cho rằng cô chết tiệt đầu rồi và có lẽ Ba Cửa đã có vợ khác. Cô chau mày khi nhớ trực đến Lý và tự nhiên cười lạt: Con nhỏ nập nợn này dễ gì bỏ qua một cơ hội tốt! Thế nào nó chẳng đeo riết lấy anh Ba! Dầu sao nó cũng còn nguyên lành, còn mình thì... hai ba thằng đàn ông dần vật!

Rơm rớm nước mắt, Nhãn mím chặt môi, đi nhanh ra bờ sông... Nhưng cô bỗng đứng khựng lại và vội nép mình vô bụi cây dổi gần đấy. Cô

thấy Tư Hoành bơi xuống từ phía bên kia cồn về. Anh ta bơi một cách rất hấp tấp đủ biết là anh ta vừa khám phá một điều gì. Nhãn suy nghĩ nhanh có lẽ tình cờ anh ta bắt gặp bóng lính trong ở bên kia cồn trong lúc đi mua gà về, nên mon men bò qua bến để dò là tin tức và bọn lính cũng tưởng đâu anh ta là một nông dân trong vùng (vì Nhãn chưa ra dấu báo tin bọn Năm Sang trở về), rất có thể anh ta đã bị bọn lính muốn chặn hỏi nên lật đật bơi xuống trở lại, bọn lính không dám bơi theo vì sợ gây kinh động... Cái điệu này anh ta đã rõ hết, hay ít ra cũng biết là đã bị động ở và vội vô « phi báo » với Năm Sang!

Nhãn lật đật rời chỗ núp chạy trở về trước. Cô phải ra tay trước và theo kế khác chớ không thể ló ra bờ sông để báo hiệu cho bọn lính được. Cô dạt dột ra ngoài ắt bị Tư Hoành biết ngay mà lần này anh ta sẽ không để cho cô sống!

Nhãn hối hả chạy về chỗ xuống Năm Sang. Nghe tiếng chân người thành thị, Sáu Lượm giật mình ngó lên và khi nhận ra Nhãn, anh ta đâm ra hoảng. Nhãn đưa tay ngoắc anh ta chạy tới.

Sáu Lượm lật đật nghe theo và khi hai người giáp mặt nhau, Nhãn nói liền:

– Thằng Tư Hoành nó biết hết rồi!

Sáu Lượm rưng rờ:

– Ý trời! Như vậy mình phải chạy đi cho mau.

Nhãn vừa thở vừa nói:

– Chạy đâu vậy! Em đã có cách khác, Tư Hoành có đi đến đây cũng còn lâu! Ít ra tới năm mười phút nữa và trong thời gian đó mình cũng đủ lo liệu mọi chuyện rồi. Phần anh, anh lo bộ túi bạc, còn em, em lo thằng Năm Sang.

– Lo sao nữa?

– Cứ theo em đi đi rồi sẽ rõ.

Dứt lời cô ta bỏ chạy đi trước.

Về gần đến nơi. Nhãn kêu réo om sòm:

– Anh Năm ơi! Anh Năm!

Dưới xuống Năm Sang đang ngủ thiếp đi từ

lúc này, giật mình ngồi rột dậy.

Nhìn lên bờ thấy vẻ hốt hải của Nhãn, Năm Sang càng lấy làm lạ và hỏi liền:

– Cái gì mà chộn rộn quá vậy?

Nhãn hấp tấp chạy lại:

– Nguy quá rồi anh ơi! Em đã nói mà anh không tin!

– Cái gì mà tin hay không tin?

Sáu Lượm hồi hộp theo dõi câu chuyện giữa hai người. Anh ta không dè giờ phút chót lại xảy ra chuyện bất ngờ ấy. Tuy lo anh ta vẫn thầm phục sự nhậm lệ trở trái làm mặt của Nhãn và anh ta càng thấy rõ mình sẽ... bơ vơ biết bao nhiêu...

Trong lúc ấy, Nhãn đi thẳng xuống xuống đứng sát một bên Năm Sang, và kể tạt thì thầm:

– Em gặp anh Tư Hoành rồi.

– Gặp làm sao?

– Cái này em không dám nói thêm thắt gì hết em thấy sao em nói vậy...

Năm Sang bực mình:

– Có cái gì em nói đại chớ úp úp mở mở hoài vậy?

Nhãn làm ra vẻ bí mật:

– Em ra bờ sông hái đọt chiếc, tình cờ em thấy anh Tư bơi xuống từ phía cồn về...

– Gà què ở đâu bên cồn mà nó bơi xuống qua bến?

– Ày, anh để em nói cho hết.. Điều lạ nhứt là em thấy có ghe máy đậu lấp ló ở bến và lúc nhúc lính Tây lính Thổ, em hết hồn hết vía, ba chơn bốn cẳng chạy dìa đây để cho anh hay.

Năm Sang nắm chặt lấy vai Nhãn lắc mạnh:

– Có thiệt vậy không?

Nhãn cự lại:

– Bộ chuyện giỡn hay sao mà em nói dóc.

Anh không tin cứ việc ra ngoài coi.

– Ra ngoài coi để nó bắn cho đổ ruột hả? Mà có phải thiệt thằng Tư nó kêu lính vô hông? Làm sao nó có đủ thì giờ để làm việc đó?

Nhăn nhún vai:

– Em thấy sao nói vậy chứ không dám cả quyết cái gì hết. Em để anh định liệu.

Năm Sang gãi đầu:

– Kỳ quá! Chẳng lẽ thằng Tư nó kêu Tây vô kip. Chắc là tình cờ nó gặp vậy thôi.

Nhăn cười lạt:

– Tình cờ đi qua cồn làm gì?

Năm Sang nhúm mày:

– Chắc nó cũng thấy như em và qua bên dò cho chắc...

Nhăn chêm vô một câu:

– Cũng có lý, nhưng theo em nghĩ: nếu em

thấy vậy thì em phải đông dĩa đây để báo động chớ bộ... gan trời hay sao mà còn dám mò qua bến để... giỡn mặt với lính Tây?

Năm Sang gật gù và có vẻ xiêu lòng:

– Ủ, đáng lý ra nó phải làm vậy. Nếu nó có ý gian thì chắc cũng do dự tình cờ nó gặp tụi lính kia rồi mon men qua bến chỉ chỏ, nhưng chẳng lẽ nó ngu như vậy? Nó làm cái mừng đó thì có lợi lộc gì. Tụi lính đâu có để cho nó hưởng trọn gói? Em quên rằng anh giữ bao tiền của ở đây hay sao?

– Coi, em có nói ảnh dẫn lính vô đây đâu? Em đã cho anh hay là ảnh chỉ bơi xuống vô một mình mà! Chắc ảnh mưu tính cái gì đây chớ chẳng không! Vậy anh tính gấp. Bể gì mình cũng nên thủ thế thì chắc ăn hơn.

Năm Sang gật đầu day qua bảo Sáu Lợm:

– Ê Sáu, mầy xuống xuống theo tao!

Sáu Lợm rụt rè hỏi lại:

– Đi đâu đó anh?

– Vậy mày không nghe gì hết hả? Lính tới nơi kia, mau lên!

Sáu Lượm không thể đóng kịch "ngơ ngác" nhiều hơn nữa và lặng lẽ nghe theo lời Năm Sang. Hắn ta liền hạ lệnh bơi xuống đi sâu vào trong ruộng, rồi móc khẩu súng lục ra để bên cạnh và cũng cầm dầm lên bơi phụ.... Tư Hoành bơi xuống về tới nơi, không thấy ai hết nên dầm ra hoảng thêm. Anh ta nhớ trực đến túi bạc và nghiêng rằng lắm bầm: « À, tụi này chơi xỏ lá. Té ra tụi nó làm mủ làm nhọt với nhau để chọt mình mà mình còn lật đật dìu đây cho tụi nó hay nữa chứ! Quân khốn kiếp thiệt mà! »

Anh ta ngấm nghĩ trong một giây đoạn cong lưng bơi xuống thẳng về phía trong ruộng. Anh ta rán hết sức và quyết đuổi bắt theo kịp xuống của Năm Sang... Độ năm phút sau. Anh ta thấy xuống của ba người kia đậu lấp ló trong một đám điền điền dầy bịt và cạnh một cái gò đất lớn. Anh ta bươn bả bơi lại và khi đến nơi, anh ta lật đật

nhảy lên bờ, hăm hăm đi lại bên Năm Sang, Sáu Lợm và Nhãn.

Tự nhiên Năm Sang cho tay vào bụng rút sẵn khẩu súng lục và cầm sẵn trong tay.

Thấy thế, Tư Hoành găm lên:

– Ê Năm, mấy tính chơi của cha đó hả?

Năm Sang chưa biết nói sao thì Nhãn đã vọt miệng hỏi vặn lại Tư Hoành:

– Còn anh, anh đi mua gà như vậy đó hả!

Tư Hoành quát lại:

– Chớ làm sao nữa? Vậy tui hỏi lại sao khi không mấy người rút vô đây mà không xúp lê cho người ta biết hết trơn vậy. Có phải là mấy người đã rõ hết và gài bẫy thẳng này cho Tây lợm hả?

Năm Sang chắt lưỡi:

– Mấy đừng nóng Tư! Chuyện đâu còn có đó! Tao hỏi mấy Tây nó vô ngoài cồn mà ở đó để chờ mấy hả? Việc này mấy ở ngoài mới vô chắc

mây rành hơn tao rồi. Tư Hoành đưa mắt gườm gườm nhìn qua một lượt ba người trên gò khiến cho Nhãn và Sáu Lợm tự nhiên phải đứng bước xích sát lại một bên Năm Sang. Đó là điểm làm cho Tư Hoành thêm bực tức và nghi ngờ thêm. Anh ta ngó thẳng vào mặt Năm Sang và hỏi gằn:

– Vậy làm sao mày biết có Tây vô? Mày ở khuất trong xẻo mà?

Nhãn lại đáp hốt:

– Ờ, vậy mà còn hỏi chi nữa! Nếu không có tui đây đi ra bờ sông hái đọt chiếc và tình cờ gắp anh bơi xuống từ bên cồn qua là tụi này rồi đòi và cái bọc tiền của kia cũng dĩa anh nuốt trọn hén?

Tư Hoành thoáng cau mày đoạn nhìn sững lại Nhãn bật cười khan:

– Giỏi thật! Đầu dây mối nhợ, cũng tại con này hết!

Nhãn cũng cười lớn:

– Kiểm chuyện nói trớ cũng hay! Vậy thì tui hỏi anh, nếu anh biết có Tây vô, sao anh không bơi xuống rút dĩa đây để cho anh em hay mà lại vọt qua bên cồn để đón tui nó?

Tư Hoành day qua phân trần với Năm Sang:

– Nó nói vậy mà mây tin nổi không? May mà tao đi với mây vô trông! Mây còn đợi gì mà không bẻ cổ nó cho rồi để rồi còn đi?

Sáu Lượm lo sợ xanh mặt trong lúc Nhãn vẫn tỉnh như không. Cô ta mỉm cười nhìn lại Năm Sang đoạn lên tiếng:

– Trước khi anh xúi biểu chuyện ác đó, anh nên nghe tui hỏi đây: tui có nói anh đi kêu Tây đâu? Rất có thể anh đi dọc đường và tình cờ anh gặp tui Tây bên cồn và anh nảy ý là nên lợi dụng cơ hội này để bọ luôn túi tiền của kia.

Tư Hoành quát lại:

– Mây đừng đặt điều! Làm sao tao bọ luôn được?

– Dễ quá! Anh ra báo cáo với tui Tây mọi việc

theo ý anh rồi anh vô đây để rủ anh Năm buộc ảnh phải giấu bao tiền của này ở một chỗ nào đó. Thế nào Tây cũng vô lòng kiếm và thế nào tụi này cũng phải chạy đi. Sau đó anh kiếm cách quay lộn lại bờ êm... và anh đã chỉ vẽ sẵn cho Tây rõ đường đi nước bước của anh Năm và tụi này một khi bị Tây rượt nà... Như vậy làm sao tụi này chạy thoát được? Trong lúc đó, anh đã tách ra một chỗ yên để ẩn trốn tạm... Anh sẽ chiếm trọn gói và không sợ ai bới móc hoặc trả thù... một khi anh Năm đã bị hạ. Chắc chắn là anh Năm sẽ bị hạ chứ tụi nó không bắt sống ảnh đâu vì anh đã chột trước Tây và ảnh nguy hiểm nhất là tả hình dáng anh Năm đầy đủ... (Nhăn cười lạt, tiếp lời)... Mưu kế hay ghê nhưng rất tiếc là trời còn tựa anh Năm nên Bà Cậu mới xui khiến cho em thấy hết.

Sáu Lượm đưa tay quệt mồ hôi trán và thở ra nhè nhẹ. Anh ta không dè Nhăn lại đặt điều một cách xuôi rọt vậy! Trong lúc đó, Năm Sang có vẻ phân vân nhưng ngón tay mặt của hấn ta lại đặt sẵn, lên cò súng từ bao giờ... Tư Hoành nghiêng rằng đứng chết trân. Anh ta không ngờ Nhăn lại dám dựng ra một câu chuyện có đầu đuôi như

thế. Anh ta có bơi xuống ra cồn thật nhưng để dò cho biết coi tụi Tây đi tuần theo cách thông thường hay có chủ định gì khác, nhưng rốt cuộc anh ta cũng chẳng biết gì hơn vì không dám tiến lại gần. Anh ta lườm lườm nhìn lại Nhãn như muốn ăn tươi nuốt sống.

Năm Sang chắt lưỡi lên tiếng nói vô:

– Việc này rắc rối quá. Tao cũng chẳng biết ai phản ai đây...

Tư Hoành cự nự:

– Mấy nói nước đôi như vậy tức là mấy cũng nghi tao nữa sao? Con vợ mấy phản đó. Tao nói đâu là có đó.

Năm Sang nhìn qua Sáu Lợm:

– Để tao hỏi thằng Sáu. Nó ở nhà thì chẳng lẽ nó chẳng hay biết gì ráo? Ê Sáu, mấy thấy vợ tao có đi đâu trong lúc tụi này vô trông không?

Tư Hoành hét lớn:

– Lúc nào mấy cũng nói là « vợ tao, vợ tao »

hết thì nó làm sao dám trả lời cho thẳng được!
Đến nước này mà mầy còn u mê ám chướng như
vậy thì hết chuyện rồi!

Năm Sang bắt đầu bực mình:

– Ê mầy cứ chận đầu hoài vậy? Nếu mầy tốt
thì mầy cũng phải để tao hỏi lại thằng Sáu chớ?
Hay là mầy có tật nên mới giật mình?

Tư Hoành quơ tay:

– Thằng Sáu! Thằng lù khù đó thì con đĩ kia
làm gì nó lúc nào mà chẳng được!

Sáu Lượm nhíu mầy trong lúc Năm Sang
nắm chặt thêm báng súng lục. Hắn ta cười gằn:

– Ê Tư, không phải là lúc mầy muốn chửi ai
thì chửi! Mầy câm mỏ lại để tao hỏi thằng Sáu vì
ít ra tao cũng còn có thể tin nó đôi chút.

Rồi như không muốn để cho Tư Hoành ngăn
cản nữa, hắn ta to tiếng hỏi Sáu Lượm:

– Mầy có thấy vợ tao đi đâu lâu hông? Và có
thấy gì lạ hông?

Sáu Lượm liếc nhanh về phía Nhãn, đoạn lấy giọng tự nhiên đáp:

– Nếu tui thấy có gì lạ thì tui đã nói cho mấy anh biết rồi...

Nhãn thở ra một hơi nhẹ nhõm. Năm Sang cười rộ:

– Tao cũng nghĩ vậy.

Tư Hoành tức tối dậm chân, lạc giọng hét lên:

– Năm ơi, mấy muốn chết tao không cản nhưng mấy phải chia số tiền của kia cho tao trước rồi mấy với hai đứa kia muốn làm gì đó thì làm!

Nghe anh ta nói thế, Nhãn kêu Năm Sang và cười nói:

– Thấy chưa anh, anh thấy bộ hết không xong nên mới dụ khi anh để chia của ra! (đến đây, cô ta nghiêm giọng lại) Đối với bao bạc vàng này, em bất cần. Anh có muốn chia cho anh hay để anh lấy hết, tùy anh, có điều là em không muốn

để cho hai vợ chồng mình và anh Sáu kia nữa chết dính chùm trong vụ này...

Nghe Nhân nói thế, Tư Hoành nghĩ rằng tốt hơn hết là mình nên thủ thế. Anh ta liếc nhanh ra hai bên để tìm chỗ ẩn núp một khi Năm Sang thay đổi thái độ bất tử. Anh ta dư hiểu rằng trong lúc này khó có thể giảng giải cho hắn ta hiểu rõ sự thật.

Trong lúc ấy, nhận ra sự mất bình tĩnh của Tư Hoành, Năm Sang càng nghi thêm... Bởi vậy khi Tư Hoành vừa nhóm chân, hắn ta chĩa súng ra liền và quát lên:

– Đứng yên đó! Mày muốn chạy đi cầu cứu với bọn lính kia hả?

Tư Hoành buông thông hai tay trong một dáng điệu thất vọng ghê gớm. Anh ta nhìn mặt và bảo Năm Sang:

– Mày nên suy nghĩ lại. Tụi nó bày mưu lập kế để hại tao với mày đó. Tao không bắt mày phải tin tao nhưng tao chỉ xin mày ăn đồng chia đủ.

Tao lấy phần tao trong số tiền của đó, mây lấy phần mây, rồi mạnh ai nấy đi.

– Rủi tụi lính biết mình ở đây nguy lắm mây ơi! Mây không nghe lời tao thì phen này ăn năn không kịp.

Năm Sang cười lạt:

– Được rồi, tao sẽ nghe mây. Tao không dám nói là mây đã phản tao nhưng tao muốn rằng cả tao mây và vợ tao cùng thằng Sáu mau rời khỏi vùng này để trốn cho chắc ăn hơn rồi chờ khi sập tối, tức là lúc Tây quay dĩa, nếu không có gì... lạ, tao sẽ chia phần tiền của kia ra liền và từ nay không còn ai gặp mặt ai nữa. Tao tính như vậy là tao còn nghĩ tình anh em và không muốn thiên vị ai hết.

Tư Hoành la lên:

– Rồi rủ mây chơi xấu bắt tử thì làm sao tao đỡ? Hay nếu con vợ của mây đã rước Tây vô đây rồi chỉ đường vẽ lối cho tụi nó bao vây để tao bị hạ dính luôn với mây nữa thì làm sao? Trời ơi,

chết đến nơi mà mày còn không biết gì hết. Tao lo cho tao mà cũng lo luôn cho mày nữa đó!

Nhân vọt miệng nói vô:

– Nếu tui có làm phản, có sắp đặt rước Tây vô đây với sự a ý của anh Sáu thì giờ phút này, Tây nó đã giết mấy anh chết ráo hết rồi chớ đâu có để mấy anh chạy đến đây để bàn tính kia nọ!

Năm Sang gật đầu:

– Phải. Nếu vợ tao phản thì đâu có để ai chạy được!

Tư Hoành lờm lờm nhìn lại anh ta:

– Mày nhứt định bỏ anh em?

Năm Sang như hết nhịn nổi:

– Tao chỉ bỏ thằng nào chơi xấu thôi!

– Ê ta, bộ mày nhứt định nghe theo con vợ mày hả?

– Tao chỉ nghe theo ai nói phải.

– Rồi mấy không chia số tiền của kia cho tao à?

– Không chia trong lúc này.

Tư Hoành dậm chân:

– Bộ tao đòi lấy hết hay sao mà mấy trở mặt với tao như vậy? Tao đâu phải như thằng Sáu mà mấy muốn làm trời đất gì cũng được?

Năm Sang hất hàm bảo Sáu Lợm:

– Ê Sáu, mấy xách bao này xuống xuống và tụi mình đi. Ai không theo thì thầy kệ họ.

Tư Hoành quát lên:

– Đ. họ, mấy chơi xấu rồi đổ thừa càn hả? Tao không nhịn đâu ghen.

Năm Sang ung dung đáp:

cho tao

– Nếu tao chơi xấu thì tao đã đi mất đất chớ không có bắt hai người này ở đây đợi mấy và để hỏi cho ra trắng đen. Hơn nữa tao cũng biểu mấy

nên đi theo để lánh xa chỗ này rồi tao sẽ chia số tiền của kia ra... Tao ăn ở phân mình như vậy mà mày còn muốn kiếm chuyện gì nữa? Mày không nhịn chẳng lẽ tao chịu thua?

Tư Hoành chẳng nói chẳng rằng, rút dao găm toan nhảy xổ tới. Năm Sang gạt Nhãn ra sau, chĩa súng thẳng tới và quát lên:

– Đứng lại!

Tư Hoành buộc lòng đứng yên, nhưng rồi lại cười lạt:

– Mày đừng tưởng có súng rồi dọa được tao! Chẳng lẽ mày dám bắn?

Năm Sang cười rộ lên:

– Bộ mày mới biết tao hay sao? Chẳng lẽ tao giết thêm một mạng nữa chẳng được?

Tư Hoành điềm nhiên đáp:

– Mày giết mười mạng nữa cũng được nhưng mày quên rằng hễ mày nổ phát súng, tao có chết thì mày cũng rồi đời vì tội Tây nghe tiếng nổ sẽ

ào vô...

Năm Sang vẫn tươi cười:

– Thằng này làm hộp hoại! Tây có vô tới đây thì tao đông mất, tụi nó làm sao theo kịp. Mây ở trong nghề thì còn lạ gì tài... « buồm » của phe tụi mình.

– Nhưng mây còn vương con nhỏ kia!

– Khởi lo, tao biết là tao có dư thì giờ để phóng đi nên tao mới dám chân chờ ở lại đây để gặp mặt mây. Tao ăn ở xấu với anh em lắm nhưng ngoài ra tao cũng tính kỹ đâu đó hết! Bộ mây thấy tao như vậy thì cho rằng tao đã « lục » rồi sao? Lầm lẫn đó mây!

Tư Hoành nắm chắc con dao trong tay... và không biết nghĩ sao anh ta nói càn:

– Mây không « lục » chẳng lẽ tao để yên cho mây chơi cửa cha hay sao? Nói thiệt với mây tao đã chỉ cho Tây rõ hết, tụi nó đang vây mây với bọn kia vô lợi...

– A, té ra mấy phản tao thiệt! Tao giết mấy trước rồi ra sao thì ra!

Nhăn và Sáu Lợm ngơ ngác nhìn nhau. Nhanh tri, Nhăn day qua bảo Năm Sang:

– Thằng cha đó làm hộp để dọa anh đó!

Tư Hoành cười lớn:

– Lạ thiệt, hồi nãy mấy người nói thằng này làm phản rồi bây giờ tui chịu làm phản thiệt mấy người lại cho rằng tui nói dóc để làm hộp! Mấy người muốn nói sao thì nói nhưng muốn yên, chia số tiền của kia ra đi rồi mạnh ai nấy lo.

Đến lượt Năm Sang như bị... hồng giò. Hắn ta liếc chừng Nhăn như để hỏi ý. Nhăn làm tỉnh nhưng thật ra cũng đang rối trí. Cô ta không dè Tư Hoành lại dám chơi đòn ác đó, vì cô biết rằng bọn Tây vẫn còn ở ngoài và đợi mình ra dấu hiệu.

Trong lúc ấy, Sáu Lợm càng lo bấn lên. Anh ta cũng nhìn lại Nhăn như để chờ đợi quyết định.

Thấy ba người im lặng, Tư Hoành càng nổi tới:

– A lê quyết định mau! Tui nghĩ tình anh em nên không nỡ hại mấy người và cũng không chơi xấu muốn dành hết túi kia! Vậy đem nó ra chia và như vậy là huê hết!

Năm Sang vẫn chĩa thẳng mũi súng tới...
Nhăn liền kêu hấn ta và nói:

– Thôi mình chịu thua thằng chả một keo đi!

Năm Sang trợn mắt:

– Bộ em bắt anh chia tiền của cho nó?

– Thôi mà. Nếu thằng chả đòi hết túi kia thì anh cũng nên nhường luôn cho thằng chả! Mình sống với nhau là quý rồi!

Năm Sang gất lên:

– Nhưng nó chơi cha như vậy sao được?

Nhăn làm bộ xuống giọng năn nỉ:

– Miễn em với anh còn sống mạnh giỏi là đủ rồi mà! Tiền bạc quý thiệt nhưng anh còn, thì còn làm ra tiền..

Năm Sang day qua bảo Tư Hoành:

– Đó mấy nghe vợ tao nói chưa? Người ta là đàn bà mà còn biết khinh rẻ đồng tiền chớ còn mấy, mấy coi đồng tiền lớn hơn bánh xe trâu!

Nhăn chắt lưỡi:

– Anh hơi sức đâu nói với anh hồng biết, thì giờ gấp rút, anh chia phần cho anh đi rồi để anh đi đâu thì đi.

Năm Sang lắc đầu:

– Làm như vậy cũng không được. Chia thì chia nhưng nó phải theo mình ra khỏi vùng này. Bây giờ anh không tin nó được...

Tư Hoành quát lên:

– Tao cũng không tin mấy thằng đại gái được! Để rồi tao cũng chống mắt lên để coi mấy còn sống bao lâu nữa!

– A lê chia ra đi mấy.

Năm Sang gật đầu:

– Được. Nhưng mây phải đi theo tao ra khỏi đây.

Tư Hoành cười đáp:

– Tao sẽ đi theo mây. Mà nè, đừng đại bản lén tao! Mây mà nổ một tiếng tức là mây chỉ cho tụi Tây vô lượm mây mau đó! Hà hà, tao sợ tụi đó còn hốt luôn con vợ của mây rồi tụi nó còn làm cho tan tành xí quách... À, mà chẳng sao, con vợ mây giỏi « chở » lắm mà!

Năm Sang quơ súng xông tới, nhưng Nhãn đã nhanh tay rị chắc hẳn ta lại:

– Chèn ơi, hơi sức đâu anh tức với ảnh hồng biết! Bây giờ thì ảnh còn kể gì tới ai mà anh giận chỉ cho mất công! Tại anh hay nóng nên thua trí ảnh... Lúc này phải bình tĩnh mới được. Sơ sẩy một cái là mình thua đó anh!

Nghe thế, Tư Hoành cười lạt:

– Muốn xúi biểu nó thì nói thẳng tuột luột ra đi chớ cần gì phải nói mí làm chi? Đến giờ phút này, tụi mình rõ mặt nhau quá mà!

Nhăn lườm lườm nhìn lại Tư Hoành đoạn kể tai Năm Sang nói nhỏ:

– Nó làm hộp anh đó thôi chớ chẳng có Tây u nào nghe theo nó hết. Nó sợ anh bắn bắt tử đồ không nổi đó mà. Vậy anh liệu...

Năm Sang trợn mắt:

– Vậy hả?

Nhăn chắt lưỡi:

– Anh đừng la lớn...

Năm Sang thì thầm lại:

– Được rồi, để vô tới trong đồng khuất một chút là anh nổ cho nó một phát. Nhưng biết nó có chịu theo mình không?

– Sao không? Nó cũng sợ Tây thấy mồi và làm bộ dọa anh như vậy...

– Vậy để anh hạ nó liền nghen?

Nhăn lắc đầu:

– Ý hồng nên. Ở đây cũng gần ngoài sông quá. Em biết chắc thế nào nó cũng theo mình mà! Ngoài việc rút vô sâu để giải tán thì không còn đường nào khác.

Năm Sang gật đầu:

– Được. Thế nào anh cũng quất nó sụm trước.

Hướng về phía Sáu Lợm hẳn ta hạ lệnh luôn:

– Sáu, mấy mở túi ra chia cho nó một phần đi.

Sáu Lợm nhăn mặt:

– Anh chia đi! Tui không can dự vô đâu!

Năm sang gất lên:

– Tao chia sao được! Tao phải canh chừng nó chớ!

Sáu Lợm day qua Nhãn:

– Thôi để cô Nhãn...

Năm Sang lại cự:

– Tao biểu mấy! Vợ tao chia sao được! Vợ tao nhúng tay vô thế nào thắng chúa ôn kia nó cùng tranh tròn. Mấy cứ chia làm ba... Để nó một phần.

Tư Hoành lại phản đối:

– Chia đôi hà! Tụi bây một phe với nhau thì lấy phân nửa. Tao hông biết ai khác hết!

Sáu Lượm cũng nói theo:

– Tui hông rớ vô tiền của này đâu. Hai anh cứ chia đôi.

Năm Sang gằn giọng:

– Mà tao biểu mấy chia làm ba! Đáng lẽ tao trứt phần của nó luôn vì nó phản, nhưng nghĩ tình anh em tao ăn ở tốt với nó một lần chót.

Tư Hoành cười lạt:

– Đ. họ kể ơn kể nghĩa hoài. Hai đứa đứng bên cạnh mấy rình giết mấy đó mà mấy không lo lại cứ nhắm vào tao!

– Họ rình đầu tao chẳng thấy, tao chỉ thấy mây phản tao trước mắt.

Tư Hoành thở dài, quay qua nghiêm giọng bảo Sáu Lợm:

– Nè Sáu, tao biết mây dại nên để con kia xỏ mũi và thằng Năm Sang nó ngu nên mới ra nông nổi này. Bây giờ tao có lấy cây xoi lỗ tai nó, nó cũng chẳng chịu nghe. Vậy tao khuyên mây nên đứng dang ra và đừng can thiệp gì vô việc của tui tao hết. Mây nên lấy mắt ngó nếu mây muốn... không ai đụng tới mây hết.

Sáu Lợm lắp bắp:

– Tui nói tui không can dự gì vô hết.

Tư Hoành cười gằn:

– Tao đi guốc trong bụng mây. Nhưng thôi, mây dại thầy kệ mây, nhưng phen này tao khuyên mây nên đứng ngoài...

Năm Sang quơ chân đá nhẹ vào đùi Sáu Lợm và quát lên:

– Ở đó nói chuyện với nó! Tao biếu mày mở túi ra bốc cho nó một phần.

Sáu Lượm nhăn mặt hỏi:

– Rồi tui để phần của anh xuống đâu?

– Bỏ đại xuống đất.

Tư Hoành lật đật cởi chiếc khăn tắm quấn nơi cổ quăng lại cho Sáu Lượm:

– Bỏ gọn vô đó cho tao.

Sáu Lượm đưa mắt hỏi ý Năm Sang. Hắn ta gật đầu:

– Được. Rồi túm lại, buộc chặt quăng cho nó. Mày đừng để nó xáp lại gần. Cái thằng này nguy hiểm lắm. Thiếu gì người chỉ sơ sẩy một chút mà mất mạng với nó! Coi chừng nó vớ mày để đưa ra làm bia đỡ đạn để cho tao không dám xuống tay. Tao đoán trúng tim đen của nó!

Tư Hoành cười lạt:

– Mày giỏi. Tao mà vớ được con vợ mày thì còn hay nữa!

Năm Sang đắc chí cười rộ lên trong lúc Sáu Lợm lúng túng mở bao tiền của ra và quơ một mớ vừa giấy vừa bạc, vừa vòng vàng đặt xuống giữa chiếc khăn tắm trải rộng ra trên mặt đất. Sáu Lợm định lấy thêm nữa, nhưng Năm Sang đã đưa chân chặn miệng túi lại:

– Bấy nhiêu đó cũng quá rộng rãi với nó rồi.

Tư Hoàn cự nự:

– Như vậy, mấy tính quơ gần hết trội à? Cái thằng gì mà gần chết đến nơi cũng vẫn còn tham! Thêm chút nữa mấy! Cho tao thêm ba mớ vàng bạc nữa chứ!

Năm Sang cười lớn, quơ chân hất mấy hòn đất khô to bằng nắm tay vào chiếc khăn tắm, đoạn hạ lệnh cho Sáu Lợm:

– Đó tao thêm vàng bạc cho nó! Bây giờ mấy túm lại quăng ra cho nó...

Sáu Lợm do dự:

– Để tui lợm mấy cục đất ra.

Năm Sang quắc mắt lên:

– Mày đừng cãi!

Nhân cũng đốc nói vô:

– Thôi mà anh Sáu! Anh cứ túm chiếc khăn tắm lại quăng cho thằng chả! Đến nước non này mà anh còn tử tế với thằng chả nữa sao? Anh không nghe thằng chả đã nói xiên nói xéo anh tự nãy giờ đó sao!

Cực chẳng đã, Sáu Lợm phải túm chiếc khăn lại vì sợ rằng nếu mình do dự lâu Năm Sang sanh nghi điều gì thì nguy. Xong xuôi, anh ta buộc hai đầu khăn lại và bước tới định trao tận tay cho Tư Hoành nhưng Năm Sang kịp níu áo anh ta lại trong lúc tay kia vẫn ghim thẳng mũi súng lục:

– Tao biểu quăng xuống đất ở trước mặt nó. Nếu nó chê và làm biếng không chịu cúi xuống lợm thì tao còn lạy nó nữa!

Sáu Lợm đành nghe theo.

Tư Hoành nhìn gói tiền của nằm lẫn lóc

trước chân mình và cất tiếng cười khan:

– Năm Sang, mấy làm như tao đi ăn xin vậy! Đến phút chót mây vẫn còn kiếm cách hạ nhục và đày đọa tao trước mắt con vợ ngủ với khắp cả... bầu trời thiên hạ của mây hả! Được, tao xin chịu thua mây... keo này! Dứt lời anh ta cúi xuống nhặt gói khăn tắm lớn đưa ra trước mặt để làm bộ ngăm nghía...

Năm Sang cười hỏi nữa:

– Chắc mây không chê ít nữa chứ?

Tư Hoành nhắc gói khăn tắm bọc tiền của và đặt khô trên tay đoạn cười đáp:

– Nặng đó chứ. Nhưng thôi tao cũng xin lấy chớ chẳng lẽ giận lấy bây, trả lại cho mây để mây hưởng luôn sao?

Năm Sang cười khì:

– Lần đầu tiên mây nói một câu nghe được. Thôi xuống xuống đi với tao... Mây ngồi trước

mũi...

Tư Hoành ngó lại hấn ta:

– Để tao bỏ mấy cục đất ra đã chớ.

Năm Sang chắt lưỡi:

– Xuống xuống rồi sẽ bỏ ra!

Tư Hoành khẽ nhún vai, chậm rãi trở lưng nhưng rồi nhanh như cắt, anh ta xoay người lại vụt mạnh chiếc khăn tắm bọc tiền vòng vàng và đất cục thẳng vô mặt Năm Sang. Năm Sang kêu lên một tiếng kinh ngạc, vừa né qua một bên vừa chĩa mũi súng trở lại, nhưng Tư Hoành đã nhào lại xáp tới « nhập nội », quơ tay chụp lấy tay súng của Năm Sang xô bét ra. Một phát súng nổ vang và làn đạn xẹt lên không...

Cùng lúc ấy, Tư Hoành, tay trái vẫn nắm cứng lấy tay cầm súng của Năm Sang hất ra, tay phải tiện đà thọc luôn mũi dao găm thẳng vô bụng Năm Sang.

Năm Sang rú lên một tiếng, co chân đạp

mạnh Tư Hoành khiến anh chàng này té lật ngửa ra sau.

Thấy thế Nhãn hạt lớn:

– Anh Sáu nhảy vô tiếp anh!

Sáu Lượm lúnh quýnh chưa kịp nhảy tới thì Năm Sang một tay ôm bụng mà máu tươi đã nhuộm đỏ một quãng to trên vai áo, loạng choạng xông lại phía Tư Hoành. Hắn ta chĩa mũi súng xuống nhưng đúng vào lúc đó, Tư Hoành búng mạnh lưỡi dao găm vút lên và lăn người qua một vòng.

Lưỡi dao cắm phập ngay ngực Năm Sang cùng một lúc với phát súng thứ hai nổ rền. Đạn bay lên mặt đất khô khiến bụi đất bay tung lên.

Năm Sang chỉ còn đủ tỉnh táo để quăng khẩu súng ra phía sau lưng rồi té gập xuống. Sáu Lượm đứng lưng khựng một chỗ khiến Nhãn nổi nóng quát bảo anh ta thêm một lần nữa:

– Lượm cây súng mau! Vậy mà còn đứng lấy mắt ngó nữa!

Như cái máy, Sáu Lượm cúi xuống nhặt khẩu súng lên trong lúc Nhãn cũng xông lại chụp lấy bao tiền của cùng với bọc khăn tắm của Tư Hoàn, chạy lùi ra phía sau.

Tư Hoàn cũng đã đứng lên. Anh ta nhìn lại Năm Sang đoạn liếc chừng về phía Sáu Lượm và Nhãn. Nhãn lại quát bảo Sáu Lượm:

– Anh lại đứng kèm một bên em đây nè!

Sáu Lượm lật đật nghe theo.

Tư Hoàn đứng nguyên một chỗ và nhìn thẳng vào mặt cặp kia, cười gằn:

– Rõ ràng là hai đứa bây a ý với nhau há! Tụi bây có kể gì đến thằng Năm Sang đâu!

Nhãn cự lại anh ta:

– Chính anh giết anh Năm Sang, anh còn nói gì nữa.

Tư Hoành trợn mắt:

– Tại nó ngu quá nên mới vậy. Bây giờ tụi bây không bước lại coi nó sống chết ra sao hả?

Sáu Lượm rơm rớm nước mắt nhìn xuống nơi Năm Sang đang nằm úp mặt lên mặt đất. Anh ta toan bước lại để đỡ hấn ta lên nhưng Nhãn đã níu anh ta lại:

– Anh đừng đi đâu hết! Dầu sao anh cũng chết rồi và đây không phải là lúc để thương tiếc! Anh nên đứng yên đây và canh chừng thằng cha Tư Hoành cho mau!

– Coi, anh phải chĩa súng ngay về phía thằng chả... Hay là anh bắn đại thằng chả cho em!

Sáu Lượm nhăn mặt trong lúc Tư Hoành đứng nhìn lom lom hai người và sẵn sàng để chờ mọi phản ứng. Thấy Sáu Lượm có vẻ lúng túng, Tư Hoành lấy giọng tha thiết bảo anh ta:

– Sáu Lượm, mày nên nhớ những lời tao nói hồi nãy, việc này không ăn thua gì tới mày hết. Không phải tao muốn giết thằng Năm Sang chắc

mấy rõ vụ này hơn ai hết. Tại thằng Năm không chịu suy xét gì hết nên tao bắt buộc phải ra tay... Nếu tao không làm vậy thì sớm muộn thằng Năm cũng giết tao... Một người anh em của mình chết... như vậy cũng là đã quá rồi... Bây giờ tao khuyên mấy nên chia số tiền của đó ra hai... Thằng Năm đại đột bắn hai phát súng đó tức là đã nhử cho tụi Tây ở ngoài cồn vô đây rồi... Vậy tụi mình nên đi cho gấp. Mấy có mang con kia theo, tao cũng chẳng cản... Tao muốn tìm cách vớt vát cho mọi việc được êm thấm... Với mấy tao cũng thú thiệt là tụi mình còn dư thì giờ để ra đi...

Sáu Lượm rút rè:

– Sao hồi nãy anh nói là đã chỉ cho Tây vậy...

Tư Hoành thở dài:

– Tại thằng Năm làm dữ quá nên tao bắt buộc thẩu cấy lại nó...

Nhăn cười lạt, nói xen vô:

– Lần đầu tiên thằng chả nói thiệt đó anh Sáu.

Tại anh Năm ý y quá! Phải chi ảnh nghe theo em thì đâu đến nỗi!

Sáu Lượm nhăn nhó hỏi lại Nhãn:

– Bây giờ mình biết tính sao đây em?

Nhãn chỉ về phía Tư Hoàn:

– Trước hết, anh hạ thằng cha đó cho em! Mình phải trả thù cho anh Năm.

Sáu Lượm chớp mắt lia, đoạn đáp nho nhỏ:

– Thôi em à.

Nhãn xằng giọng:

– Anh không giết thằng chả thì thế nào thằng chả cũng giết hai đứa mình! Nếu anh chết nhất, anh đưa khẩu súng cho em!

Nghe nói thế Tư Hoàn cười rộ:

– Mấy người nên nghe tui nói: không phải ai mới cầm súng cũng đều có thể bắn trúng đâu! Mấy người giơ súng lên là tôi nhảy rồi và đầu tôi

đúng cho mấy người bắn mấy người cũng bắn trật lất...

Sáu Lượm lo lắng nhìn lại Nhãn và cũng vừa bắt gặp Nhãn nhìn lại mình. Cả hai đều nhìn nhận là Tư Hoành nói có lý...

Tư Hoành như biết mình đang nắm ưu thế, thông dong tiếp lời:

– Nè Sáu, tao biết mấy mê cái phao câu của con kia.

Sáu Lượm ấp úng:

– Tui... Tui...

Tư Hoành ngắt ngang:

– Mấy mê thì thầy kệ mấy. Tao không cấm cản gì đâu! Mấy lớn rồi thì khôn nhờ đại chịu. Đến thằng Năm tốt với mấy như vậy mà mấy không kể số gì thì nói gì tới tao.

Nhãn nói xen vô:

– Không việc gì tới anh mà đâm thọc vô! Bây giờ anh muốn gì đây!

Tư Hoành mím cười gật gù:

– À, à bây giờ biết điều một chút rồi hén! Tốt lắm! Đây, tui tính phân mình một lần chót: hai người chia đảng hoàng số tiền của ấy cho tui rồi ai có thân nấy lo! Mấy người muốn dắt nhau đi đâu đó thì đi, tui cũng chẳng cần biết đến: Chịu hông!

Sáu Lượm nhìn lại Nhãn:

– Thôi mình chịu vậy đi em.

Nhãn mím môi suy nghĩ một hồi đoạn đáp:

– Cũng được, nhưng thằng chả hay lật lọng lắm. Anh không thấy anh Năm bị thằng chả quật ngược lại đó sao?

Tư Hoành to tiếng:

– Phen này tui lãnh đủ tiền của phần tui, tui đông trước mà! Mấy người không tính cho mau Tây vô đây thì bơ mỏ cả lũ.

Nhãn cười lạt:

– Tây vô tui cũng chẳng sợ. Anh quên rằng tui kêu tui nó vô đó mà!

Tư Hoành nghiêng rằng:

– Sao hồi nãy tui bây không có gan nói cho thằng Năm Sang biết?

– Chi vậy? Bây giờ tui muốn không chia cho anh một đồng xu con nào cũng được. Anh giải đứng đây đòi (đoạn cô ta day qua căn dặn Sáu Lượm) Nếu thằng chả xông lại, anh cứ bắn đại cho em. Đợi cho chả xấp lại gần sát rồi hãy bóp cò. Như vậy trật sao được!

Tư Hoành dịu giọng lại:

– Thôi cô Nhãn ơi, đây không phải là lúc mình hơn thua nhau đòi chút. Thằng Năm Sang nó chết như vậy cũng là quá rồi! Cô hổng thương nó chút nào hết sao? Bể gì cũng từng đầu gối tay ấp với nhau.

Nhãn cười khan:

– Anh nói nghe nhơn nghĩa quá há! Anh

quên việc chặn xuống của tui để cướp của giết người hay sao? Và anh cũng quên cái đêm mà tui phải cắn răng chịu đựng dưới đám trâm bầu bên gò ruộng kia sao. Tui đợi hèn lâu mới có giờ phút hôm nay...

Tư Hoành lắc đầu:

– Thôi mà cô, chuyện cũ lỡ rồi, cô còn nhắc nhở làm gì nữa! Lỗi đâu phải do một mình tui.

Nhãn gần từng tiếng:

– Đúng. Năm Sang yên phận rồi, bây giờ tới phiên anh!

– Trời ơi, tui không dè cô thù dai như vậy! Thôi, cô nên nghĩ lại. Tây vô tới bây giờ.

– Vô thì anh mau chết.

Tư Hoành bực mình:

– Rồi tui nó để yên túi tiền cho cô hay sao?

– Tui không cần tiền!

Tư Hoành dậm mạnh chân:

– Trời ơi, tui tui vào sanh ra tử và tốn bao nhiêu công phu mới đem số tiền của ấy dìa đây, bây giờ cô chơi cái nước ngang đó hả? Chết thì chết, tui không chịu thua được!

Nhãn cười lạt:

– Thì cứ nhào vô kiếm ăn!

Tư Hoành nhìn lại Sáu Lợm, trách móc:

– Mày đứng chết rục ở đó sao Sáu?

Sáu Lợm ngượng ngạo đáp:

– Tui hông biết gì hết. Tui biểu cô Nhãn chia cho anh mà cổ hông chịu thì biết làm sao! Đâu phải tui là một thằng tham.

– Nhưng mày phải quyết định cho mau, Tây có vô đây thì mày cũng chết. Tui nó muốn lấy cái bao kia thôi và hông muốn lòi thôi gì hết. Chẳng lẽ nó có lòng rước mày về nuôi? Dầu sao, tui nó cũng muốn ém nhẹm vụ này để nuốt cho trôi số tiền bạc, vòng vàng kia. Hơn nữa tao sợ tui nó bỏ luôn con mèo Nhãn của mày quá. Sở dĩ tui nó đã

gặp con Nhãn của mây mà chưa đụng chạm gì hết là vì tụi nó còn đợi lấy cho xong bao tiền của kia. Mây nên nghĩ lại đi Sáu!

Sáu Lượm nhăn nhó quay sang bảo Nhãn:

– Anh nói cũng có chỗ phải đó em. Rủi ro một cái thì nguy lắm. Tụi Tây nó trở mặt và làm ầu thì ai vô cản được. Em trả thù một anh Năm Sang cũng đủ rồi.

Vừa lúc ấy có tiếng máy tàu chạy xình xịch ở phía vòm xẻo ăn thông vô ruộng. Tư Hoành cau mày nghe ngóng đoạn thấp giọng bảo Nhãn:

– Tụi nó lần mò vô trong này đó cô!

Sáu Lượm sợ sệt nhìn lại Nhãn:

– Tụi Tây vô tới thì nguy thiệt đa em! Em nên tính gấp, em đừng ỷ là quen với tụi nó. Lúc giặc giã tụi nó làm ầu thì ai có mặt ở đây mà cản?

Tư Hoành cũng phụ họa theo:

– Nó nói phải đa cô! Trong lúc này mình nên thủ phần ăn chắc là hơn. Chuyện gì đã lỡ xảy ra

rồi thì mình nên cho nó qua luôn chớ hơi sức đâu trách móc lẫn nhau. Tui là người gặt gao nhưng lại là một người biết điều và biết tính kỹ. Nói thiệt tui không ưa gì cô, nhưng lúc này tui cũng phải dẹp chuyện thù oán qua một bên đó cô.

Nhăn mím môi suy nghĩ một hồi rồi mới chịu gật đầu:

– Được. Tui chịu khó nghe anh.

Tư Hoành thở ra và quay sang Sáu Lợm:

– Vậy mấy chia phần cho tao đi Sáu! Mấy tháo chiếc khăn tắm ra rồi bọc vô luôn ở trống cho tao.

Sáu Lợm lại đưa mắt hỏi ý Nhăn. Cô này khế gật đầu. Như chỉ nhờ có thế, Sáu Lợm lật đặt banh miệng túi ra. Nhăn chột quát to:

– Anh khờ quá! Đưa cây súng cho em cầm.

Sáu Lợm gật đầu lia:

– Ờ há! Anh quên.

Nhãn giục cây súng trên tay Sáu Lợm càu nhàu:

– Quên cái điệu đó có ngày bỏ mạng! Đâu chỉ sơ cho em cách bắn coi!

Sáu Lợm lúng túng đáp:

– Em bóp cây cò đó... Ý. Đừng quơ qua quơ lại rủi nó nổ bất tử và lạc đạn thì nguy lắm.

Tư Hoành bắt phì cười:

– Tui tưởng mấy người nên dẹp khẩu súng ấy qua một bên. Khẩu súng ấy ở trên tay Năm Sang thì tui còn ngán chớ mấy người thì có xài gì được. Tui mà liều mạng một chút là trời cứu mấy người. Mà nè, tui dặn kỹ Năm Sang nó đã bắn hết hai phát rồi, như vậy vốn liếng của mấy người chỉ còn lại bốn viên.

Nhãn làm tỉnh, mạnh dạn nắm chặt cứng bá súng ngón tay trở đặt sẵn lên cò và mũi chĩa thẳng về phía Tư Hoành, và cười lạt:

– Đừng có rung cây nhát khỉ? Anh thử lộn

xộn một cái coi tui có biết bắn hay không. Nhiều lắm là hai viên anh cũng đủ sụm rồi!

Tư Hoành phì cười:

– Nói nghe bảnh quá! Cô không biết rằng nội bốn viên đạn đó có thể lép đến ba hay sao? Mà hể lép một viên là đủ cho tui nhào tới. Đó là một! Hai nữa, súng còn có thể bị kẹt. Tui hỏi cô, rui bị như vậy, cô có biết cách sửa hông? Mà dầu cho cô có sửa thì cũng đủ cho tui ra tay!

Nhăn quát lên:

– Còn anh Sáu đây chi!

Tư Hoành xua tay:

– Ối con gà chết đó mà nói làm gì! Rất có thể nó mạnh hơn tui, gan hơn tui nhưng nó chậm hơn tui và lại không biết xoay trở. Nội bấy nhiêu đó cũng đủ chết một cửa tứ rồi! Anh ta dịu giọng lại. Nói là nói cho đủ lẽ vậy thôi, chớ lúc này mình cũng chẳng nên lộn xộn làm gì. Không có lợi cho ai hết. Và tui cũng không muốn để cho việc đáng tiếc như trường hợp của Năm Sang xảy ra một

lần nữa! Thôi bình tĩnh chia cho tao đi Sáu! Đây, tao chịu khó lùi lại thêm vài bước nữa để cho mây khỏi hồi hộp!

Dứt lời, anh ta bước dang ra ba bước. Sáu Lợm có vẻ ngượng ngịu trước thái độ anh chị bự ấy của Tư Hoành. Anh ta vội cúi xuống móc từng nắm giấy bạc và vòng vàng bỏ qua khăn tắm của Tư Hoành. Anh ta nhắm mắt nhắm mũi phân chia theo kiểu... rộng rãi đó và khiến cho Nhãn phải nóng ruột la lên:

– Coi, anh Sáu! Bộ anh muốn vét cho thẳng chả sạch bách hay sao!

Sáu Lợm lật đật lấy bỏ bớt lại vô bao.

Đến lượt Tư Hoành lại « động lòng »:

– Thôi chớ! Được rồi mây. Túm lại bỏ đó cho tao rồi hai đứa bây xuống xuống đi trước cho mau. Đó là cách tao biết điều với tụi bây đó.

Nhãn cũng hỏi Sáu Lợm:

– Vậy cũng được. Cứ để chiếc khăn tắm yên

đó. Như vậy thằng chả không chơi cái điệu phản phé được.

Sáu Lượm lật đặt xách bao lên và rảo bước theo Nhãn. Hai người cẩn thận đi bết ra xa chỗ Tư Hoành đứng. Thấy thế, Tư Hoành lắc đầu như có vẻ nửa thương hại nửa khinh bỉ.

Thấy vậy, Tư Hoành khẽ nhún vai, đoạn tiến tới lượm bọc khăn tắm lên. Anh ta có vẻ hài lòng. Nhãn đã bước xuống xuống, trong lúc Sáu Lượm lụng khụng đứng trên bờ. Cô ta liền quát hỏi:

– Bộ anh tính đợi thằng cha đó nữa sao?

Sáu Lượm nhìn về phía xác chết của Năm Sang và lắc đầu một cách thảm hại:

– Hông, anh muốn mình nên tính sao cho phải với anh Năm...

– Ảnh chết queo rồi còn tính gì nữa! Anh sao hay lo ra quá!

Sáu Lượm bùi ngùi đáp:

– Ảnh chết như vậy mà mình để cho kiến bu

ruồi đậu hay cho kên kên quạ quạ rĩa xác của ảnh coi sao đành!

Nhân chưa kịp nói gì thì Tư Hoành đã bước tới. Thấy vậy Nhân lật đật réo Sáu Lợm:

– Anh coi chừng thằng cha kia! Cái mạng sống của mình thì không lo mà lại lo cho cái thầy ma.

Tư Hoành bèn lên tiếng:

– Tui không làm gì tới cục cưng của cô đâu mà cô lách chách cái miệng hoài. Thằng Sáu nó tốt bụng như vậy là phải.

Nhân « nghinh » lại anh ta:

– Anh khen ảnh tốt thì anh giỏi chôn giùm xác anh Năm đi.

Tư Hoành lắc đầu thở dài:

– Tôi nói nó tốt vậy thôi chứ tui cũng nghĩ rằng mình không có thì giờ. Đằng nào thằng Năm nó cũng chết và nếu có linh thiêng, chắc nó cũng phải hiểu rằng sống cái nghề của nó thì việc

chết đâm chết chém, chết bờ chết bụi, chết mất xác là việc thường... Thôi mạnh ai nấy di.

Dứt lời anh ta bước thẳng lại xuống mình, cẩn thận giấu bọc khăn tắm dưới đồng nóp, rồi quơ dầm lên bơi...

Sáu Lượm không rời mắt nhìn về phía tử thi của Năm Sang. Nhãn lại hỏi:

– Anh không nghe lời thằng cha Tư nói đó sao?

Sáu Lượm rơm rớm nước mắt:

– Đành rằng vậy, nhưng để anh Năm nằm chết cong queo như vậy sao đành. Ít ra em cũng để anh trở lên đặt ảnh nằm xuôi lại cho tử tế... Anh đây là em út của anh, còn em bé gì em cũng... nên nghĩ tới chút tình xưa nghĩa cũ...

Như bất chợt bị cắn rút điều gì, Nhãn xằng giọng bảo anh ta:

– Anh rắc rối quá tổ mẹ! Thằng cha Tư nó đi cả công đất rồi mà mình xớ rớ ở đây! Thôi được rồi, anh chịu khó lên vác xác ảnh xuống đây.

– Em tính quăng xác ảnh xuống xẻo cho mất tích à?

Nhân chắt lưỡi:

– Em kêu anh đem xác ảnh xuống dưới xuống để mình chở theo rồi kiếm cách chôn sau. Nay thì giờ gấp rút bên đít, lại không có cuốc xuống gì hết thì lấy tay quào đất chôn ảnh được à?

Sáu Lượm mừng quýnh, lật đật chạy lên nê xác Năm Sang xuống xuống. Nhân đã trải sẵn một chiếc chiếu để Sáu Lượm đặt tử thi còn ướt máu của Năm Sang nằm lên đấy. Xong xuôi Nhân và Sáu Lượm hồi hả quơ dầm bơi rút theo Tư Hoành vì chỉ có con đường rút lui độc nhất ấy thôi.

Vì có đến hai người bơi nên một lúc sau, xuống của Nhân đã đuổi kịp xuống của Tư Hoành.

Tư Hoành cũng có ý bơi chậm lại để đợi.

Khi hai chiếc xuống còn cách nhau độ năm thước Tư Hoành đã gác dầm lên và tự nhiên Nhân cũng bảo Sáu Lượm rà xuống lại.

Tư Hoành hất hàm hỏi:

– Máy người làm gì lục đục ở ngoài lâu quá vậy?

Sáu Lượm chỉ về phía trong mui:

– Tui còn khiêng anh Năm xuống.

Tư Hoành nhú mày nhìn kỹ vô phía trong mui và mới thấy hai bàn chân của Năm Sang ló ra ngoài mí chiếu. Anh ta có vẻ cảm động:

– Ủ, mấy người làm như vậy cũng phải!

Nhăn liếc chừng khẩu súng lục đặt sẵn trên đùi mình, đoạn nghiêm giọng hỏi Tư Hoành:

– Tại sao anh không đi thẳng mà lại dình dàng ở đó!

Tư Hoành đứng lên sắp lại:

– Ổ, tui đợi mấy người (anh ta che mắt ngó về phía ruộng)... Hổng biết tại sao tui lính lại êm rơ? Hồi nãy có tiếng tàu máy chạy xình xịch ngoài vàm xẻo mà!

Nhãn vẫn ngồi yên và to tiếng căn dặn Sáu Lượm:

– Đừng ngó ngoái đi đâu hết. Coi chừng chả xí gạt mình đó anh Sáu!

Tư Hoành cau mày đoạn phì cười:

– Thiệt cô này kỳ hết sức. Tui xí gạt cô để làm gì? Bây giờ mọi thù oán đều tạm gác qua một bên. Tụi mình nên nương tựa nhau để qua cái truông này.

Nhãn vẫn nin thình. Tư Hoành tiếp tục quan sát phía bìa ruộng một hồi nữa, đoạn ngồi quay lại bảo Nhãn:

– Chắc tại lính nghe súng nổ vô kiểm, rồi không thấy gì hết nên tụi nó đã rút đi rồi!

Nhãn hỏi lại:

– Sao tụi nó không ruộng vô trong này!

Tư Hoành chỉ xuống mặt nước:

– Con xẻo này có đầy lục bình rau má thì

ghe máy của nó làm sao càn vô được. Vậy cô tính sao?

Nhân cười lạt:

– Coi mạnh ai nấy lo mà! Anh đi đâu thì đi trước đi để thầy kệ tụi này.

Tư Hoành khẽ gật đầu:

– Cũng được. Thôi cô ở lại mạnh giỏi... Nè Sáu Lợm tao đi nghe Sáu! Mấy rán lo mần ăn.

Sáu Lợm không giấu vẻ cảm động:

– Anh Tư, anh đi mạnh giỏi... Chắc tụi mình không còn dịp nào gặp nhau nữa phải không anh?

Tư Hoành cười chua chát:

– Mấy đi theo cô Nhân đây thì còn gặp tao làm sao được nữa! Thôi mấy rán sống với cổ và rán lo chôn cất thằng Năm giùm. Đáng lý tao phải phụ mấy một tay... nhưng tao mà xấp lại gần thì cô Nhân kia lại nghi kỵ này nọ! Tội nghiệp cho thằng Năm! Cũng tại nó hết á! Phải chi nó nghe

lời tao hồi đầu mùa thì đầu đến nổi... như vậy...

Nhăn gắt lên:

– Anh có đi thì đi phút chớ đừng bày đặt ở đó kể lể. Chính tay anh giết anh Năm mà anh còn nói leo lẻo cái miệng được thì lạ quá.

Sợ hai đảng cãi vã lôi thôi, Sáu Lượm lên tiếng giục Tư Hoành.

– Thôi anh đi cho được mệnh giỏi anh Tư!

Tư Hoành lặng lẽ cất dầm bơi thẳng...

Nhăn nhìn quanh đoạn quay lại hỏi Sáu Lượm:

– Bây giờ mình phải kiếm chỗ nào chôn anh Năm chớ chờ theo hoài sao tiện?

– Em nhắm tụi Tây có rút đi chưa?

Nhăn mỉm cười bí hiểm:

– Tụi nó chưa rớt tới túi tiền của vòng vàng thì đời nào tụi nó chịu rút đi như vậy. Hơn nữa trời cũng còn sớm bùng.

Sáu Lượm thắc mắc hỏi:

– Vậy tội nó đợi hoài à?

– Có lẽ vậy.

– Nếu thế thì mình nên theo anh Tư chó làng chàng ở đây rồi tội nó bỏ ghe máy kiếm xuống ruộng vô thì nguy lắm. Đã đành em quen với tội nó, lỡ tội nó trở mặt bắt tử thì sao!

Nhăn lạnh lùng đáp:

– Em không cần, miễn là thằng Tư Hoành chạy không thoát là được.

– Có tội mình bị kẹt thì có! Anh Tư ảnh đi mất đất rồi!

Nhăn cười một cách ghê rợn:

– Đi về âm phủ thì có. Bộ anh nói khi không em để thằng chả đi với túi tiền và vàng một cách êm rơ... Và còn giao cho mình chôn Năm Sang nữa chứ!

Thấy vẻ ngơ ngác của Sáu Lượm, Nhăn tự phụ nói luôn:

– Tụi lính nó đâu có dại, trước khi vô đây tụi nó đã biết rành đường đi nước bước trong này. Ở đây không có mấy cha nội du kích nên tụi nó đâu có ngán ai mà không ruồng trong này. Em nghe thầy thông ngôn ở dưới ghe máy nói theo lời thằng chỉ huy Tây cắt đặt cho tốp lính đầu đỏ và em biết rằng trước khi vô đây, tụi nó đã bỏ một tốp nằm sẵn ở phía ngọn xẻo này ăn thông ra con rạch trở ra sông cái. Thì anh nghĩ coi ở trong này, nếu trời đầu ra không được thì chỉ có nước thụt vô miệt đó chớ chẳng lẽ đi băng trở vô sóc Thổ như Năm Sang, Tư Hoành đã lén lút đi hôm trước để nạp mạng hay sao?

Hai chả đi ban đêm thì mới còn sống mang bọc tiền của dìa được chớ ban ngày như vậy thi... bà hú!

Sáu Lượm đưa tay vuốt mồ hôi trán nhìn vô phía xác chết của Năm Sang đoạn ngó mong về hướng xuống của Tư Hoành:

- Nói vậy em để cho anh Tư đi vô cửa tử à?
- Đúng vậy. Đâu phải khi không em để cho

anh chia một phần lớn tiền của cho thằng chả bọc đi! Biết rằng khó hạ thằng chả được nên em mới đẩy cho thằng chả đi. Nếu không lãnh phần thì đời nào thằng chả chịu đi, và hơn nữa, nếu trên xuống thằng chả không có chỗ gì hết thì có gặp lính thằng chả cũng chẳng sợ ai động tới lông chүн! Quảng ra một số « mỗi » để cho thằng chả sập bẫy thì cũng được. Mình chẳng lỗ.

Sáu Lượm lắc đầu:

– Trời ơi, chuyện chết ở khít đeo một bên mà em còn tính rằng rắc như vậy thì... ngán em thiệt!

Nhăn lắc đầu, thương hại nhìn lại anh ta:

– Anh quên rằng em phải làm đủ mọi cách để cho thằng cha kia đi địa châu âm phủ hay sao? Em phải trả thù cho anh Năm!

– Hay là trả thù cho em?

– Thì một công đôi việc cũng được.

– Rồi đến lúc em cũng... tính luôn anh nữa sao?

Nhãn phì cười:

– Hồng có đâu. Đừng sợ bóng sợ gió. Em muốn tính sống lâu dài với anh mà! Với lại anh hiền khô như vậy thì em thương hồng hết, có đâu lại thù? Bây giờ, mình lo chôn anh Năm đi. Em thấy có cái gì nổi đàng kia, chỗ có đám trâm bầu đó...

Sáu Lượm nhăn mặt:

– Sao anh thấy đám trâm bầu nào anh cũng ngán hết! Bao nhiêu chuyện đã xảy ra dưới tàng cây mắc ôn đó!

Nhãn mới nhớ trực lại điều ấy, nhưng lại nói át đi:

– Thì ở miệt ruộng chỗ nào có bờ mẫu lớn, hay có gò đất thì có trâm bầu mọc và những chỗ đó khô ráo hơn các nơi khác thì... phải vậy chứ sao? Mình chống xuống lại đó đi anh. Dầu sao ở đó cũng kín đáo hơn chỗ mình ở đây ngờ ngờ, tụi lính bỏ ống dòm dễ thấy lắm!

Sáu Lượm gãi đầu:

– Nhưng làm sao đào đất được?

– Ở đó đất phải xốp chớ không dẽ như ở ngoài kia đâu. Ngộ biến phải từng quyền, mình chịu khó lấy dao xắn từng chút vậy. Chẳng lẽ phải lội vô xóm để mượn cuốc mượn xuổng hay sao? Ờ, em nhớ trước đây em thấy anh Năm có mượn người ta một cây xuổng nhỏ...

– Hồi đi đào của chôn trong sóc Mên ảnh đã lấy mang theo rồi, hông biết ảnh có đem trở dĩa hay là vất đi? Bị lúc ảnh mới dĩa tới, lu bu quá nên không để ý...

– Có mà! Ảnh kỹ lắm. Dân đào tường khoét ngạch và phá tử thì người ta quý mấy thứ cuốc, xuổng, dao, búa lắm. Em thấy ảnh rửa cát dưới cong xuổng á. Đâu anh lại kiểm thử coi.

Sáu Lượm nghe theo và sau một hồi tìm kiếm anh ta lôi ra một cây xuổng nhỏ ngắn cán, lưỡi sáng giới. Trước đây đã có nhiều lần anh ta mượn lưỡi xuổng này để đi đào hang bắt chuột về ăn...

Nhớ lại kỷ niệm cũ, Sáu Lượm không khỏi đưa mắt nhìn lại tử thi của Năm Sang. Rồi không

biết nghĩ sao, anh ta lại ngập ngừng cất tiếng hỏi
Nhãn:

– Nè em, giả tử như anh Năm không chết
như vậy em có tính đến chuyện... hạ ảnh không?

Nhãn đáp gọn bân:

– Có chứ!

Sáu Lượm như bị ghệt thở:

– Ý trời!

Nhãn thông dong đáp:

– Chớ chẳng lẽ em thương anh rồi sống kè kè
bên ảnh được sao?

– Nhưng còn có cách khác. Mình dắt nhau đi
trốn không được sao?

– Thằng chả không có chun để đi kiếm à?
Hơn nữa, em phải trả thù cũ chứ!

Sáu Lượm đưa tay bưng lấy mặt:

– Lúc nào em cũng nhắc đến chuyện đó hoài!
Nghe ớn quá!

Nhãn hất hàm bảo anh ta:

– Thôi lo chôn ảnh đi! Ghét anh quá! Đàn ông con trai gì mà giống y trái mít ứt. Lúc này anh phải cứng cựa thì em mới nhờ cậy được chứ! Em nói thiệt lúc lâm chuyện, nếu em kêu anh làm cái gì mà anh còn lụng khụng trốn tránh em sẽ giết anh trước!

Sáu Lượm nhăn mặt:

– Nói ghê quá em! Thôi phụ lục với anh để chống xuống lại gò... trâm bầu kia...

o O o

 ừa đặt xác Năm Sang xuống hố, Nhãn và Sáu Lượm giật mình vì có mấy loạt súng nổ vang từ hướng bên trong...

Sáu Lượm tái mặt, hỏi:

– Súng gì vậy? Sao lại ở hướng đó?

Bình tĩnh trở lại, Nhãn cười đáp:

– Đúng y bon như em nói hồi nãy đó mà! Phen này, kể như thằng cha Tư Hoàn... vắng rồi!

Sáu Lượm giật thót người:

– Em ác thật!

Nhăn xua tay:

– Tây giết thằng chả chó bộ em sao? Thôi lo chôn anh Năm đi. Cái điệu này, thế nào tụi Tây cũng vớ được mớ tiền của thằng cha Tư, như vậy tụi nó sẽ rút êm và hai đứa mình cũng khỏe đôi chút!

Sáu Lượm thở dài lấy xuống cào đất lấp huyết. Tiếng đất rớt lộp cộp trên chiếc chiếu bó xác Năm Sang làm cho anh ta thêm khó chịu.

Nhăn mượn cơ canh chừng chung quanh để quay mặt đi.

Thêm mấy phát súng nữa nổ vang...

Sáu Lượm ngó mong về hướng ấy, lẩm bẩm:

– Hồng hiểu anh Tư có chạy thoát không...

Thoáng nghe câu ấy, Nhãn lên tiếng:

– Thoát khỏi gì được. Tụi nó bắn hai lần chắc thế nào thằng cha Tư cũng « lật ».

Sáu Lượm thở dài, cúi xuống tiếp tục cào đất lấp miệng huyết.

Bên ngoài gò, ngoài tàn cây, mặt trời quá ngọ như gộp hết sức nóng còn lại để hắt xuống mặt ruộng đứng gió. Hơi nước bốc lên ngùn ngụt làm cho ta có cái cảm tưởng là không khí cũng... đổ mồ hôi. Vừa lúc ấy có tiếng xuống bơi ồ ồ. Nhãn và Sáu Lượm cũng ngẩng đầu lên, Tư Hoành đang cầm đầu cầm cổ bơi xuống rút lại về hướng hai người.

Sáu Lượm reo lên:

– Ý ảnh hồng sao hết!

Nhãn cau có:

– Sao có chuyện lạ vậy cà!

Sáu Lượm mừng rỡ nên không chú ý đến lời than thở « lạ đời » ấy của Nhãn.

Như nhớ trực điều gì, Sáu Lượm hốt hải quay qua hỏi Nhãn:

– Cái điệu này cũng nguy đa em! Anh Tư ảnh vô đây tức là cũng như nử tội Tây vô chụp tội mình... Mà bọn này thì khác với bọn đi ghe máy ở ngoài cồn...

Nhãn gất ngang:

– Sao anh hồng giỏi mừng nũa đi!

Sáu Lượm nín thình quay qua nhìn về hướng xuống của Tư Hoành. Nhãn bỗng kêu nhẹ anh ta:

– Anh đem chiếc xuống của tội mình kéo giấu vô đám đẽ kia, rồi xách cái bao tiền lên đây.

– Sao không để ở dưới luôn cho tiện?

– Rủi tội Tây vô tới quần kiểm thấy được thì sao?

– Đem lên gò trống trơn thì em giấu chỗ nào?
Xách kè kè theo thì bất tiện lắm!

Nhân chắt lưỡi:

– Ai hổng biết vậy nhưng em có chỗ giấu đồ
hay lắm. Anh cứ làm y lời em đã!

Sáu Lượm lật đật nghe theo. Một lát sau anh
ta xách túi tiền lên.

Nhân chỉ xuống huyết chôn Năm Sang:

– Săn dịp này anh đem giấu túi đó xuống
dưới rồi lấp đất thành cái gò mả cho em.

– Rồi chừng nào lấy lại?

– Để yên coi. Trễ lắm là về chiều chớ chẳng lẽ
tụi Tây đóng ở đây suốt đêm được sao? Tới chừng
đó mình moi lên.

Sáu Lượm trợn mắt:

– Như vậy mình... đào mả anh Năm lên coi
kỳ quá!

Nhân chắt lưỡi:

– Trời ơi, quỳnh bên dít mà ở đó kỳ hoài! Thì cũng như mình... nhờ ảnh giữ giùm. Đến giết ảnh chết còn không kỳ hưởng hồ gì... có chút xíu đó!

Sáu Lượm nhăn mặt chấp nhận sự thật đó và lui cui làm y theo lời Nhãn. Anh ta rất khổ tâm khi phải đắp một ngôi mộ cầu thả cho Năm Sang và tự hứa sẽ rán « o bế » lại sau khi lấy túi tiền lên.

Nhãn căn dặn anh ta:

– Thằng cha Tư vô đây anh phải rán giữ cho kỹ. Lúc này là lúc sanh tử, thằng chả dám liều mạng nữa lắm! Hai đứa mình chịu khó núp kín một chỗ, anh đừng kêu hú gì thằng chả hết, để thằng chả muốn đi đâu thì đi.

– Sợ ảnh thấy tội mình thì sao?

– Chưa chắc. Thằng chả cong xương sống còng xương sườn bơi như thế kia thì còn thấy đâu là đâu nữa...

Dứt lời, cô ta níu tay Sáu Lượm lôi vô núp trong đám đế ở phía chót gò.

Trong lúc đó có lẽ đã nhắm trước, Tư Hoành cũng bơi xuống lủi vô gò trâm bầu.

Đến nơi anh ta kéo xuống giấu vô đám đế và đục đầu ngay với cặp Nhãn và Sáu Lợm. Anh ta vội lủi lại để đứng dang ra và hỏi:

– Ủa, mấy người còn ở đây à?

Nhãn cầm chắc khẩu súng trong tay trước khi trả lời:

– Phải chôn anh Năm chớ!

Tư Hoành nhìn lên gò:

– Ờ há...

Nhãn làm tỉnh hỏi:

– Mà anh quay vô đây chi nữa?

Tư Hoành cau có nhìn xuống mũi súng trên tay của Nhãn:

– Vậy, chớ cô không nghe súng nổ liên tu đò à?

– Có. Bộ tui nó rượt anh à?

– Chớ sao nữa! Cô làm cái điệu đó, chết dính chùm với nhau hết trơn!

– Sướng hông! Anh đi trước, anh gặp cái gì rồi vô đây làm trận làm thương với tui hả? Tui đã chia tiền cho anh rồi, bây giờ mời anh đi chỗ khác.

– Đuổi hả!

– Không muốn thấy mặt anh nữa thôi! Anh còn ở đây thì chớ trách.

Tư Hoành cười lạt:

– Cô quên rằng tui Tây nó sắp vô tới đây sao? Tui nó bắn hụt tui hai lần và tui nghe tui nó kêu đi lấy xuống!

Nhăn quắc mắt lên:

– Anh đi nơi khác chớ ở đây mịch lòng đa!

Tư Hoành quát lại:

– Đến nước này mà cô còn muốn hơn thua nữa sao?

Nhân đáp gọn:

– Phải.

Sáu Lượm rụt rè lên tiếng can gián:

– Thôi em à... Ảnh lỡ vô đây thì mình cho ảnh ở đỡ, miễn là ảnh đừng xáp lại gần thôi.

Nhân nạt nộ:

– Em nói không.

Tư Hoành cười lạt bảo Sáu Lượm:

– Nó muốn để Tây giết tao đó mà! Thôi được tao coi tội bây có sống đời với nhau được hông! Dứt lời anh ta chậm rãi xoay người níu lấy mũi xuống như để đẩy xuống lúi trở ra nhưng thật ra, anh ta đưa tay mặt cầm lấy cán dầm và một khi nắm chắc trong tay, anh ta quay phắt lại quơ lên. Cử chỉ khả nghi của anh ta không lọt qua mắt Nhân và khi anh ta vừa quơ dầm lên thì Nhân bóp cò đại. Một phát súng nổ vang nhưng Nhân

bắn chệch qua một bên. Thấy bắn hụt, Nhãn rối trí lên, cô chưa kịp ẩn cò lần nữa thì nhanh như chớp Tư Hoành đã lia mái dầm vụt đi. Nhãn muốn né tránh nhưng không kịp, và theo phản ứng tự nhiên, cô đưa hai tay lên đỡ... Mái dầm đã quất téo ngang tay phải của cô ta và khẩu súng lục văng bắn qua một bên.

Quên đau, Nhãn vội cúi xuống đưa tay chụp lấy, như chực sẵn Tư Hoành đã nhào lại tiện đà đập mạnh lên bàn tay của Nhãn khiến cô, vì muốn giật nhanh lên, bị mất thăng bằng té lật qua một bên.

Không bỏ lỡ một giây, Tư Hoành chớp lấy khẩu súng nhảy lùi ra sau mấy bước vì sợ bị Sáu Lợm tấn công bất tử.

Trong lúc đó, Sáu Lợm không có phản ứng gì khác hơn là vội đưa tay đỡ Nhãn dậy.

Quá tức giận, Nhãn vừa thúc anh ta đang ra vừa quát tháo rầm rĩ:

– Đồ ngu! Sao không lo đập thẳng chả hả!

Sáu Lượm luýnh quýnh ngó Tư Hoành chưa biết phải đối phó ra sao. Thấy thế Tư Hoành cười bảo anh ta:

– Biết điều đứng yên đó nhen Sáu! Phên này tao không « vị » mấy đâu!

Nhăn nhăn nhó gương đứng dậy, rồi nhìn Tư Hoành lườm lườm như muốn ăn tươi nuốt sống anh ta. Tư Hoành cười khẩy, toan bỏ đi nhưng không biết nghĩ sao anh ta trùng mắt bảo Sáu Lượm:

– Nè Sáu, con Nhăn nó ăn ở không điều chút nào hết, tao tính mần ngơ mà không được. Vậy nếu muốn yên thân một lần chót, tao phải hạ nó.

Vừa nói anh ta vừa gật gật mũi súng về phía Nhăn và cười nhẹ, tiếp lời:

– Dầu sao, tao bắn thì ít phản lắm. Còn ba viên đủ xài rồi.

Sáu Lượm hoảng kinh kêu lên:

– Anh bắn thiệt sao anh Tư? Tây vô tới bây giờ, anh nên đi cho gấp có phải hơn không?

– Ý trời thẳng này tính dạy khôn tao nữa chứ! Tây vô còn lâu. Thôi mấy đứng dang ra kéo lạc đạn bắt tử...

Sáu Lượm lật đật đứng chắn trước mặt Nhãn và xuống giọng năn nỉ:

– Tội nghiệp mà anh Sáu! Anh có muốn giết thì giết tui đi!

Tư Hoành gật gù:

– Ủ giết mấy trước rồi giết con kia sau cũng được. Mấy muốn vậy đó ghen Sáu!

Dứt lời anh ta nâng mũi súng lên như muốn nhắm cho thật kỹ mặc dầu khoảng cách giữa đôi bên cũng không lấy gì làm xa cho lắm.

Sáu Lượm rên rĩ:

– Tội nghiệp tôi mà anh Tư! Anh giết tui đi chớ phần cô Nhãn...

Nhãn gạt ngang:

– Hơi sức đâu năn nỉ cái quân đó! Giả tỷ như

thằng chả giết anh rồi thì tới chừng đó ai cản chả khỏi hạ em luôn.

Tư Hoành cười lớn:

– Con nhỏ vẫn khôn hơn mấy nhiều đó Sáu. Thôi tao cũng thương tình tội bây. Biết điều đưa luôn bọc tiền kia cho tao rồi tao đi liền, đưa ra cho mau, hông thôi Tây nó vô tội bây cũng giữ hông được.

Nhãn vọt miệng nói:

– Thì anh lại xuống của tui mà lấy!

Tư Hoành nhúm mày suy nghĩ đoạn cười khì:

– À... tính xí gạt tui hả! Nếu tội bây có để dưới xuống thì mục nội ai biểu, tội bây cũng không nhường lại tao một cách dễ ợt như vậy!

Nghe Tư Hoành bắt tặc như vậy Sáu Lợm lo lắng nhìn lại Nhãn.

Biết là mình đoán trúng. Tư Hoành càng nổi tới:

– Hai đứa bây đâu có qua mặt tao được. Bây giờ tao không nể nang gì nữa hết. Biết điều chỉ chỗ giấu tao lấy đi cho gấp (nhìn thẳng vào mặt Sáu Lợm anh ta gần từng tiếng). Ê Sáu, bây giờ tao đếm năm tiếng nếu mày không chỉ chỗ giấu tiền, tao bắn chết con Nhãn đa! Vậy thì... một...

Nhãn kêu lên:

– Đừng có chỉ anh Sáu! Thằng chả dọa nỡ vậy thôi chứ không dám bắn đâu!

Tư Hoành lạnh lùng đếm tiếp.

– Hai...

Sáu Lợm hốt hãi nhìn lại Nhãn, van nài:

– Thây kệ mà em, mình cứ chỉ đại cho anh lấy phút cho rồi, miễn hai đứa mình còn sống là đủ...

Tư Hoành lại đếm tiếp và nhắc:

– Ba. Còn hai tiếng nữa nghen Sáu!

Sáu Lợm rơm rớm nước mắt, nhìn Nhãn.

– Chịu thua ảnh đi em!

Nhăn chột để ý đến cây xuồng nằm dưới đất và nảy ra một kế. Cô làm bộ thở dài đoạn thấp giọng bảo Sáu Lợm:

– Không phải em sợ chết nhưng em thương anh. Thôi tội mình còn sống hú hí với nhau là đủ. Vậy anh lấy cây xuồng lại gốc trâm bầu đào bọc tiền lên đưa cho ảnh đi.

Sáu Lợm nhúm mày nhìn lại Nhăn. Anh ta chưa kịp hiểu tại sao Nhăn lại bảo mình đến gốc trâm bầu đào lấy bọc tiền lên trong lúc bọc tiền ấy ở ngay trong huyết chôn Năm Sang. Sợ bị lộ, Nhăn vội nói thêm và hỏi anh ta:

– Anh phải đi lại đó đào lên mới được chớ đời nào thằng cha Tư nó chịu lấy!

Tư Hoàn cau mày:

– Sao vậy? Tính già tính non gì nữa hả?

Nhăn to tiếng cự lại:

– Anh ngu như bò! Anh muốn đào lấy thì

cũng dễ, nhưng tui hỏi anh khi anh lui cui móc đất thì... anh lãnh đủ đa!

Tư Hoành đành cười trừ:

– Ờ biết điều như vậy tốt lắm, tui chịu vậy. Nếu mình biết không bằng được người ta thì nên chịu thua một cái rụp đi! Thôi Sáu, mày đi đào bọc tiền đó cho mau đi, con Nhãn thì đứng yên đó.

Nhãn cũng nói vô:

– Đi đào cho mau đi anh Sáu!

Sáu Lượm chột hiểu. Anh ta hồi hộp cúi xuống cầm cây xuống lên, cố làm ra vẻ thản nhiên nhưng tay vẫn run run. Anh ta biết rằng Nhãn muốn cho mình có dịp để quất lại Tư Hoành. Anh ta muốn nói với Nhãn nên bỏ ý định ấy nhưng lại không dám vì sợ một khi cơ mưu của Nhãn bị lộ, tất Tư Hoành sẽ không để cho cả hai yên thân.

Sáu Lượm xách chiếc xuống lên, gượng gạo bước đi, Nhãn nhắc khéo anh ta:

– Anh đào cho khéo hông thôi hư đồ trong bao hết đa!

Đó là điều làm cho Tư Hoành sanh nghi, nhưng chưa rõ được hai người kia muốn giở trò gì. Trong lúc ấy Sáu Lợm mím môi, nắm chặt cán xuống trong tay. Anh ta bước được vài bước vừa quay nhanh người lại ném mạnh cây xuống về phía Tư Hoành thì cũng vừa trượt chân vì mớ đất trơn mới đào lên để chôn Năm Sang còn rơi rớt gần đấy. Vì quá luống cuống và vì bị trượt té nên cây xuống của Sáu Lợm không đi trúng đích. Tư Hoành, né tránh được dễ dàng vì anh ta đã sẵn sàng để đối phó mọi bất trắc.

Bị đánh hụt, Tư Hoành gầm lên:

– Số tui bây tận đến nơi rồi! Sáu Lợm mầy phản tao trước ghen! Vậy tao cho mầy theo ông bà ông vải trước rồi tới con kia!

Nhăn hót hãi kêu lên:

– Anh Tư, để tui chỉ! Anh đừng giết anh Sáu, (thấy Tư Hoành chĩa súng thẳng xuống Sáu Lợm đang còn nằm dài dưới đất, Nhăn lại nói

luôn) túi tiền chôn chung một chỗ với anh Năm Sang đây anh Tư ơi!

Tư Hoành cười ngất:

– À, tụi bây tính cũng hay! Nhưng tụi bây khai ra như vậy quá trễ. Để tụi bây sống, tao không yên tâm đào lên được! Tao lại không có dư thì giờ!

Và anh ta hơi nâng mũi súng lên vì thấy Sáu Lợm lồm cồm ngồi dậy.

Liếc thấy vẻ mặt dữ dằn của anh ta, Nhãn hoảng sợ thật sự. Cô hét lên:

– Đừng làm bậy anh Tư! Anh cứ đào đất nơi mả của anh Năm mà lấy hết bọc tiền của ấy! Tụi tui không làm gì lộn xộn nữa đâu!

Tư Hoành cười lạt:

– Quá trễ. Tao sẽ đào lấy ráo trọi nhưng tụi bây phải chết thì tao mới yên được, tao biết điều với tụi bây quá mà tụi bây có chịu buông tha tao đâu! Thôi rán theo thằng Năm Sang.

Sáu Lượm cảm động vì Nhãn đã từ bỏ tất cả để lo cho mình nên đâm ra nổi nóng với Tư Hoành. Anh ta cung tay, gườm gườm nhìn lại Tư Hoành:

– Anh Tư, anh nhút định như vậy phải không?

Tư Hoành chĩa thẳng mũi súng ra trước:

– Chẳng lẽ giờ phút này tao còn giỡn được! Ê, mấy bước tới tao bắn thiệt đả! Mấy chưa đủ sức chơi tao nổi đâu!

Sáu Lượm nghiêng răng bước tới:

– Anh giỏi giết tui cái coi!

Nhãn hốt hoảng chạy theo níu anh ta lại:

– Đừng anh! Thằng chả bắn thiệt đả!

Tư Hoành cũng kêu lên:

– Mầy đừng liều mạng ghen Sáu!

Sáu Lượm cúi xuống chụp nửa cái tìn bể của ai vớt trên gò từ bao giờ, cầm chắc trong tay...

và hăm hăm đi tới trong lúc Nhãn tuy bị đau tay cũng cố níu rì anh ta lại.

Tư Hoành chợt nhìn ra phía xẻo và lấp bấp kêu lên:

– Chết mụ nội rồi! Tụi lính Thổ vô cả xuống kia kìa! Tụi nó đang ghim về đây!

Nhãn không dám ngó ngoái lại vì sợ bị gạt, còn Sáu Lợm thì vẫn lừ lừ xông tới vì anh ta thấy Tư Hoành bắt đầu lùi bước về phía chiếc xuống.

Tưởng đâu mình thắng thế, Sáu Lợm càng xông tới trong lúc Nhãn vẫn đeo riết một bên.

Biết rằng Sáu Lợm muốn liều mạng và thấy xuống lính Thổ đi gần tới, Tư Hoành túng thế nên bắt buộc phải tính đến việc thoát thân.

Nhưng trước hết anh ta phải hạ Sáu Lợm chớ không thôi Sáu Lợm sẵn tới vút mề tìn kia vào mặt mình thì nguy. Anh ta mím môi, chĩa mũi súng ra, ấn mạnh cò...

Nhãn vội nhào tới che trước người Sáu Lợm. Phát đạn thay vì xẹt thẳng vô ngực Sáu Lợm lại trúng ngay bả vai trái của cô ta.

Sáu Lợm hốt hoảng quăng mẻ tìn, đưa hai tay xốc nách cô ta lên, trong lúc Tư Hoành nhảy ngay lên xuống, xô cho mũi xuống bụng ra khỏi đám đế.

Xuống của anh ta vừa mới ló đến xẻo sông thì xuống của bọn lính Thổ cũng vừa tới.

Lần này, bọn lính không thềm kêu gọi hay bắn chỉ thiên nữa. Tên ngồi ở mũi xuống bắn ra ngay một loạt tiểu liên... Tư Hoành phải đương đầu với bao nhiêu biến chuyển dồn dập hết còn đủ tỉnh táo để kịp ngã xuống xuống. Anh ta luống cuống để lãnh cả mấy phát đạn, quăng dầm gục luôn xuống khoang xuống.

Mấy tên lính Thổ reo hò, bơi xuống gấp lại không buồn để ý đến Tư Hoành, hè nhau lục lọi và khám phá ra ngay chiếc khăn tắm bọc tiền bạc và vòng vàng của Tư Hoành.

Đến lúc này, bọn chúng mới nhớ đến hai người trên gò. Tên cai người Miên quay qua bảo với mấy tên lính tùy tùng:

– Xếp Tây nói tui nó còn hai thằng đàn ông và một con đàn bà nữa. Bọn kia chắc còn giấu nhiều tiền nữa, tui mình xáp lên gò bắt tui nó cho mau. Coi chừng tui nó có súng đa.

Một tên lính chỉ vào xác của Tư Hoành:

– Để lục xét thằng này coi có được thêm cái gì nữa không!

Dứt lời hắn ta cúi xuống lật xác Tư Hoành lên chộp ngay khẩu súng lục dắt nơi bụng của Tư Hoành, lục lại sơ qua và khi không thấy có món gì quý giá hết, hắn xô luôn xác chết xuống xẻo.

Đoạn, bọn lính chia nhau ngồi hai xuống bờ thẳm vô gò...

... Trong lúc ấy. Sáu Lượm đã xé khăn buộc sơ vết thương nơi vai Nhãn và hối cô ta xuống xuống để chạy trốn.

Nhãn lắc đầu:

– Đi xuống không thoát đâu! Anh lộn ruộng chạy trốn trước đi.

– Còn em?

Nhãn đưa tay, ôm lấy bả vai, nghẹn ngào:

– Anh đừng lo cho em. Dầu sao em cũng quen với họ. Em đã kêu họ vào đây mà.

Sáu Lượm nhìn ra xẻo lập cập nói:

– Tụi này khác chớ không thuộc lớp ở ngoài vòm. Tụi lính Thổ em à. Tụi nó vô gần tới.

Nhãn nhăn mặt, đưa tay xô anh ta dang ra:

– Anh chạy đi chớ đứng đó không được đâu. Anh trốn ở đâu đó... đợi tụi nó đi lại đây kiếm em!

Vừa lúc ấy, mấy loạt súng máy nổ giòn khiến cho cả chùm lá bị bút ngọn rơi tơi tả xuống chỗ hai người. Mấy giọng tiếng Việt đơ đờ của bọn lính Thổ vang lên:

– Ai ở đâu đứng đó! Chạy quan lớn bắn thấy mẹ.

Nhãn lại xô Sáu Lợm đi:

– Chạy lủi xuống ruộng cho mau! Và nhớ quay lại kiếm em ghen!

Sáu Lợm và nước mắt nhìn lại Nhãn:

– Em liệu cách nói với tụi nó ghen. Anh đi đây thế nào cũng trở vô. Em đừng đi đâu hết ghen!

Dứt lời anh ta càn vô đám đẽ và lủi mất. Mấy loạt súng máy lại rĩa về hướng ấy.

Vài con cò trâu ẩn nấu trong ấy giựt mình bay vụt lên, kêu thất thanh...

Nhãn vội la lớn lên:

– Mấy ông đang bắn nữa! Quen mà!

Hai chiếc xuống vừa chĩa mũi xô bờ gò là bọn lính Miên nhảy ào lên, bao vây lấy Nhãn. Tên Cai Thổ thúc mũi súng vào bụng Nhãn và quát lên:

– Còn thằng nữa chui trốn đâu! Mau kêu nó ra đây hông thôi quan lớn bắn nát óc hết!

Nhãn bình tĩnh đáp:

– Máy ông đừng làm dữ. Tui quen với ông đội Tây ở ngoài vàm. Tui dắt ông vô để bắt bọn cướp đó!

Tên cai sừng sộ:

– Ông đội Tây sai tội này bắt mấy người đây! Hạ hết một thằng rồi. Còn hai thằng nữa! Còn bao tiền đâu?

Không đợi cho Nhãn trả lời, hắn ta lại day qua hạ lệnh cho bọn lính đi theo.

– Tội bây rượt theo thằng chạy trốn. Nó xách túi tiền đi đó!

Nhãn là lớn lên:

– Túi tiền nào nữa? Bộ máy ông không lấy được túi tiền của anh mà máy ông... vừa bắn chết dưới xuống đó sao?

Tên đội Thổ suy nghĩ trong một giây rồi nói càn:

– Mới có một bao thôi. Thằng dưới xuống nó nói là mấy người còn giữ hai ba bao gì nữa! A lê, tui bây rượt theo bắt thằng đó lại cho tao. Đừng bắn chết, để tra nó coi nó giấu tiền ở đâu! Còn hai thằng nữa ghen!

Tuân lệnh bọn lính thổ sâm sập vác súng chạy ùa về hướng đám đẽ.

Nhãn vội kêu lên:

– Để tui chỉ cho!

Tên cai Thổ thúc mạnh mũi súng xuống:

– Ở đâu? Nói cho mau?

– Nhưng ông phải kêu mấy ông kia lại đã!

– Mấy gạt tao là mấy chết!

Nhãn cười lạt:

– Tui còn ở đây chớ chạy đi đâu sao?

Tên cai gặt gù:

– Được. Nhưng tui nó đi kiếm hai tên kia dìa cũng chẳng sao. Tui không giết nó đâu mà sợ. Mà ai bắn cô vậy?

– Thằng cha mà mấy ông bắn chết rồi đó!

– Nó thuộc phe của cô mà?

– Nhưng nó nói tui kêu mấy ông vô.

– Ờ... vậy còn một tên nữa đâu?

– Cũng bị thằng cha đó giết chết hồi sáng, hồi chiếc ghe máy của mấy ông mới vô tới ngoài cồn đó.

Tên cai cười đòn:

– Thằng cũng dữ hả! Vậy mấy bao tiền kia giấu ở đâu?

– Ông kêu mấy ông kia vô đi, thì tui mới chỉ. Nếu tui gian dối, ông bắn chết tui cũng được mà!

– Chỉ cho mau: Tao là quan lớn tao không nghe ai hết.

Thấy bọn lính kia vẫn chưa tìm ra Sáu Lợm, Nhãn hơi yên tâm. Đến nước này cô chẳng còn tiếc chi số tiền kia nữa. Cô thở dài nhìn xuống nắm mộ sơ sài của Năm Sang:

– Tui chôn dưới đó. Ông lấy cái xuống kia đào lên.

Tên cai trợn mắt:

– Cái mả mà!

– Mả của anh bị giết đó.

Tên cai cười ngất:

– Mấy người khôn quá tổ trời! Thôi cô lấy xuống đào đi.

– Tui bị thương mà đào sao nổi.

– Cũng được. Nhưng cô ngồi yên ở đó. Nếu nhúc nhích tôi nổ đả!

Dứt lời, tên cai Thổ cẩn thận đặt cây tiểu liên xuống bên cạnh, với tay lấy xuống và quay qua hỏi Nhãn:

– Cô chôn ngay chỗ nào đâu? Chỉ chỗ cho trúng để tui đào cho mau, rồi tui mới kêu tụi lính kia dìu gấp đi được! À bộ thằng chạy đó là chồng của cô hay sao mà cô lo cho nó quá vậy?

Nhân gật đầu:

– Ủ.

– Tên cai bỗng nhìn chòng chọc vào Nhân và như mới khám phá ra điều gì, hắn ta cười hỏi luôn:

– Cô ngộ quá trời mà nó bỏ cô lại đây à? Thằng thiệt tệ!

Nhân cau mày, ngồi co ro lại và xằng giọng hỏi hắn ta:

– Thì ông đào cho mau đi!

– Cô hông chỉ chỗ nào thì đào sao được? Chẳng lẽ tui cuốc hết cái mả này lên à?

Nhân vừa đưa tay nhặt lấy một hòn đất nhỏ thì tên cai vội chụp lấy khẩu súng, quét lên:

– Ê, tính làm gì đó?

Nhăn xòe tay cho hấn ta thấy hòn đất:

– Bộ tui đập đầu ông được với cục đất nhỏ xíu này sao ?

Dứt lời cô cẩn thận ném hòn đất lên trên mả và nói tiếp:

– Chỗ chôn bao tiền đó! Ông đào xuống độ một gang tay là gặp.

Tên cai yên tâm đặt khẩu súng xuống quơ lấy chiếc xuống, hấn đào một hơi và khi đụng tới bao tiền, hấn ta quăng xuống qua một bên, thò tay vào mở miệng túi. Hấn kêu lên một tiếng sung sướng, ngó chừng về phía đám để đoạn lật đặt quơ xuống lên lấp rất kỹ lỗ hổng đã đào và cố công làm cho mặt đất phẳng y như cũ.

Nhăn ngạc nhiên hỏi:

– Ủa, bộ không lấy sao?

Tên cai dụi giọng đáp:

– Việc này, cô đừng nói gì hết trơn để thầy kệ tui. Như vậy tui mới cứu thằng chồng của cô được. Cô chịu hông?

Nhân hiểu ngay là tên này muốn giấu nhem túi tiền kia để thủ riêng nên cô chịu liền:

– Đẳng nào tui cũng mất túi tiền ấy. Ông lấy hay không lấy thì cũng vậy thôi. Ông kêu mấy ông lính kia dìu đi chớ!

– Được. Nếu cô phản, tui ruồng bắt thằng chồng của cô đem dìu mổ bụng nó trước mặt cô cho coi chơi, rồi tui cũng bắn chết cô luôn nữa nghen!

Nhân to tiếng:

– Được mà?

Tên cai thông dong đứng lên, cầm lấy khẩu tiểu liên ria bóng lên trời một loạt để cho bọn kia chú ý đến, rồi hắt ta « chầm » một tràng tiếng Miên gọi bọn lính quay trở về.

Nhân thở ra một hơi khi bọn lính lục tục kéo trở lại và không thấy Sáu Lượm ở đâu hết.

Tên cai bèn hạ lệnh:

– Thôi xuống xuống dìa. Tao tra con này kỹ lắm rồi và nó khai thiệt là chỉ có một bao dưới xuống đó thôi. Vậy tụi bây bơi xuống dìa trước. Tụi bây để lại cho tao một chiếc xuống nhỏ. Tao với thằng Méang ở đây canh chừng coi có gì lạ không và sẽ dìa sau. Ra ngoài mấy xếp Tây có hỏi tụi bây giao túi tiền đó cho mấy ổng. Đừng có thằng nào lấy mớ nhắm bỏ túi đó ghen! Tây nó xét gặp là thấy mẹ hết.

Mấy tên lính được lệnh ra về đều mừng rỡ và tưởng đầu xếp của mình muốn kiếm có ở lại để kiếm chắc với cô gái nên cười tủm tỉm nhìn nhau đoạn sửa soạn rút đi và chỉ để một tên ở lại. Một tên lính còn hỏi đùa:

– Xếp tính « ăn » một mình sao?

Tên cai xua tay:

– Có thằng Méang ở đây nữa chi! Tụi bây dìa trước đi, tao sẽ chở nó ra ngoài đồn rồi tao cho tụi bây thả cửa mà!

Cả bọn cười ồ nhìn lại Nhãn, đoạn rủ nhau lấy xuống đi...

Đợi cho bọn này đi khuất, tên Méang nheo mắt hỏi lại xếp của mình:

– Bộ xếp tính mùi với con nhỏ hả? Nó ngộ ớn, bỏ uống lắm! Công việc của mình cũng xong rồi...

Tên cai nghiêm giọng:

– Tao kiếm được túi tiền khác. Ít hơn túi kia nhưng tao muốn giấu riêng để tụi mình hưởng.

Tên Méang trợn mắt:

– Thiệt vậy hả? Đâu?

Tên cai Thổ chỉ vào mả đất:

– Ở dưới đó.

Méang hỏi kỹ thêm:

– Thiệt hông?

– Không thiệt sao tao kêu mấy ở lại đây! Tao

đã đào lên rồi nhưng nghĩ lại tội ông tội cha gì mà mình không giữ riêng ba mớ! Tao tính ăn đồng chia đủ với mấy thằng kia nhưng nghĩ đi nghĩ lại không được.

Méang vuốt đuôi xếp của mình:

– Phải đa. Xếp ăn ở tốt với tụi nó hồng được đầu. Tụi nó ăn đã rồi nói tùm lum lên cho Tây nghe thì lòi thôi lắm. Đó là chưa kể đến cái nạn phân bì ít nhiều nữa!

Tên cai Thổ gật đầu:

– Bởi vậy tao mới giữ mấy lại đây để tụi mình xử êm cái món kia. Dầu sao tao với mấy cũng là anh em thân.

Méang cười xòa:

– Vậy mà đứa nào đứa nấy cũng tưởng xếp ở lại đây để... mần thịt cô kia chứ.

Tên cai Thổ cười lớn hơn:

– Tụi nó tưởng như vậy càng tốt chứ sao! Mà tao thấy con kia cũng được ớn. Tao chịu thú có

da có thịt như vậy. Một công đôi ba việc, càng hay!

Méang nhìn lại Nhãn:

– Nhưng nó bị thương nơi bả vai kia xếp!

Tên cai Thổ cười rộ, thân mật đập mạnh vào vai tên thủ hạ, cười rộ:

– Bộ... nơi bả vai sao mà mần ăn hồng được hả?

Méang cười theo...

Tên cai Thổ nghiêm giọng lại:

– Thôi mày chịu khó xuống xuống ngồi chơi đi. Hồng lâu đâu!

Méang nheo mắt nói đùa:

– Bộ xếp sợ mắc cỡ... miệng hay sao?

Tên cai Thổ quơ tay:

– Tao mà còn mắc cỡ khỉ gì nữa. Mày hồng thấy mấy lần tao đi ruộng bắt con gái, tao còn

làm hổng tụi nó trước mắt người nhà là thường. Nhưng chuyện này tao muốn làm êm thấm và mau lẹ hơn. Có mấy ngó lom lom con kia làm khó làm dễ mất công lắm. Xong xuôi tao cho tới tua mây.

Méang nhìn xéo Nhãn, cười nói:

– Phải chi tụi mình ở trong này tới chiều để “dợt” con nhỏ cho đã đời thì khoái biết mấy!

Tên cai Thổ xô anh ta đi ra:

– Cố ăn hoài! Bị hôm nay có xếp Tây đi ghe máy ngoài vàm sông cái nên tụi mình không thể ở lâu trong này được. Thế nào tao cũng chở nó về đồn để cho thằng nào muốn xài thì xài thả cửa.

Méang thắc mắc:

– Rủi xếp Tây lãnh xài riêng thì sao?

Tên cai Thổ nhún vai:

– Thì chịu vậy. Điều cần nhất là mình lấy cái túi tiền kia. Tiền bạc vòng vàng khó kiếm chớ đàn bà thì ở đâu lại không có hả mấy! Thôi chịu

khó xuống dưới xuống ngồi chơi đi. Tao đang lên « chữ » dấu đây. Hồi nãy tao mê túi tiền hơn nó nhưng sau khi đào túi tiền rồi, tao thấy nó cũng ngon lắm. Tao không dè hôm nay mình trúng mối lớn như vậy.

Trước khi bước đi, Méang còn rán căn dặn một câu:

– Mau ngen xếp. Chẳng thà hổng làm thì hổng làm hết chớ xếp bắt tôi chờ như vậy tui còn nóng ruột nóng gan bằng mười xếp... lặn! Xăng xăng lên ngen xếp!

Tên cai Thổ xoa tay:

– Thì để thùng thăng chớ mây! Bộ mây nói tao leo lên leo xuống cái rột như gà vậy sao!

Cả hai cùng cười xòa...

Tự nãy giờ hai tên ấy « chằm » tiếng Thổ rặc rộng với nhau nên Nhãn không biết bọn chúng đang bàn tính những gì. Đến chừng tên cai lững thững đi lại và nhìn mình với cặp mắt khác thường, Nhãn đâm lo. Cô muốn phát chạy

nhưng sợ, bị bắn chết và để khổ cho Sáu Lợm. Hơn nữa, từ cánh tay đến bả vai cô bị đau ghê gớm như thế này thì không sao có đủ sức để chạy nhanh được.

Cô vội đưa tay rón chụp lấy cây xuống cầm sẵn để thủ thế.

Tên cai Thổ thấy vậy, chắt lưỡi:

– Em hai đừng làm bậy hồng nên...

Nhân cố gắng nâng chiếc xuống lên.

– Ông mà bước tới, tui phóng cũng chết đa!

Tên cai Thổ cười nói:

– Đừng nóng em hai! Em hai « chịu » tui một chút rồi lát nữa thằng chồng của em hai trở dìa rước em hai đi chớ có sao đâu! Em hai cãi lời tui bắn chết đa! Và kiếm thằng chồng em hai dìa để bắn bỏ nữa!

Nhân quắc mắt lên:

– Tui đã chỉ các ông lấy túi tiền rồi còn gì

nữa? Nếu ông lộn xộn, lát nữa Tây vô đây, tui khai thiệt với mấy ông hết thì ông hết ăn và còn bị quả nữa đa!

Tên cai Thổ thoáng cau mày nhưng rồi lại cười xòa:

– Tây nào vô đây nữa! Tui đã sai tui nó dìu làm lập bờ rồi. Em hai biết điều thì tui còn để sống hú hí với chồng con bằng không mười mạng như em hai tui cũng chặt được hết. Rủi Tây có hỏi tui nói em hai muốn phản lại... Tây qua đánh giặc chớ bộ qua đây để binh em hai sao? Em hai buông cây xuống xuống đi...

Nhăn quát lên.

– Tui không buông!

Chẳng nói chẳng rằng tên cai Thổ nâng cây tiểu liên lên, ria một tràng xốt ngang trên đầu Nhăn khiến cô ta hoảng kinh nằm mọp xuống. Không bỏ lỡ một giây tên cai Thổ nhảy đến đưa chân đá phẳng cây xuống trên tay Nhăn văng đi.

Khi Nhăn hoàn hồn, cô thấy hắc ta điềm tĩnh

cúi lượm cây xuống lên để phóng cho lưỡi xuống
cắm phập lên gò mả.

Xong xuôi hẳn ta thủng thỉnh cởi áo ra treo
lên cành cây kế cận, đặt khẩu tiểu liên xuống mặt
đất... Vừa lúc ấy tên Méang nghe súng nổ, lật đật
chạy lên. Nghe động tên cai Thổ quay lại.

Méang ngơ ngác hỏi:

– Xếp chưa mần gì hết sao mà lại tĩa súng
làm tui hết hồn vậy?

Tên cai Thổ xua tay đuổi anh ta:

– Con nhỏ hơi lộn xộn một chút nên tao bắn
dọa nó vậy thôi, mấy trở xuống coi chừng xuống
đi.

Méang thở ra, đoạn cười bảo:

– Mau đi ghen xếp. Tui coi bộ xếp hườn đãi
quá...

– Nó chạy đi đâu mà phải gấp!

Dứt lời hẳn ta bước lại chỗ Nhãn ngồi.

Nhãn lết vào phía trong và vội kêu cứu với tên Méang:

– Chú ơi, chú đừng đi!

Méang cười rộ, to tiếng nói với tên cai Thổ:

– À, cổ kêu tui đứng đây coi chơi xếp!

Tên cai Thổ cười theo và vừa ngồi thụp xuống vừa nói:

– Ủ, mây ở đây chứng giám cũng được. Như vậy tao yên tâm hơn. Tao không dè con này dữ như con cọp cái. Nếu nó làm quá mây vô phụ với tao một tay!

Méang tán thành liền:

– Phải đa! Hễ xếp nhắm không êm, xếp kêu tui ghen!

Tên cai Thổ đưa tay chụp lấy vạt áo của Nhãn để rì cô ta lại gần mình. Túng thế Nhãn kêu lên:

– Ông không thấy tui bị thương đây hay sao?

Tên cai Thổ phì cười:

– Bị thương thì càng không nên vùng vẫy. Nếu em hai biết điều! Tui nương nhẹ cho... Tui coi em hai cũng như một cô gái mới dìu nhà chồng vậy. Để tui dọn dẹp sẵn chỗ cho thiệt bánh để cô em nằm khỏi bị cắn lưng ghen!

Dứt lời hắn ta sốt sắng đưa một tay phủi hết những hòn đất nhỏ rải rác ở phía sau lưng Nhãn, đoạn nhẹ xô Nhãn để ép cô ta nằm xuống.

Nhãn muốn nhắm mắt buông xuôi phút cho rồi nhưng tiếng cười khả ố của tên Méang đứng gần đấy làm cho cô chịu đựng hết nổi. Rồi cô để ý đến nắm mả mới của Năm Sang lù lù bên cạnh. Lòng cô đâm ra bất nhẫn. Hơn nữa, cô còn nghĩ đến Sáu Lượm, rất có thể anh ta còn lẫn quần đùi đấy và đang lò mò bò về gần gò trâm bầu để nghe ngóng tin tức..

Nhãn giật mình, hất mạnh tay tên cai Thổ ra.

Tên này ngờ ngác nhìn lại cô ta trong một giây như không hiểu thái độ kỳ quặc bất ngờ ấy. Rồi hắn ta dùng dùng nổi giận. Hắn le lưỡi liếm môi, mắt long lên sòng sọc, y như một con ác thú sắp sửa vồ mồi.

Không nương tay, hắn xô mạnh Nhãn nằm vật xuống đất. Nhãn nhẩn mặt đưa tay bịn lấy bả vai... Hắn lại hất mạnh tay Nhãn ra, nghiêng rằng nắm lấy hai vạt áo giật tung, và gục đầu xuống...

Nhãn ứa nước mắt kêu thét, cố gắng một cách tuyệt vọng níu tóc hắn lôi lên nhưng rồi cô kiệt sức và cánh tay duy nhất còn mạnh khỏe cũng buông thõng lên mặt đất. Nhãn rần sức lách mặt qua. Cô nhướng mắt nhìn lên, những cành lá trâm bầu như nhòe dần trong ánh nắng dữ dội rồi cô không trông thấy gì nữa hết...

Nhãn giật mình nhẩn mặt mở mắt ra. Và cô thấy ngay vẻ mặt ngậy đại lại gần như là méo mó của tên cai Thổ vẫn còn kẻ sát trên mặt mình.

Mắt hắn ta nhắm nghiền lại, thân xác cứng đờ như một kẻ đã nhất thời xuất hồn.

Nhãn cựa mình với ý định hất hắn ta qua một bên nhưng cả người cô bị rã rời đến một mức độ mà các thớ thịt như không còn dính liền với nhau nữa. Chỉ có đôi mắt của cô là còn linh động đôi chút.

Cô để ý đến mớ tóc quăn nùi của tên Thổ, đến tấm lưng trần đen mốc bê bết đất cát và mồ hôi rịn chảy thành những đường dài... Có lẽ trong một giây phút nào đó, cô đã chòì đập và hấn ta đã bị té lăn.

Nhăn không dám nhìn tiếp xuống nữa. Ánh nắng bên ngoài vẫn gay gắt. Chưa bao giờ Nhăn phải chịu đựng tai nạn một cách quá thô bạo, quá lộ liễu như vậy.

Có tiếng tên Méang rên rĩ!

– Lâu quá vậy xếp!

Nhăn mới nhớ trực lại một người thứ ba nữa. Quá xấu hổ và quá bức tức, cô rón đưa tay lên định xô tên cai Thổ một lần nữa, nhưng rồi cánh tay lạnh lặn còn lại cũng vẫn không làm gì hơn được.

Tuyệt vọng cô buông mạnh tay xuống. Bàn tay cô đụng vào một vật gì cứng rắn. Nhăn vội nghiêng đầu ngó xuống. Đó là sợi dây nịt nhà binh mà tên cai Thổ đã tháo vút bên cạnh. Móc liền với sợi dây nịt ấy còn có hai túi đựng gấp

đạn và chiếc bao dao găm nhà binh! Mắt Nhãn không rời chiếc bao dao găm ấy nữa, Như có sẵn một ý định rõ rệt. Cô rón khéo sợi dây nịt lên và lần mò rút nhẹ lưỡi dao ra.

Cũng may mà tên Méang ngồi tréo ở phía bên kia và đang nôn nả đợi tới phiên mình nên không chú ý gì thêm hết.

Nhãn liếc nhìn lên gương mặt của tên cai Thổ. Mắt hẩn vẫn nhắm nghiền, miệng hẩn đã bắt đầu há to ra để thở hồng hộc như một người vừa phải chạy rút một khoảng đường vừa xa, vừa dốc... Nơi khóe miệng của hẩn, một dòng nước miếng ứa ra và nhều lợt đọt lên cổ Nhãn.

Nhãn không dám né tránh vì sợ làm kinh động. Cô mím môi, từ từ đưa lưỡi dao găm lên dọc theo một bên đùi của tên cai và ngừng lại ngang hông. Cô suy nghĩ nhanh: chẳng biết đâm vào chỗ nào đây cho hẩn chắc Cô liếc nhìn về phía tên Méang. Tên này bắt gặp cái nhìn ấy và kêu to lên:

– Cô kêu xếp dậy đi! (vừa nói anh ta vừa đứng lên).

Không còn nghĩ suy gì nữa, Nhãn quơ dao găm lên nghiêng rặng cong tay đâm mạnh vào giữa tấm lưng trần đen mốc, bê bết đất cát và quần quện mồ hôi.

Tên cai Thổ thét một tiếng cong lưng lên. Thu hết tàn lực, Nhãn miết mạnh lưỡi dao xuống và muốn cho « chắc ăn » cô còn cố xoay lưỡi dao quây qua một nửa vòng. Khi bàn tay cô vừa bị ướm đâm vì chất máu nóng hồi phọt lên, tên cai cũng vừa lật người qua một bên. Hấn phì bọt mép, lắc đầu liên mấy cái như để cho tỉnh trí trở lại. Hấn đưa một bàn tay vòng ra sau để bụm lấy vết thương chớ không dám nhổ lưỡi dao ra như có ý sợ sẽ không làm sao « trám lỗ » vết thương được. Hấn co chân đạp mạnh vào người Nhãn và hướng về phía tên Méang xỏ một tràng tiếng Miên.

Như quá sửng sốt trước sự việc đột ngột ấy. Méang đứng khựng một chỗ, luỳnh quỳnh ngó tới ngó lui, lên cò súng, rồi lại hạ súng xuống...

Tên cai Thổ với tay chụp lấy khẩu tiểu liên.

Biết rằng thế nào cũng chết, Nhãn vẫn hoảng kinh như thường. Cô lật đặt ngối dậy, bò càn về phía đám đống, không kịp lấy theo quần áo.

Tên cai Thổ nghiêng rằng siết mạnh cò súng. Một tràng đạn nổ giòn, cày tung đất lên và Nhãn ngã ập mặt xuống trong đám cát bụi ấy.

Tên cai Thổ tra thêm một gắp đạn nữa và tiếp tục siết cò súng nhưng lần này tràng đạn dứt khoảng từng chập để rồi tên cai Thổ cũng té chúi xuống.

Méang chợt thấy đôi mắt trợn trắng và đứng tròn của tên cai. Anh ta khóc rộ lên và vội xốc nách hần mang xuống xuống. Xong xuôi anh ta quay lên nhặt khẩu tiểu liên, đứng một hồi lên trước gò mả và sau khi suy nghĩ anh ta lật đặt bỏ đi, mắt liếc chừng về phía xác chết của Nhãn. Ánh nắng rọi qua cành lá trâm bầu loang lổ chiếu xuống tấm thân vấy máu của Nhãn. Đôi chân thon dài trắng nõn xoạc ra trong một dáng điệu khó coi. Méang nhìn sững thi thể ấy và tự nhiên anh ta rùng mình ngay. Anh ta len lét rút lui và không dám nhìn lâu cái vóc vạc phô bày ấy nữa,

cái vóc vạc mà vài phút trước đã làm cho anh ta nuốt nước miếng đến ráo cổ. Méang lật đật nhẩy xuống xuống quơ dầm bơi rút về đồng sau khi lấy một chiếc chiếu phủ lên cái xác chết của tên cai Thổ...

Ra đến vàm sông, Méang thấy các đồng đội của mình đang lóng ngóng đợi tin. Cả chiếc đòn máy của viên đội Tây cũng có mặt ở đó.

Sau khi được biết về trường hợp « tử nạn » của tên cai Thổ, viên đội Tây xạc cà rây Méang một hồi đoạn hạ lệnh cho nội bọn rút về. Dầu sao, ông ta cũng hài lòng phần nào về kết quả thu thập được, túi bạc và vòng vàng của Tư Hoành để lại trên xuống khá dĩ làm cho ông ta... vui vẻ đôi chút.

Cổ nhiên là Méang giấu nhem luôn về vụ túi bạc thứ hai. Anh ta có ý định sẽ hưởng riêng phần này và cũng hơi băn khoăn là làm sao có hoàn cảnh thuận tiện để vô đồng đào bao tiền của ấy lên được? Dầu sao việc ấy sẽ để tính sau, có lẽ anh ta sẽ rủ rê thêm một vài thằng nữa...

Sau khi rời Nhãn ra, Sáu Lợm vội lội ngay xuống một cái đìa lớn gần đó, anh ta biết rằng nếu cứ xông lưng chạy, hay len lỏi trong các đám lát, đám đế, thế nào bọn Thổ cũng quần kiếm và đi giăng hàng « dặm cù » để moi anh ta ra. Dưới đìa, Sáu Lợm lặn ngay vô giữa một đám rau mác, lục bình đầy bịt và chỉ để lộ mũi lên khỏi mặt nước. Một khi được yên tâm dưới đìa, Sáu Lợm lại đâm lo số phận của Nhãn. Anh ta không biết Nhãn sẽ đối phó với bọn Thổ hùng hổ kia ra sao?

Tuy lo, Sáu Lợm vẫn không dám đứng lên để nghe ngóng tình hình vì sợ bọn lính còn rình rập đâu đó. Đến chừng anh ta tưởng đâu Nhãn bị nguy rồi nhưng anh ta ngạc nhiên xiết bao khi nghe bọn Thổ lú lo gọi nhau rút đi.

Đợi một hồi lâu, Sáu Lợm không nghe thấy gì khác lạ nữa nên len lén ngó lên, e dè nhìn quanh: cả cánh đồng trống không. Anh ta

bèn mon men lại phía xẻo và nghe bọn lính Thổ bơi xuống ổ ổ đi về.

Sáu Lượm thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Anh ta bèn quay trở về gò trâm bầu. Gần đến nơi anh ta giật mình khi thấy có thấp thoáng bóng một tên lính Thổ. Đó là tên Méang. Sáu Lượm vội lui vô một bụi rậm gần đấy để nghe ngóng. Anh ta suy nghĩ lung tung, cố tìm cách giải thích lý do sự có mặt của tên lính ấy. Càng khó hiểu hơn nữa là Sáu Lượm nhận thấy dáng điệu của tên lính Thổ này rất ung dung.

Đến nước này, Sáu Lượm chỉ còn cách ngồi đợi. Một lát sau, anh ta nghe có tiếng hét lên, một tiếng hét của kẻ bị thương, và là tiếng đàn ông. Rồi những tiếng la càng khó hiểu hơn nữa, đó là thứ tiếng Miên! Rồi mấy loạt tiểu liên nổ giòn, rồi nổ từng chập ngắn.

Sáu Lượm nằm mọp xuống sát đất.

Một hồi lâu sau, tất cả đều im lặng. Một sự im lặng đến rợn người. Và Sáu Lượm nghe rõ tiếng một con dế đang « chắc mái » trong kẽ đất.

Độ năm phút sau, anh ta nghe tiếng dầm bơi xồn xột dưới xèo.

Sáu Lượm lần mò bò lại đám đế và nhận thấy chiếc xuống của Nhãn đã bị lấy đi mất. Sau một hồi quan sát kỹ và không thấy cái gì hết, anh ta mon men bò lại gần gò trâm bầu... Anh ta hoảng kinh khi thấy thi thể trần truồng của Nhãn nằm sóng sượt trên bãi cỏ cạnh rìa đám đế. Không nghĩ suy gì nữa, Sáu Lượm khóc òa lên và chạy a lại. Anh ta không cần biết coi trên gò có còn tên lính Miên nào không. Đến nơi, anh ta quỳ xuống, vừa lật xác Nhãn lên vừa gọi to:

– Em Nhãn! Em Nhãn!

Sáu Lượm vừa khóc, vừa gọi. Anh ta lắc mạnh vai Nhãn như còn bám víu vào một hy vọng... mầu nhiệm nào đó, để lay tỉnh được người chết.

Đôi mắt đứng tròn của Nhãn vẫn nhìn thẳng lên trời... Tuyệt vọng, Sáu Lượm đặt nhẹ Nhãn nằm ngay ngắn trở lại.

Anh ta nhìn thẳng vào thân thể đã bắt đầu

giá lạnh của Nhãn và không muốn tin rằng thân thể ấy, một thân thể mà mình đã bao lần ôm ấp, một thân thể tràn đầy nhựa sống, một thân thể cuồng nhiệt trong những giây phút yêu đương... nay có thể nằm sóng sượt, nằm cứng đơ trong một dáng điệu dễ sợ như thế...

Anh ta nhìn xuống những vết thương bầy bá mà máu đã đọng lại và bắt đầu sạm màu. Anh ta nhìn xuống nữa và xúc động khóc mùi. Anh ta hiểu rằng Nhãn đã trải qua những giây phút kinh hoàng ghê gớm như thế. Sáu Lượm đứng lên đi tìm quần áo để mặc vào cho Nhãn. Anh ta chợt để ý đến nắm mả của Năm Sang và nhận rõ chỗ chôn bao tiền có những dấu hiệu khác lạ. Mặt đất ấy có vẻ trơn láng hơn trước. Anh ta nhíu mày suy nghĩ: nếu Nhãn đã chỉ cho tụi linh Thổ đào lấy đi thì tội gì chúng lấp đất lại một cách kỹ càng như thế kia?

Sấn cây xuống gần đấy, anh ta vội đào khoảng đất ấy lên và rất đỗi ngạc nhiên khi thấy bao tiền vẫn còn nằm y nguyên như chỗ cũ.

Sáu Lượm uể oải lôi chiếc bao tiền lên, lấp đất lại đoạn hì hục đào một cái huyết cách khoảng mả của Năm Sang và cố tình để so le hàng.

Anh ta rất đau xót khi nghĩ rằng: không làm sao để tìm ra một manh chiếu rách để bó thân người xấu số. Cuối cùng Sáu Lượm đành đi chặt mấy tàu lá chuối để « tản liệm » xác Nhãn.

Sáu Lượm đứng rũ người trước nắm đất mới. Chưa bao giờ anh ta thấy bơ vơ như thế. Do đó anh càng thương nhớ Nhãn. Anh ta đoán rằng Nhãn đã hy sinh tất cả để cứu mình: chắc là Nhãn đã ứng thuận tất cả với tội Thổ nên bọn kia mới bỏ dở cuộc ruồng bắt. Nhưng tại sao lại còn có hai tên ở lại? Và tại sao túi tiền kia vẫn còn nằm nguyên dưới mặt đất mặc dầu ở phía trên có dấu khác lạ?

Sáu Lượm lờ mờ đoán chắc rằng hai tên Thổ ấy tính thủ riêng túi tiền và chúng chưa kịp lấy đi, kể xảy ra một biến động gì đó. Ban nãy rõ ràng là Sáu Lượm có nghe một tên Thổ kêu thất thanh... Sáu Lượm đưa mắt nhìn về khoảng cỏ nhàu nát nơi mà anh ta đã đến nhặt quần áo của Nhãn lên.

Mấy vũng máu khô đọng nơi ấy... Chắc là một tên Thổ đã bị Nhãn giết trong lúc hấn hết còn biết đất trời gì nữa trên tấm thân quần quai của cô gái. Có lẽ vì thế mà Nhãn bị tên đang chực ở ngoài sát hại...

Sáu Lượm đoán chừng như thế... Và anh ta bực tức ngang. Bực tức với Nhãn, với cô gái đã nằm yên dưới lớp đất kia. Anh ta không hiểu tại sao Nhãn lại... tiếc rẻ cái gì nữa để có hành động « vô nghĩa » tại hại ấy. Sáu Lượm còn lạ gì Nhãn, một người từng chịu cực và xem thường mọi sự « chung đụng » bất đắc dĩ với những người đàn ông không thể dẫn lòng được trước một miếng mồi ngon. Càng không lạ hơn nữa, Nhãn còn sẵn sàng chịu khó làm cho những kẻ khác xiêu lòng bằng những mảnh khốe quyến rũ...

Nay chẳng lẽ cô ta « chấp nhất » việc... chút xíu đó để đến đời bị hại một cách thê thảm dường ấy. Sáu Lượm nhớ trực lại túi tiền. Có lẽ Nhãn muốn giữ túi tiền ấy nên mới ra nông nỗi đó! Sáu Lượm cau có nhìn xuống chiếc bao vải dính đầy bùn đất nằm tro ra gần đó. Thương xót Nhãn,

anh ta xem chiếc bao vô tri vô giác kia như một kẻ thù, một thủ phạm chánh của bao nhiêu tai biến và của cái chết tức tử của Nhãn.

Rồi anh ta nhìn lại nắm mồ mới đắp, bực bội lắc đầu như muốn oán trách vong hồn của người con gái quá cố. Anh ta thầm nghĩ, có lẽ muốn giở tài khôn khéo để đánh lừa hai tên Thổ kia hầu giữ lại túi bạc, cô ta đã chỉ chỗ cho chúng lấy tiền để cho mình chạy thoát, và sẵn đương chúng mất vài giây phút cuồng nhiệt hầu mong giật lấy túi tiền ấy lại. Cô tưởng đâu « khí giới » cũ còn vô địch, tưởng đâu tấm thân tròn lẳn, dẻo dai của mình, lần này, vẫn định đoạt được phần thắng! Vừa ghen, vừa bực, vừa tiếc, vừa xót, Sáu Lợm nghiêng rặng, dậm chân, quắc mắt nhìn nắm đất trước mặt. Đến giờ phút chót, Nhãn cũng không bỏ « mảnh lời » đó! Sáu Lợm nhớ trực đến câu sanh nghề tử nghiệp và lắc đầu thở dài. Cơn bực tức đã qua, anh ta lùi thui bước lại xách túi tiền lên. Chiếc túi như nặng thêm ngàn cân. Sáu Lợm chợt nhớ đến một lời của Nhãn đó là số vốn của hai người để chung sống sau này...

Sáu Lượm đâm ra thương cảm cho Nhãn, có lẽ cô ta quá tha thiết với số vốn của hai người ấy nên mới liều mạng trong một lần cuối. Phải rồi, một khi Năm Sang và Tư Hoành đã không còn nữa, nghĩa là một khi mối thù cũ đã trả, Nhãn chỉ còn lo nghĩ đến tương lai, lo nghĩ đến anh ta.

Bây giờ Nhãn đã nằm yên dưới lòng đất thì số vốn của hai người này cũng chẳng còn một giá trị nào đối với kẻ còn lại là Sáu Lượm.

Không phải Sáu Lượm quên rằng mình đang ở vào tình cảnh không một xu dính túi nhưng không có Nhãn, không còn Nhãn nữa thì túi tiền kia cũng không còn nghĩa lý gì nữa!

Anh ta không muốn mớ đến số tiền ấy nữa. Dem số tiền ấy ra xài, dem số vòng vàng ấy ra bán, Sáu Lượm sẽ có cái cảm tưởng là mình đem phung phí một cách phũ phàng những kỷ niệm tha thiết, những kỷ niệm cháy lòng để chỉ có thể mua chuộc và chất chứa về những nỗi bi thương, ai oán...

Sáu Lượm xách mạnh túi tiền lên, ngó ra mặt xẻo. Anh ta định quăng cái túi oan nghiệt ấy xuống nước cho rồi. Nhưng kịp nghĩ, nếu mấy tên Thổ kia quay trở lại tưởng đâu túi tiền vẫn còn nằm nguyên chỗ cũ và đào mả Năm Sang lên thì tội nghiệp cho người chết lắm. Anh ta bèn mang túi tiền xuống xẻo, lội ra một khoảng để cho cách xa bờ và khi mực nước đã lên tới ngực, anh mở túi tiền ra, thả nhiên dốc ngược miệng túi xuống mặt nước... Một số giấy bạc bung lên trôi lững lờ theo dòng... Sáu Lượm đứng yên nhìn theo mớ giấy vô nghĩa ấy, rồi ngó xuống nhìn đám bọt nước từ dưới đáy xẻo xủi lên đánh dấu nơi mấy bó bạc và vòng vàng chìm xuống...

Anh ta kéo lê cái túi không trên mặt nước, lủi thủi leo lên bờ. Đến nơi, anh ta vứt cái túi vô giá trị ấy xuống bên cạnh mả Năm Sang, rồi bước lại bên mả Nhãn. Như để vỗ về một lần cuối trước khi vĩnh biệt người nằm dưới đấy, Sáu Lượm cúi xuống dùng gan bàn tay nện ấn những khoảng đất ướt còn hơi gồ ghề trên nắm mả của Nhãn. Anh ta làm công việc ấy với tất cả sự chí thành...

Đưa tay quệt nước mắt, Sáu Lượm nặng nhọc đứng lên. Chưa bao giờ anh ta thấy mệt mỏi như vậy và tưởng chừng như công việc nện đất trên mả ấy đã làm tiêu hết bao sinh lực còn lại của anh ta.

Sáu Lượm nhìn một lần cuối hai nắm mồ cho vợ giữa gò trâm bầu.

Ánh nắng bên ngoài đã bớt gay gắt.

Hai con chim sâu thân nhiên đuổi nhau và kêu la chí chóc trên cành cây càng làm cho Sáu Lượm thêm cô độc.

Sáu Lượm rùng rùng nước mắt quay mặt đi.

Anh ta lúi thủi lội xuống ruộng đi băng vào xóm ở bìa rạch lớn...

Đi được một khoảng, anh ta quay đầu nhìn lại gò trâm bầu như muốn tin tưởng rằng còn có tiếng gọi của Nhãn vọng ra từ trên ấy...

Ba Cửa đang ngồi ngắm soi mấy giỏ vụn thọt trước sân thì Lý bước vào. Ba Cửa không quay lại, hỏi xã giao:

– Em đi đâu đó?

Lý cau mày:

– Em đi qua bên này hoài mà mười lần như một anh đều hỏi câu lằng nhách đó!

Ba Cửa thật thà đáp:

– Thì thấy em qua anh phải hỏi cho phải phép vậy thôi.

– Ủ, cách hỏi ù ơ ví dầu cho xong chuyện phải hông?

Ba Cửa cười trừ.

– Chớ em biểu anh hỏi sao bây giờ?

Lý quơ tay:

– Thiếu gì cách. Tại anh không muốn chớ!

– Đâu em chỉ anh một cách coi?

– Chẳng hạn như... anh hỏi em... sao lâu quá em không tới...

– Coi em tới hà rầm mà kêu lâu khỉ gì!

Lý bực mình:

– Đành rằng vậy. Nhưng phải... có nhưn có nhị như vậy thì nó mới mặn nồng mới tỏ rằng anh... nhớ em. Có chút xiu đó mà anh cũng không biết nữa!

Ba Cửa nhăn mặt:

– Trời ơi, sao bày đặt chuyện rắc rối quá tổ mẹ vậy? Việc đời hồng đủ khổ rồi sao?

Lý buông xui tay, thở dài:

– Nói chuyện với anh thét rồi muốn bể đầu. Như vậy, thà đi nói với gốc cột còn sướng hơn!

Ba Cửa nín thinh.

Lý tức hỏi:

– Mà anh làm gì đó hả?

Ba Cửa chỉ tay về phía mấy cây vụn thọt, hí hửng đáp:

– À, anh đang o bế mấy cây bông này để lo ăn Tết.

Lý trề môi:

– Ăn Tết! Anh làm như anh là con nít vậy!

– Người lớn cũng có Tết, vậy em!

– Vậy anh không biết gì hết hả? Bộ anh ăn Tết với ba cái bông mắc dịch đó cũng đủ hả?

Biết rằng Lý muốn hạch mình điều gì đây, Ba Cửa ấp úng đáp:

– Thì... Tết nhứt có cái bông, cái hoa, xanh đỏ ba ngày Tết cũng hay hay...

Lý vắn lại liền:

– Rồi em đây bị bỏ lạc xoon hả? Em biết anh lắm mà!

Ba Cửa chống chế cầm chừng:

– Đó, em cứ rên như vậy hoài! Việc đâu còn có đó thùng thỉnh rồi mình tính.

– Xí, anh thùng thỉnh tới mấy chục lần rồi? Đây anh trả lời dứt dặt cho em câu này: Anh có còn thương tưởng đến con này một chút xiu gì không?

– Cố nhiên là có. Không thương em thì thương ai bây giờ hả?

– Thương cái móc xì họ! Thương sao không tính tới? Coi bộ anh thật cà lui hoài hà?

Ba Cửa gượng gạo đứng lên, phủi tay rất lâu như để kéo thời gian suy nghĩ, đoạn e dè nói:

– Anh cũng muốn tính cho nó êm phút cho rồi...

Lý ngắt ngang:

– Cho êm phút để em không quấy rầy gì nữa hả!

Ba Cửa chắt lưỡi:

– Bắt bẻ hoài! Cho hai đứa mình êm phận chồng vợ, nhưng...

– Nữa!

– Nhưng... còn vụ cô Nhãn. Nếu tội mình ăn ở với nhau « xong xả » rồi khi không cổ dìa bắt tử, mình lơn chơn coi kỳ quá!

Lý rướn giọng lên:

– Ai có phận nấy chớ! Rồi anh đợi hoài đợi hủy hả? Làm như anh đợi cho mãn tang vậy!

– Em coi, dầu sao mình cũng phải... kiêng nề đảng nhà bác hai... Lần trước mình chỉ đi dọa hỏi tin tức nhưng rốt cuộc không có gì lạ hết... như vậy biết đâu cô Nhãn còn sống.

– Dầu cho chỉ còn sống chỉ cũng không có quyền gì với anh nữa. Bộ anh tính cưới một người đàn bà... trôi lên nổi xuống, đã... chung đụng hết khắp mọi người hay sao?

– Hồng phải vậy... nhưng để qua tết mình đi dò hỏi một lần chót... như vậy, bác hai cũng không trách anh vào đâu được.

Lý nhìn thẳng vào mặt anh ta, nghiêm giọng hỏi ngang:

– Giả tử như em được tin chỉ chết rồi, anh có còn thắc mắc nữa không?

Ba Cửa trợn mắt:

– Em không nói giỡn chớ?

Lý có vẻ phật ý:

– Chết mà giỡn gì được! Hay là anh cho rằng em nói gạt?

– Mà ai cho em hay?

– Một người quen ở Hồng Ngự lên cho biết là mới đây dân ở bên bàn tán xôn xao về vụ hai tên cướp giết nhau vì tranh của và vợ, một tên trong bọn này cũng bị giết luôn, người thì nói lính Thổ giết, kẻ lại cho rằng bọn họ hạ nhau nhưng cuối cùng lính trên đồn có lấy được một số vàng bạc

vòng vàng lớn lắm. Như người mất hồn, Ba Cửa hỏi dồn:

– Mà cô biết phải cô Nhãn và mấy thằng đó hông? Tụi nó tới ba người lận mà!

– Biết đâu có một tên chạy vọt? Và dân vùng đó có qua lại nơi xảy ra vụ bắn giết đâu, nhưng họ biết mặt chị Nhãn hết. Họ tả lại mặt mày, vóc vạc của người đàn bà cho em nghe thì đúng y là chị Nhãn... Như vậy thì còn hồ nghi gì nữa. Ngoài ra, tụi lính còn lấy về hai chiếc xuồng của bọn họ và hai chiếc xuồng này còn ở đồn. Nếu anh không tin, anh cứ việc lên đó coi ra sao...

– Làm sao gặp mặt họ được một khi họ không còn nữa?

– Coi chiếc xuồng của anh cũng đủ rồi. Trong số hai chiếc xuồng ấy thế nào cũng có một chiếc của anh.

Ba Cửa thở dài gật đầu:

– Ủ phải há... Nếu vậy, anh phải cho bác hai

hay và lên đó để coi mồ mả của cô Nhãn ra sao...
chắc họ vùi xác của cổ ẩu tả đâu đó...

Lý cũng mỉm lòng một khi đã... thuyết phục
được Ba Cửa:

– Em cũng nghĩ vậy. Bề gì anh cũng đã quen
với chỉ và bây giờ... chẳng may chỉ nằm xuống rồi
thì... mình phải lo việc đắp điểm mồ mả chỉ cho
đàng hoàng kéo tủi vong linh chỉ... Rồi sau đó...
hai đứa mình...

Lý bỏ lửng ở giữa. Trong tình cảnh này, cô
cũng không nỡ chỉ nghĩ riêng đến việc hôn nhân
của mình.

Hiếu ý cô, Ba Cửa ngùi ngùi lên tiếng:

– Mơi này, em đi với anh. Em rán chịu cực
với anh lần chót... rồi anh không dám quên ơn
đâu. Cô Nhãn chết thì buồn thiệt, nhưng... như
vậy nó cũng yên đi một bề.

Lý chống chế cầm chừng:

– Cứ lo việc này trước đã. Việc riêng của hai
đứa mình thì... lúc nào mà chẳng được...

Sáu Lượm lăm lăm bơi xuống đi. Trời đã nhá nhem từ lúc nào, anh cũng chẳng hay...

Vừa lúc ấy, anh ta chợt để ý đến một chiếc tam bản hai chèo có mũi lá đậu bên bờ và đã « đồ đèn ». Anh ta bèn bơi rề lại định để xin mũi thuốc và để hỏi thăm đường đi nước bước về miệt dưới coi có được yên không. Đến nơi, anh ta không thấy có ai dưới tam bản hết. Đoán chừng là người trên tam bản đã lên bờ, và sợ cà rà ở đó trong lúc ấy rất dễ bị hiểu lầm là « bói » (loại cướp giật trên sông) Sáu Lượm nài xuống xê ra và đậu dưới một tàn cây tra rậm rạp gần đấy để chờ.

Một lát sau, Sáu Lượm thấy có một cặp trai gái từ trên bờ thân mật sánh vai đi về phía tam bản và khi hai người kia bước hẳn xuống sạp trước mũi, Sáu Lượm giật mình. Qua ánh đèn hắt ra từ trong mũi tam bản, Sáu Lượm nhận ra ngay Ba Cửa và một cô gái trông quen quen.

Ba Cửa đưa tay cho người con gái để bước xuống theo... Sáu Lợm mới nhận ra Lý, một cô gái nhí nhảnh mà trước đây anh ta cũng như các bạn bè cùng một trang lứa, đều trầm trồ và đều chịu là « o » cô ta không vô!

Sáu Lợm ngồi yên nghe cặp ấy bàn tán với nhau và hiểu được rằng họ lên bờ để tìm vô xóm hỏi thăm tin tức về nơi Nhãn bị hại...

Chưa bao giờ Sáu Lợm lại « thăm » sự cô độc như vậy. Anh ta hiểu rằng cặp kia có đi hỏi thăm mồ mả của Nhãn thì cũng chỉ là để được yên lòng hẳn trong việc sống đời với nhau sau này...

Sáu Lợm thở dài nhấc dầm lên bờ xuống đi thẳng... Nghe tiếng nước khua. Ba Cửa và Lý đều quay ra.

Ba Cửa lên tiếng gọi to lên:

– Anh hai bơi xuống ơ! Làm ơn cho tụi tui hỏi thăm một chút anh hai!

Lý cũng nổi tiếp kêu với theo, nhưng Sáu Lợm vẫn lằm lũi bơi tách ra đi như không nghe thấy gì hết, hay nói cho đúng hơn, anh ta chỉ nghe có hai tiếng « tui tui » của Ba Cửa...

Bầy đom đóm bắt đầu lập lòe trên hàng trâm bầu ở ven sông... Sáu Lợm rơm rớm nước mắt ngoảnh mặt đi và hấp tấp cho xuống băng ra giữa dòng.

HẾT

(Ngày 11-8-1964)

